

ΠΕΝΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΠΑΣΧΑ

Κυριακή

ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΜΟΥ

Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Κυριακή Δευτέρα Τρίτη Τετάρτη Πέμπτη Παρασκευή Σάββατο

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κυριακή

Πάσχα

τορ

Ευλογήσαντος τού Ιερέως, λέγομεν Τρισάγιον. Παναγία Τριάς..., Πάτερ ημών..., Οτι σου εστιν..., Κύριε ελέησον, ιβ'. Δεύτε προσκυνήσωμεν..., εκ γ', καί τόν Ν' ψαλμόν.

Ωδή α' Ἦχος πλ. β' Ο Ειρμός

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παῖδες, ἀλλ' ημεῖς ως αι Νεάνιδες, τώ Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Κύριε Θεέ μου, εξόδιον ύμνον, καί επιτάφιον, ωδήν σοι άσομαι, τώ τή ταφή σου ζωής μοι, τάς εισόδους διανοίξαντι, καί θανάτω θάνατον, καί Άδην θανατώσαντι.

Άνω σε ενθρόνω, καί κάτω εν τάφω, τά υπερκόσμια, καί υποχθόνια,

κατανοούντα Σωτήρ μου, εδονείτο τή νεκρώσει σου, υπέρ νούν
ωράθης γάρ, νεκρός ζωαρχικώτατος.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, καταπεφοίτηκας, εν
κατωτάτοις τής γής, από γάρ σου ουκ εκρύβη, η υπόστασίς μου η εν
Αδάμ, καί ταφείς φθαρέντα με, και νοποιείς, Φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Κύματι θαλάσσης, τον κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, υπό γής
έκρυψαν, τών σεσωσμένων οι Παίδες, αλλ' ημείς ως αι Νεάνιδες, τώ
Κυρίω άσωμεν. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις
κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ
έστιν άγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Σύμβολα τής ταφής σου, παρέδειξας τάς Οράσεις πληθύνας, νύν δε
τά κρύφιά σου, θεανδρικώς διετράνωσας, καί τοίς εν Άδη Δέσποτα,
ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ήπλωσας τάς παλάμας, καί ήνωσας τά τό πρίν διεστώτα, καταστολή
δέ Σώτερ, τή εν σινδόνι καί μνήματι, πεπεδημένους έλυσας. Ουκ
έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καί σφραγίσιν, αχώρητε συνεσχέθης βουλήσει, καί γάρ τήν
δύναμίν σου, ταίς ενεργείαις εγνώρισας, θεουργικώς τοίς μέλπουσιν,
ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Καταβασία

Σέ τόν επί υδάτων, κρεμάσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η Κτίσις
κατιδούσα, εν τώ Κρανίω κρεμάμενον, θάμβει πολλώ συνείχετο. Ουκ
έστιν άγιος πλήν σου Κύριε, κραυγάζουσα.

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τή αστραπή, τού
οφθέντος Αγγέλου, εγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τήν Ανάστασιν. Σέ
δοξάζομεν, τόν τής φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ
αναστάντι εκ τάφου, καί μόνω Θεώ ημών.

Δόξα... Καί νύν... Πάλιν τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Τήν εν Σταυρώ σου θεϊάν κένωσιν, Προορών Αββακούμ εξεστηκώς εβόα. Σύ δυναστών διέκοπας κράτος Αγαθέ, ομιλών τοίς εν Άδη, ως παντοδύναμος.

Εβδόμην σήμερον ηγίασας, ήν ευλόγησας πρίν, καταπαύσει τών έργων, παράγεις γάρ τά σύμπαντα, καί καινοποιείς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καί ανακτώμενος.

Ρωμαλαιότητα τού κρείττονος, εκνικήσαντός σου, τής σαρκός η ψυχή σου, δι' ή ρηται σπαράττουσα, άμφω γάρ δεσμούς, τού θανάτου καί Άδου, Λόγε τώ κράτει σου.

Ο Άδης Λόγε συναντήσας σοι, επικράνθη, βροτόν ορών τεθεωμένον, κατάστικτον τοίς μώλωπι, καί πανσθενουργόν, τώ φρικτώ τής μορφής δέ, διαπεφώνηκεν.

Καταβασία

Τήν εν Σταυρώ σου θεϊάν κένωσιν, Προορών Αββακούμ εξεστηκώς εβόα. Σύ δυναστών διέκοπας κράτος Αγαθέ, ομιλών τοίς εν Άδη, ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Θεοφανείας σου Χριστέ, τής προς ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Αναστήσονται οι νεκροί, καί εγερθήσονται οι εν τοίς μνημείοις, καί πάντες οι εν τή γή αγαλλιάσονται.

Νεοποιείς τούς γηγενείς, ο πλαστοουργός χοϊκός χρηματίσας, καί σινδών καί τάφος υπεμφαίνουσι, τό συνόν σοι Λόγε μυστήριον, ο ευσχήμων γάρ βουλευτής, τήν τού σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει, εν σοί μεγαλοπρεπώς καινοποιοούντός με.

Διά θανάτου τό θνητόν, διά ταφής τό φθαρτόν μεταβάλλεις, αφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα, απαθανατίζων τό πρόσλημμα, η γάρ σάρξ σου διαφθοράν ουκ είδε Δέσποτα, ουδέ η ψυχή σου εις Άδου, ξενοπρεπώς εγκαταλέλειπται.

Εξ αλοχεύτου προελθών, καί λογχευθείς τήν πλευράν Πλαστοουργέ μου, εξ αυτής ειργάσω τήν ανάπλασιν, τήν τής Εύας Αδάμ γενόμενος, αφυπνώσας υπερφυώς, ύπνον φυσίζων, καί ζωήν εγείρας εξ ύπνου,

καί τῆς φθοράς ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης,
Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ανέσπερον, ἐκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν.
Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καί
πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στερνοὶς κητώοις Ἰωνάς, σοῦ γάρ τόν
τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καί ταφή δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ
θηρός ἀνέθορε, προσεφώνει δέ τῇ κουστωδία. Οἱ φυλασσόμενοι
μάταια καί ψευδή, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Ἀνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης, Λόγε ἢς μετέσχεσ σαρκός, εἰ γάρ καί
λέλυταί σου, ὁ ναός ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλά καὶ οὕτω μία ἦν
ὑπόστασις, τῆς θεότητος καί τῆς σαρκός σου, ἐν ἀμφοτέροις γάρ, εἰς
ὑπάρχεις Υἱός, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεός καί ἄνθρωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον, ἔφυ τό ππαῖσμα τοῦ Ἀδάμ, εἰ γάρ καί
πέπονθέ σου, τῆς σαρκός ἡ χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ' ἡ θεότης ἀπαθῆς
διέμεινε, τό φθαρτόν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείωσας, καί
ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, Ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν, σύ γάρ
τεθεῖς ἐν τάφῳ, Κραταίε ζωαρχικὴ παλάμη, τὰ τοῦ θανάτου, κλείθρα
διεσπάραξας, καί ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι λύτρῳσιν
ἀψευδή, Σῶτερ γεγονώς νεκρῶν πρωτότοκος.

Καταβασία

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στερνοὶς κητώοις Ἰωνάς, σοῦ γάρ τόν
τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καί ταφή δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ
θηρός ἀνέθορε, προσεφώνει δέ τῇ κουστωδία. Οἱ φυλασσόμενοι
μάταια καί ψευδή, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Κοντάκιον Ἦχος β'

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς οράται, καί σμύρνη καί σινδόνι
ἐνειλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται, ὡς θνητός ὁ ἀθάνατος.
Γυναῖκες δέ αὐτόν ἤλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καί ἐκβοῶσαι.
Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τό ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ, Χριστός
ἀφυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος

Ο συνέχων τά πάντα επί σταυρού ανυψώθη, καί θρηνεί πάσα η Κτίσις, τούτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνόν επί τού ξύλου, ο ήλιος τās ακτίνας απέκρυψε, καί τό φέγγος οι αστέρες απεβάλλοντο, η γή δέ σύν πολλώ τώ φόβω συνεκλονείτο, η θάλασσα έφυγε, καί αι πέτραι διερρήγγυντο, μνημεία δέ πολλά ηνεώχθησαν, καί σώματα ηγέρθησαν αγίων Ανδρών. Άδης κάτω στενάζει, καί Ιουδαίοι σκέπτονται συκοφαντήσαι Χριστού τήν Ανάστασιν, τά δέ Γύναια κράζουσι. Τούτο Σάββατόν εστι τό υπερευλογημένον, εν ώ Χριστός αφυπνώσας, αναστήσεται τριήμερος.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Τετρωται Άδης, εν τή καρδία δεξάμενος τόν τρωθέντα λόγχη τήν πλευράν, καί σθένει πυρί θείω δαπανώμενος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Όλβιος τάφος! εν εαυτώ γάρ δεξάμενος, ως υπνούντα τόν Δημιουργόν, ζωής θησαυρός, θείος αναδέδεικται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Νόμω θανόντων, τήν εν τώ τάφω κατάθεσιν, η τών όλων δέχεται ζωή, καί τούτον πηγήν, δείκνυσιν εγέρσεως, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Μία υπήρχεν, η εν τώ Άδη αχώριστος, καί εν τάφω, καί εν τή Εδέμ, θεότης Χριστού, σύν Πατρί καί Πνεύματι, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Άφραστον θαύμα! Ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, εν τάφω νεκρός, άπνους κατατίθεται, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Έκστηθι φρίπτων ουρανό, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λέλυται άχραντος ναός, τήν πεπτωκυίαν δέ συνανίστησι σκηνήν.
Αδάμ γάρ τώ προτέρω δεύτερος, ο εν υψίστοις οικών, κατήλθεν
μέχρις Άδου ταμείων, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πέπαυται τόλμα Μαθητών, Αριμαθαίας δέ αριστεύει Ιωσήφ, νεκρόν
γάρ καί γυμνόν Θεώμενος, τόν επί πάντων Θεόν, αιτείται, καί κηδεύει
κραυγάζων, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Ω τών θαυμάτων τών καινών! ώ αγαθότητος! ώ αφράστου ανοχής!
εκών γάρ υπό γής σφραγίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί πλάνος Θεός
συκοφαντείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

**Αινούμεν, ευλογούμεν, καί προσκυνούμεν τόν Κύριον
Καταβασία**

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού
γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ
ξενοδοχείται, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνεíte, λαός υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ
σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί
υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε
μεγαλύνοντας.

Επί τώ ξένω σου τόκω, τάς οδύνας φυγούσα, υπερφυώς
εμακαρίσθην, άναρχε Υιέ, νύν δέ σε Θεέ μου, άπνουν ορώσα νεκρόν,
τή ρομφαία τής λύπης, σπαράττομαι δεινώς, αλλ' ανάστηθι, όπως
μεγαλυνηθίσωμαι.

Γή με καλύπτει εκόντα, αλλα φρίπτουσιν Άδου, οι πυλωροί,
ημφιεσμένον, βλέποντες στολήν, ημαγμένην Μήτηρ, τής εκδικήσεως,
τούς εχθρούς εν Σταυρώ γάρ, πατάξας ως Θεός, αναστήσομαι αύθις
καί μεγαλύνω σε.

Αγαλλιιάσθω η Κτίσις, ευφραινέσθωσαν πάντες οι γηγενείς, ο γάρ
εχθρός εσκύλευται Άδης, μετά μύρων Γυναίκες προσυπαντάτωσαν,

τόν Αδάμ σύν τή Εύα, λυτρούμαι παγγενή, καί τή τρίτη ημέρα
εξαναστήσομαι.

Καταβασία

Μή εποδύρου μου Μήτηρ, καθορώσα εν τάφω, όν εν γαστρί άνευ
σποράς, συνέλαβες Υιόν, αναστήσομαι γάρ καί δοξασθήσομαι, καί
υψώσω εν δόξη, απαύστως ως Θεός, τούς εν πίστει καί πόθω σε
μεγαλύνοντας.

Απολυτίκιον Ἦχος β'

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η Ζωή η αθάνατος, τότε τόν Ἄδην
ενέκρωσας τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ
τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων
εκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Εκτενής καί Απόλυσις μετά τού Ο Αναστάς εκ νεκρών

ΕΩΘΙΝΟΝ Ζ' Ἦχος βαρύς

Ιδού σκοτία καί πρωϊ, καί τί πρός τό μνημείον Μαρία έστηκας, πολύ
σκότος έχουσα ταίς φρεσίν; υφ' ού πού τέθειται ζητείς ο Ιησούς. Αλλ'
όρα τούς συντρέχοντας Μαθητάς, πώς τοίς οθονίοις καί τώ
σουδαρίω, τήν Ανάστασιν ετεκμήραντο, καί ανεμνήσθησαν τής περι
τούτου Γραφής. Μεθ' ών, καί δι' ών καί ημείς, πιστεύσαντες,
ανυμνούμέν σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

Ἦχος πλ. α'

Δεύτε λάβετε φώς εκ τού ανεσπέρου φωτός, καί δοξάσατε Χριστόν,
τόν αναστάντα εκ νεκρών.

Ἦχος πλ. β'

Τήν ανάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί
ημάς τούς επί γής καταξίωσον εν καθαρά καρδία σέ δοξάζειν.

ΜΑΡΚΟΝ 16,1-8

Διαγενομένου τού σαββάτου, Μαρία η Μαγδαληνή...
...καί ουδενί ουδέν είπον, εφοβούντο γάρ.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Δόξα τῇ αγία, καί ομοουσίῳ, καί ζωοποιῷ, καί αδιαιρέτῳ Τριάδι πάντοτε, νύν καί αεί καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἦχος πλ. α'

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρίς ὑπὸ τοῦ ἱερέως, καί τρίς ὑπὸ τῶν χορῶν ἀνευ στίχων. Εἴθ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους στίχους ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ διάκονος καθ' ἕκαστον δὲ στίχον ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν χορῶν τὸ αὐτὸ τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β' Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αὐτό

Εἶτα ὁ ἱερεὺς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας...

Ὁ Χορός Καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος α' εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω,

εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας και άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, και εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγής, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γή, και τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμεραν αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγής, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν και μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σύ εί ο Θεός ημών...

Η Υπακοή Ήχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Καί ανάγνωσις εις τόν θεολόγον

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν, ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φασφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι αγαθός καί φιλόανθρωπος...

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ὕμνον προσοίσομεν
τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωήν
ανατέλλοντα.

Τήν ἀμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οἱ ταίς τού Ἄδου σειραίς,
συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τό φῶς ηπείγοντο Χριστέ,
αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῶ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος,
ὡς νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ
τό σωτήριον.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ὕμνον προσοίσομεν
τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωήν
ανατέλλοντα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν
αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Ὅτι ηγίασται...

Ὡδή ς' Ὁ εἰρμός

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους
Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλείς
τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν,
Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζῶν τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον, ὡς Θεός, σεαυτόν
ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενή τόν Ἀδάμ,
αναστάς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους
Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Σύ γάρ εί ο βασιλεύς...

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγγάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Ο Οίκος

Τόν πρό ηλίου Ἴλιον, δύναντα ποτέ εν τάφω, προέφθασαν πρός όρθρον, εκζητούσαι ως ημέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρός αλλήλας εβών, Ω φίλαι, δεύτε τοίς αρώμασιν υπαλείψωμεν, Σώμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, σάρκα ανιστώσαν τόν παραπεσόντα Αδάμ κείμενον εν τώ μνήματι, άγωμεν, σπεύσωμεν, ώσπερ οι Μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τά μύρα ως δώρα τώ μή εν σπαργάνοις, αλλ' εν σινδόνι ενειλημένω, καί κλαύσωμεν, καί κράξωμεν, Ω Δέσποτα εξεγέρθητι, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Συναξάριον

Τή αγία καί μεγάλη Κυριακή τού Πάσχα, αυτήν τήν ζωηφόρον Ανάστασιν εορτάζομεν τού Κυρίου, καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

- Χριστός κατελθών πρός πάλην Ἄδου μόνος
- Λαβών ανήλθε πολλά τής νίκης σκύλα.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αιώνας τών αιώνων, Αμήν.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν

τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διὰ παντός εὐλογούντες τόν Κύριον, υμνοῦμεν τήν Ανάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. **Υ'**

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος. **Υ'**.

Ὡδή ζ' Ὁ εἰρμός

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον, ὄν δέ ὡς θνητόν, μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοῖς Χριστέ Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καί σκιρτώντες υμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον εὐλογητόν τῶν Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος, αὕτη ἡ σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Ἐγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἄχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πάσιν ἐπέλαμψεν.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ Πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Χριστός ἀνέστη... **Υ'**

Αναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις
Εἶη τό κράτος...

Ὡδή η' Ὁ εἰρμός

Αὕτη ἡ κλητή καί αγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ

ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών καί ἴδε, ἰδοῦ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ως φωστήρες, εκ δυσμών καί βορρά, καί θαλάσσης, καί εἰς τὰ τέκνα σου εν σοί ευλογούνται, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερούσιε καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σέ ευλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλῖς καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, συναπτή μικρά μεθ' ἡν Εκφώνησις

Ὅτι ηυλόγηται...

Ὡδή θ' Ὁ ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νύν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνής, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰώνος Χριστέ, ἡν οι πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερῶτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τού Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σού μετασχεῖν, εν τή Ἀνεσπέρῳ ημέρα τής βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σέ

ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε,
εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν
αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις
Ότι σέ αινούσι...

Εξαποστειλάριον αυτόμελον
Έχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος
εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα
τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Εις τούς Αί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά, Αναστάσιμα τής
Οκτωήχου δ', καί τού Πάσχα δ'.

Τής Οκτωήχου, Έχος α', αρχόμεθα δέ από τού Στίχ. Αινείτε
αυτόν επί ταίς δυναστείαις αυτού.

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν
Ανάστασιν.

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς εκ
τών νεκρών, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν, Κύριε, ως μόνος
παντοδύναμος.

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή αναστάσει
σου, Χριστέ, αξίωσον ημάς, εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν
σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες υμνούμέν σε, Χριστέ,
Ετέχθης εκ Παρθένου καί αχώριστος υπήρχες τώ Πατρί, Έπαθες ως
άνθρωπος, καί εκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ανέστης εκ τού τάφου,
ως εκ παστάδος προελθών, ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Είτα τά Στιχηρά του Πάσχα μετά των Στίχων αυτών.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἄγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν του Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θεάς Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ του μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου του Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι προς τό μνήμα του Ζωοδότου, εύρον Ἄγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνεείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύτης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς,

Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Είτα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο πολλάκις, άχρις άν ασπάσωνται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός γίνεται ούτω.

Λαμβάνει ο Ιερεύς τό άγιον Ευαγγέλιον, καί ίσταται πρό τών θυρών τού αγίου Βήματος, ο δέ Καθηγούμενος, ελθών καί ασπασάμενος τό άγιον Ευαγγέλιον καί τόν Ιερέα, λαμβάνει αυτό εκ τών χειρών αυτού, καί ίσταται εκ δεξιών τού Ιερέως, Είτα οι Αδελφοί πάντες, κατά τήν τάξιν αυτών, ασπάζονται πρώτον τό άγιον Ευαγγέλιον, είτα τόν Ιερέα καί τόν Καθηγούμενον, καί ίστανται κακείνοι ένθα άν τύχωσι, καί ασπάζονται αλλήλους.

Μετά γούν τόν Ασπασμόν, αναγινώσκειται ο κατηχητικός λόγος τού αγίου Ιωάννου τού εκ Χρυσοστόμου παρά τού Ηγουμένου, ή του κλησιάρχου ίστανται δέ οι Αδελφοί άπαντες, καί επακροώνται τής αναγνώσεως.

Τού εν Αγίοις Πατρός ημών
ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ

Εις τήν αγίαν καί λαμπροφόρον ημέραν τής ενδόξου καί σωτηριώδους Χριστού τού Θεού ημών, Αναστασεως.

Είτις ευσεβής καί φιλόθεος απολαυέτω τής καλής ταύτης καί λαμπράς πανηγύρεως, Είτις δούλος ευγνώμων, εισελθέτω χαιρών εις τήν χαράν τού Κυρίου αυτού, Είτις έκαμε νηστεύων, απολαυέτω νύν τό δηνάριον, Είτις από τής πρώτης ώρας ειργάσατο, δεχέσθω σήμερον τό δίκαιον όφλημα, Είτις μετά τήν τρίτην ήλθεν, ευχαρίστως εορτασάτω, Είτις μετά τήν έκτην έφθασε, μηδέν αμφιβαλλέτω, καί γάρ ουδέν ζημιούται, Είτις υστέρησεν εις τήν εννάτην, προσελθέτω, μηδέν ενδοιάζων, Είτις εις μόνην έφθασε τήν ενδεκάτην, μή φοβηθή τήν βραδύτητα, φιλότιμος γάρ ών ο Δεσπότης, δέχεται τόν έσχατον, καθάπερ καί τόν πρώτον, Αναπαύει τόν τής ενδεκάτης, ως τόν εργασάμενον από τής πρώτης, Καί τόν ύστερον ελεεί, καί τόν πρώτον

θεραπεύει, κακείνω δίδωσι, καί τούτω χαρίζεται, Καί τά έργα δέχεται, καί τήν γνώμην ασπάζεται, Καί τήν πράξιν τιμά, καί τήν πρόθεσιν επαινεί, ουκούν εισέλθετε πάντες εις τήν χαράν τού Κυρίου ημών, καί πρώτοι καί δεύτεροι τόν μισθόν απολαύετε, Πλούσιοι καί πένητες μετ' αλλήλων χορεύσατε, Εγκρατείς καί ράθυμοι τήν ημέραν τιμήσατε, Νηστεύσαντες καί μή νηστεύσαντες, ευφράνθητε σήμερον, Η τράπεζα γέμει τρυφήσατε πάντες, ο μόσχος πολύς μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν, Πάντες απολαύετε τού συμποσίου τῆς πίστεως Πάντες απολαύσατε τού πλούτου τῆς χρηστότητος, Μηδεὶς θρηνείτω πενίαν εφάνη γάρ η κοινή βασιλεία, Μηδεὶς οδυρέσθω πταίσματα, συγγνώμη γάρ εκ τού τάφου ἀνέτειλε, Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον, ηλευθέρωσε γάρ ημάς τού Σωτήρος ο θάνατος, Ἐσβησεν αὐτόν, υπ' αὐτοῦ κατεχόμενος, Εσκύλευσε τόν Ἄδην, ο κατελθὼν εις τόν Ἄδην, Επικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκός αὐτοῦ, καί τούτο προλαβὼν Ησαΐας, ἐβόησεν, ο Ἄδης, φησίν, επικράνθη συναντήσας σοι κάτω, Επικράνθη, καί γάρ κατηργήθη Επικράνθη, καί γάρ ενεπαίχθη, Επικράνθη, καί γάρ ενεκρώθη, Επικράνθη, καί γάρ καθηρέθη, Επικράνθη, καί γάρ εδεσμεύθη, Ἐλαβε σῶμα, καί Θεῷ περιέτυχεν, Ἐλαβε γήν, καί συνήντησεν ουρανῶ, Ἐλαβεν, ὅπερ ἐβλεπε, καί πέπτωκεν, ὅθεν ουκ ἐβλεπε, Πού σου θάνατε τό κέντρον; πού σου Ἄδη τό νίκος; Ἀνέστη Χριστός, καί σύ καταβέβλησαι, Ἀνέστη Χριστός καί πεπτώκασι δαίμονες, Ἀνέστη Χριστός, καί χαίρουσιν Ἄγγελοι, Ἀνέστη Χριστός, καί ζωή πολιτεύεται Ἀνέστη Χριστός, καί νεκρός ουδεὶς ἐπὶ μνήματος, Χριστός γάρ εγερθεὶς εκ νεκρῶν ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο, Αὐτῷ η δόξα καί τό κράτος εις τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, Ἀμήν.

Ἦχος πλ. δ'

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμπασα χάρις, τήν οικουμένην εφώτισεν, αφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυρούς ἐναπέθετο, τό ὕψος ημίν τῆς ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν, Ἀλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ημών.

Μετά τόν Ευλογητόν, Χριστός ἀνέστη εκ νεκρῶν... εκ γ'

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον, Ἰησοῦν τόν μόνον ἀναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου Χριστέ προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνούμεν καί

δοξάζομεν, σύ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τό ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεύτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διά παντός εὐλογούντες τόν Κύριον, ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. (Ἐκ γ')

Προλαβούσαι τόν ὀρθρον αἰ περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου, Τόν ἐν φωτί αἰδίῳ υπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τά ἐντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος θανατώσας τόν θάνατον, ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱός, τοῦ σώζοντος τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλά τοῦ Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν Ἄδου δέ μετὰ ψυχῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δέ μετὰ Ληστοῦ, καί ἐν θρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρός καί Πνεύματος, πάντα πληρών ὁ ἀπερίγραπτος.

Δόξα...

Ὡς ζωηφόρος, ὡς Παραδείσου ωραιότερος, ὄντως καί παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό τοῦ ὑψίστου ἠγιασμένον θεῖον σκῆνωμα Χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Τό, Κύριε ἐλέησον, μ' Δόξα... Καί νύν... Τήν τιμιωτέραν... Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν... Καί πάλιν Ὁμοίως, τό, Χριστός ἀνέστη... ἐκ γ', καί τά λοιπά Τρισσεύεται δέ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς Ὡραις, καί ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καί τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δέ τῆς Λ ε ι τ ο υ ρ γ ί α ς Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καί ψάλλομεν τά ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

Α Ν Τ Ι Φ Ω Ν Α

Ψαλλόμενα εν τή Λειτουργία τής τού Πάσχα Κυριακής, καί καθ' ὅλην τήν Διακαινήσιμον Εβδομάδα.

Αντίφωνον α'
Ἦχος β'.

Στίχ. Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς
δυνάμεώς σου ψεύσσονται σε οἱ ἐχθροί σου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι,
ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου ὕψιστε.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β'
Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεός οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καί εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τό
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καί ἐλεήσαι ἡμᾶς.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι.
Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τήν ὁδόν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τό σωτήριόν
σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, εξομολογησάσθωσάν
σοι λαοί πάντες.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καί φοβηθήτωσαν αὐτόν πάντα τὰ
πέρατα τῆς γῆς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, αθάνατος υπάρχων και καταδεξάμενος διά την ημετέραν σωτηρίαν σαρκοθήναι εκ της αγίας Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, ατρέπτως ενανθρωπήσας, σταυρωθείς τε, Χριστέ ο Θεός, θανάτω θάνατον πατήσας, εις ων της Αγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, σώσον ημάς.

Αντίφωνον γ'
Ήχος α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.
Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... **γ'.**

Η Υπακοή Ήχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί αιδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Άδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγγάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε, Αλληλούϊα.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Στίχ. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Πράξεων τών Αποστόλων τό Ανάγνωσμα

Τόν μέν πρώτον λόγον εποιησάμην περί πάντων...

Αλληλούϊα Ἦχος δ'

Σύ Κύριε αναστάς οικτειρήσεις τήν Σιών.

Στίχ. Εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος.

Ευαγγέλιον

Εκ τού κατά Ιωάννην

Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί ο Λόγος ήν πρός τόν Θεόν...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστού μεταλάβετε, πηγής αθανάτου γεύσασθε. Αλληλούϊα.

Αντί δέ τού Είη τό όνομα Κυρίου ευλογημένον, **καί τού,** Ευλογήσω τόν Κύριον, **λέγεται τό,** Χριστός ανέστη.

ρ12 [top](#)

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εις τό Λυχνικόν, αλλάσσει ο Ιερεύς πάσαν τήν ιερατικήν στολήν αυτού, καί στάς κατενώπιον τής αγίας Τραπέζης μετά τού θυμιατού, σφραγίζει σταυροειδώς, καί εκφωνεί λέγων

Ευλογητός ο Θεός ημών...

καί ημών ανταποκρινομένων τό, Αμήν, άρχεται ο Ιερεύς

Χριστός ανέστη... γ'

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγονωτέρα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ζ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα, γ' καί Ανατολικά, γ'.

Ήχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε, καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον, προσηλώσας τώ Σταυρώ, εξήλειψε καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αυτού, τήν τριήμερον Έγερσιν.

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει, πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα Άγγελος εκήρυξε Δεσπότην, καί έλεγε ταίς Γυναιξί, Δεύτε ίδετε, όπου έκειτο ο Κύριος, ανέστη γάρ καθώς είπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον αθάνατον, Ζωοδότα Χριστέ ελέησον ημάς.

Εν τώ Σταυρώ σου κατήργησας, τήν τού ξύλου κατάραν, εν τή ταφή σου ενέκρωσας τού θανάτου τό κράτος, εν δέ τή εγέρσει σου εφώτισας τό γένος τών ανθρώπων, διά τούτό σοι βοώμεν, Ευεργέτα Χριστέ, ο Θεός ημών δόξα σοι.

Ηνοίγησάν σοι Κύριε φόβω πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ Άδου ιδόντες σε έπτηξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας καί μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας καί εξήγαγες ημάς εκ σκότους καί σκιάς θανάτου, καί τούς δεσμούς ημών διέρρηξας.

Δόξα...

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλψωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς καί ών εν κόλποις τού Πατρός ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον.

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί σύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Άλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου τό Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον Άχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ως ο Θεός ημών, σύ εί ο Θεός, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Εγνώρισας εν τοίς λαοίς τήν δύναμίν σου.

Στίχ. Καί είπα, Νύν ηρξάμην, αύτη η αλλοίωσις τής δεξιάς τού Υψίστου.

Στίχ. Εμνήσθην τών έργων Κυρίου.

Καί υπέρ τού καταξιωθίηναι ημάς τής ακροάσεως τού αγίου Ευαγγελίου **κτλ.**

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Ούσης οψίας τή ημέρα εκείνη...

Είτα Εκτενής, τό, Είπωμεν πάντες... Καταξίωσον Κύριε... Πληρώσωμεν τήν εσπερινήν, κτλ.

Μετά δέ τήν εκφώνησιν, ψάλλομεν τής οκτωήχου τό Στιχηρόν Αναστάσιμον τών Αποστίχων.

Άχος β'

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί

ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Είτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα μετά τών στίχων αυτών.

Ήχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυσικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους

περιπτωξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς,
Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός
ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς
μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Καί τά έτερα, τό, Χριστός ανέστη... γ', καί Απόλυσις

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΪ

Εις τούς Αί ν ο υ ς, τό, Πάσα πνοή, καί ψάλλομεν Στιχηρά
Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος β'

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού
τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου
Ανάστασιν, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν
Βασιλέα: διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν
ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνεί τωσαν, λέγοντες σύν ημίν,
Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού
μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσατο, ειπών, Χριστός ανέστη εκ
νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου καί επλήρωσε τά σύμπαντα εύωδίας,
Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε.

Άγγελος μέν τό, Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή
Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου
μνήματος, εν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης,
ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην
ζωοδότην κηρύττων ημίν, Διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων
Κύριε, δόξα σοι.

Καί τά Στιχηρά τού Πάσχα, ως προεγράφησαν εις τόν Όρθρον
τής Κυριακής Τό, Χριστός ανέστη... γ', Εκτελής, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου
Ἦχος πλ. δ'

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν...

Στίχ. οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, υπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ...

Εὐαγγέλιον
Ἐκ τού κατά Ἰωάννην
Θεόν οὐδεὶς εἰώρακε πώποτε...

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε. Ἀλληλούϊα.

ρ13 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη, καί τά λοιπά, εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα,
ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωήχου.

Ἦχος γ'

Τώ σῶ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου
ἡ πλάνη κατήργηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον
σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τῆ Ἀναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος
πάλιν ἠνέγκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ἀνευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ'
ἐκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υἱοῦ τήν δύναμιν, καί Πνεύματος ἁγίου
ὕμνώ τήν ἐξουσίαν, ἀδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα Ὁμοούσιον,
τήν βασιλεύουσαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ἔτερα Στιχηρά Ἀνατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν
Ἀνάστασίν σου ὑμνούμεν καί δοξάζομεν, τώ γάρ μώλωπί σου, ἡμεῖς
οἱ πάντες ἰάθημεν.

Ἦμνούμεν τόν Σωτήρα τόν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ἡμᾶς
γάρ εσταυρώθη, καί τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα
έλεος.

Τοῖς ἐν Ἄδῃ καταβάς Χριστός εὐηγγελίσατο, θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα, ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα...

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες, ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινόν ὕμνον ἀναμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ φωτίσας τόν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τόν λαόν σου, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φιλάνθρωπε.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη πανάμωμε ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα μηδαμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας οὐσίας τήν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον Ὁμολογούντων σε.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ὁ Θεός ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καί ἐν τῇ γῇ πάντα ὄσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστάφη εἰς ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοί ἐστι θάλασσα, ὅτι ἔφυγες; καί σοί Ἰοράνη ὅτι ἀνεχώρησας εἰς τὰ ὀπίσω;

Ἦχος γ'

Ὁ τῷ πάθει σου Χριστέ ἀμαυρώσας τόν ἥλιον, καί τῷ φωτί τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τόν ἐσπερινόν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
Π Ρ Ω Ϊ**

**Εἰς τοὺς Αἰνοὺς
Ἦχος γ'**

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καί ἐκὼν ἐτάφη, καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα, αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τά θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε, ἀλλά τό συνέδριον τῆς ματαιότητος πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τήν Ἀνάστασίν σου, ἦν ὁ κόσμος δοξάζει, ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς Ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα, Μαρία γάρ ἡ Μαγδαληνή, ἐπί τό μνήμα ἦλθεν, εὗρεν Ἄγγελον ἐπί τόν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθῶς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φῶς φιλόανθρωπε, ἀνέστης γάρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τόν μόνον ἀναμάρτητον, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τήν Λ ε ι τ ο υ ρ γ ι α ν

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος γ'

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον.

Στίχ. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπί τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Ἡ Πράξις

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, σταθεῖς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς Ἐνδεκα...

Ἀλληλουῖα Ἦχος πλ. δ'

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τήν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυΐδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον

Κατά Λουκάν Ἐωθινόν ε'

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστάς ἐδραμεν ἐπί τό μνημεῖον...

ρ14[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά

Ἦχος δ'

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ ὁ Θεός, τήν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτίμιον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών δυνατέ, τού θάνατου τά δεσμά, ως Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντας, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον έλυσας, γένος δέ τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν καί αφθαρσίαν, τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Ανατολικά

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Έγερσιν, δι' ής ελυτρώθημεν, τών τού Άδου αλύτων δεσμών, καί αφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ελάβομεν, κράζοντες, ο σταυρωθείς καί ταφείς καί αναστάς, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Άγγελοι καί άνθρωποι Σωτήρ, τήν σήν υμνούσι τριήμερον Έγερσιν, δι' ής κατηγάσθη τής οικουμένης τά πέρατα, καί τής δουλείας τού εχθρού πάντες ελυτρώθημεν, κράζοντες, Ζωοποιέ, παντοδύναμε Σωτήρ, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Πύλας χαλκάς συνέτριψας, καί μοχλούς συνέθλασας Χριστέ ο Θεός, καί γένος ανθρώπων, πεπτωκός ανέστησας, διά τούτο συμφώνως βοώμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα...

Κύριε, η εκ Πατρός σου γέννησις, άχρονος υπάρχει καί αιδιος, η εκ Παρθένου σάρκωσις, άφραστος ανθρώποις καί ανερμήνευτος, καί η εις Άδου κάθοδος, φοβερά διαβόλω, καί τοίς αγγέλοις αυτού, θάνατον γάρ πατήσας, τριήμερος ανέστης, αφθαρσίαν παρέχων ανθρώποις, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυϊδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου, Σε γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι, ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Προκείμενον Ἦχος πλ. δ'

Φωνή μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνή μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Ἐν ἡμέρα θλίψεώς μου τὸν Θεόν ἐξεζήτησα.

Στίχ. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἁγίῳ, ἡ οδὸς σου.

Ἀπόστιχα Ἦχος δ'

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας, καὶ κατελθὼν ἐν τῷ Ἄδῃ τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει, Διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Π Ρ Ω Ἰ

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς Ἦχος δ'

Ὁ Σταυρὸν υπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήργησας, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Διὸ βοώμέν σοι, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἀμαρτία, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπιαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον υπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ θεότητι, ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος πλ. β'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οἴκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Πράξις

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τόν λαόν...

Ευαγγέλιον

Ἐκ τού κατά' Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσθήκει ο Ἰωάννης...

ρ15 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά

Ἦχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ἡσχυνας, καί διά τῆς Αναστάσεώς σου, τόν κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τού θανάτου, Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς, τῷ γένει τῶν ἀνώς πρόβατον ἐπί σφαγῆν ἤχθη, θρώπων, ἐφριξαν τούτον οἱ ἄρχοντες τού Ἄδου, καί ἐπήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ο τῶν ἀοράτων κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθῶν, ἀνέστη ο ἀθάνατος, Δεύτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον προσκυνήσωμεν, τῇ γάρ αὐτοῦ ευσπλαγχνία ἐκ πλάνης ρυσθέντες, ἐν τρισίν υποστάσεσιν ἓνα Θεόν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Ἐσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί τῷ ἐπί τέλει τῶν αἰῶνων, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ, διά σαρκός λάμπαντι τῷ κόσμῳ καί μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καί τό ἐκείσε σκότος λύσαντι, καί τό φῶς τῆς Αναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, Φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αὐτοῦ γάρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, Χαίρει

χορός Αγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Αδάμ πεσών, ανίσταται, Διάβολος κατήργηται.

Οι τής κουστωδίας, ενηχούντο υπό τήν παρανόμων, Καλύψατε Χριστού τήν Έγερσιν, καί λάβετε αργύρια καί είπατε, ότι υμών κοιμωμένων, εκ τού μνημείου εσυλήθη ο νεκρός, Τίς είδε; τίς ήκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα εσμυρνισμένον καί γυμνόν, καταλιπόντα καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού; Μή πλανάσθε Ιουδαίοι, μάθετε τās ρήσεις τήν Προφητών, καί γνώτε, ότι αυτός εστιν αληθώς, ο λυτρωτής τού κόσμου, καί παντοδύναμος.

Δόξα...

Κύριε, ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν θάνατον πατήσας Σωτήρ ημίν, ο φωτίσας τόν κόσμον τώ Σταυρώ τώ τιμίω, ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε τόν βυθόν επέξευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δε τόν Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά τήν πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Ενώτισαι, ο Θεός, τήν προσευχήν μου καί μή υπερίδης τήν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι καί εισάκουσόν μου.

Στίχ. Ότι εξέκλιναν επ εμέ ανομίαν.

Στίχ. Εγώ προς τόν Θεόν εκέκραξα.

**Απόστιχα
Ήχος πλ. α'**

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ότι Σταυρόν καί θάνατον, κατεδέξω, διά τό γένος ημών, ως φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Άδου πύλας τριήμερος ανέστης, σώζων τās ψυχάς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΜΟΥ
Π Ρ Ω Ϊ**

Εις τούς Αινούς

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τήν παρανόμων, προήλθες εκ τού μνήματος καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ ἔγνωσαν πώς εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Ἄγγελοι, ουκ ἤσθοντο πότε ανέστης, οι φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφότερα γάρ εσφράγισται τοῖς ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοῖς προσκυνοῦσιν εν πίστει τό μυστήριον, ὁ ανυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν αγαλλίασιν, καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, τούς μοχλοῦς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθοῦς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίῳ τηρούμενος, Μέγα σου τό ἔλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ἡμάς.

Κύριε, αι γυναῖκες ἔδραμον, ἐπί τό μνήμα τού ιδεῖν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ἡμάς παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Ἄγγελον ἐπί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβῳ κυλισθέντα, καί πρὸς αὐτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ανέστη εκ νεκρῶν, ο σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξήλθες εσφραγισμένου τού τάφου, οὕτως εισηλθες καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, πρὸς τούς Μαθητάς σου, δεικνύων αυτοῖς τά τού σώματος πάθη, ἀπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυῖδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως Υἱός δέ τού Θεοῦ, κόσμον ηλευθέρωσας, Μέγα σου τό ἔλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ἡμάς.

Εἰς τήν Λειτουργίαν

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλατε.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

ρ16[top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ψάλλομεν τήν παρούσαν Ακολουθίαν, τήν γεγνουῖαν παρά κυρίου Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου, εις τήν Υπεραγίαν καί Κυριαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τήν Ζωοδόχον Πηγῆν ου γάρ

εύρομεν υπό τυπικῆς τῆν τοιαύτην Ακολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα,, ἰστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου ς'.

Ἦχος πλ. β'

Νίκην ἔχων Χριστέ, τήν κατά τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες, ἵνα
τούς ἐν σκότει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν
νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωῆν, ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμε
Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστός, θάνατον πατήσας, καθῶς εἶπεν, ἀνέστη, καί τήν
αγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδωρήσατο, ἵνα πάντες κραυγάζοντες τόν
ῦμνον οὕτως εἴπωμεν, Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τό ἀπρόσιτον φῶς,
παντοδύναμε Σωτήρ ἐλέησον ἡμᾶς.

Σέ Κύριε, τόν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ κτίσει, ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν; ἐν τῷ
ουρανῷ; αὐτός κατοικεῖς, ἐν τῷ Ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον, εἰς τὰ βάθη
τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα, Πρὸς σέ καταφεύγομεν,
σοὶ προσπίπτοντες ἰκετεύομεν, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Στιχηρά Ανατολικά

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ καυχώμεθα, καί τήν Ἀνάστασιν σου
ὑμνοῦμεν καί δοξάζομεν, σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ
οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε, ὅτι κατήργησας τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ
θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν
ζωῆν καί ἀφθαρσίαν.

Διὰ παντός εὐλογούντες τόν Κύριον, ὑμνοῦμεν τήν Ἀνάστασιν αὐτοῦ,
Σταυρόν γάρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καί τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τρία.

Ἦχος ὁ αὐτός Ὅλην ἀποθέμενοι

Ξένα καί παράδοξα, τῶν ουρανῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε,
καταρχὰς Πανάμωμε, καί γάρ ἄνωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, υετός
καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεόνυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμπαν

αγαθόν αναβλύζουσιν, πλημμύραν τε ιάσεων, τὰς ευεργεσίας
προρρέουσιν άπασιν αφθόνως, τοίς χρήζουσι τήν ρώσιν τών ψυχών,
καί τήν υγιάν του σώματος, ύδατι τής χάριτος. (Δίς)

Μάννα σε ουράνιον, καί Παραδείσου Παρθένε, τήν Πηγήν τήν ένθεον,
ονομάζω Δέσποινα προσφυσέστατα, τής γάρ γής έδραμεν, η ροή καί
χάρις, τής Πηγής σου τετραμέρειαν αυτής καλύπτουσα, ξένοις
τερασίοις εκάστοτε, καί πάσι τό αιτούμενον γίνεται τό ύδωρ
πινόμενον, όθεν γεγηθότες, Χριστώνυμοι προστρέχομεν πιστώς,
αγιασμόν αρυόμενοι, πάντοτε γλυκύροον.

Ρείθρα τών ιάσεων, αναβλυστάνεις Παρθένε, τοίς πιστώς
προστρέχουσι, τή Πηγή σου πάντοτε, θεονύμφευτε, δωρεάν ρέεις
γάρ, δαψιλή καί χύδην τοίς νοσούσι τά Ιάματα, τυφλούς εμβλέποντας,
φαίνεις εναργώς προσιόντας σοι, χωλούς πολλούς ανώρθωσας καί
τούς παρειμένους συνέσφιγξας, τόν δε νεκρωθέντα, εζώωσας
προσχύσει τή τριπτή, υδρωπικών καί δυσπνώνων τε, πάθη
εθεράπευσας.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Πηγή; ήτις εξ ακενώτων θαυμάτων
πλημμυρούσα, πολλά καί υπέρ φύσιν ενεργείς διά ιάσεων, Βαβαί τών
μεγαλείων, ών τοίς πάσιν επιρρέεις! ου μόνον γάρ νοσήματα χαλεπά
απήλασας, τών προσιόντων μετά πόθου, αλλά καί τά τών ψυχών
πάθη εκπλύνεις καθαρίζουσα πανάσπιλε, σύν πάσι βραβεύουσα καί
μέγα έλεος.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. β'**

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν
αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υιός
μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως
σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι'
ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων
ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε σεμνή Παμμακάριστε,
ελεηθήναι τὰς ψυχὰς ημών.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Αγαπήσω σε Κύριε η Ισχύς μου, Κύριος στερέωμά μου, καί καταφυγή
μου, καί ρύστης μου.

Στίχ. Ο Θεός μου βοηθός μου καί ελπιώ επ' αυτόν.

Στίχ. Αινών επικαλέσομαι τόν Κύριον.

Στίχ. Ἦκουσεν εκ ναού αγίου αυτού φωνής μου.

**Εἰς τόν Στίχον,
τό Αναστάσιμον Στιχηρόν τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. β'**

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί
ημάς τούς ἐπί γῆς καταξίωσον, εν καθαρά καρδία σέ δοξάζειν.

**Εἶτα, τά Στιχηρά τού Πάσχα ει δέ βούλει, λέγε πρώτον τά
παρόντα Στιχηρά τῆς Θεοτόκου.**

**Ἦχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικῶν**

Χαίροις η ζωηφόρος Πηγῆ, κατά θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα,
πρός πάσαν τήν οικουμένην Ωκεανέ νοητέ, τά Νειλώα ρείθρα
υπερβαίνουσα τή χύσει τῆς χάριτος, Σιλwάμ εκ πέτρας ἄλλος
δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ως παράδοξον, Ιορδάνου τε δεξαμένη
ἐνέργειαν, μάννα σωτηριώδές τε εναργώς τό γινόμενον πρὸς τοῦ
ζητούντος τήν χρείαν, πλούσιον ὄντως καί ἀφθονον, Χριστοῦ Μήτηρ
Κόρη η προχέουσα τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ὑψιστος.

Ὑμνοις εν εξαισίοις Πιστοί τήν επουράνιον νεφέλην υμνήσωμεν,
σταγόνα τήν ουρανίαν, τόν ζωοδότην Χριστόν, ἐπί γῆς αρρεύστως
υετίζουσιν, τό ζών, τό αλλόμενον, καί πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τό
θεῖον, τήν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος τοῦ μηδέποτε μετά πόσιν
εκρέοντος, δίψαν δέ τήν συντήκουσαν ψυχάς ἀπελαύνοντος, οὔπερ
πιόντες εμφρόνως, ρεύματα θεῖα προβάλλονται, κοιλίας εκ νόου,
επομβρίζοντα τοῖς πάσι, χάριν τήν ἀφθονον.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τά Ορμήματα, ευφραίνουσι τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Χαίροις η ζωοδόχος Πηγῆ, η αενάως αναβλύζουσα χάριτας, η βρύσις
τῶν ἰαμάτων η πάσαν νόσων ἰσχύν, ἀσθενή καί φαύλην
ἀπελέγχουσα, τυφλῶν η ἀνάβλεψις, καί λεπρῶν θεῖα κάθαρσις, η
πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι,
πιστῶς τῷ τεμένει σου, μέγα κοινόν ἰατρῆιον ἀμισθον ὄντως καί
ἔτοιμον, Χριστοῦ Μήτηρ Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τό μέγα
ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν φιλέορτοι εν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν εν ὕδασι καί χορεύσωμεν ευφραϊνόμενοι, τοῖς αενάως πλημμυρούσι τῆς ζωηφόρου Πηγῆς, Βασιλεῖς καί ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καί Πηγῆς τήν χάριν προχείτωσαν αφθόνως, Βασιλεῖς γάρ ἔσωσε, τοὺς εν κλίνῃ συσχεθέντας δέ, τῇ προσπαύσει εξανέστησε, Ποιμένες τε καί σύμπαντες, τήν ομβροφόρον νεφέλην, τό σωτήριον συνελθόντες αρουσώμεθα, οι εν νόσοις οι εν κινδύνοις τήν ρώσιν, τήν αναψυχὴν οι εν δίψει, τά ὄμματά τε οι τυφλοί, οι κωφεύοντες τήν ευηκοῖαν, τήν ιατροίαν οι καχεκτούντες, οι εν θανάτοις τήν ζωηφόρον, οι πάντες τήν πανταχοῦ πιστοῖς προρρέουσιν, ὕδατα σωτηρίας, ανακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν Αεῖζωα προχέουσα νάματα, εκ Πηγῆς αγνή, μή διαλίπης Παρθένε πρεσβεύουσα πάντοτε υπέρ τῶν δούλων σου.

Καί νύν... Ἦχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καί εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον ἄδοντας.

Χριστός ανέστη...

Καί απόλυσις

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ Π Ρ Ω Ϊ

Εἰς τόν Ὅρθρον ο Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ειρμῶν εἰς η', καί τῆς Θεοτόκου εἰς ς'.

Ο Κανὼν τοῦ Πάσχα

Ὡδή α' Ἦχος α'

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καί εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τῷ απροσίτῳ φωτὶ τῆς αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανῶς ακουσόμεθα, επινίκιον ἄδοντες.

Ουρανοί μὲν επαξίως ευφραϊνέσθωσαν, γῆ δέ αγαλλιᾶσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε ἅπας καί ἀόρατος, Χριστός γάρ

εγγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Είτα τῆς Θεοτόκου, οὐ ἡ ακροστιχίς
Νικηφόρου Καλλίστου τού Ξανθοπούλου
Ειρμός ο αυτός

Νύν πηγάσαις μοι Παρθένε, Θεοτόκε Πηγῆ, χάριν διδούσα λόγου, ὡς
ανυμνήσω σου πηγῆν, τήν βλυστάνουσαν ζωῆν, καί χάριν πιστοίς, σύ
γάρ ενυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Ἰατρεῖον υπέρ φύσιν, ο ναός σου σεμνή, δείκνυται πάσι Κόρη, ἐκ γάρ
θανάτου προφανούς τούς προστρέχοντας πιστούς, σαφώς ανιστά,
καί πάσι τήν ἀφθονον, αναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις ουρανόθεν ακενώτως ἡμίν, χάριτας ὄντως μόνη, τόν γάρ
τυφλώπτοντα ποιείς, αναβλέπειν πρὸς τό φῶς, βορβόρω καινῶ,
φωνήσασα ἄνωθεν, υπέρ ἔννοιαν τῶ Λέοντι.

Ἡ κοινή φιλοτιμία, τού βροτείου σεμνή, Χαίρε Μαρία, Χαίρε, ο γάρ τῶν
ὄλων ποιητής, ἐπί σοί ὡς περ σταγῶν, κατέβη σαφώς, Πηγῆν σε
ἀθάνατον, αναδείξας Θεόνυμφε.

Καταβασία

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ
γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καί ἐκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός,
ἡμάς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὠδή γ'

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστοῦ, ἐν ὧ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γῆ, καί τά καταχθόνια,
εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἡ ἑστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι,
συνεσταυρούμην σοι χθές αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Φωτεινόν σε ἅγιον ναόν, τού Δεσπότη τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι,
καί ἀφθαρσίας πηγῆν, τό ὕδωρ προρρέουσιν Χριστόν, ἐξ οὐ

ποτιζόμεθα.

Ὅσῃ χάριν Δέσποινα Πηγῇ, Αυτοκράτορι δίδως ούρων τὴν πρόοδον
επεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου υπόστασιν φρικτὴν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ρέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρθένε χύδην πηγάζουσα
χωλοὶ σκιρτώσιν ἐν σοί, λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ Δαίμονες
πνίγονται.

Ὅλοις νέμεις ἴασιν πιστοῖς, βασιλεύσι, δημόταις, καὶ πένησιν, ἀρχουσι,
πτωχοῖς, πλουσίοις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγῇ, ἀποϊκίλον
φάρμακον.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῇν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα Ἦχος πλ. δ'

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθείλες τὴν
δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις
φθεγγόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος
οἱ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Εἶτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν ἀέναον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν ρεῖθρα θείαν
Πηγῇν, συμφώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι, καθ' ἐκάστην
βρῦει, καὶ γὰρ τὰ ἰάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα
ελάχιστα, Ὅθεν κατὰ χρέος προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς αἰνῶμεθα,
ἐκ Πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥώσιν ὄντως ἀθάνατον, ὀροσίζουσαν σαφῶς
τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν, Σὺ εἰ τῶν
πιστῶν τὸ παραμύθιον.

Ὡδή δ'

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ
δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον
σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν, ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε

Χριστός, ως βρωτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο Θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Υπέρ τήν ψάμμον αληθώς, καί τάς σταγόνας υετών, πέφυκε Παρθένε τά πλήθη τής Πηγής τών έργων σου, ακαταπαύστως ρέοντα, άπασαν επί χθόνα πλουσίως πάντα νοσοούντα δεινώς, τάχος ιώμενα.

Κατασχεθέντα γυναικός, υπό καρκίνου τόν μαζόν, ύδωρ επιχείται Παρθένε, τής Πηγής σου Δέσποινα, καί παραυτικά πέπταται, πάθη θανατηφόρα τώ ρείθρω, καί ο καρκίνος ορθά βαίνειν εγνώρισεν.

Ακατανόητον εν σοί, καί υπέρ φύσιν τό πραχθέν, ένεστι σαφώς Θεοτόκε, τό γάρ ύδωρ γίνεται, τό τής Πηγής σου ίαμα, νόσων θανατηφόρων εναντίον, όπερ η φύσις, σαφώς οίδεν ουδέποτε.

Αεί θανατοί με ο εχθρός, ταίς ενηδόνοις προσβολαίς, Δέσποινα Πηγή Θεοτόκε μή παρίδης, πρόφθασον, η ταχινή βοήθεια, τούτου δέ τών παγίδων με λύτρου, ίνα υμνώ σε αεί τήν πολυύμνητον.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσιώς λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε'

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ,

αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προΐοντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Λαλούμενα Κόρη Παρθένε, τά τῆς Πηγῆς σου τώ όντι τεράστια, καταπλήττει τών βροτῶν διάνοιαν, υπέρ γάρ φύσιν πέφυκε, πάντας πιστούς αγιάζοντα.

Ιστόρησε πόκος τό Μάννα, καί Σιλωάμ καί η πέτρα πηγάζουσα, Σολομώντος η στοά τήν χάριν σου, τά Ιορδάνεια νάματα, καί η πηγή Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αι τῆς Πηγῆς καί νεκρόν ανεζώωσαν, υπέρ λόγον τόπραχθέν καί έννοιαν! τά σά γάρ πάντα παναγνε, λόγον νικά τόν ανθρωπίνον.

Τά πάθη μου Κόρη ιάσαις, τῆς αιμορροίας πηγῆν η ξηράνασα, καί τό ρίγος, τῆς φλογός τήν άναψιν, καί εκτικῆν διάθεσιν, ούρων δεσμά καί γαστρορροίαν.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοΐσομεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς'

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τás κλείς τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τás πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον, ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Οι λόγοι τοῦ λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή, τῆς σοφίας βυθὸν γάρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννάς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ροάς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπήλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκείσε ζωγράφους, ὦ παναγία Πηγὴ, διασώσασα, καὶ λαὸν ὑπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στερῶσει τό πρὶν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρεῖθρῳ, ὡς τέξασα σὺ παρθενεύουσα, τὸν Δεκαὶ γάρ σπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐ λόγος, οὐ νοῦς, οὐδὲ γλῶττα τὸν σὸν ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφημῆσαι ἀλλ' ἀσθενοῦσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσόφων τό σεμνὸν καὶ ρητόρων κομψότης.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἴωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Τὸ Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τῆ ὑπερμάχῳ

Ἐξ ἀκενώτου σου Πηγῆς θεοχαρίτῳ ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπερ λόγον, τὸν γάρ Λόγον ὡς τεκούσαν ὑπὲρ ἔννοιαν, ἰκετεύω σε δροσίζειν με σὴ χάριτι, ἵνα κράζω σοι, Χαίρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκούσα ἀρρήτως, Πατρός τὸν προαιώνιον Λόγον πλάτυνόν μου τό στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῆ πηγῆ σου ταῦτα.

- Χαίρε πηγὴ, ἁρμονῆς ἀλλήκτου, χαίρε ροή, καλλονῆς ἀρρήτου.
- Χαίρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις, χαίρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.
- Χαίρε ρεῖθρον διειδέστατον, υγιάζον τοὺς πιστοὺς, χαίρε ὕδωρ χαριέστατον τοῖς νοσοῦσι πολλαπλῶς.
- Χαίρε νάμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαίρον, χαίρε κράμα καρδίας, ἀμβροσίαν προρρέον.
- Χαίρε κρατήρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε, χαίρε λουτήρ καὶ νέκταρ

θεόρρευστε.

- Χαίρε, πορθμόν ασθενείας δεικνύσα, χαίρε, φλογμόν αρρωστίας σβεννύσα.
- Χαίρε ύδωρ σωτήριον.

Συναξάριον

Τή Παρασκευή τής Διακαι νησίμου, εορτάζομεν τά εγκαίνια τού ναού τής υπεραγίας Δεσποίνης ημών καί θεομήτορος, τής Ζωηφόρου Πηγής, έτι δέ καί μνειάν ποιούμεθα τών εν τούτω τελεσθέντων υπερφυών θαυμάτων παρά τής Θεομήτορος.

Στίχοι

- Μάννα Σιλwάμ, καί Στοάν Σολομώντος
- Πηγήν Κόρη σήν εμφανώς πάς τις βλέπει.

Ταίς τής σής Μητρός πρεσβείαις, Χριστε ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον, Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον ώλεσεν. **καί**, Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος. **εκ γ' αμφότερα.**

Ωδή ζ'

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιώνιου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς ὄντως ἱερά καί πανέορτος, αὐτή ἡ σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας, τῆς Εγέρσεως οὕσα προάγγελος, ἐν ἡ τὸ ἀχρονον φῶς, ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψεν.

Τῆς Θεοτόκου

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα, ἡ πάναγνος ρέει γάρ, θείας ἐκ πηγῆς, τὸν γλυκασμόν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα, διὸ καί πίστει κρουνούς, τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστοὺς, τοὺς γάρ ἀλάλους καί κωφοὺς, ὡς εὐάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶς θεραπεύει, καί ἴασιν χαρίζεται.

Ἀνάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι, ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντάς σοι Σεμνή, φαγεδαίνης λυτροῦται γάρ ἄνθρωπος, καί λώβης, τὸν δὲ λεπρόν θεραπεύεις καί ἀνθρακας κατέσβεσας.

Νεάνιδες καί κόραι τὴν Δέσποιναν καί σύμπαντες ἄνθρωποι, πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν λαμπρῶς, διατρήσεις γάρ ἡλῶν, υέλωπας, καί ἔλκη τὰ πονηρά καί ογκώσεις, καί παράλυτον ἴσατο.

Καταβασία

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ Πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεός καί ὑπερένδοξος.

Ὡδή η'

Αὐτὴ ἡ κλητὴ καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτῆ, καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνὶ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ δυσμῶν καί βορρά, καί θαλάσσης, καί ἐὼς τὰ τέκνα σου ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν

υποστάσσει φύσις, υπερούσιε καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσμεθα, καί σέ ευλογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τῆς Θεοτόκου

Θεῖον ἡ Πηγὴ καί σεβάσμιον ὕδωρ, προρρέει σου Παρθένε, ὑδρωπικῶν γάρ τό ρεῦμα, αναχαιτίζει σφοδρῶς, επικλήσει τῆ θεία τῆς χάριτος, διό σε τιμῶμεν, Πηγὴ εις τούς αιώνας.

Πάντες τό σεπτόν καὶ ζωήρρυτον ὕδωρ, ὑμνήσωμεν προφρόνως, τῆς γάρ δυσπνοίας τό ρεῦμα κατὰ χώραν Ἰστιά, καί ελεύθερον ποιεῖ πρὸς διέξοδον, Βαβαί σὼν θαυμασίων! ἀγνή Θεοκυήτορ.

Ποῖον ευφημήσει Πανύμνητε στόμα, τοῦ τόκου σου τό ξένον,, ἀλλὰ καί νούς οἱποῖος, τῶν θαυμάτων πηγὴν περιβλέψαιτο, καί λόγοις κροτήσκειν, οὐκ ἔστι τῆ φύσει ἰσχύς, τά σά θαυμάζειν.

Ὅλον ἐπὶ σοί τοῦ θανάτου τό κράτος, ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βασιλὶς καί Κυρία, Βασιλέα καί γάρ, τὴν ἀθάνατον ζωὴν σύ ἐπήγασας, τό ὕδωρ τό μάννα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητὴ καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτὴ, καί πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐνὶ ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ὡδὴ θ'

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ιερῶτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Τῆς Θεοτόκου

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη υπέρκειται ἀγνή, τῆς Πηγῆς σου τό ὕδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀπαλλαγὴν νοσημάτων δεινῶν, καί ταῖς

ψυχαίς, άπασαν τήν ρώσιν, ως υπερ φύσιν χεόμενον.

Λυτήρα τών νόσων, τόν νέον ιδού Σιλwάμ, τής Πηγής σου Παρθένε, καθορώμεν άπαντες, όμματα γάρ προσλαμβάνει πηρός, άπαντες δέ, ρώσιν αενάως, πρός τή ζωή ποριζόμεθα!

Οι ρώσιν ζητούντες, προσδράμετε εν τή Πηγή, η γάρ Κόρη Παρθένος, ενοικεί τώ ύδατι, Σκίρτα πιστών, καί ευφραίνου πληθύς, ούτω ως χρή, έξις τώ τεμένει, τήν αμοιβήν τών αιτήσεων.

Υψώθη Πηγής σου, τό ύδωρ υπέρ ουρανούς, καί τής γής τας αβύσσους, ταίς ροαίς διέδραμε, τούτο εστίν αμβροσία ψυχής, νέκταρ πιστών, μέλι τό εκ πέτρας, καί η τού μάννα διάδοσις.

Ευφραίνεις Παρθένε, τόν Άνακτα υπερφυώς, αναβλύζουσα χάριν, εκ Πηγής αέναον, τούτω διδούσα, κατ' εχθρών τήν ισχύν, νίκας αεί, ρώσιν καί ειρήνην, και αιτημάτων εκπλήρωσιν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τριήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Πηγή υπάρχεις αληθώς, ύδατος ζώντος Δέσποινα, εκπλύνεις ούν νοσήματα, ψυχών σωμάτων χαλεπά, εν τή προσπαύσει μόνη σου ύδωρ τής σωτηρίας, Χριστόν η προχέουσα.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχ η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ'.

Ήχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις, υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ αυτώ πεποιθότες, σε τόν αναστάντα Θεόν ημών υμνούμεν, Ελέησον ημάς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ήνοιξε τώ γένει τών ανθρώπων,

καί εκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα Θεόν ημών υμνούμεν,
Ελέησον ημάς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ανυμνήσωμεν, τόν αναστάντα εκ
νεκρών, καί πρός αυτόν εκβοώμεν, Σύ ζωή υπάρχεις ημών καί
ανάστασις, Ελέησον ημάς.

Τριήμερος ανέστης Χριστέ, εκ τάφου, καθώς γέγραπται, συνεγείρας
τόν Προπάτορα ημών, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τών ανθρώπων,
καί ανυμνεί σου τήν Ανάστασιν.

Τῆς Θεοτόκου
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ἵδωρ τό τῆς Πηγῆς, σωτήριον υπάρχει, πάσι τοῖς ἀσθενούσι,
προσέλθωμεν οὖν πίστει, καί χάριν αρουσώμεθα.

Φρέαρ τό ζωηρόν, Πηγῆς τῆς ἀθανάτου τοῖς προσιοῦσι πόθω,
ιάσεων παρέχει, πλημμυραν ανεξάντλητον.

Στίχ. Ηγίασε τό σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ἵψιστος.

Ρώννουσι τάς ψυχάς, τό ὕδωρ τῆς Παρθένου, οἱ τών παθῶν εν
ρύποις, προσδράμωμεν τή Κόρη, καί τούτους αποπλύνωμεν.

Στίχ. Τοῦ ποταμοῦ τά Ὁρμήματα ευφραίνουσι τήν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ιερά, τό μάννα νύν ἀφθόνως, Πηγῆς ἐξ ἀενάου, προχέει
τοῖς αἰτούσι, τήν χρείαν πάς ἀντλήσωμεν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ, καί
φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον,
Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ὁ λυτρωτής,
Πάσχα ἀμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας
ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὦ τήκεται κηρός ἀπό
προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θεάς Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών εἶπατε, Δέχου

παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ. καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὐρον Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καί αὐτὸς προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρὰ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὦ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμπας Χριστός, τὰ Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει, καί ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, Εἰπώμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς, Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Αναστάσει, καί οὕτω βοήσωμεν, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καί τοῖς ἐν τοῖς μηνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Εἰς τὴν Λεῖτοῦργίαν

Ἀντίφωνον α'
Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι,
ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου ὕψιστε.

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον β'

Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς καί εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καί ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι.

Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν
σου.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν
σοι λαοί πάντες.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Εὐλογήσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, καί φοβηθήτωσαν αὐτὸν πάντα τὰ
πέρατα τῆς γῆς.

Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑπάρχων καὶ
καταδεξάμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκοθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας
Θεοτόκου καὶ αἰιπαρθένου Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας,
σταυρωθεὶς τε, Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς
ἁγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
σώσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον γ'

Ἦχος α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ
φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ ἐν τοῖς
μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.
Χριστός ανέστη...

Η Πράξις τής ημέρας, καί ο Απόστολος τής Θεοτόκου

**Ευαγγέλιον τής ημέρας, καί τής Θεοτόκου
(Ζήτηι ταύτα Σεπτεμβρίω η')**

**Μεγαλυνάριον τής Θεοτόκου
Πρός τό Τήν τιμιωτέραν**

Ύδωρ τό ζωήρρυτον τής Πηγής μάννα τό προχέον τόν αθάνατον
δροσισμόν, τό νέκταρ τό θείον, τήν ξένην αμβροσίαν τό μέλι τό εκ
πέτρας, πίστει τιμήσωμεν.

ρ17 [top](#)

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα ς'.**

Ήχος πλ. δ'

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ότι
ηυδόκησας, τού ελεήσαι ημάς διά τής Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλά
ευδόκησον τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον, σύ γάρ
εδέξω πρώτη άφεισιν αμαρτιών, διά τής Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ' εσχάτων δέ τών χρόνων, ο αυτός εκ τής απειρογάμου σαρκωθείς βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα άνθρωπον έσωσε διά τής εαυτού Αναστάσεως.

Τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι' ής ηλευθέρωσας Αδαμιαίον γένος, εκ τής τού Άδου τυραννίδος, καί εδωρήσω τώ κόσμω ως Θεός, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υιέ Θεού μονογενές, ο προσπαγείς εν τώ Σταυρώ, καί αναστάς εκ τάφου τριήμερος.

Δόξα...

Σέ δοξάζομεν Κύριε, τόν εκουσίως δι' ημάς Σταυρόν υπομείναντα, καί σέ προσκυνούμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλ' επάκουσον, καί σώσον ημάς, διά τής Αναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών, διά φιλόανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, Εκ Παρθένου γάρ αγνής σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών, μετά τής προσλήψεως, είς εστίν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες Ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Προκείμενον Έχος πλ. δ'

Έδωκας κληρονομίαν τοίς φοβουμένοις τό όνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Από τών περάτων τής γής πρός σέ εκέκραξα.

Στίχ. Σκεπασθήσομαι εν τή σκέπη τών πτερύγων σου.

Στίχ. Ούτω ψαλώ τώ ονόματί σου εις τούς αιώνας.

Εις τόν Στίχον

Τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Έχος πλ. δ'

Ανήλθες επί Σταυρού, Ιησού, ο καταβάς εξ ουρανού, ήλθες επί θάνατον, η ζωή η αθάνατος, πρός τούς εν σκότει, τό φώς τό αληθινόν, πρός τούς πεσόντας, η πάντων ανάστασις, ο φωτισμός καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ

Π Ρ Ω Ϊ

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρά Αναστάσιμα Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης ὑπὸ Πιλάτου κρι νόμενος ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτίρμων καὶ φιλόανθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται σὲ ἐφύλαττον καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο, ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου τὸν Σταυρὸν σου ἡμῖν δέδωκας, φρίπτει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορὰν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ὅτι νεκροὺς ἀνιστά καὶ θάνατον κατήργησε, Διὰ τοῦτο προσκυνούμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν Ἐγερσιν.

Ὁ Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐφώνησε λέγων, Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν, ἀνέστη Θεός ὢν, καὶ τῆ οἰκουμένη ζωὴν ἐδωρήσατο.

Εἶτα, τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, τὸ Χριστὸς ἀνέστη... γ'

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου Ἦχος γ

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτήρ μου.

Στίχ. Κύριος υπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

ρ21 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
ΗΤΟΙ
Η ΨΗΛΑΦΗΣΙΣ ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΘΩΜΑ

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἀγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα οὐ ψάλλονται. Ἀναστάσιμα ἀλλ' ἅπαντα τῆς Ἑορτῆς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν εις τό, Κύριε εκέκραξα... τά παρόντα Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος α'

Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Φέρει Χριστός φιλανθρώπως, καί τήν ψηλάφησιν, ως καί Σταυρόν πρό ταύτης, καί τόν άδικον φόνον, τάφου τριημέρως εξαναστάς, εσφραγισμένου τού μνήματος, καί τών θυρών κεκλεισμένων τοίς Μαθηταίς, επιστάς ως παντοδύναμος. (Δίς)

Η τού Θωμά απιστία, τήν κοσμοσώτειραν, τού θεανθρώπου Λόγου, τήν εξ Άδου κευθμώνων, Έγερσιν πιστούται, τρήσιν χειρών καί ποδών τολμηρότερον, εκψηλαφώσα πρός πίστωσησιν κοσμικήν, δεξιά τή φιλοπράγμονι.

Συνηθροισμένων τώ φόβω, τώ εκ τού πάθους σου, τών Αποστόλων Λόγε, καί θυρών κεκλεισμένων, άφνω συνεισήλθες, μέσον αυτών, τήν ειρήνην δωρούμενος, καί τώ Θωμά προτεινόμενος ψηλαφάν, τούς σεπτούς πλευράς σου μώλωπας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Μετά τήν Έγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τών Μαθητών σου, καί τών θυρών κεκλεισμένων, εν μέσω έστης, ειρήνην παρέχων αυτοίς, Πεισθείς δέ καί ο Θωμάς, τή οράσει τών χειρών καί τής πλευράς σου, Κύριον καί Θεόν σε ωμολόγησε, σώζοντα τούς ελπίζοντας εις σέ, φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Χείλεσι καθαροίς, υμνείτε σύν Αγγέλοις, βροτοί τόν αναστάντα, τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ὡφθης τοῖς Ἱεροῖς, σοῦ Σώτερ Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
δι' αὐτῶν εγκαινίζων, ἡμῖν τό θεῖον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλά καρδίας πόθῳ,
Θεόν πεπιστευκότες,
ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ὅμοιον

Νέμεις ὦ Λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, καί οφλημάτων λύσιν,
πρεσβείαις τῆς πανάγνου, καί μόνης Θεομήτορος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ
Θεός, καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων
ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν εγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τό μέγα σου
ἔλεος. (Υ')

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

**Μετά τό εὐλογῆσαι τόν Ἱερέα, τό, Χριστός ἀνέστη γ', τόν
Προοιμιακόν Ψαλμόν, καί τό πρότον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τό,
Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἰδιόμελα ς',
δευτεροῦντες τά τέσσαρα πρώτα, τά δέ δύο δεύτερα, πρός μίαν.**

Ἦχος α'

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσήλθες
ἀφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεός ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος, προσμένειν τε
προσέταξας, καί μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπό Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ
ἐνδύσωνται τήν ἐξ ὕψους δύναμιν, διό βοώμέν σοι, ὁ φωτισμός, καί ἡ
ἀνάστασις, καί ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι. (Δίς)

Μεθ' ἡμέρας οκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὡφθης τοῖς Μαθηταῖς
σου ἐν τόπῳ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αὐτοῖς, Εἰρήνη ὑμῖν,
τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας υπέδειξας, καί τήν ἀχραντον
πλευράν, ὁ δέ πεισθεῖς εβόα σοι, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα

σοι. (Δίς)

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν και ηπίστει τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, ουκ απηξίωσας δέ Αγαθέ, υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, και τών χειρών και τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας και ιδών, ωμολόγησε σε είναι Θεόν ου γυμνόν, και άνθρωπον ου ψιλόν, και εβόα, ο Κύριός μου και ο Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, και τήν ειρήνην δούς τώ Θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού Θωμά! τών πιστών τάς καρδίας εις επίγνωσιν ήξε, και μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου και ο Θεός μου, δόξα σοι. (Δίς)

Ήχος β'

Μετά τήν Εγερσίη σου Κύριε, συνηγμένων τών Μαθητών σου, και τών θυρών κεκλεισμένων, εν μέσω έστης, ειρήνην παρέχων αυτοίς, Πεισθείς δέ και ο Θωμάς, τή οράσει τών χειρών και τής πλευράς σου, Κύριον και Θεόν σε ωμολόγησε, σώζοντα τούς ελπίζοντα εις σέ, φιλόανθρωπε.

Τών θυρών κεκλεισμένων, επιστάς ο Ιησούς τοίς Μαθηταίς αφοβίαν και ειρήνην εδίδου, Είτα λέγει τώ Θωμά, Τί μοι απιστείς, ότι ανέστην εκ νεκρών, τήν χείρά σου, και, φέρε ώδε βάλε εις τήν πλευράν μου, και ίδε, σου γάρ απιστούντος, οι πάντες έμαθον τά πάθη και τήν Ανάστασίη μου, κράζειν μετά σου, ο Κύριός μου και ο Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τών θυρών κεκλεισμένων, επέστης Χριστέ πρός τούς Μαθητάς, Τότε ο Θωμάς, οικονομικώς ουχ ευρέθη μετ' αυτών, έλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εάν μή ίδω καγώ τόν Δεσπότην, ίδω τήν πλευράν, όθεν εξήλθε τό αίμα, τό ύδωρ, τό βάπτισμα, ίδω τήν πληγήν, εξ ής ιάθη τό μέγα τραύμα ο άνθρωπος, ίδω, πώς ουκ ήν, ως πνεύμα, αλλά σάρξ και οστά, ο τόν θάνατον πατήσας, και Θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Είσοδος. τό, Φώς ιλαρόν

Προκείμενον τής ημέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπιαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Εἰς τήν Λιτήν

Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Κύριε, τή αστέκτω τῆς σῆς θεότητος αἴγλη, τών θυρών επέστης ουσών κεκλεισμένων, καί στάς εν μέσω τών Μαθητών, τήν πλευράν τραυμάτων σου χειρών καί εξεγύμνωσας, και τών ποδών, τάς ωτειλάς δεικνύων, αθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφώς εφώνησας, ον τρόπον εν εμοί καθοράτε, ώ φίλοι, τῆς σαρκός τήν πρόσληψιν, ου πνεύματος φέρω φύσιν, τώ δέ διστάζοντι Μαθητή, προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτώς, κατειπών, Ερευνήσας άπαντα, δεύρο λοιπόν μή αμφίβαλλε, ο δέ αισθόμενος εν τή χειρί, τῆς σῆς διπλής ουσίας, εν φόβω ανεβόα πιστώς, τή πίστει ελκόμενος, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'

Άψαι Θωμά τῆς πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τών ήλων δεύρο ψηλάφησον, πίστει ερεύνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου άπιστος, ο δε Θωμάς, τώ δακτύλω ώς ήψατο τού Δεσπότου, μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος, εύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ' Ανατολίου

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνθροισμένων, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί στάς εν μέσω αυτών, λέγει τώ Θωμά, Δεύρο ψηλάφησον, καί ίδε τούς τύπους τών ήλων, εκτεινόν σου τήν χείρα, καί άψαι τῆς πλευράς μου, καί μή γίνου άπιστος, αλλά πίστει κήρυξον, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά Ἰδιόμελα

Ἦχος δ'

Ω τού παραδόξου θαύματος! απιστία πίστιν βεβαίαν εγέννησεν, ειπών γάρ ο Θωμάς, Εάν μή ίδω, ου μή πιστεύσω, ψηλαφήσας δέ τήν πλευράν, εθεολόγει τόν σαρκωθέντα, τόν αυτόν Υιόν τού Θεού, εγνώρισεν ως πεπονητότα σαρκί, εκήρυξε τον αναστάντα Θεόν, καί εβόησε λαμπρά τή φωνή, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ω τού παραδόξου θαύματος! τού πυρός ο χόρτος αφάμενος
σέσωσται, βαλών γάρ ο Θωμάς εν τή πυρίνη πλευρά τήν χείρα,
Ιησού Χριστού τού Θεού, ου κατεφλέχθη τή ψηλαφήσει, τής ψυχής
γάρ τό δυσπειθές, μετέβαλεν εις ευπιστίαν θερμώς, εκέκραξεν από
βαθέων ψυχής, ο Δεσπότης σύ μου εί καί Θεός, ο εκ νεκρών
εγηγερμένος, δόξα σοι.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Ω τού παραδόξου θαύματος! Ιωάννης στήθει τού Λόγου ανέπεσε,
Θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη, αλλ' ο μέν,
εκείθεν φρικτώς θεολογίας βυθόν ανέλκει, τήν οικονομίαν, ο δέ,
ηξίωται μυσταγωγήσαι ημάς, παρίστησι γάρ τάς αποδείξεις τρανώς
τής Εγέρσεως αυτού, εκβοών, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα
σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Φιλάνθρωπε, μέγα καί ανείκαστον τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ότι
εμακροθύμησας, υπό Ιουδαίων ραπιζόμενος, υπό Αποστόλου
ψηλαφώμενος, καί υπό τών αθετούντων σε πολυπραγμονούμενος,
Πώς εσαρκώθης; πώς εσταυρώθης ο αναμάρτητος; αλλά συνέτισον
ημάς, ως τόν Θωμάν βοάν σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα
σοι.

Απολυτίκιον Ήχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος η ζωή εκ τάφου ανέτειλας Χριστέ ο
Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων
ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου
έλεος. (Υ')

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

**Κανών Τριαδικός, ψαλλόμενος ότε ου γίνεται Αγρυπνία. Έστι δε
καί ούτος, καί οι εφεξής πάντες, ποίημα Μητροφάνους Σμύρνης. Ο δε
παρών έχει ακροστιχίδα τήνδε:**

Μίαν σε μέλπω τήν τρισήλιον φύσιν.

Ἦχος α'
Ὡδή α' Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν, τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν,
ἀναρχον, αἰδῖον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον, ἦν καὶ πᾶσα
γλῶσσα, πιστῶς γεραίρει τοῖς ἄσμασιν.

Ἴνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικήν, τὴν τριλαμπὴ σου δηλώσης θεότητα,
πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν
αυτῷ, καὶ λόγον καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἄνωθεν δεικνύς μοναδικόν, θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν υποστάσεσι, κράτος,
Πάτερ ἔφησας, τῷ ἰσοουργῷ Υἱῷ σου, καὶ τῷ Πνεύματι, Δεῦτε
καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλῶσσας συγγέωμεν.

Θεοτοκίον

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται,
Λόγος δὲ συνάναρχος, ὁ συμφυῆς Υἱός, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, τὸ ἐν τῇ
Παρθένῳ, τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

Ὡδή γ' Ὁ μόνος εἰδῶς

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὠφθῆς τρισυπόστατος, μοναδικόστε
φύσει θεότητος, θεολογίας τὸ ἀκραιφνέστατον, τυπικῶς ἐνέφηνας,
Καὶ πιστῶς ὑμνούμέν σε, τὸν μονάρχην Θεόν, καὶ τρισήλιον.

Ἐκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρρεούστως Πάτερ ἔλαμψε, φῶς ἐκ
φωτός, Υἱός ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον, φῶς ἐκπεπόρευται,
καὶ μίας θεότητος, αἰγλήν τρισυπόστατον, προσκυνοῦμεν πιστῶς καὶ
δοξάζομεν.

Μονάς ἡ Τριάς υπερφυῶς, ἀρρήτως ὑπὲρ ἐννοίαν, ταῖς νοεραῖς
ουσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς, ἀσίγητον, ἐκβοώσαις
αἴνεσιν, αἷς συμφώνως ὑμνεῖται, καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον

Ἐκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σποράς, προήλθεν ὁ υπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς
ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα, τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξε, καὶ
Υιοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε, διό σε δοξάζομεν.

Καθίσματα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Πατέρα καὶ Υἱόν, προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, καὶ
ἰσότιμον δόξη, Τριάδα τὴν ἀκτιστον, καὶ υπέρθεον δύναμιν, ἦν

δοξάζουσι, τών ασωμάτων αι τάξεις, ταύτην σήμερον, καί γηγενείς μετά φόβου, πιστώως ευφημήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Οδήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρὸς κακῶν ανοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία, καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων Θεού ενδιαίτημα.

Ωδή δ' Ὅρος σε τή χάριτι

Λάμπσον μοι θεαρχία τρισήλιε λάμπεσι, σῶν θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας οφθαλμοῖς, τό κάλλος φαντάζεσθαι, τῆς υπέρ νοῦν θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καί φωτουργού, καί γλυκειάς μεθέξεως.

Πρότερον ουρανοῦς εστερέωσας Κύριε, καί πάσαν δύναμιν αυτών, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καί Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ, μεθ' ὧν δεσπόζεις τοῦ σύμπαντος, εν τριλαμπεῖ μοναρχία θεότητος.

Ὡς ἐπλασας κατ' εικόνα με σῆν καί Ομοίωσιν, θεαρχική παντουργική, Τριάς ασύγχυτε μονάς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τό ποιεῖν τό θέλημά σου τό ἅγιον, τό αγαθόν εν ισχύϊ καί τέλειον.

Θεοτοκίον

Τέτοκας τῆς Τριάδος τόν ένα Πανάχραντε, θεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ημάς, εκ σου, καί αυγάζοντα τούς γηγενείς, τῆς τρισηλίου θεότητος, τῷ ανεσπέρῳ φωτί, καί ταῖς λάμπεσιν.

Ωδή ε' Ο φωτίσας τή ελλάμπει

Η τόν πρώτον τών Αγγελῶν αμέσως διάκοσμον, απροσίτοις τοῦ σου κάλλους ακτίσιν ελλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς φώτισον, Τριάς η μοναρχικωτάτη, τούς ορθοδόξως σε μέλποντας.

Νύν η φύσις, ενική θεαρχία τρισήλιε, ανυμνεῖ σε, ἦν ουσίωσας δι' αγαθότητα, τών πταισμάτων λύτρωσιν, καί πειρασμῶν εξαιτουμένη; καί τών δεινῶν καί τών θλίψεων.

Τόν Πατέρα καί Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον, μίαν φύσιν καί θεότητα, πίστει δοξάζομεν, μεριστήν αμέριστον, ενα Θεόν τῆς αοράτου, καί Ὄρωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον

Ρῆσεις πάσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἄχραντε τόν σόν τόκον, τόν ἀπόρρητον καί ανερμήνευτον, ὄν ημεῖς εγνώκαμεν, μυσταγωγόν τῆς

ενιαίας καί τρισηλίου θεότητος.

Ωδή ς' Εκύκλωσεν ημάς

Ισόρροπον τήν δύναμιν ως έχουσα, Τριάς ή υπερούσιος, εν ταυτότητι βουλήσεως μονάς πέφυκας, απλή καί αδιαίρετος, Σύ ούν ημάς, εν τή δυνάμει σου περιφρούρησον. (Δίς)

Σύ πάντας τούς αιώνας τή βουλήσει σου ως αγαθή υπέστησας, εξ ουκ όντων, ακατάληπτε Τριάς, είτα καί τόν άνθρωπον διέπλασας, Αλλά καί νύν, εκ πάσης ρύσαί με περιστάσεως.

Θεοτοκίον

Ηλίου τού αδύτου οίκος γέγονας, τού κτίσαντος καί τάξαντος, τούς φωστήρας τούς μεγάλους πανσθενώς, άρχαντε Παρθένε Θεονύμφευτε, Αλλά καί νύν τής τών παθών με ρύσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα 'Ηχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδα τήν σεπτήν, καί αμέριστον φύσιν, Προσώποις εν τρισί, τεμνομένην ατμήτως, καί μένουσαν αμέριστον, κατ' ουσίαν θεότητος, προσκυνήσωμεν, οι γηγενείς μετά φόβου, καί δοξάσωμεν, ως ποιητήν καί Δεσπότην, Θεόν υπεράγαθον.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κυβέρνησον Αγνή, τήν αθλίαν ψυχήν μου, καί οίκτειρον αυτήν, υπό πλήθους πταισμάτων, βυθώ ολισθαίνουσαν, απωλείας πανάμωμε, καί εν ώρα με, τή φοβερά τού θανάτου, σύ εξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καί πάσης κολάσεως.

Ωδή ζ' Σέ νοητήν Θεοτόκε

Λόγε Θεού, συμφυές απαύγασμα, τού παντοκράτορος Θεού, ως υπέσχου τήν παρά σου θεουργόν ενοίκησιν, ποιήσον ως εύσπλαγχνος, σύν τώ Πατρί σου καί τώ Πνεύματι, καί φοβερόν, τοίς Δαίμοσί με δείξον καί πάθεσιν. (Δίς)

Ίνα τής σής, ευσπλαγχνίας Δέσποτα, δείξης τό πέλαγος ημίν, τόν Υιόν σου πρός τήν ημών, πέμψας ταπεινότητα αύθις ανεμόρφωσας πρός τήν αρχαίαν λαμπρότητα, Αλλά καί νύν, τώ θείω με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ο Χερουβίμ θρόνω εποχούμενος καί τών απάντων Βασιλεύς, εν γαστρί σου παρθενική, ώκησε Πανάχραντε πάντας εκλυτρούμενος εκ

τής φθοράς, ως φιλόανθρωπος, Αλλά και νύν ταίς σαίς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

Ωδή η' Θαύματος υπερφυσούς

Νεύματι θεουργικώ Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καί παντοκράτορ, ουρανοῦς ἐξέτει νας ὡσεὶ δέρριν εἶτα καί γῆς, ἀπηώρησας τό βάθος, πανσθενεὶ σου δρακί, Διό καί τοὺς δούλους σου κραταίωσον, τῆ ἀγάπη καί πίστει τῆ σὴ φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν πόθῳ εἰς αἰῶνας. (Δίς)

Φώτισον θεαρχικόν φῶς τοὺς υμνοῦντας, τό τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαίον αὐθις δέ τῆ οὐσία καὶ πρὸς τὰς σὰς, φωτοδότιδας ἀκτίνας ἐπιβλέπειν αεὶ, δι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου τὴν γλυκεῖαν, καί φωτουργόν καί πανόλβιον, καί υπερυψώ σε πιστώσῃς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐψωσεν εἰς ουρανοῦς τὴν τῶν ἀνθρώπων, προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱὸς σου πάναγνε Θεοτόκε, ὑπερβολὴ ἀγαθότητος, ρυσάμενος τῆς πάλαι φθοράς, ὧ καί εὐχαρίστως ἀναμέλπωμεν, Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ' Τύπον τῆς ἀγνῆς

Σώσον ὁ Σωτὴρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καί νοουμένης τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλής καί κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καί φρούρει τὴν σὴν ποίμνην, διὰ παντός ἀνεπιβούλευτον. (Δίς)

Ἴνα τόν βυθόν τόν ἀπειρον, τῆς οὐσιώδους δείξης σου ἀγαθότητος δέδωκας ἡμῖν ἐπαγγελίας τρισήλιε, καί μονάρχα Θεέ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἄς ἐκπληρώσαι καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Νεύσον ταίς ἡμῶν δειήσεσιν ὁ ἐν τρισὶ θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινὸς πιστευόμενος, καί παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καί πανυμνήτου Θεομήτορος.

Τό, Ἀξιόν ἐστι... καί τὰ λοιπά, καί Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Ο Εξάψαλμος τό, Θεός Κύριος... ή συνήθης Στιχολογία, αντί δέ τού Ανώμου, ο Πολυέλεος, διά τήν Δεσποτικήν Εορτήν.

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ φόβω τών Εβραίων, κεκρυμμένων τών Μαθητῶν, καί εν τή Σιών συνηγμένων, εισήλθες πρὸς αὐτοὺς Αγαθέ, καί ἔστης κεκλεισμένων τών θυρῶν, εν μέσω αὐτῶν χαροποιός καί υπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καί τῆς ἀχράντου σου πλευράς τούς μῶλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, Φέρε τήν χεῖρά σου καί ερεῦνα, ὅτι αὐτός ἐγώ εἰμι, ο διά σέ παθητός. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Τόν τάφον σου Σωτήρ

Επέστης η ζωή, τών θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καί πλευράν υπεδείκνυς, καί χεῖράς σου καί πόδας σου, τήν εκ τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος, ἀλλ' Ο Θωμάς ουχ ευρέθη, ὅθεν ἔλεγεν, Ἦν μή θεάσωμαι τούτον, ου πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα ὁμοιον

Ἰδὼν μου τήν πλευράν καί τὰς τρήσεις τών ἡλῶν, Θωμά, τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ο Κύριος ἔλεγεν ἀναστάς εκ τού μνήματος, σπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως, ο δέ Δίδυμος, πεισθεῖς εβόα τῷ κτίστη, Θεός μου εἰ καί Κύριος. (Δίς)

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Επαίνει Ἱερουσαλήμ τόν Κύριον, αἶνει τον Θεόν σου Σιών.
Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τούς μοχλοὺς τών πυλῶν σου.

Πάσα πνοή...

Ευαγγέλιον κατά Ματθαῖον
Εωθινόν Α'

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι...
καί μετά τόν Πεντηκοστόν Ψαλμόν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ταίς τών Αποστόλων, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, τών
εμών εγκλημάτων.

Καί νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου, πρεσβείαις Ελεήμον, εξάλειψον τά πλήθη, τών
εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, καί κατά τό
πλήθος τών οικτιρμών σου εξάλειψον τό ανόμημά μου.

Πεντηκοστάριον Ἦχος ο αυτός

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου, καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν, τήν
αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Ο Κανών. Τούς Ειρμούς ανά δύο καί τά τροπάρια εις δώδεκα.

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ἦχος α' Ο Ειρμός

Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ τόν Ισραήλ
απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχως οδηγήσαντι,
ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Σήμερον έαρ ψυχών, ότι Χριστός εκ τάφου, ώσπερ ήλιος εκλάμψας
τριήμερος, τόν ζοφερόν χειμώνα απήλασε τής αμαρτίας ημών, αυτόν
ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Η βασιλίς τών ωρών, τή λαμπροφόρω ημέρα, ημερών τε βασιλίδι
φανότατα, δορυφορούσα τέρπει, τόν έγκριτον τής Εκκλησίας λαόν,
απαύστως ανυμνούσα, τόν αναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, ουδέ τού τάφου σφραγίδες, ούδε κλείθρα τών
θυρών σοι αντέστησαν, αλλ' εξαναστάς επέστης, τοίς φίλοις σου
ειρήνην Δέσποτα δωρούμενος, τήν πάντα νούν υπερέχουσαν.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ

γάρ θανάτου πρὸς ζωήν, καί εκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον ἄδοντας.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τήν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καί φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου, οὐκ ἔστι γάρ ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε.

Καινοὺς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ, τελέσας ημάς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Ἐν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῆ περιγράπτῳ σαρκί σου, ο ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης, θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μῶλωπάς σου Χριστέ, οὐς ἐκουσίως υπέστης, υπέρ ημῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἐδειξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αυτοῖς, ἐλθέ καί μεθ' ημῶν, καί σῶσον ημάς.

Καί Ἀνάγνωσις εἰς τόν Θεολόγον.

Ἐγκαίνια τιμάσθαι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Μέγα τό μυστήριον, τῆς σῆς Χριστέ οικονομίας! τοῦτο γάρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ο Ἀββακούμ, Ἐξήλθες ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου φιλάνθρωπε.

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεύσιν ἰώμενος, νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ μεταδιδούς Χριστός τῷ Προπάτορι, καί τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ερευνώμενος, διό φιλάνθρωπε πρὸς τούτο, προτρέπεις τὸν
Θωμάν, προτείνων τῷ διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, κόσμῳ
πιστούμενος, τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλούτον αρουσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσυλήτου, τῆς θείας
Ευεργέτα, λόγῃ διανοιγείσης σου πλευράς, σοφίας καὶ γνώσεως,
ἀναπιμπλά τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοὺ ἡ παμμακάριστος, ὑμνείται γλῶσσα ὡ Δίδυμε, πρώτη γάρ
ευσεβῶς κηρύττει τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεὸν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
αφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία

Επὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ
δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον
σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνούμεν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ
συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ,
παράσχου φιλάνθρωπε.

Ἐπιστάς τοῖς Φίλοις ἀθυμούσιν ὁ Σωτῆρ, τὴ παρουσία ἀπάσαν,
ἀπελαύνει τὴν κατήφειαν, καὶ σκιρτάν διεγείρει, τὴ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ὡ τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμά, φρικτῆς ἐγχειρήσεως!
τολμηρῶς γάρ ἐψηλάφησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θείῳ πυρὶ
ἀπαστράπτουσαν.

Ἀπιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ Θωμά ἀνέδειξας, σὺ γάρ
πάντα τὴ σοφία σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ ὡς
φιλάνθρωπος.

Καταβασία

Ὀρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν
τῷ Δεσπότη , καὶ Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πάσι ζῶην
ἀνατέλλοντα.

Ὡδὴ ς' Ὁ Εἰρμός

Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλάνθρωπε, καμὲ τοῦ
βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι.

Τόν Θωμάν ου κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθώ απιστίας παλάμας, προτείνας εις έρευναν.

Ο Σωτήρ ημών έλεγε, Ψηλαφώντές με ίδετε, οστέα καί σάρκα φορούντα, εγώ ουκ ηλλοίωμαι.

Τήν πλευράν εψηλάφησε, καί πιστεύσας επέγνωκε, Θωμάς μή παρών σου τή πρώτη, εισόδω Σωτήρ ημών.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίου, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον 'Ηχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρεύνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ώς εισήλθες, σύν τοις λοιποίς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Ο Οίκος

Τίς εφύλαξε τήν τού Μαθητού παλάμην τότε αχώνευτον, ότε τή πυρίνη πλευρά προσήλθε τού Κυρίου; τίς έδωκε ταύτη τόλμαν, καί ίσχυσε ψηλαφήσαι φλόγεον οστούν, πάντως η ψηλαφηθείσα, είμη γάρ η πλευρά δύναμιν εχορήγησε πηλίγη δεξιά, πώς είχε ψηλαφήσαι παθήματα, σαλεύσαντα τά άνω καί τα κάτω; Αύτη η χάρις Θωμά εδόθη, ταύτην ψηλαφήσαι, Χριστώ δέ εκβοήσαι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή δευτέρα από τού Πάσχα, τά εγκαινία εορτάζομεν τής Χριστού Αναστάσεως, καί τήν τού αγίου Αποστόλου Θωμά ψηλάφησιν.

Στίχοι

- Ει νηδύος κλείς, ή τάφου μή κωλύει,
- Σήν Σώτερ ορμήν κλείς θυρών πώς κωλύσει;

Ταίς τού σου Αποστόλου Θωμά πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Εικόνη λατρεύειν, μουσικής συμφωνίας, συγκαλουμένης λαούς, εκ τών

ωδών Σιών άδοντες, πατρικώς οι Παίδες Δαυΐδ, τυράννου έλυσαν, τό παλίμφημον δόγμα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μετέβαλον, ύμνον αναμέλποντες, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ως πρώτη υπάρχει, ημερών καί κυρία, η λαμπροφόρος αύτη, εν ή αγάλλεσθαι άξιον, τόν και νόν καί θείον λαόν, εν τρόμω φέρει γάρ, καί αιώνος τόν τύπον, ώς ογδοάς τελούσα τού μέλλοντος, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο μόνος τολμήσας, τή α πίστω τε πίστει, ευεργετήσας ημάς, Θωμάς ο Δίδυμος, λύει μέν τήν ζοφώδη άγνοϊαν τοίς πάσι πέρασι, τή πιστή απιστία, εαυτώ δέ τόν στέφανον πλέκει σαφώς, λέγων, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ου μάτην διστάσας, ο Θωμάς τή Εγέρσει σου, ου κατέθετο, αλλ' αναμφίλεκτον έσπευδεν, αποδείξει ταύτην, Χριστέ τοίς πάσιν έθνεσιν, όθεν δι' απιστίας πιστωσάμενος πάντας, εδίδαξε λέγειν, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Εμφόβως τήν χείρα, ο Θωμάς τή πλευρά σου, τή ζωηφόρω Χριστέ, ενθείς υπότρομος ήσθετο, ενεργείας Σώτερ διπλής τών δύο φύσεων, τών εν σοί ηνωμένων ασυγχύτως, καί πίστει εκραύγαζε, λέγων, Σύ εί Κύριος, ο υπερυψούμενος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Τόν εν φλογί πυρός, καιομένης καμίνου διαφυλάξαντα Παίδας, καί εν μορφή Αγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, υμνείτε Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επιποθήσας σου, τήν χαρμόσουν θέαν, τό πρίν ηπίσσει ο Θωμάς, αξιωθείς δέ ταύτης, Θεόν καί Κύριόν σε εκάλει Δέσποτα.

Τόν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας, όν ανασχόμενον τής Θωμά απιστίας, καί υποδείξαντα πλευράν, καί τή αυτού παλάμη

ακριβολογηθέντα, υμνείτε Κύριον, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τό περίεργον, θησαυρόν ἡμῖν ἀνέωξε Θωμά, θεολογήσας γλῶσση γάρ θεοφορομένη, Ὑμνεῖτε, ἔλεγες, καί υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἰνούμεν, εὐλογοῦμεν καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητή καί αγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἡ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Σέ τήν φαεινὴν λαμπάδα, καί Μητέρα Θεοῦ, τήν ἀρίζηλον δόξαν καί ἀνωτέραν παντῶν τῶν ποιημάτων ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σοῦ τήν φαεινὴν ἡμέραν, καί υπέρλαμπρον Χριστέ τήν ολόφωτον χάριν, ἐν ἡ ωραῖος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης μεγαλύνομεν.

Σέ τόν χοϊκὴ παλάμη, ψηλαφῶμενον πλευράν, καί μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς αἴλου θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σέ τόν ὡς Θεόν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἰερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σε ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καί ἀγάλλου, Σιών, σύ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν... ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάρια Ἦχος γ'

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ἐμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι Θωμά ἀπιστήσης, τραυματισθέντι διὰ σέ, σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καί ζῶντα κήρυττε Θεόν. (Δίς)

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καί καινὴ κτίσις χορεύει, σήμερον αἶρονται κλείθρα, θυρῶν καί τῆς ἀπιστίας, Θωμά τοῦ φίλου βοώντος, ὁ Κύριος

καί Θεός μου. (Απαξ)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ'
δευτεροῦντες τό α'

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν εκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὡσπερ
σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος οὕτω κεκλεισμένων,
θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλείς Ἀποστόλους σου,
χαροποιῶν αὐτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι'
ἄμετρον ἔλεος. (Δίς)

Θωμάς ο καί Δίδυμος οὐκ ἦν, ενδημῶν ἠνίκα συ, τοῖς Μαθηταῖς
ῶφθης Κύριε, ὅθεν ἠπίστησε, τή σή Αναστάσει, καί τοῖς κατιδοῦσί σε,
εβόα, Εἰ μή βάλω τόν δάκτυλον, εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ, καί τῶν ἤλων
τά τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός τῷ Θωμά εβόησε, βάλε τήν χεῖρα καί
γνώθί με οστέα ἔχοντα, καί γεώδες σῶμα, καί μή γίνου ἄπιστος,
ἐπίσης δέ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο
Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Δοξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Μεθ' ἡμέρας οκτώ τῆς Εγέρσεώς σου Ἰησοῦ βασιλεύ, μονογενές Λόγε
τοῦ Πατρός, ῶφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τήν
εἰρήνην σου παρεχόμενος, καί τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους
ἔδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τās χεῖρας, καί τοὺς πόδας, καί τήν
ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθεῖς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο
Θεός μου, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Ἀπό δέ τῆς σήμερον ἀρχονται πάλιν αἱ Λιταί εν τῷ Νάρθηκι,
ωσαύτως καί αἱ Κατηγήσεις τοῦ οσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ
Στουδίτου, εν ἡ ψάλλομεν τό Εωθινόν Ἰδιόμελον τοῦ ἤχου.

Ἦχος α'

Εἰς τό ὄρος τοῖς μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διά ἦν χαμόθεν ἔπαρσιν

επέστη ο Κύριος, καί προσκυνήσαντες αυτόν, καί τήν δοθείσαν εξουσίαν, πανταχού διδαχθέντες, εις τήν υπ' ουρανόν εξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, καί τήν εις ουρανούς αποκατάστασιν, οίς καί συνδιαιωνίζειν ο αψευδής επηγγείλατο, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί εν τοίς Μακαρισμοίς, ψάλλομεν, εκ τού Κανόνος τής Εορτής Ωδήν γ' καί ς'.

Απολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τού μνήματος η ζωή εκ τάφου ανέτειλας Χριστέ ο Θεός, καί τών θυρών κεκλεισμένων, τοίς Μαθηταίς επέστης η πάντων ανάστασις, πνεύμα ευθές δι' αυτών εγκαινίζων ημίν, κατά τό μέγα σου έλεος.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τή φιλοπράγμονι δεξιά, τήν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ο Θωμάς εξηρέυνησε Χριστέ ο Θεός, συγκεκλεισμένων γάρ τών θυρών ώς εισήλθες, σύν τοίς λοιποίς Αποστόλοις εβόα σοι, Κύριος υπάρχεις καί Θεός μου.

Τό Τρισάγιον

Προκείμενον τού Αποστόλου Ἦχος γ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αυτού.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ότι αγαθός. Πράξεων τών Αποστόλων.

Εν ταίς ημέραις εκείναις, διά τών χειρών τών Αποστόλων...

Αλληλούϊα Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε αγαλλιασώμεθα τώ Κυρίω.

Στίχ. Οτι Θεός μέγας Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην. Εωθινόν θ'

Ούσης οψίας τή ημέρα εκείνη...

Κοινωνικόν

Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών. Αλληλούϊα.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ

Ἦχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν ἐκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὡσπερ
σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος οὕτω κεκλεισμένων,
θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλείς Ἀποστόλους σου,
χαροποιῶν αὐτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι'
ἀμετρον ἔλεος.

Θωμάς ὁ καί Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα συ, τοῖς Μαθηταῖς
ῶφθης Κύριε, ὅθεν ἠπίστησε, τῆ σὴ Αναστάσει, καί τοῖς κατιδοῦσί σε,
εβόα, Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευράν αὐτοῦ, καί τῶν ἤλων
τά τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός τῷ Θωμᾷ εβόησε, βάλε τὴν χεῖρα καί
γνώθι με οστέα ἔχοντα, καί γεώδες σῶμα, καί μὴ γίνου ἀπίστος,
ἐπίσης δέ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι, ὁ δέ εβόησεν, ὁ Θεός μου καί ὁ
Κύριος, σύ ὑπάρχεις, δόξα τῇ Εγέρσει σου.

Καί ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου Προσόμοια γ'

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσήλθες
ἀφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεός ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν,
εἰρη νην δούς ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος, προσμένειν τε
προσέταξας, καί μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ
ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν, διό βοῶμέν σοι, ὁ φωτισμός καί ἡ
ἀνάστασις, καί ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Προκείμενον Ἦχος βαρὺς

Τίς Θεός μέγας, ὡς ὁ Θεός ἡμῶν, σύ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια
μόνος.

Στίχ. Εγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δυνάμιν σου.

Στίχ. Καί εἶπα, Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Εμνήσθην τών έργων Κυρίου.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρά τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καί παράσχου ἡμῖν, ἀφесιν αμαρτιών, ὅτι μόνος εἶ ὁ δείξας, ἐν κόσμῳ τήν Ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν

Ὅτι τό πέλαγος πολύ, τών παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καί δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα σώσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τή πρεσβεία Κύριε πάντων τών Ἀγίων, καί τῆς Θεοτόκου, τήν σήν εἰρήνην δός ἡμῖν, καί ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Μεθ ἡμέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐν τόπῳ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί φωνήσας αυτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τας χεῖρας υπέδειξας, καί τήν ἀχραντον πλευράν, ὁ δέ πεισθεῖς ἐβόα σοι, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος βαρύς

Εσφραγισμένου τοῦ μνήματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας, Χριστέ ὁ Θεός, καί τών θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθές δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τό μέγα σου ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος α' Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τῆ ἀστραπῆ, τοῦ οφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρύττοντος, Γυναιξί τήν Ἀνάστασιν, Σε δοξάζομεν, τόν τῆς φθοράς καθαιρέτην σοί προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν

Εν ανομίαις συλληφθείς εγώ ο άσωτος, ου τολμώ ατενίσαι, εις τό ύψος τού ουρανού.
αλλά θαρρών εις τήν φιλανθρωπίαν σου, κράζω, ο Θεός, ιλάσθητί μοι τώ αμαρτωλώ, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών τούς ανόμους ετροπώσαντο καί δυνάμει θεϊκή εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις, ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού Σωτήρ, καί σώσόν με.

Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η κτίσις αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπόρως, καί έτεκες αφράστως, όν ταξιαρχίαι Αγγελών οράν ου δεδύνηνται, αυτόν ως Θεόν, ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας, ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος, τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, καί σύ Θεός μου υπάρχεις, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς Ήχος α' Αναστάσιμον

Υμνούμέν σου Χριστέ τό σωτήριον πάθος, καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Άλλος σε κόσμος ψυχή, αναμένει καί κριτής, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καί δεινά, μή ούν εμμείνης τοίς ώδε, αλλά πρόφθασον βρώσα τώ κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού κόσμου καί κήρυκας τής πίστεως, τήν πηγήν τήν άέναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ιάματα, αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Θωμάς, ο λεγόμενος Δίδυμος ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν καί ηπίστει τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, Ουκ απηξίωσας δέ αγαθέ, υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, καί τών χειρών καί τών ποδών τούς μώλωπας, ο δέ ψηλαφήσας καί ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν, καί άνθρωπον ου ψιλόν, καί εβόα, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

**Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά**

Χείλεσι καθαροίς, υμνείτε σύν Αγγέλοις, βροτοί τόν αναστάντα τριήμερον εκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον, αίνει τόν Θεόν σου Σιών.

Ώφθης τοίς ιεροίς σου Σώτερ Αποστόλοις, τών θυρών κεκλεισμένων δι' αυτών εγκαινίζων ημίν τό θείον Πνεύμά σου.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου, ευλόγησε τούς Υιούς σου εν σοί.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ιδόντες ου βλεφάροις αλλά καρδίας πόθω, Θεόν πεπιστευκότες εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Τών Μαθητών δισταζόντων, τή ογδόη ημέρα επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί τήν ειρήνην δούς, τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε ψηλάφησον παλάμας αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών τας καρδίας, εις επίγνωσιν ήξε, καί μετά φόβου εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

[ρ23top](#)

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν**

Αναστάς εκ τού μνήματος, κεκλεισμένων εφίστασαι τών θυρών τοίς Φίλοις σου, παντοδύναμε, καί τώ θωμά απιστήσαντι τών ήλων υπέδειξας διατρήσεις καί πλευράς, τήν εκ λόγχης εκκέντησιν, βεβαιών αυτόν καί πιστούμενος Λόγε, ως αυτός εί ο δι' οίκτον υπομείνας, σωτηριώδη παθήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ δι' οἴκτον ἀμέτρητον καθορῶν μου κένωσιν, μὴ ἀμφίβαλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν, ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθῶν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος ἀναστάς, καὶ τοῦ Ἄδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος τεθνήξαντας.

Ἐκπλαγεῖς ὡς ἐώρακεν, ὁ θωμάς ἀνεβόησεν, Ὀπηνίκα εἶδέ σε, Παντοδύναμε, Σὺ εἶ Θεὸς μου καὶ Κύριος, πιστεύω φιλάνθρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθῶν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν. προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον Ἐγερσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ογδῶν ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὐ ἦσαν συνηγμένοι. καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ θωμά εβόησε, Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἰς τοὺς ἴλους ἔπηξαν, Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ θωμά! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἦξε, καὶ μετὰ φόβου εβόησεν, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

**Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου
Ἦχος α' Ἀναστάσιμον**

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Κατανυκτικόν

Ὅτι ἐννοίαις πονηραῖς καὶ ἔργοις καταδεδίκασμαι Σωτὴρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω, Σώσόν με Εὐεργέτα ἀγαθέ, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ἡ ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία Ἄγιοι, τῶν Δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε, διό καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε, Γενέσθω Κύριε ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου, ὅτι σε ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Μετὰ τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς, πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ θωμάς, τῇ Ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευράς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὠμολόγησε, σώζοντα τοὺς ἐλπίζοντα εἰς σέ,

φιλόανθρωπε.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἀναστάσιμον Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Γυναῖκες πρός το μνήμα παρεγένοντο ὀρθρῖαι, καί ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι ἔτρεμον, ὁ τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τό θαύμα κατέπληττεν αὐτάς, διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τήν Ἐγερσιν, Τόν, Ἄδην ἐσκύλευσε Χριστός, ὡς ὁ μόνος κραταιός καί δυνατός, καί φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τόν τῆς κατακρίσεως λύσας φόβον, δυνάμει Σταυροῦ.

Κατανυκτικόν

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανούμαι ὁ ἀμαρτωλός; τό βάρος καί τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα, τοῖς περὶ τήν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεός καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλάς τῶν τυράννων μή πποούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τόν τίμιον σταυρόν, καί τελέσαντες τόν δρόμον ἐξ οὐρανοῦ τήν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ἡμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον

Ἄρρηκτον τείχος κεκτημένοι πιστοί, τήν Θεοτόκον Μαρίαν δεύτε προσκυνήσωμεν, καί προσπέσωμεν αὐτή, παρρησίαν γάρ ἔχει πρός τόν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καί πρεσβεύειν καί σώζειν ἀπό ὀργῆς καί θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Ἀπόστολον πάντες καί μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, θεοπρεπῶς γάρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός τύπους τῶν ἡλῶν ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ καί δუსωπεῖ τόν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος α' Αναστάσιμον

Ὁ Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τήν ζωήν Κύριε, ὡς ὀνός παντοδύναμος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Μή αποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τή ραθυμία τῆς αμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τόν λογισμόν πρός μετάνοιαν, καί τοῦ σου ἀμπελώνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τόν μισθόν, καί τό μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν

Οὔτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀνέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρά τοῦ Σωτήρος, εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Δοξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καί εἰρήνην ἐδίδου, εἶτα λέγει τῷ θωμά, Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὠδε τήν χεῖρά σου, καί βάλε εἰς τήν πλευράν μου καί ἴδε, σου γάρ ἀπιστούντος, οἱ πάντες ἔμαθον, τά πάθη καί τήν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σου, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Υμνήσωμεν πιστοί, ἀπαύστως σύν Ἀγγέλοις, Χριστόν τόν αναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καί κόσμον συνεγείραντα.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Θωμάς σου τήν πλευράν εὐσπλαγχνε ψηλαφήσας, πρός πίστιν ἐπανήλθε, καί ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεόν λοιπόν ἐπέγνωμεν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δέ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Νέμεις ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καί

κόσμον συνεγείρας, εξ Ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς, Τότε ο θωμάς οικονομικῶς ουχ ευρέθη μετ' αὐτῶν, ἔλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εἰ μή ἴδω καγὼ τόν Δεσπότην, ἴδω τήν πλευράν, ὅθεν ἐξήλθε τό αἷμα, τό ὕδωρ, τό βάπτισμα, ἴδω τήν πληγήν, ἐξ ἧς ἰάθη τό μέγα τραῦμα ο ἄνθρωπος, ἴδω, πῶς ουκ ἦν ως πνεῦμα, ἀλλά σὰρξ καί οστέα, ο τόν θάνατον πατήσας, καί θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

ρ24[top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες**

Ψηλάφησον λέγει τῷ θωμά, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστάς ο φιλόανθρωπος, καί ἴδε χεῖράς μου, καί ποδῶν τὰς τρήσεις, καί πλευράς τήν πόρωσιν, καί γνώθι με Θεόν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύραμα, κατ' ουσίαν μορφωσάμενον, καί τό παθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ἡπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν τῶν ποδῶν ο Δίδυμος, καί τῶν χειρῶν τὰ τυλώματα, καί ἦν θαμβούμενος τό φρικῶδες θαύμα, καί χειρὶ τὴν ἀχραντὸν πλευράν καί ψηλαφῶν καί Θεώμενος, ἐξ ὧν υπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνεσι, τήν ἐκ τάφου τριήμερον Ἐγερσιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν, σὴν Σωτήρ μου Ἐγερσιν, βεβαιουμένην Θεώμενος, ἐξ ὧν ηξίωται, τολμηρῶν πραγμάτων ο θωμάς ἐφάψασθαι, διό σε τόν ἀπλοῦν δογματίζομεν, Θεόν καί ἄνθρωπον, ἐνεργείας δύο φέροντα, ουσιώδεις τῶν ἐξ ὧν συντέθεισαι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Κύριε, τῆ ἀστέκτω τῆς θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης ουσῶν κεκλεισμένων, καί στάς ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν τήν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καί τραυμάτων σου χειρῶν καί τῶν ποδῶν, τὰς ὠτειλάς δεικνύων ἀθυμίας τήν κατήφειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας, Ὅν τρόπον ἐν ἐμοί καθοράτε, ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τήν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν, τῷ δέ διστάζοντι Μαθητῇ προετρέπου ψηλαφήσαι φρικτῶς, κατειπῶν, Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπόν μή ἀμφίβαλλε, ο δέ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς ουσίας ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῆ πίστει ἐλκόμενος, ο Κύριός μου καί ο Θεός

μου, δόξα σοι.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος α' Σταυρώσιμον**

Σταυρός κατεπάγη εν Κρανίω, καί ἦνθησεν ἡμῖν ἀθανασίαν, ἐκ πηγῆς αενάου, τῆς πλευράς τοῦ Σωτήρος.

Ἀναστάσιμον

Δεῦτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Μαρτυρικόν

Ὡ τῆς καλῆς υμῶν πραγματείας Ἅγιοι! ὅτι αἵματα ἐδώκατε, καί ουρανοὺς ἐκληρονομήσατε, καί πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν υμῶν τό εμπόρευμα, φθαρτά γάρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτα ἀπελάβετε, καί σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, υμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι θωμά τῆς πλευράς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστός, καί τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεύρο ψηλάφησον πίστει ἐρεῦνησον, καί γίνου μοι πιστός, καί μή γίνου ἀπιστος, ὁ δὲ θωμάς τῷ δακτύλῳ ὡς ἡψατο τοῦ Δεσπότη, μέγα ἀνεβόησε, Σὺ μου Θεός καί Κύριος, εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΪ**

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος α' Σταυρώσιμον**

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε γάρ Ἄγγελος οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτός ὁ Κύριος ἔσωσας ἡμᾶς δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον

Ὁ Ἰσαάκ ἐν τῷ βουνῷ ἀνηνέχθη, ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῷ βυθῷ κατηνέχθη καί ἀμφοτέροι τό πάθος σου Σωτήρ ἐξεικόνιζον, ὁ μὲν τὰ δεσμά καί τὴν σφαγὴν ὁ δὲ τὴν ταφὴν καί τὴν ζωὴν, τῆς παραδόξου Ἐγέρσεώς σου, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Τὰς ἀλγηδόνας τῶν Ἀγίων ἄς υπέρ σου ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ἡμῶν τὰς οδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

Σταυροθεοκίον

Οι τήν σήν προστασιαν κεκτημένοι Άχραντε καί ταίς σαίς ικεσίαις τών δεινών εκλυτρούμενοι τώ Σταυρώ του Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, κατά χρέος σε πάντες ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αψάμενος χειρί, τής πλευράς τής αστέκτου, ο Δίδυμος θωμάς, ουκ εφλέχθη τή ψαύσει, αλλ' έμεινε τούς μώλωπας ψηλαφών ακριβέστερον, καί φθεγγόμενος τώ δι' ημάς λογχευθέντι, Σύ μου Κύριος, σύ καί Θεός μου υπάρχουν, κάν πάθος υπήνεγκας. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος α' Σταυρώσιμον

Σέ τόν εν ξύλω προσπαγέντα καί ζωήν ημίν παρεσχηκότα, ως Σωτήρα καί Δεσπότην, υμνούμεν απαύστως. (Δίς)

Αναστάσιμον

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας, τή Αναστάσει, σου Χριστέ, αξίωσον ημάς εν καθαρά καρδία, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες ου θλίψεις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ου διωγμός ουδέ μάστιγες ου θυμός θηρών ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, Έχοντες παρρησίαν πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν τώ κόσμω τήν ειρήνην αιτήσασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τών θυρών κεκλεισμένων, τών Μαθητών συνηθορισμένων, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί στάς εν μέσω αυτών λέγει τώ θωμά, Δεύρο ψηλάφησον καί ίδε τούς τύπους τών ήλων, έκτεινόν σου τήν χείρα, καί άπαι τής πλευράς μου, καί μή γίνου άπιστος, αλλά πίστει κήρυξον, τήν εκ νεκρών μου Ανάστασιν.

Στιχηρά Προσόμοια Ήχος β' Οίκος του Εφραθά

Ὁ θαύματος καινού! ὦ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη,
ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πυρί τῷ τῆς θεότητος!

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα
τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Σπεύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὰς χεῖρας ἀγιάσαι, Τῆ τῶν παθῶν ἀργία, καὶ
οὕτω τοῦ Δεσπότη, τῆς πλευράς ἐφαψόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ
ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Ἐγκαίνισον ψυχὴ πάσας σου τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θεῖαν θεωρίαν,
Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει, τελείσθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅρα μοι νοητῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον τὰ ἔνδον,
ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις ψυχῆ, καὶ ὠραῖσθητι.

ρ25 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'
Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν**

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πατρικοὺς, ὠφθῆς ἐπὶ γῆς σαρκοφόρος δι'
εὐσπλαγχνίαν Χριστέ, πάθος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος
ἐξανέστης τριήμερος, θυρῶν κεκλεισμένων ἔνδον εἰσελήλυθας, ὡς
παντοδύναμος, ὅθεν, τὴν πλευρὰν σου τὴν θεῖαν, χαίρων ὁ θωμὰς
ψηλαφήσας, Κύριον καὶ κτίστην σε ἐδόξασεν.

Ἦλοις προσηλώθης τῷ Σταυρῷ, λόγῃ τὴν λευρὰν ἐκεντήθης, χολῆς
εγεύσω Χριστέ, θάνατον υπέμεινας, τάφῳ τεθείς ὡς νεκρός, ὡς Θεός
δὲ συνέτριψας, δεσμοὺς τοὺς τοῦ Ἄδου καὶ συνεξανέστησας τοὺς ἀπ'
αἰῶνος νεκρούς, ὅθεν, τὰς σφραγίδας μὴ λύσας, σοὺ τοῖς Μαθηταῖς
ἐνεφάνης, τὴν σὴν ἐξανάστασιν πιστούμενος.

Πάσχα ἡ παρούσα ἑορτὴ, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα θεῖον Πάσχα
σωτήριον, Πάσχα πρὸς ἀθάνατον ζωὴν μετάγον ἡμᾶς, Πάσχα πάσαν
κατήφειαν ἐξαίρον ἐκ μέσου, Πάσχα τὴν εὐφρόσυνον χάριν διδόν
Μαθηταῖς, ὅθεν, ὁ θωμὰς ἀνεβόα, Κύριος Θεός μου ὑπάρχεις ὁ
σκυλεύσας Ἄδου τὰ βασιλεία.

Δόξα... Καί νύν Ἦχος δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν εἰπών γάρ ο ἠωμάς, Ἐάν μή ἴδω, οὐ μή πιστεύσω, ψηλαφήσας δέ τήν πλευράν, ἐθεολόγει τόν σαρκωθέντα, τόν αὐτόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ἐγνώρισεν ὡς πεπονητότα σαρκί, ἐκήρυξε τόν ἀναστάντα Θεόν, καί ἐβόησε λαμπρά τή φωνή, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος α' Ἀναστάσιμον

Τώ πάθει σου Χριστέ, παθῶν ἠλευθερώθημεν, καί τή Ἀναστάσει σου, ἐκ φθοράς ἐλυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἀποστολικόν

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Ἡ τῶν Ἀποστόλων παναρμόνιος λύρα ἐξ Ἁγίου Πνεύματος κινουμένη τās τῶν συγγραμμάτων Δαιμόνων τελετάς κατήργησε, καί τόν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐλυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων καί προσκυνεῖν ἐδίδαξε, Τριάδα Ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψε, ἀλλ' οὐρανός ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοίγησαν, Παραδείσου πύλαι, καί ἐντός γενόμενοι τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τήν εἰρήνην, καί τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρός ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται, βαλὼν γάρ ο ἠωμάς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρά τήν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οὐ κατεφλέχθη τή ψηλαφήσει, τῆς ψυχῆς γάρ τό δυσπείθεός, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς, ἐκέκραξεν ἀπό βαθέων ψυχῆς, ὁ Δεσπότης, σύ μου εἰ καί Θεός ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγηγεμένος, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἀναστάσιμον Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ἐν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἔν νεκροῖς λογισθεῖς, ὁ ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθοράς, διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ἐβόων σοὶ ζωοδότα, Δόξα τῷ θεῷ πάθει σου Χριστέ, δόξα τῇ Ἀναστάσει σου. δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Ἀποστολικόν

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης αλιεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τό συμπαθές, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων, Κύριε, σώσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν Πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες, αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν, σωτηρίαν αἰτοῦσι καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς μετὰ πίστεως, οὗτοι βρῦουσι, τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, οὗτοι φάλαγγας, ἀποσοβοῦσι Δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Προφήται σε τρανώς, προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἀπόστολοι θεῖοι, ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεῦσαμεν, ὅθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμώντες, ἀνυμνούμεν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰὶ ονομάζομεν.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος α' Τὸν τάφον σου Σωτὴρ

Ἰδὼν μου τὴν πλευράν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ θωμά, ἀπιστοῦντι ἐβόα, δακτύλω με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας μου, τὰς ωτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε, τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς,
Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου
Ἦχος α' Ἀναστάσιμον

Τὴν θεοπρεπὴ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνούμεν σε Χριστέ, Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος υπήρχες τῷ Πατρὶ, ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου,

ως εκ παστάδος προελθών, ἵνα σώσης τόν κόσμον Κύριε, δόξα σοι.
(Δίς)

Αποστολικόν

Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Πέτρον καί Παύλον συμφώνως ανευφημήσωμεν, Λουκάν, Ματθαίον, Μάρκον, Ιωάννην, Ανδρέαν, Θωμάν, Βαρθολομαίον, Σίμωνα τόν Κανανίτην, Ιάκωβον, Φίλιππον, καί τήν ομήγουριν πάσαν τῶν Μαθητῶν, επαξίως ευφημήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Αγαλλιάσθε Μάρτυρες εν Κυρίῳ, ὅτι τόν αγώνα τόν καλόν ηγωνίσασθε, αντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννουσ ενικήσατε, πύρ καί ξίφος ουκ επποήθητε, θηρῶν αγρίων κατεσθιόντων τά σώματα υμῶν, τῷ Χριστῷ μετά Αγγέλων τήν υμνωδίαν αναπέμποντες, τούς απ' ουρανῶν στεφάνους εκομίσασθε, αιτήσασθε δωρηθῆναι ειρήνην τῷ κόσμῳ καί ταίς ψυχαίς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ιωάννης στήθει τοῦ Λόγου ανέπεσε, θωμάς δέ τήν πλευράν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη, αλλ' ο μέν, εκείθεν φρικτῶς θεολογίας βυθόν ανέλκει, τήν οικονομίαν ο δέ, ηξίωται μυσταγωγῆσαι ημάς, παρίστησι γάρ τάς αποδείξεις τρανώς, τῆς Εγέρσεως αὐτοῦ εκβοῶν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Κατήφεια παθῶν, καί λογισμῶν η ζάλη, μακραν εξοριζέσθω, καί ούτως εξανθήσει τό ἔαρ τό τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οικουμένης τά ρήματα αὐτῶν.

Ὡφθης τοίς ιεροίς, σοῦ Σώτερ Αποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν εγκαινίζων, τό θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποιήσιν δέ χειρῶν αὐτοῦ αναγγέλλει τό στερέωμα.

Νύν σε Παμβασιλεύ, ἰδόντες ου βλεφάροις ἀλλά καρδίας πόθω, Θεόν πεπιστευκότες, εν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Μεθ' ἡμέρας οκτώ, τῆς Εγέρσεώς σου Ιησοῦ Βασιλεύ, μονογενές

Λόγε τού Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τών θυρών, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, καί τώ απιστούντι Μαθητή, τούς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τάς χείρας καί τούς πόδας, καί τήν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

ρ26 [top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ' Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Δικαιοσύνης εσθήτα, περιβαλλόμενοι λευκήν υπέρ χιόνα, τή παρούση τού Πάσχα, ημέρα ευφρανθώμεν, εν ή ο Χριστός, δικαιοσύνης ως ήλιος, εκ τών νεκρών ανατείλας πάντας ημάς, αφθαρσία κατεφαίδρυνεν.

Η βασιλίς καί κυρία, τών εορτών Εορτή, η νύν εστίν ημέρα ήν εποίησεν όντως, ο Κύριος, εν ταύτη, ως ψάλλει Δαυϊδ, μυστικώς ευφρανθώμεν λαοί, τών γάρ θυρών κεκλεισμένων τοίς Μαθηταίς, τήν ειρήνην εδωρήσατο.

Η τού θωμά απιστία τήν κοσμοσώτειραν, τού θεανθρώπου Λόγου, τήν εξ Άδου κευθμώνος, Έγερσιν πιστούται, τρήσιν χειρών, καί ποδών τολμηρότερον, εμψηλαφώσα προς πίστωσην κοσμικήν, δεξιά τή φιλοπράγμονι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Τών θυρών κεκλεισμένων, επιστάς ο Ιησούς τοίς Μαθηταίς, αφοβίαν καί ειρήνην εδίδου, είτα λέγει τώ θωμά, Τί μοιαπιστείς ότι ανέστην εκ νεκρών, φέρε ώδε τήν χείρά σου, καί βάλε εις τήν πλευράν μου, καί ίδε, σου γάρ απιστούντος, οι πάντες έμαθον τά πάθη καί τήν Ανάστασίν μου, κράζειν μετά σου, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου Ήχος α' Σταυρώσιμον

Άρρηκτον τείχος ημίν εστιν, ο τίμιος Σταυρός ο τού Σωτήρος, εν αυτώ γάρ πεποιοθέντες σωζόμεθα πάντες.

Αναστάσιμον

Τάς εσπερι νάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι άγιε Κύριε, καί παράσχου ημίν, άφεςιν αμαρτιών, ότι μόνος ει ο δείξας, εν κόσμω τήν

Ανάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τή Πρεσβεία Κύριε, πάντων τών Αγίων καί τής Θεοτόκου, τήν σήν ειρήνην δός ημίν καί ελέησον ημάς ως μόνος οικτίρμων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι θωμά τής πλευράς τή χειρί, λέγει Χριστός, καί τούς τύπους τών ἡλων δεύρο ψηλάφησον, πίστει ερεύνησον καί γίνου μοι πιστός καί μή γίνου άπιστος, ο δέ θωμάς, τώ δακτύλω ως ἤψατο τού Δεσπότου, μέγα ανεβόησε, Σύ μου Θεός καί Κύριος, εύσπλαγχνε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΕΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Σταυρώσιμον Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόνηρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς.

Αναστάσιμον

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τή αστραπή, τού οφθέντος Αγγέλου, εγένοντο κηρύττοντος, γυναιζί τήν Ανάστασιν, Σέ δοξάζομεν, τόν τής φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ αναστάντι εκ τάφου, καί μόνη Θεώ ημών.

Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα καί στεφάνων αξλιωμα, οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών, τούς ανόμους ετροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκή, εξ ουρανού τήν νίκηην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού Σωτήρ, καί σώσον με.

Σταυροθεοτοκίον Τόν τάφον σου Σωτήρ

Η άσπιλος αμνάς, τόν αμνόν καί ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα, Πώς ενέγκω σου τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια Πάθη, Θεέ υπεράγαθε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ἦχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Μακάριος εἰ σύ τās πληγὰς ψηλαφήσας, τής κρείττονος πλευράς, τού τό μέγιστον τραύμα, τού Αδάμ ιατρεύσαντος, καί ἡμῖν τοῖς πιστεύσασι, τόν ανώλεθρον, μακαρισμόν προξενήσας, μόνοις ρήμασι, τοῖς τών σεπτῶν Αποστόλων, τήν τούτου Ανάστασιν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρά τής Οκτωήχου Ἦχος α' Σταυρώσιμον

Διά τού Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποίμνη γέγονεν Αγγέλων καί ανθρώπων, καί μία Εκκλησία, ουρανός καί ἡ γῆ ἀγάλλεται, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Αποστολικόν

Υμνούμέν σου Χριστέ τό σωτήριον Πάθος καί δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Μαρτυρικόν

Τοὺς Αθλοφόρους τού Χριστοῦ, δεῦτε λαοί ἅπαντες τιμήσωμεν, ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τοὺς φωστήρας τού κόσμου, καί κήρυκας τής πίστεως, τήν πηγὴν τήν ἀέναον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, Αυτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, τήν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ο Σωτήρ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καί στὰς ἐν μέσῳ αυτῶν, λέγει τῷ θωμά, Δεῦρο ψηλάφησον, καί ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν, ἐκτεινόν σου τήν χεῖρα, καί ἅψαι τής πλευράς μου, καί μή γίνου ἀπίστος ἀλλά πίστει κήρυξον, τήν ἐκ νεκρῶν μου Ανάστασιν.

Στιχηρά Προσόμοια Ἦχος δ' Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Σταυρωθεῖς τόν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνέωξας, καί νεκροῦς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καί ἐξανέστης τόν θάνατον, ἐλὼν τό δυνάμει σου, καί συνήψας ουρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπλιγεια καί ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τόν χορόν τῶν Αποστόλων, τούτοις εἰρήνην φθεγξάμενος.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ἡ φθορά ἐξωστράκισται, ἀφθαρσία ἐξήνθησεν, ὁ δεσμός ὁ χρόνιος διαλέλνται, οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνεσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια, ἐξανέστη γάρ Χριστός, ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος, ἡ εὐφρόσυνος, ἐπεφάνη ἡμέρα, κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἔνδον εἰσήλθεν ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τό στερέωμα.

Τῆ ἡμέρα ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα εὐφραϊνόμενοι, ὁ Ζωοδότης ἐγήγερται, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, Ἀποστόλων ὁ χορὸς τὴν χαρὰν ἀκουτίζεται, ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, ἀπιστήσας, ὁ θωμάς, καὶ ψηλάφησας διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ἄψαι θωμά τῆς πλευρᾶς τῆ χειρὶ, λέγει Χριστός καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον πίστει ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἀπιστος, ὁ δὲ θωμάς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤψατο τοῦ Δεσπότη μέγα ἀνεβόησε, Σὺ μου Θεός καὶ Κύριος εὐσπλαγχνε δόξα σοι.

ρ27 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος α'**

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσήλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ ὁ Θεός ἡμῶν, καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας καὶ μηδαμοῦ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὐ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψοῦς δύναμιν, διὸ βοῶμέν σοι, ὁ φωτισμός καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας οκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὐ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ φωνήσας αὐτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ, τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἀχραντὸν πλευρὰν, ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμάς ο λεγόμενος Δίδυμος, ουκ ήν μετ' αυτών, ότε εισήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τών θυρών, όθεν και ηπίστει τοίς ρηθείσιν αυτώ, εξ απιστίας εις πίστιν βεβαιών, ουκ απηξίωσας δε αγαθέ υποδείξαι αυτώ τήν άχραντον πλευράν σου, και τών χειρών και τών ποδών τούς μώλωπας, ο δε ψηλαφήσας και ιδών, ωμολόγησέ σε είναι Θεόν ου γυμνόν και άνθρωπον ου ψιλόν, και εβόα, ο Κύριός μου και ο Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τών θυρών κεκλεισμένων επέστης Χριστέ προς τούς Μαθητάς, Τότε ο θωμάς οικονομικώς ουχ ευρέθη μετ' αυτών, έλεγε γάρ, ου μή πιστεύσω, εάν μή ιδω καγώ τόν Δεσπότην ιδω τήν πλευράν όθεν εξήλθε τό αίμα, τό ύδωρ τό βάπτισμα, ιδω τήν πληγήν, εξ ής Πάθη τό μέγα τραύμα ο άνθρωπος ιδω, πώς ουκ ήν ως πνεύμα, αλλά σάρξ και οστά, ο τόν θάνατον πατήσας, και θωμάν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

Και νύν... Θεοτοκίον Ήχος α'

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρωπων σπαρείσαν και τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην, υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών ασωμάτων τό άσμα και τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, Αύτη γάρ ανεδείχθη ουρανόσ, και ναός τής θεότητος, αύτη, τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην αντεισήξε, και τό βασίλειον ηνέωξε, Ταύτην ούν κατέχοντες, τής πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν, τόν εξ αυτης τεχθέντα Κύριον, θαρσειτω τοίνυν, θαρσειτω λαός τού Θεού, και γάρ αυτός πολεμήσει τούς εχθρούς ως παντοδύναμος.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος α'

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι άγιε Κύριε, και παράσχου ημίν, άφεςιν αμαρτιών, ότι μόνος ει ο δείξας, εν κόσμω τήν Ανάστασιν.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο...

Κυκλώσατε λαοί Σιών, και περιλάβετε αυτην και δότε δόξαν εν αυτή, τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο λυτρωσάμενος ημάς, εκ τών ανομιών ημών.

Στίχ. Και γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο εκ τής πλάνης τού εχθρού, τόν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα Κύριε, εις μακρότητα ημερών.

Τώ πάθει σου Χριστέ, παθών ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου, εκ φθοράς ελυτρώθημεν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Φιλάνθρωπε, μέγα καί ανείκαστον τό πλήθος τών οικτιρμών σου, ότι εμακροθύμησας, υπό Ιουδαίων ραπιζόμενος υπό Αποστόλου ψηλαφώμενος, καί υπό τών αθετούντων σε πολυπραγμονούμενος, Πώς εσαρκώθης; πώς εσταυρώθης ο αναμάρτητος; αλλά συνέτισον ημάς ως τόν θωμάν βοάν σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Β' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα Αναστάσιμα
Ήχος α'**

Τόν τάφον σου Σωτήρ, στρατιώται τηρούντες, νεκροί τή αστραπή, τού οφθέντος, Αγγέλου, εγένοντο κηρύττοντος γυναιξί τήν Ανάστασιν, Σέ δοξάζομεν τόν τής φθοράς καθαιρέτην, σοί προσπίπτομεν, τώ αναστάντι εκ τάφου, καί μόνω Θεώ ημών.

Δόξα...

Τού λίθου σφραγισθέντος

Γυναίκες πρός τό μνήμα, παρεγένοντο όρθηραι, καί αγγελικήν οπτασίαν θεασάμεναι, έτρεμον, ο τάφος εξήστραπτε ζωήν, τό θαύμα κατέπληττεν αυτάς, διά τούτο απελθούσαι, τοίς Μαθηταίς εκήρυττον τήν Έγερσιν, Τόν Άδην εσκύλευσε Χριστός, ως μόνος κραταίος καί δυνατός, καί φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τόν τής κατακρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει σταυρού.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο ο τών όλων Δεσπότης, έν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, Εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν κτίστην σου, Δόξα τώ ενοικήσαντι έν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ φόβω τών Εβραίων κεκρυμμένων τών Μαθητών, καί εν τή Σιών συνηγμένων, εισήλθες πρός αυτούς αγαθέ, καί έστης κεκλεισμένων τών θυρών, εν μέσω αυτών χαροποιός, καί υπέδειξας αυτοίς τάς χείρας, καί τής αχράντου σου πλευράς τούς μώλωπας, λέγων τώ απιστούντι Μαθητή, φέρε τήν χείρά σου καί ερεύνα, ότι αυτός εγώ ειμι ο διά σε παθητός. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος α'

Υμνούμέν σου Χριστέ, τό σωτήριον πάθος καί δοξάζομεν σου τήν Ανάστασιν.

Ο Σταυρόν υπομείνας, καί τόν θάνατον καταργήσας, καί αναστάς εκ τών νεκρών, ειρήνευσον ημών τήν ζωήν Κύριε, ως μόνος παντοδύναμος.

Ο τόν Άδην σκυλεύσας, καί τόν άνθρωπον αναστήσας τή Αναστάσει σου Χριστέ αξίωσον ημάς έν καθαρά καρδιά, υμνείν καί δοξάζειν σε.

Τήν θεοπρεπή σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, υμνούμέν σε Χριστέ, Ετέχθης εκ Παρθένου, καί αχώριστος υπήρχες τώ Πατρί, έπαθες ως άνθρωπος, καί εκουσίως υπέμεινας Σταυρόν, ανέστης εκ τού τάφου, ως εκ παστάδος προελθών ίνα σώσης τόν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Μεθ' ημέρας οκτώ, τής Εγέρσεώς σου Ιησού Βασιλεύ, μονογενές Λόγε τού Πατρός, ώφθης τοίς Μαθηταίς σου, κεκλεισμένων τών θυρών, τήν ειρήνην σου παρεχόμενος, καί τώ απιστούντι Μαθητή τούς τύπους έδειξας, Δεύρο ψηλάφησον τάς χείρας καί τούς πόδας, καί τήν ακήρατόν μου πλευράν, ο δέ πεισθείς εβόα σοι, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Μετά τήν εκ τάφου σου φρικτήν, Ζωοδότα Έγερσιν, ώσπερ

σφραγίδας ουκ έλυσας, Χριστέ τού μνήματος, ούτω κεκλεισμένων, θυρών εισελήλυθας, πρόσ τούς πανευκλείς Αποστόλους σου, χαροποιών αυτούς, καί ευθές σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεύμα, δι' άμετρον έλεος.

Στίχ. Επαίνει Ιερουσαλήμ τόν Κύριον...

Θωμάς ο καί Δίδυμος ουκ ήν ενδημών ηνίκα σύ, τοίς Μαθηταίς ώφθης, Κύριε, όθεν ηπίστησε, τή σή Αναστάσει, και τοίς κατιδούσί σε, εβόα, ει μή βάλω τόν δάκτυλον, εις τήν πλευράν αυτού, καί τών ήλων τά τυλώματα ου πιστεύω, ότι εξεγήγερται.

Στίχ. Ότι ενίσχυσε τούς μοχλούς τών πυλών σου.

Ως θέλεις ψηλάφησον Χριστός, τώ θωμά εβόησε, βάλε τήν χείρα, καί γνώθί με, οστέα έχοντα, καί γεώδες σώμα, καί μή γίνου άπιστος, επίσης δέ τοίς άλλοις πιστώθητι, ο δέ εβόησεν, ο Θεός μου καί ο Κύριος, σύ υπάρχεις, δόξα τή Εγέρσει σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τών Μαθητών δισταζόντων τή ογδόη ήμέρα, επέστη ο Σωτήρ, ού ήσαν συνηγμένοι, καί τήν ειρήνην δούς τώ θωμά εβόησε, Δεύρο Απόστολε ψηλάφησον παλάμας, αίς τούς ήλους έπηξαν, Ω καλή απιστία τού θωμά! τών πιστών καρδίας εις επίγνωσιν ήξε καί μετά φόβου τας εβόησεν, ο Κύριός μου καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ζ' Προκείμενον καί Αλληλουιάριον τής Εορτής, καί Νεκρώσιμον ωσαύτως, καί Κοινωνικόν.

ρ31 [top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
ΚΑΙΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ**

Εις τό Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου δ'.

Ἦχος β'

Τόν πρό αἰώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γαρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αὐτός η θέλησε, καί αναστάς ἐκ νεκρών, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον, εκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε, Κύριε εισάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον προσηλώσας, τώ Σταυρώ ἐξήλειψε, καί τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε, προσκυνούμεν αὐτοῦ τήν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σύν Ἀρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστοῦ τήν Ανάστασιν, αὐτός γάρ Λυτρωτής ἐστι, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξῃ φοβερά καί κραταῖά δυνάμει, πάλιν ἐρχεται, κρίναι κόσμον ὄν ἐπλασεν.

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καί ἔλεγε ταῖς γυναίξί, Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ο Κύριος, Ἀνέστη γάρ καθώς εἶπεν, ως παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον ἀθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ημάς.

Δόξα... Τοῦ Κουμουλά

Τί τά μύρα τοῖς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τοῦς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεοῦ, ο Ἄδης θρηνεῖ, δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοῖς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Καί νύν... Ἦχος β'

Θεοτοκίον, τό πρώτον Δογματικόν

ὦ τοῦ μεγίστου μυστηρίου! βλέπων τά θαύματα, ανακηρύττω τήν θεότητα, ουκ αρνούμαι τήν ἀνθρωπότητα, ο γάρ Εμμανουήλ, φύσεως μέν πύλας ἠνοιξεν, ως φιλόανθρωπος, παρθενίας δέ κλείθρα ου διέρρηξεν, ως Θεός, ἀλλ' οὕτως εκ μήτρας προήλθεν, ως δι' ακοῆς εισηλθεν, οὕτως εσαρκώθη, ως συνελήφθη, ἀπαθῶς εισηλθεν ἀφράστως ἐξήλθε, κατὰ τόν Προφήτην τόν λέγοντα, Αὕτη η πύλη κεκλεισμένη ἐσται, ουδεῖς ου μή διέλθη δι' αὐτῆς, ειμή μόνος Κύριος ο Θεός Ἰσραήλ, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Τό Φῶς ἱλαρόν. Τό Προκείμενον Ο Κύριος ἐβασίλευσεν... Τό Καταξίωσον...

Εἰς δὲ τὸν Στίχον τὸ Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος β'

Ἡ Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, ἀπάσαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ παρόντα Προσόμοια τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Πάντων θλιβομένων ἡ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν ἀσθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ υψίστου σύ ὑπάρχεις ἀχραντε, σπεύσον, δυσωπούμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους σου.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Πάσαν ἀνομίαν ἀφειδῶς πάσαν ἀκρατῶς ἀμαρτίαν, ὁ τάλας ἔπραξα, πάσης κατακρίσεως, ἀξίος πέφυκα, ἀφορμὰς μετανοίας μοι, παράσχου Παρθένε, ὅπως ἀκατάκριτος ἐκεῖ ὀφθήσομαι, σέ γάρ ἐπιγράφομαι πρέσβιν, σέ επικαλούμαι προστάτιν, μὴ με καταισχύνῃς Θεονύμφευτε.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Ἄλλο καταφύγιον ἀγνή, πρὸς τὸν ποιητὴν καὶ Δεσπότην, οὐκ εὐπορούμεν ἡμεῖς, εἰμὴ σέ Θεόνυμφε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς, τὴ θερμὴν προστασία σου μηδὲ καταισχύνῃς, πόθω τοὺς προστρέχοντας ὑπὸ τὴν σκέπην σου, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν σπεύσον, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν δίδου, καὶ τῆς νῦν ὀργῆς ἡμᾶς διάσωσον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῆσαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβούσαι, ἐπεζήτησαν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἀχραντὸν Σώμά σου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποῖά σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον, Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Νύν απολύεις. Τρισάγιον. καί τό Απολυτίκιον, καί εισερχόμεθα
εις τήν τράπεζαν βραχυφαγούντες.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Τό, Χριστός ανέστη... ως σύνηθες, εἶτα ο Προοιμιακός Ψαλμός,
καί τό α' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν
Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ'.

Ἦχος β'

Τόν πρό αἰώνων ἐκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα,
ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ
υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ὡς αὐτός ἠθέλησε, καί ἀναστάς ἐκ
νεκρῶν, ἔσωσέ με τόν πλανώμενον ἄνθρωπον, ἐκ βαθέων ἐκέκραξά
σοι, Κύριε, Κύριε εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.

Χριστός ο Σωτήρ ἡμῶν, τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ
Σταυρῷ ἐξήλειψε, καί τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε,
προσκυνούμεν αὐτοῦ τήν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σύν Ἀρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστοῦ τήν Ἀνάστασιν, αὐτός γάρ
Λυτρωτής ἐστί, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καί ἐν δόξῃ φοβερά καί
κραταιά δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Σέ τόν σταυρωθέντα καί ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καί
ἔλεγε ταῖς γυναῖξί, Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ο Κύριος, Ἀνέστη γάρ
καθῶς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος, διό σε προσκυνούμεν τόν μόνον
ἀθάνατον, ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Κατήργησας, τήν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ
σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἐγέρσει σου,
ἐφώτισας τό γένος τῶν ἀνθρώπων, διά τούτό σοι βοῶμεν, Εὐεργέτα
Χριστέ, ο Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε, φόβῳ πύλαι θανάτου, πυλωροί δέ ἄδου ἰδόντες
σε ἐπτήξαν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψας, καί μοχλοῦς σιδηροῦς
συνέθλασας, καί ἐξήγαγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καί σκιάς θανάτου, καί
τούς δεσμούς ἡμῶν διέρρηξας.

Τόν σωτήριον ύμνον άδοντες, εκ στομάτων αναμέλψωμεν, δεύτε πάντες εν οίκω Κυρίου, προσπέσωμεν λέγοντες, ο επί ξύλου σταυρωθείς, καί εκ νεκρών αναστάς, καί ών εν κόλποις τού Πατρός, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών.

Είτα τών Μυροφόρων, Στιχηρά Ιδιόμελα γ'.

Ήχος β' Ανατολίου

Αι Μυροφόροι γυναίκες όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρόσ αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρόσ αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών, εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Ο αυτός Τού Κουμουλά

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί, δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρόσ τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Κοσμά Μοναχού

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τάς σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι, μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν γυμνόν εσμυρνισμένον τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζωώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως,

καθώς είπας τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ἦχος β' Θεοτοκίον

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ἡλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον τής ημέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπιαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

**Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα.**

Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναίκες, τώ τάφω τί προσήλθετε; τί ζητείτε τόν ζώντα εν νεκροίς; Ανέστη ο Κύριος, θαρσείτε, βοά ο Ἄγγελος.

Μετά φόβου ήλθον αι Γυναίκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, άλλ επέστη αυταίς Ἄγγελος, καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Ἦλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία, ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Ἄγγελον είδον ωσει αστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυταίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων, ανέστη, καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό Σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου ως εκ παστάδος προελθείν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρώποις, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω

αληθώς, βούμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ἦχος β'

Ἡ Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ, άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι προς τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτερον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού,

εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς, ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι! γλυκύτατε Ιησού, όν πρό μικρού ο Ήλιος εν σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δε προσψαύσω τό σόν ακήρατον σώμα; ή ποία άσματα μέλπω τή σή εξόδω οικτίρμον, Μεγαλύνω τά Πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυσώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η Ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας τή αστραπή τής θεότητος, ότε δε καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον, Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα...

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών, τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνη καθαρά ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας απέθετο, αλλά τριήμερος ανέστης Κύριε, παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Καί νύν...

Ταίς μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα, Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδείχθη αλλότριος, αλλά κραυγάσατε, Ανέστη ο Κύριος, παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τό τρισσόν υμνώ τής θεαρχίας σέλας.

Ωδή α' Ἦχος β'

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ

Τήν τριπτήν καί μίαν αρχικήν, φύσιν τής θεότητος, ασματικῶς
ανυμνήσωμεν λέγοντες, τού ελέους πέλαγος ανεξάντλητον, ουσιώδες
ως έχουσα, τούς σέ προσκυνούντας φρούρησον, καί σώσον ως
φιλόανθρωπος.

Ο πηγῆ καί ρίζα πεφυκῶς, ο Πατήρ ως αἴτιος, τής εν Υἱῷ καί Αγίῳ
σου Πνεύματι, συμφυούς θεότητος, τό τρισήλιον τή καρδία μου
πήγασον σέλας, καί μεθέξει λάμπρυνον τής θεουργού ελλάμψεως.

Τριφεγγής Μονάς θεαρχική, πάσαν διασκέδασον, αμαρτιῶν καί
παθῶν μου τήν ζόφωσιν, φωτεινῶν ακτίνων σου, γλυκυτάταις εν
μετουσίαις, καί ποιήσον, σοῦ τής απροσίτου, δόξης με ναόν, καί
σκηνήν ἀχραντον.

Θεοτοκίον

Ρούν τόν πρίν τής φύσεως ημῶν, πεπονθυίας άτοπον, καί πρός
φθοράν ολισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθείς εν μήτρα σου, ο Θεός
Λόγος, φιλανθρώπως ανέστειλε, καί τήν θεαρχίαν τρίφωτον, ημάς
εμυσταγώγησεν.

Ωδή γ'

Ἐν πέτρα με τής πίστεως

Ἰσότητι τής φύσεως θεαρχία, ομότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις,
ζωή γάρ εκ ζωῆς σύ προελθούσα, αρρεύστως πέφυκας, εις ο Θεός
ημῶν, καί ουκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Σύ τάξεις τās αὔλους καί ουρανίους, υπέστησας, ως ἔσοπτρα τού σου
κάλλους, Τριάς η αδιαίρετος μοναρχία, υμνεῖν απαύστως σε, ἀλλά καί
νύν ημῶν, εκ πηλίνου στόματος δέξαι τήν αἴνεσιν.

Στερέωσον τής πίστεως εν τή πέτρα, καί πλάτυνον αγάπης σου τῷ
πελάγει, καρδίαν καί διάνοιαν τῶν σῶν δούλων, Μονάς τρισήλιε, σύ
γάρ εἰ Θεός ημῶν, εφ' ὧ περ ἐλπίζοντες, μή αισχυθειήμεν.

Θεοτοκίον

Ο πάσαν πρίν υπόστασιν ουσιώσας, τής κτίσεως, εν μήτρα σου ουσιώθη, απείρω αγαθότητι Θεοτόκε, καί φώς τρισήλιον πάσιν ανέτειλε, τής μιάς θεότητας καί κυριότητος.

Κάθισμα Ἦχος β'
Τά άνω ζητών

Αγία Τριάς, ελέησον ούς έπλασας, καί ρύσαι πυρός, και πάσης κατακρίσεως, ότι πάντα δύνασαι, ως οικτίρμων Θεός καί πολυέλεος, διό προσπίπτομέν σοι κράζοντες, Ημάρτομεν, συγχώρησον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε αγνή, ελέησον τούς δούλους σου, καί ρύσαι πυρός, καί πάσης κολάσεως, εν νυκτί κραυγάζοντας, καί ημέρα τώ σώ Υιώ άχραντε, Μή υπερίδης τήν ποιμήνην σου, πρεσβείαις Χριστέ τής τεκούσης σε.

Ωδή δ'

Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε

Νοείν σε, ουδέ τάξεις άύλοι, εξισχύουσι τών Αγγέλων, Τριάς μονάς άναρχε, αλλ' ούν ημείς πηλίγη γλώσση τήν σήν ουσιώδη αγαθότητα, καί ανυμνούμεν πίστει, καί δοξάζομεν.

Υπάρχων πλαστοουργός τής φύσεως, Παντοκράτωρ, τής τών ανθρώπων, πάσαν εμήν βλέπεις νύν, ως πανδερκής αδυναμίαν, διό κατοικτίρησον τόν δούλόν σου, καί πρός ζωήν βελτίστην επανάγαγε.

Μονάδος αρχικής ασύγχυτα, τρία Πρόσωπα ανυμνούμεν, ως ειδικώς έχοντα, καί μεριστώς τάς υποστάσεις, αλλ' ούν ηνωμένα καί αμέριστα, έν τε βουλή, καί δόξη, καί θεότητι.

Θεοτοκίον

Ναόν σε καθαρόν καί άχραντον, αιειπάρθενε Θεοτόκε, ο παντουργός εύρηκε, μόνην σαφώς εκ τού αιώνος, εν ώ κατοικήσας ανεμόρφωσε, τήν τών ανθρώπων φύσιν, ως φιλάνθρωπος.

Ωδή ε'

Ο φωτισμός

Ως ολικώς, επί πάντα τά όντα τής σής προνοίας, τάς ειρηνοδώρους απλών ακτίνας, καί σωτηρίους, Βασιλεύ τής ειρήνης, φρούρησόν με εν τή ειρήνη σου, σύ γάρ εί ζωή, καί ειρήνη τού σύμπαντος.

Τώ Μωϋσή, εν τή βάτω ως ώφθης πυρός εν είδει, Άγγελος εκλήθης Πατρός ο Λόγος, τήν πρός ημάς σου προδηλών παρουσίαν, δι' ής πάσι σαφώς ανήγγειλας, κράτος θεαρχίας μιάς τρισυπόστατον.

Η φυσικήν, συναϊδιον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς αγία, τούς ανυμνούντας ορθοδόξω σε πίστει, τής σής δόξης ιδείν αξίωσον, άναρχον καί μίαν αυγήν τήν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Συνεκτικός, κατ ουσίαν υπάρχων ο Θεός Λόγος, πάντων τών αιώνων εν τή γαστρί σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη αφράστως, τούς ανθρώπους ανακαλούμενος, πρός τό ενικόν τής μιάς κυριότητος.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Θελητά τού ελέους ελέησον, τούς εις σέ πιστεύοντας, Θεέ τρισήλιε, καί τών πταισμάτων λύτρωσαι, καί παθών καί κινδύνων τούς δούλους σου. (Δίς)

Εν αφάτω πελάγει χρηστότητος, τήν απερινόητον τής σής ελλάμψεως, καί τριλαμπούς θεότητος, φωτοδότιδα αίγλην μοι βράβευσον.

Θεοτοκίον

Απορρήτως, Παρθένε ο ύψιστος, άνθρωπος εγένετο εκ σου, τόν άνθρωπον, ολικώς ενδυσάμενος, καί φωτί τρισηλίω κατηύγασε.

Κάθισμα 'Ηχος β'

Ευσπλαχνίας

Ευσπλαχνίας τό πέλαγος ημίν υφαπλώσας, υπόδεξαι ημάς ελεήμον, βλέψον εις λαόν τόν σέ δοξάζοντα, δέξαι τάς ωδάς τών αιτουμένων σε, Τριάς μονάς άναρχε, εις σέ γάρ ελπίζομεν, τόν τών όλων Θεόν, τών πταισμάτων δούναι τήν συγχώρησιν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευσπλαχνίας κυήσασα πηγήν, συμπαθής σύ υπάρχεις, αγαθή Θεοτόκε, σύ γάρ τών πιστών μόνη αντίληψις σύ τών λυτουμένων η παράκλησις, διό σοι νύν άπαντες, εν πίστει προσπίπτομεν, ευρείν λύσιν δεινών, οι πλουτούντες μόνην σε βοήθειαν.

Ωδή ζ'

Εικόνας χρυσής

Ρυθμίζεις αεί, τών Αγγέλων στρατιάς πρός ατρεψίαν μόνος υπάρχων

αναλλοίωτος, ο τρισυπόστατος Κύριος, δείξον ούν καμού τήν καρδίαν, απερίτρεπτον πάντοτε, πρὸς τό δοξάζειν σε θερμῶς, καί ανυμνεῖν ευσεβῶς. (Δίς)

Χοροί νοεροί, τῶν αὐλῶν ουσιῶν ταῖς σαῖς ακτίσι Θεέ μονάρχα καί τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται, θέσει δευτερεύοντα φῶτα, ὧν καμέ ταῖς ελλάμψεσι, καί μετουσίαις δείξον φῶς, ὡς φωτουργός τριλαμπής.

Θεοτοκίον

Ιθύνειν ημάς, καί υψοῦν πρὸς ουρανοῦς μή διαλίπης, τοὺς σέ φιλοῦντας, ο δι' ἀφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος, ἄνθρωπος εν μήτρα Παρθένου, καί θεώσας τόν ἄνθρωπον, καί θρόνω δόξης τῷ Πατρί συγκαθεζόμενος.

Ὡδή η'

Ἰνδάλματος χρυσοῦ

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε, συνάναρχε θεαρχία η απaráλλακτος εν πάσι, πλήν τῶν φωσφόρων ιδιοτήτων, πάσαν πονηράν κατάργησον, τῶν αντικειμένων βουλήν, καί ἐνόχλησιν τῶν Δαιμόνων, ἀβλαβή τηρῶν με αεί Κύριε πάντων. (Δίς)

Σοφῶς καί πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε τρισήλιε μοναρχία, η υποστήσασα τόν κόσμον, καί συντηρούσα εν αλωβήτῳ τάξει παντελεΐ, ἐνοίκησον τή ἐμή καρδία υμνεῖν καί δοξάζειν σε ασιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σοφία τοῦ Πατρός ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τήν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τήν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καί τήν ἐνιαίαν Τριάδα ἐδίδαξας πάντας σέβειν, ὡς κυριαρχίαν, ἀπάντων τῶν αἰῶνων.

Ὡδή θ'

Ἡ τόν πρό ηλίου φωστήρα

Ἐκ φωτός ἀνάρχου, συνάναρχος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καί συμφυές φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται, ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρεύστου τῆς γεννήσεως, πιστευομένης, ἀμα δέ καί τῆς ἀφράστου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας τρισήλιε θεότης, τῶν υμνούντων σε, τῷ τριλαμπεί φωτί σου, καί δός σύνεσιν, τοῦ εν πάσι κατανοεῖν, καί πράττειν τό σόν θέλημα, τό ἀγαθόν καί τέλειον καί μεγαλύνειν καί δοξάζειν σε.

Άπειρος τή φύσει, υπάρχων ως Θεός, άπειρον πέλαγος τών οικτιρμών ως έχων κατωκτείρησας Τριάς πρώην, ούτω και νύν οικτείρησον τούς δούλους σου, και τών πταισμάτων λύτρωσαι και πειρασμών και περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Σώσόν με Θεέ μου παντοίας επηρείας και κακώσεως ο εν τρισί Προσώποις ανυμνούμενος, ανεκφράστως μοναδικώς, Θεός και παντοδύναμος, και τήν σήν ποιμήνην φύλαττε, τής Θεοτόκου ταίς εντεύξεσιν.

Τό, Αξιόν εστι... και τά λοιπά, και Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ήχος β'

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής Πίστεως, αναστάς παρέσχεσ πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τόν κόλπον τόν άχραντον, εν υψίστοις μή κενώσας ταφήν και ανάστασιν, υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε δόξα σοι.

Και νύν... Θεοτοκίον

άντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, και παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ εγνώσθησ αφευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Έτερα

Αι Μυροφόροι όρθραιο γενόμεναι, και τό μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, και τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, κηρύξατε παρρησία, Ότι ανέστη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Τά μύρα τής ταφής σου, αι γυναίκες κομίσασαι, λαθραίως πρός τό μνήμα παρεγένοντο όρθραιο, τών Ιουδαίων δειλιώσαι τήν αυθάδειαν

καί στρατιωτών προορώσαι τήν ασφάλειαν, αλλά φύσις ασθενής τήν ανδρείαν ενίκησεν, ότι γνώμη συμπαθής τώ Θεώ ευηρέστησε, προσφόρως ούν εκραύγαζον, Ανάστα Κύριε, βοήθησον ημίν, καί λύτρωσαι ημάς, ένεκεν τού ονόματός σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερδεδοξασμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, υμνούμέν σε, διά γάρ τού Σταυρού τού Υιού σου, κατεβλήθη ο Άδης, καί ο θάνατος τέθνηκε, νεκρωθέντες ανέστημεν, καί ζωής ηξιώθημεν, τόν Παράδεισον ελάβομεν, τήν αρχαίαν απόλαυσιν διό ευχαριστούντες δοξολογούμεν, ως κραταιόν Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί μόνον πολυέλεον.

Είτα ο Άμωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος β'

Μετά τό Πάθος πορευθείσαι εν τώ μνήματι πρός τό μυρίσαι τό σώμά σου αι γυναίκες Χριστέ ο Θεός, είδον Αγγέλους εν τώ τάφω καί εξέστησαν, φωνής γάρ ήκουον εξ αυτών, ότι ανέστη ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εν τώ ουρανώ τά όμματα, εκπέμπω μου τής καρδιάς, πρός σέ Σωτήρ, σώσον με σή επιλάμψει.
- Ελέησον ημάς τούς ππαιόντάς σοι πολλά καθ' εκάστην ώραν, ώ Χριστέ μου, καί δός πρό τέλους τρόπους, τού μετανοείν σοι.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό βασιλεύειν πέλει, τό αγιάζειν, τό κινείν τήν κτίσιν, Θεός γάρ εστιν, ομοούσιος Πατρί καί Λόγω.

Αντίφωνον Β'

- Ειμή ότι Κύριος ήν εν ημίν, τίς ικανός σώος φυλαχθήναι, εκ τού εχθρού άμα, καί ανθρωποκτόνου;
- Τοίς οδούσιν αυτών, μή παραδώς Σωτήρ τόν σόν δούλον, λέοντος τρόπον κατ' εμού κινούνται, καί γάρ οι εχθροί μου.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχία καί γέρας, πάντα γάρ τα κτιστά, ως Θεός ών δυναμοί, συντηρεί εν Πατρί δι' Υιού δέ.

Αντίφωνον Γ'

- Οι πεποιθότες επί Κύριον, εοίκασιν όρει τώ αγίω, οί ουδαμώς σαλεύονται, προσβολαίς τού Βελίαρ.
- Εν ανομίαις χείρας αυτών μή εκτεινάτωσαν οι θείως ζώντες, ου γάρ εά Χριστός, τή ράβδω τόν κλήρον αυτού.

Δόξα... καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, προσπηγάζει πάσα σοφία, ένθεν χάρις Αποστόλοις, καί τοίς άθλοισ καταστέφονται Μάρτυρες, καί Προφήται ορώσι.

Προκείμενον

Εξεγέρθητι, Κύριε ο Θεός μου, εν προστάγματι ώ ενετείλω, καί συναγωγή λαών κυκλώσει σε.

Στίχ. Κύριε, ο Θεός μου, επί σοί ήλπισα.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Εωθινόν Δ' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τών Έιρμών εις δ', τής Θεοτόκου εις β' καί τών Μυροφόρων εις ζ'.

Κανών τού Πάσχα Έχος α'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τας αισθήσεις, καί οψόμεθα τώ απροσίτω φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστραύπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

Έχος α'

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυοφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμπσαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις,

Θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργός, ως πάντων χαράς,
αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

**Κανών τών Μυροφόρων
Ποίημα Ανδρέου Κρήτης.**

Ωδή α' Ἦχος β' Ο Ειρμός

Τήν Μωσέως ωδήν, αναλαβούσα βόησον ψυχή, Βοηθός καί
σκεπαστής, εγένετό μοι εις σωτηρίαν, ούτός μου Θεός, καί δοξάσω
αυτόν.

Εσταυρώθης σαρκί, ο απαθής τή φύσει τού Πατρός, εκεντήθης τήν
πλευράν, πηγάσας κόσμω αίμα καί ύδωρ, Σύ ημών Θεός, καί
δοξάζομέν σε.

Τόν Σταυρόν σου τιμώ, καί τήν Ταφήν δοξάζω αγαθέ, καί υμνώ καί
προσκυνώ τήν Εγερσίν σου, καί ανακράζω, Σύ ημών Θεός, καί
δοξάζομέν σε.

Κάν εγεύσω χολής, ο γλυκασμός τής Εκκλησίας, αλλ' επήγασας ημίν
τήν αφθαρσίαν, εκ τής πλευράς σου, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν
σε.

Ελογίσθης Σωτήρ, μετά νεκρών νεκρούς εγείρας, απεγεύσω τής
φθοράς, διαφθοράν γάρ όλως ουκ έγνως. Σύ ημών Θεός, καί
δοξάζομέν σε.

Ευφραινέσθω Σιών, αγαλλιάσθω καί ο ουρανός, εξανέστη Χριστός,
νεκρούς εγείρας υμνολογούντας, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Οθονίοις ειλήσας, Ιωσήφ τό σώμά σου Χριστέ, εν μνημείω τώ καινώ,
κατέθετό σε τήν σωτηρίαν, νεκρούς δέ ως Θεός εξανέστησας.

Προλαβούσαι τόν όρθρον, αι Γυναίκες είδον τόν Χριστόν, καί τοίς
θείοις Μαθηταίς, εβόων, Όντως Χριστός ανέστη, δεύτε σύν ημίν
ανυμνείτε αυτόν.

Δόξα...

Παναγία Τριάς, μία θεότης, άναρχε μονάς, ο Πατήρ καί ο Υιός, καί
θείον Πνεύμα, σώζε τόν κόσμον, Σύ ημών Θεός, καί δοξάζομέν σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσσασα Σεμνή, ἀνεβλάστησας ἡμῖν,
τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκούσα, οὗτος γάρ Θεός, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ
γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός,
ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια,
εορταζέτω γοῦν πάσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἐστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι,
συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ
βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἐπὶ τὴν ἀκήρατον ζωῆν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ
γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πάσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τό φέγγος
αστράψαντος.

Θεόν ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον,
θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε, καὶ τούτον, ὡς Θεόν, ἀχραντε μέγαλυνε.

Τῶν Μυροφόρων

Ὁ Εἰρμός

Στερωθέντα μοι τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεός, ἀνάδειξόν με,
γεωργέ τῶν καλῶν, φυτουργέ τῶν ἀγαθῶν, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ τὰ ἔθνη πάντα, ἐκ τῆς
πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν, συνεκαλέσω Σωτήρ.

Ἰουδαίων ὁ λαός, τῷ Πιλάτῳ ἐκβοᾷ, Ἀπόλυσόν μοι τὸν κακούργον
ληστήν, ἄρον, ἄρον, σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τό φώς, η γή εσείσθη, καί εκ τάφου νεκροί, εξανέστησαν πολλοί, φόβω τού κράτους σου.

Παρεστώσα τώ Σταυρώ, η αμνάς σου Ιησού, κλαυθμώ εβόα, Πού πορεύη Υιέ; πού απέρχη ο αμνός, ο υπέρ πάντων σφαγείς;

Προσκυνώ σου τόν Σταυρόν, ανυμνώ καί τήν ταφήν, τιμώ τά Πάθη, καί τούς ήλους τών χειρών, καί τήν λόγχην Ιησού, καί τήν Ανάστασιν.

Εξανέστης Ιησού, εσκυλεύθη ο εχθρός, Αδάμ ερρύσθη, καί η Εύα σύν αυτώ, τών δεσμών καί τής φθοράς, τή Αναστάσει σου.

Αναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μοχλοί, καί πύλαι Άδου, καί θανάτου τά δεσμά, διελύθησαν ευθύς, φόβω τού κράτους σου.

Θεοδόχε Ιωσήφ, δεύρο στήθι μεθ' ημών, Ανέστη κράζων, Ιησούς ο λυτρωτής, ο εγείρας τόν Αδάμ, τή ευσπλαγχνία αυτού.

Ευφραινέσθω σύν ημίν, Μαθητών η δωδεκάς, σύν Μυροφόροις γυναιξί, καί Ιωσήφ, καί τοίς άλλοις Μαθηταίς, καί Μαθητρίαις Χριστού.

Δόξα...

Σύν Πατρί καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό ευθές, τήν μίαν φύσιν, προσκυνώ καί ανυμνώ, τοίς προσώποις διαιρών, καί τή ουσία ενών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρία εί Σεμνή, η εκ ρίζης Ιεσσαί, εξ ής η ράβδος, καί τό άνθος ο Χριστός, κατά σάρκα δι' ημάς, αναβλαστήσασα.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Κάθισμα Ἦχος β'

Τά άνω ζητών

Τά μύρα θερμώς, τώ τάφω προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ, Αγγέλου τή λαμπρότητι, τάς ψυχάς ηγάλλοντο, καί Θεόν σε τών όλων εκήρυττον, καί Μαθηταίς εβόων, Όντως ανέστη εκ τάφου η πάντων ζωή.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος ο αυτός

Τών Μαθητών σου ο χορός, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, αγάλλεται

συμφώνως, κοινήν γάρ εορτήν σύν αὐταῖς εορτάζουσιν εἰς δόξαν καί τιμήν τῆς σῆς Αναστάσεως, καί δι' αὐτῶν βοώμέν σοι, Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τό μέγα ἔλεος.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Επί τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τό ἡμέτερον Πάσχα, καί ὡς Θεός ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ωραῖος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ορῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καί θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Αναστάσεως.

Ὅν ἀπεκύησας Χριστόν, ωραιότατῳ ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλή καί ἀμωμος, ἐν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σύν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων

Ὁ Εἰρμός

Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βῶν. Τὴν ἀκοήν σου ἀκήκοα καί εφοβήθην, ὅτι ἀπὸ θαιμάν, καί ἐξ ὄρους ἀγίου κατασκίου, ἐπεδήμησας Χριστέ.

Διὰ Σταυροῦ ἠχμαλώτευσας, τὴν τοῦ Ἄδου γαστέρα, καί συνήγειρας

νεκρούς, καί τού θανάτου κατέλυσας τήν τυραννίδα, όθεν οι εξ, Αδάμ προσκυνούντες, υμνούμεν τήν ταφήν σου καί τήν Έγερσιν Χριστέ.

Ο ευδοκήσας Σωτήρ ημών, διά σπλάγχνα ελέους, προσπαγήναι τώ Σταυρώ, καί τής πατρώας λυτρώσασθαι ημάς κατάρας, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Ο εν Σταυρώ προσηλώσας μου, τήν αρχαίαν κατάραν, καί πηγάσας μοι Σωτήρ, τήν ευλογίαν δι' αίματος, εκ τής πλευράς σου, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Άδης Σωτήρ συναντήσας σοι, έν τοίς καταχθονίοις επικράνθη, ενορών, ότι ούς πάλαι κατέπιεν ισχύσας, άρτι άκων αποδιδούς ερευνάται τά κάτω, καί γυμνούται καί σκυλεύεται νεκρούς.

Ει καί ο λίθος εσφράγισται, μετά τής κου στωδίας, ώ παράνομοι εχθροί, αλλ' έξα νέστη ο Κύριος καθώς προείπε, λύων μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύναται γάρ όσα θέλει εκπληρούν.

Ο αναστάς εκ τού μνήματος, καί σκυλεύσας τόν Άδην, καί ζωώσας τούς νεκρούς, καί αφθαρσίαν πηγάσας μοι, τή σή Εγέρσει, λύσόν μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Όντως αισχύνθητε άνομοι, ο Χριστός γάρ ανέστη, καί συνήγειρε νεκρούς, κράζων, θαρσείτε, νενίκηκα εγώ τόν κόσμον, πείσθητε ούν αυτώ, ή σιγήσατε πλάνοι, αθετούντες τήν Ανάστασιν αυτού.

Ο Μυροφόροις τό, Χαίρετε, αναστάς εκ τού τάφου, προσφωνήσας αγαθέ, καί Αποστόλοις, Κηρύξατε τήν Εγερσίν μου, λύσόν μου τά δεσμά, τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις εκπληρούν.

Ιωσήφ τόν ευσχήμονα, ζηλωτήν ευσεβείας, βουλευτήν καί μαθητήν, σύν Μυροφόροις τιμήσωμεν καί Αποστόλοις, κράζοντες σύν αυτοίς, καί πιστώως ανυμνούντες τού Σωτήρος τήν Ανάστασιν φαιδρώς.

Δόξα...

Υπερουσίου θεότητος, τήν αμέριστον δόξαν, τίς ισχύσει εξειπείν, έν γάρ τή φύσει υπάρχουσα, Τριάς υμνείται, άναρχος, συμφυής, ως

μονάς εν τριάδι υμνουμένη, υποστάσεσιν απλαίς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν έν γαστρί σου σκηνώσαντα, αλοχεύτως τεκούσα, Μητροπάρθενε αγνή, ακαταπαύστως ικέτευε, ως Θεοτόκος, λύσαί μου τά δεσμά τών πολλών εγκλημάτων, δύνασαι γάρ όσα θέλεις βοηθείν.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών και δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, και αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, και Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, προς τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, και συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, και ζωηφόροις ταίς τής Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, και χαρμονής εμπίπλται, τών ευσεβών η Ομήγυρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τής κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν αχλύν τύς ψυχής μου, Σωτήρ μου διασκεδάσας, τώ φωτί τών εντολών σου, καταύγασόν με ως μόνος, τής ειρήνης Βασιλεύς.

Σύ τήν αρχαίαν στολήν μου, ήν μοι έξύφανεν, οίμοι! ο σπορεύς τής αμαρτίας εξέδυσάς με Σωτήρ μου, ενδυσάμενος εμέ.

Φύλλα συκής έρραψέ μοι, η αμαρτία μου οίμοι! μή φυλάξαντι Σωτήρ μου τήν άχραντον εντολήν σου, τή τού όφεως βουλή.

Τήν πληγωθείσαν ψυχήν μου, τοίς ληστρικοίς λογισμοίς μου, επιστάς ο εκ Μαρίας, καί έλαιον επιχύσας, εθεράπτευσε Χριστός.

Εν τώ Σταυρώ παρεστώσα, η άμεμπτος Θεοτόκος, μητρικώς ανεκαλείτο, Κατέλιπές με τήν μόνην, Υιέ μου καί Θεέ.

Σύ τόν αρχέκακον όφιν, τώ όπλω τώ τού Σταυρού σου, καθελών τή σή Εγέρσει, συνέτριψας τό κέντρον, τού θανάτου Ιησού.

Πού σου θάνατε τό κέντρον, πού σου, Άδη τό νίκος, ο Αδάμ συνεκβοάτω, συντέτριψαι ζωώσει, τού εγείραντος νεκρούς.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τό μνήμα καταλαβούσαι, τού ζωώσαντος τούς κάτω, φωνής ήκουον λεγούσης, Εξανέστη ο Χριστός.

Τών ευσεβών Μυροφόρων, τήν μνήμην επιτελούντες, καί πάντων τών Μαθητών σου, εν τή παιδρά σου Εγέρσει, ανυμνούμέν σε Χριστέ.

Τόν Ευσχήμονα πάντες, τιμήσωμεν επαξίως, ός τό σώμα τού Κυρίου, από τού ξύλου καθείλε, καί εκήδευσεν πιστώς.

Δόξα...

Σέ τόν Θεόν καί Πατέρα, καί τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, προσκυνώ τρεις υποστάσεις καί έν τά τρία πιστεύω, ουσιότητι μιά.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν ασπόρω κυήσει, γεννήσασαν υπέρ φύσιν, τόν καινίσαντα τήν φύσιν, Χριστόν τόν μόνον Δεσπότην, ανυμνούμεν οι πιστοί.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ

κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρος προς τήν άφθαρτον, καί αιδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Βυθώ αμαρτημάτων συνέχομαι αεί, καί εν πελάγει τού βίου βυθίζομαι, αλλ' ως περ τόν Ιωνάν εκ τού θηρός, καμέ τών παθών ανάγαγε, καί διάσωσόν με.

Νεκρός εστιν ο Άδης, θαρσείτε γηγενείς, ο γάρ Χριστός επί ξύλου κρεμάμενος, απέρριψε τήν ρομφαίαν κατ αυτού, καί κείται νεκρός, ούς είχε γάρ εσκυλεύθη γυμνωθείς.

Εσκύλευται ο Άδης, θαρσείτε οι νεκροί, καί τά μνημεία ηνοιχθη, εγείρεσθε, βοά υμίν εκ τού Άδου ο Χριστός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, εκ θανάτου καί φθοράς.

Νεκρούς ούς περ ισχύσας, κατέπιες ποτέ, νύν απαιτούμενος Άδη, απόδος μοι, βοά σοι ο ζωοδότης καί Θεός, ο πάντας ελθών λυτρώσασθαι, τής απλήστου σου γαστρος.

Ο Κύριος ανέστη σκυλεύσας τόν εχθρόν καί τούς δεσμίους εκσπάσας, ανήγαγε πάντας, καί τόν πρωτόπλαστον Αδάμ, αυτόν ανιστών ως εύσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος Θεός.

Σινδόνι σε ειλήσας, κατέθετο Χριστέ, Ιωσήφ ο ευσχήμων εν μνήματι, μυρίσας δέ τόν λυθέντα σου ναόν, τού σώματος, προσεκύλισε, λίθον μέγαν τή σορώ.

Γυναίκες Μυροφόροι, τί σπεύδετε λοιπόν, τί δέ τά μύρα τώ ζώντι κομίζετε; ανέστη καθώς προείπεν ο Χριστός, παυσάσθω υμών τά δάκρυα, μετελθόντα εις χαράν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι υμνήσωμεν πιστοί, σύν τώ Υιώ τόν Πατέρα δοξάζοντες, καί Πνεύμα τό Ομοούσιον Υιώ, καί όν εν Πατρί συνάναρχον, καί αίδιον Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γαστρί αγεωργήτως συνέλαβες Αγνή, τής αφθαρσίας τόν βότρυν ως άμπελος, εξ ού τής αθανασίας οι κρουνοί, ως οίνον ημίν πηγάζουσι, τήν αιώνιον ζωήν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τό Χαίρε ταίς Μυροφόροις φθεγζάμενος, τόν θρήνον τής προμήτορος Εύας κατέπαυσας, τή Αναστάσει σου, Χριστέ ο Θεός, τοίς Αποστόλοις δέ τοίς σοίς κηρύττειν επέταξας, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Ο Οίκος

Επί τόν τάφον σου Σωτήρ, αι Μυροφόροι πορευόμεναι, πρός εαυτάς διηπόρουν τώ νοϊ, καί εφθέγγοντο. Τίς ημίν τόν λίθον αποκυλίσει τού μνήματος; Καί αναβλέψασαι, ορώσιν ότι ο λίθος αποκεκύλισται, τή μορφή δέ τού Αγγέλου σύν τή στολή εθαμβούντο, συνείχοντο δέ τρόμω, καί φεύγειν ενόμιζον, καί πρός αυτάς ο νεανίσκος εβόησε. Μή φοβείσθε υμείς, όν ζητείτε, ανέστη, δεύτε, ίδετε τόν τόπον, όπου έκειτο τό σώμα τού Ιησού, καί ταχύ πορευθείσαι, απαγγείλατε τοίς Μαθηταίς, ο Σωτήρ εξανέστη τού μνήματος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τρίτη από τού Πάσχα, τήν τών αγίων γυναικών Μυροφόρων εορτήν εορτάζομεν, έτι δέ μνείαν ποιούμεθα καί τού εξ Αριμαθαίας Ιωσήφ, ός ήν μαθητής κεκρυμμένος, πρός δέ, καί τού νυκτερινού μαθητού Νικοδήμου.

Στίχοι

- Χριστώ φέρουσιν αι Μαθήτριαι μύρα.
- Εγώ δέ ταύταις ύμνον, ως μύρον φέρω.

Ταίς τών αγίων Μυροφόρων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίπτω νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τά Χερουβίμ μιμούμενοι, Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἐχόρευον βοῶντες, Ἐυλογητός εἶ ὁ Θεός, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες, ταῦτα πάντα διὰ τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδοξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος θέλων, πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὐς ἐπλασας, ἠνέσχου, προσηλωθῆναι τῷ σταυρῷ, ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῇ σαρκί σου ἀνανεώσης Σωτῆρ, καὶ Ἄδην καθελῶν, συνεχανέστησας, καὶ τοὺς θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος πάντας προσεκαλέσω, πρὸς σεαυτὸν οἰκτίρμον ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθέ, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν παθεῖν ἠυδόκησας, ὅθεν καὶ τῷ Ληστή, τῆς τοῦ Παραδείσου πύλας ἠνέωξας Σωτῆρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος ἡγείρας τὸν λυθέντα, τριήμερον ἐκ τάφου, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθέ, ἵνα ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν σου, ἦν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πίστεως, δεσμίους ἀφελῶν οὐς κατεῖχε πάλαι Ἄδης πεπεδημένους.

Ὡ Ἰουδαίων ἀνοῖα! ὦ μανία ἀνόμων! Τί ἀπίστον ἰδόντες, οὐκ ἐπιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθενούντας ἐν λόγῳ οὐκ ἠγείρεν, ἢ ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς κἀν οἱ στρατιῶται, οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν,

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν, ὅπως ἐκλάπη ὃν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί, εἴ γάρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤσθοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοήσαι εἶχόν ποτε: Πεισάτωσαν ὑμᾶς, κἀν ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάττετε; τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθήκατε, Ἐβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς, ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ ὁ τάφος ἐσφράγισται, πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς.

Δόξα...

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ, Τριάς μοναδική οὐσία, ἐλέησον, σῶσον

πάντας, η εν τρισί προσώποις μονάς, οικτίρησον ημάς, ο δεδοξασμένος Θεός εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Άχραντε, πώς εχώρησας βρέφος, όν τρέμουσι δυνάμεις, αι τών Αγγέλων ως Θεόν, ει μή ως ηβουλήθη, ως οίδεν,, εσκήνωσε, πάντας θέλων, σώσαι τούς εξ Αδάμ γηγενείς, λύσας τόν Αδάμ τής αράς εκείνης, τής διά βρώσεως πικράς.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούνται, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσει φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ήλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τόν εν τή βάτω Μωσεί, τής Παρθένου τό θαύμα, εν Σιναίω τώ όρει
προτυπώσαντα ποτέ, υμνεΐτε, ευλογεΐτε, καΐ υπερυψοΐτε εις πάντας
τούς αιώνας.

Αι τού ηλίου αυγαΐ, συνεστέλλοντο φόβω, τών Χριστού παθημάτων,
καΐ ανίσταντο νεκροΐ, καΐ όρη εκλονεΐτο, καΐ εδονεΐτο η γή, καΐ Άδης
εγυμνούτο.

Οι εν καμίνω ποτέ, τρισμακάριοι Παΐδες, ανυψοΐντες τας χείρας,
προετύπουν αγαθέ, τόν άχραντον Σταυρόν σου, δι' οΐ καθειλες
Χριστέ, εχθρού τήν δυναστείαν.

Ώ Ιουδαΐοι τυφλοΐ, πλάνοι καΐ παραβάται, οι Χριστού τή Εγέρσει,
απειθοΐντες ως ψευδεΐ, τί άπιστον ορατε; ότι ανέστη Χριστός, ο τούς
νεκρούς εγεΐρας;

Ώ Ιουδαΐοι εχθροΐ, κάν ημΐν απιστεΐτε, τούς υμών στρατιώτας,
ερωτήσατε υμεις, τί έπαθον εκείνοι; τίς ο κυλίσας χερσί, τόν λίθον τού
μνημείου;

Τίς ο ξηράνας συκήν; τίς δέ τήν ξηρανθείσαν, ιασάμενος χείρα; τίς ο
χορτάσας ποτέ, τά πλήθη εν ερήμω; ειμή Χριστός ο Θεός, ο τούς
νεκρούς εγεΐρας.

Τίς ο φωτίσας τυφλούς, καΐ λεπρούς εκκαθάρας, καΐ χωλούς
ανορθώσας, καΐ πεζεύσας ως ξηράν, τήν θάλασσαν αβρόχως; ειμή
Χριστός ο Θεός, ο τούς νεκρούς εγεΐρας.

Τίς ο εγεΐρας νεκρόν, τεταρταΐον εκ τάφου, καΐ τής χήρας τόν υΐόν; τίς
ο σφίγξας ως Θεός, παράλυτον εν κλίνη; ειμή Χριστός ο Θεός, ο τούς
νεκρούς εγεΐρας.

Κράζει ο λίθος αυτός, αι σφραγΐδες βοώσιν, άς υμεις επιθέντες,
κατεστήσατε φρουρούς φυλάσσοντας τό μνήμα, Όντως ανέστη
Χριστός, καΐ ζή εις τούς αιώνας.

Όντως ανέστη Χριστός, εσκυλεύθη ο Άδης, ενεκρώθη ο όφις,

ελυτρώθη ο Αδάμ, εσώθησαν οι κάτω, Τί απιστείτε λοιπόν, εχθροί και παραβάται;

Δόξα...

Σύν τώ Πατρί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν αγίαν Τριάδα, εν θεότητι μιά, δοξάζομεν βοώντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή γαστρί σου Αγνή, τόν αείζων άρτον, φυραθέντα αφύρτως, εν φυράματι ημών, εγέννησας ατρέπτως, ένα Χριστόν τόν Θεόν, εν δυσί ταίς ουσίαις.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίς καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δε αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών απευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμψας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τών Μυροφόρων

Ο Ειρμός

Τήν υπερφυώς σαρκί συλλαβούσαν έν γαστρί, τόν εκ Πατρός
αχρόνως, προεκλάμπαντα Λόγον, εν ύμνοις ασιγήτοις, μεγαλύνωμεν
πιστοί.

Τόν εν τώ Σταυρώ Ληστήν, επιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον ειργάσω,
νοητού Παραδείσου, τό Μνήσθητι βοώντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Ερραπίσθης δι' ημάς, ενεπτύσθης Ιησού, υπό τών παρανόμων, ο τάς
πλάκας τού νόμου, χαράξας εν Σιναίω, τώ θεράποντι Μωσειί.

Όξος καί χολήν Σωτήρ, εποτίσθης δι' ημάς, ο δούς ημίν τό Σώμα, καί
τό τίμιον Αίμα, εις βρώσιν τε καί πόσιν, αιωνίου σου ζωής.

Τήν ζωοποιόν πλευράν, λόγχη κεντηθείς Χριστέ, τό άχραντόν σου
Αίμα, καί τό τίμιον Ύδωρ, επήγασας τώ κόσμω, ως αείζωνον πηγήν.

Ελογίσθης εν νεκροίς, ο ζωώσας τούς νεκρούς, έν τάφω κατετέθης, ο
κενώσας τούς τάφους, εσκύλευσας τόν Αδην, αναστήσας τόν Αδάμ.

Εξανέστης Ιησού, εδεσμεύθη ο εχθρός, εσκυλεύθη ο Άδης,
εγυμνώθησαν τάφοι, ηγέρθησαν οι κάτω, προσκυνούντες σε Χριστέ,
ο κλέψας τόν νεκρόν.

Τίς, μάλιστα δε καί γυμνόν; τί πλανάσθε Εβραίοι; ο Χριστός εξανέστη,
καί λέλυνται τού Άδου, τά δεσμά καί οι μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ο πηγάσας τήν ζωήν, καί τό φώς ανατείλας,
τοίς εν σκότει αγνοίας, καί πάσαν καταλάμπας, τή Εγέρσει σου τήν
γήν.

Ο ευσχήμων βουλευτής, ανυμνείσθω Ιωσήφ, μετά τών Μυροφόρων,
καί τών θείων Μαθητών, ως κήρυξ ών καί ούτος, τής Εγέρσεως
Χριστού.

Ιωσήφ τόν θαυμαστόν, ευφημήσωμεν πιστοί, συνάμα Νικοδήμω, καί
πισταίς Μυροφόροις, ο Κύριος ανέστη, εκβοώντες αληθώς.

Δόξα...

Αναρχος εί ο Πατήρ, άκτιστος εί ο Υιός, σύνθρονον καί τό Πνεύμα, έν

τά τρία τή φύσει, καί τρία τοίς προσώποις, εἰς Θεός αληθινός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ευφραινέσθω Ιεσσαί, χορευέτω καί Δαυῖδ, ἰδοὺ γάρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ράβδος, ἐβλάστησε τό άνθος, τόν αείζων Χριστόν.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ιερουσαλήμ, ἡ γάρ δόξα Κυρίου ἐπί σε ἀνέτειλε. Χόρευε νύν καί ἀγάλλου, Σιών, σύ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τή ἐγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ἦχος β'

Σαρκί υπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ἡμέρος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων Αυτόμελον

Ἦχος ὁ αὐτός

Γυναίκες ἀκουτίσθητε, φωνήν ἀγαλλιάσεως, Τύραννον Ἄδην πατήσας, φθοράς ἐξήγειρα κόσμον, δράμετε Φίλοις εἶπατε, τοίς ἐμοῖς εὐαγγέλια, βούλομαι γάρ τό πλάσμα μου, χαράν ἐκεῖθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη. (Δίς)

Εἰς τούς Αἴνους

Ἰστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστασιμα δ' καί Ἀνατολικά δ'.

Ἦχος β'

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ὅτι διά τού Σταυροῦ τόν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοίς λαοίς, τήν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηρούντες τόν Βασιλέα; διατί γάρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωῆς; ἢ τόν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν, Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου. Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τού μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο εἰπῶν, Χριστός ἀνέστη ἐκ

νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου, καί επλήρωσε τά σύμπαντα ευωδίας, Χαίρετε Λαοί, καί αγαλλιόσθε.

Άγγελος μέν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε, τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον τού ενδόξου σου μνήματος, εν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύπτων ημίν, Διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων, Κύριε δόξα σοι.

Στιχερά Ανατολικά

Έρραναν μύρα μετά δακρύων, επί τό μνήμα σου αι Γυναίκες, καί επλήσθη χαράς τό στόμα αυτών, εν τώ λέγειν, Ανέστη ο Κύριος.

Αινεσάτωσαν έθνη καί λαοί Χριστόν τόν Θεόν ημών, τόν εκουσίως δι, ημάς σταυρόν υπομείναντα, καί εν τώ άδη τριημερεύσαντα, καί προσκυνησάτωσαν αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, δι' ής, πεφώτισται πάντα τού κόσμου τά πέρατα.

Εσταυρώθης, ετάφης, Χριστέ, ως ηβουλήθης, εσκύλευσας τόν θάνατον, ως Θεός καί Δεσπότης, δωρούμενος τώ κόσμω ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Όντως παράνομοι σφραγίσαντες τόν λίθον, μείζονος ημάς θαύματος ηξιώσατε, έχουσι τήν γνώσιν οι φύλακες, σήμερα προήλθε τού μνήματος, καί έλεγον, Είπατε, ότι ημών κοιμωμένων, ήλθον οι Μαθηταί, καί έκλεψαν αυτόν. Καί τίς κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δέ καί γυμνόν. Αυτός ανέστη αυτεξουσίως ως Θεός, καταλιπών καί εν τώ τάφω τά εντάφια αυτού. Δεύτε ίδετε Ιουδαίοι, πώς ου διέρρηξε τάς σφραγίδας, ο τόν θάνατον πατήσας, καί εν τώ γένει τών ανθρώπων, τήν ατελεύτητον ζωήν δωρούμενος, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... ΕΩΘΙΝΟΝ Β' Ήχος β'

Μετά μύρων προσελθούσαις, ταίς περί Μαριάμ Γυναιξί, καί διαπορουμέναις, πώς έσται αυτοίς τυχείν τού εφετού, ωράθη ο λίθος μετηρμένος, καί θείος Νεανίας, καταστέλλων τόν θόρυβον αυτών τής ψυχής, Ηγέρθη γάρ φήσιν, Ιησούς ο Κύριος, διό κηρύξατε τοίς κήρυξιν αυτού Μαθηταίς τήν Γαλιλαίαν δραμείν, καί όψεσθε αυτόν, αναστάντα εκ νεκρών, ως ζωοδότην καί Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα

εζωποποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ἦχου εις δ'
Ἦχος β'

Μνήσθητι εύσπλαγχνε καί ημών, καθώς εμνημόνευσας τού Ληστού, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Ξύλον εξεδίωξε τόν Αδάμ, Σταυρός αντεισήγαγε τόν Ληστήν, εν τή βασιλεία τών ουρανών.

Τάφος υπεδέξατό σε Σωτήρ, τόν τάφους κενώσαντα, καί νεκροίς, ζώην δωρησάμενον ως Θεόν.

Απόστολοι ένδοξοι τού Χριστού, αυτόν ικετεύσατε εκτενώς, ίνα τών κινδύνων σώση ημάς.

Καί από τού Κανόνος τών Μυροφόρων, Ωδή ς' εις δ'.

Ο Απόστολος τής ημέρας

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

[ρ32top](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ'
Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Ἦλοις προσηλωθείς, τήν αράν, τήν εν τώ ξύλω διά ξύλου εξήλειψας, τεθείς δέ εν τώ μνημείω, τούς απ' αιώνος νεκρούς, θεϊκή δυνάμει εξανέστησας, Τήν σήν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν, Πάσχα τό θεϊόν, Ιησού παντοδύναμε, η ζωή ημών, τού Πατρός τό

απαύγασμα, Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τὴ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίους
ωδὰς σοι, νικοποιέ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι
τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ; ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι
καὶ νῦν ὑπάρχει; τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνωδῶν ἐβόα, Δεῦτε
δράμωμεν, σπουδὴ καὶ οὐψόμεθα, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον, Ἐνδον δέ
τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον, θεασάμεναι, ἀπορούσαι ἐξίσταντο,
ὡς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρήνον ἐβόησεν, ὁ ζωοδότης ἀνέστη,
μὴ ἐκθαμβεῖσθε φιλόσεμναι, αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ
κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅρθρου ὁ τῶν γυναικῶν χορὸς, τὸν πρό ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν
τάφῳ δύναντα τότε, ὁ φωταυγῆς δέ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος,
Ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει καθεύδοντας, τοῖς
εὐσφόροις, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε, τὴν κατήφειαν, εἰς χαρὰν
μετατρέψατε, Πάσχα δέ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, ἐν
ἀδιστάκτῳ καρδίᾳ, περικροτούσαι χορεύσατε, Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν
νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, θαρσεῖτε, βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

**Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Ἀναστάσιμον**

Τὸν πρό αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον
σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν
γάρ ὑπομείνας, τὴ ταφὴν παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, καὶ ἀναστάς
ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Κατανυκτικόν

Ἥμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος Υἱός, δέξαι με Πάτερ
μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοφόροι, οὐρανίων
ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι, Κύριε,
πρεσβεΐαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σώμά σου
μυρίσαι σπουδάζουσαι, καὶ τοῦτο μὴ ευρούσαι, διηπόρουν πρὸς
ἀλλήλας, ἀγνοοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καὶ

είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνι καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας απέθετο.

Δόξα ...

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας, τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα. Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδείχθη αλλότριος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Ήχος β' Αναστάσιμον

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής πίστεως, αναστάς παρέσχες πάσι, Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Ως κύματα θαλάσσης επ' εμέ, επανέστησαν αι ανομίες μου, ως σκάφος εν πελάγει εγώ μόνος χειμάζομαι, υπό πταισμάτων πολλών, αλλ' εις εύδιον λιμένα οδήγησόν με, Κύριε τή μετανοία καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, έχοντες οι Άγιοι περιβολήν εν τώ κόσμω, τας βασάνους τών ανόμων υπέμειναν, καί τήν πλάνην τών ειδώλων κατήργησαν, Αυτών ταίς ικεσίαις, καί ημάς ελευθέρωσον τού αοράτου εχθρού, Σωτήρ, καί σώσον ημάς.

Θεοτοκίον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξίωσον ημάς θεοτόκε, βλέπον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ως αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ελπίζοντες, τό χαίρε βοώμέν σοι, ως ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών ασωμάτων αρχιστράτηγος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τά μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναίκες Σωτήρ,
Αγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ηγάλλοντο, καί θεόν σε τῶν ὄλων
εκκήρυττον, καί Μαθηταίς εβῶν, Ὅντως ανέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων
ζωή. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σε δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ
τόν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τήν ἐκ νεκρῶν σου
Ἀνάστασιν, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ ἄτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς
καταφεύγω οἰκτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καί Πόρνην τήν
δακρύσασαν, καί τόν Ἄσωτον Υἱόν, διό καί προσπίπτω σοι ἐλεήμον,
πρὶν με καταδικάσης, φείσάι μου ὁ Θεός, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι θανάτου, ὦ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες,
ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοῦς ἐν χειρὶ Θεοῦ, καί κατὰ κόσμον ὅλον
δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα, Ἱερεῖς καί βασιλεῖς προσκυνοῦσι, καί
λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι, συνήθως βοῶμεν, Ὑπνος τίμιος,
ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν Ὁσίων αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Ἦλθον ἐπὶ τό μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τόν
Κύριον, καί τόν Ἄγγελον εἶδον, ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τόν
λίθον, καί λέγοντα αὐταῖς, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων,
ἀνέστη, καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτόν εὐρήσετε, Πρὸς ὃν
βοήσωμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ἀνέστης

Εξάρξατε λαοὶ ψαλμικῶς, ὑμνήσατε Χριστόν ἐν χαρᾷ, Πάσχα μέγα,
ἐξανέτειλεν ἡμῖν ὁ ἀναστάς ἐκ τάφου, Χριστός ὁ ζωοδότης, καί
λυτρωτὴς πάσης τῆς κτίσεως.

Στίχ. Εὐδόκησας Κύριε τήν γῆν σου...

Τό Χαίρε Μυροφόροις ειπών, τής Εύας τό κατάκριμα, διαλύεις εις χαράν, καί Μαθητάς, αναστάς αποστέλλεις κηρύξαι τήν εκ τάφου, τριήμερόν σου εξανάστασιν.

Στίχ. Ελεός καί αλήθεια συνήντησαν...

Πάσχα σεπτόν καί άγιον, ημίν Χριστός κατηύγασε, Δεύτε πάντες, λαμπρυνθώμεν τās ψυχάς, ιδού γάρ νύν ημέρα, επέλαμψεν ενταύθα, αγαλλιάσθε καί ευφραίνεσθε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Έρραναν μύρα μετά δακρύων, επί τό μνήμά σου αί Γυναίκες, καί επλήσθη χαράς τό στόμα αυτών εν τώ λέγειν, Ανέστη ο Κύριος.

ρ33 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Προσόμοια τής Εορτής Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λίαν τό πρωϊ επεζήτουν, τήν τών απάντων ζωήν, μύρα καί αρώματα, έχουσαι ήρχοντο, καί τώ πόθω δακρύουσαι, ήκουον εκ τάφου, νεανίου λέγοντος, Παύσασθε κλαίουσαι, όμως, τή υμών σωτηρία, χαίρουσαι βοήσατε πάσιν, Ότι εξεγήγερται ο Κύριος.

Ίσμεν, ώ ευσχήμων Ιωσήφ, σέ Χερουβικόν καθώς άρμα, τόν Βασιλέα Χριστόν, ώμοις σου βαστάζοντα, Σταυρού κατάγοντα, Μακαρίζομεν χείράς σου, καί όμματα θεία, σέβομεν παλάμας σου, δι' ών τόν Ήλιον, Λόγονκαί Θεόν επί τάφου, φέρων κατατέθεικας, όθεν, καί τήν θείαν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ωφθη η πανήγυρις ημίν, τών θεοπρεπών Μυροφόρων, καί Ιωσήφ τού σεπτού, άλλος ως Παράδεισος, πηγήν παρέχων ζωής, τά τής χάριτοςνάματα ομβρίζει τώ κόσμω, βρύει τής Εγέρσεως Χριστού τά ρείθρα θερμώς, στίφη τών πιστών εορτάζει, καί κραυγάζει, Δόξα τώ δόντι, τήν αυτού Ανάστασιν τοίς πέρασι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, προς τό μυρίσαι τό άχραντον σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά

σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ὅτι ανέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωῆν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Χριστός ὁ Σωτήρ ἡμῶν, τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καί τοῦ θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αὐτοῦ τήν τριήμερον Ἑγερσιν.

Κατανυκτικόν

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ Τελώνου τήν φωνήν, ἰλάσθητί μοι, ὡσπερ ἐκείνῳ, καί ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπταται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος πίστει διασώζεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ὁ λίθος κεκύλισται, ὁ τάφος κεκένωται, ἴδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς, υπνούντας δεινῶς τοῦς φύλακας τῶν ἀπειθῶν, Τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεοῦ, ὁ Ἄδης θρηνεί, Δραμούσαι χαρά, εἶπατε τοίς Αποστόλοις, ὁ νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἡμᾶς προάγει εἰς τήν Γαλιλαίαν.

Ἀπολυτίκιον

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπό τοῦ ξύλου καθελῶν τό ἀχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ, ειλῆσας καί ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα...

Ὅτε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον, ἡ ζωή ἡ ἀθάνατος, τότε τόν Ἄδην ἐνέκρωσας, τή ἀστραπή τῆς θεότητος, ὅτε δέ καί τοῦς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πάσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μῆμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος εβόα. Τά μύρα τοίς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς ἐδείχθη ἀλλότριος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τόν κόλπον τόν άχραντον εν υψίστοις μή κενώσας, ταφήν καί ανάστασιν υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Εγώ υπάρχω τό δένδρον τό άκαρπον, Κύριε, κατ' ανύξέως καρπόν μή φέρων τό σύνολον, καί τήν εκκοπήν πποούμαι, καί τό πύρ εκείνο δειλιώ τό ακοίμητον, διό σε ικετεύω, Πρό εκείνης τῆς ανάγκης, επίστρεψον καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπ' αυτών δυσωπούμενος, Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Θεοτοκίον

Τούς νόμους λαθούσα τῆς φύσεως, τώ θείω τόκω τήν παρθενίαν συνήρμωσας, μόνη γάρ έτεκες τόν πρό σου γεννηθέντα αχρόνως, διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτής Ἦχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμεναι, καί τό μνήμα κενόν θεασάμεναι, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Τήν φθοράν καθείλεν ο κραταιός, καί τούς εν Άδη ήρπασε τών δεσμών, Κηρύξατε παρρησία, ότι ανέστη Χριστός ο Κύριος, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος. (Δίς)

Εις τούς Αί ν ο υ ς Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται απώλεσαν τηρούντες τόν βασιλέα; διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου, Σωτήρ ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τάς ανομίας μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν

καρδίαν μου καθάρισον, ναόν αυτήν ποιών τού αγίου σου Πνεύματος, μή με εξουδενώσης από τού σου προσώπου, ο αμέτρητον έχων τό έλεος.

Μαρτυρικόν

Τόν Σταυρόν τού Χριστού λαβόντες οι άγιοι Μάρτυρες όπλον ακαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν Ισχύν κατήργησαν, και λαβόντες στέφος ουράνιον, τείχος ημίν γεγόνασιν, υπέρ ημών αιεί πρεσβεύοντες.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, αρώματα λα βούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι, τού λίθου τήν μετάθεσιν, και προς αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, και ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, και φάσκων προς αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, και ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών, Εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν, αφθαρσίαν και ζωήν, φωτισμόν και τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Σέλας τό τρισήλιον εν γή σήμεραν φαιδρώς εξαστράπτει και ζόφον αίρει παθών, φαίνει η Ανάστασις, Χριστού, φρουρούσα πιστούς, Αποστόλων χορεύουσι, τά τάγματα πόθω, Ιωσήφ ευφραίνεται, και Μυροφόρων σεπτών, μνήμη η παιδρά καταστέφει, τούς αυτάς πιστώς ευφημούντας, και τήν θείαν Έγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε, τήν γήν σου...

Άρας επί ώμων Ιωσήφ, τόν εν δεξιά τή πατρώα Υιόν καθήμενον, μύρον τό ακένωτον, μύροις εκήδευσας, τήν τού κόσμου ανάστασιν, προτέθεικας τάφω, τόν αναβαλλόμενον φώς ως ιμάτιον, λίθω συγκαλύπτεις αφράστως, Όθεν τούτου μέλπωμεν ύμνοις, τά φωσφόρα Πάθη και τήν Έγερσιν.

Στίχ. Έλεος και αλήθεια συνήντησαν...

Φρίπτει τών Αγγέλων η πληθύς, σέ ώ Ιωσήφ καθορώσα, Χριστόν κηδεύοντα, κόσμος μακαρίζει σε, πιστοί θαυμάζομεν, τήν σεπτήν τε

Ανάστασιν, τιμώντες ενθέως, σύν ταίς Μυροφόροις σε, θερμώς γεραίρομεν, όθεν καί βοώμεν απαύστως, Πρέσβευε σύν ταύταις σωθήναι, καί ημάς κινδύνων τε καί θλίψεων.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Μετά φόβου ήλθον αι Γυναίκες, επί τό μνήμα αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι δι' ηπόρουν πρός αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, αλλ' επέστη αυταίς Άγγελος καί είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

ρ34 [top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν**

Χαίρουσι Μαθήτριάι Χριστού, τών εκ τού Αγγέλου ρημάτων, επακροώμεναι, δι' ών τήν Ανάστασιν, τού δι' ημάς εν νεκροίς λογισθέντος πιστούμεναι, κάν πρίν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καί εθρηνώδουν αυτόν, λίθον αναβλέπτουσι τούτου, αποκυλισθέντα αθρόον ού δι' ηπορούντο τήν μετάθεσιν.

Άληκτον καί θείαν χαρμονήν, επιχορηγούσαι τοίς θείοις, καί Ιεροίς Μαθηταίς, ώφθησαν Μαθήτριάι αι Μυροφόροι Χριστού, εκπληρούσαι τό κέλευσμα, τού θείου Αγγέλου, ού εξεθαμβήθησαν, τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Εσκύλευται Άδης τή πανσωστική Αναστάσει, τού υπέρ ημών θανόντος Άνακτος.

Ρείθρα δακρυρρού εκ πηγής, θρήνων αναστείλασαι θεΐαι, Χριστού Μαθήτριάι ρήματα χαρμόсуна, διαπορθμεύουσαι νύν, τοίς αυτόπταις τής χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τήν τού Λόγου Έγερσιν, καί τήν εκ τάφου χαράν, όθεν, τήν αντίθετον λύπης, ήκουον φωνήν παραδόξως ταύταις τήν τό Χαίρετε, προστάπτουσαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι καί τάς σφραγίδας τού μνήματος ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσμυρνισμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον; ώ! πώς ο νεκρούς ζωώσας τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; Αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας τριήμερος σώζων τάς ψυχάς ημών.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Σώσόν με Χριστέ Σωτήρ, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ο σώσας Πέτρον
εν τῇ θαλάσῃ, καί ἐλέησόν με ο Θεός.

Αποστολικόν

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστοῦ τήν Ανάστασιν, αὐτός γάρ
λυτρωτής ἐστι, καί Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καί ἐν δόξῃ φοβερά, καί
κραταιά δυνάμει, πάλιν ἔρχεται, κρίναι κόσμον, ὄν ἐπλασεν.

Μαρτυρικόν

Χοροί Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις, λέγοντες, Ἡμεῖς
στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, εἰ καί πυρί καί βασάνοις
αναλώσητε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τήν δύναμιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ἡτήσατο Ἰωσήφ τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ
μνημείῳ, ἔδει γάρ αὐτόν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ πασάδος προελθεῖν, ο
συντρίψας κράτος θανάτου, καί ἀνοίξας πύλας Παραδείσου
ἀνθρώποις, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ο Θεός, ἐπί Σταυροῦ τᾶς
αχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη,
κράζοντα, Κύριε, δόξα σοι.

Αποστολικόν

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος καί τὰ δεσμά διαρρήξας τοῦ Ἄδου, ἔλυσας
τό κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ
ρυσάμενος, ἐμφανίσας σεαυτόν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας
αυτούς ἐπί τό κήρυγμα, καί δι' αὐτῶν τήν εἰρήνην σου παρέσχες τῇ
οἰκουμένη, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν

Ἀθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πιανθείσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, καί
ἅγιοι αἱ σκηναί, αἱ δεξάμεναι τὰ πνεύματα ὑμῶν, ἐν σταδίῳ γάρ τόν
ἐχθρόν ἐθριαμβεύσατε καί Χριστόν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε, Αὐτόν
ὡς ἀγαθόν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τᾶς ψυχᾶς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπύρως τεκούσά σε καί μή φέρουσα ὀρᾶν ἀδίκως πᾶσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καί ἀνεβόα σοι, Πῶς πᾶσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; Ὑμνῶ σου τήν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Εὐσπλαγχνίας υπάρχουσα

Πρός τό μνήμά σου Σῶτερ, αἱ σεπταί Μυροφόροι ἐλθούσαι, τόν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτόν σε κατηπεῖγοντο, Ἄγγελος δέ αὐταῖς χαράν ἐμήνυσεν, Ἀνέστη ὁ Κύριος, διό κηρύξατε Ἀποστόλοις τήν ἐκ τάφου ὄντως φρικτήν τούτου ἐξανάστασιν.

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Ἐκουσίως πτωχεύσας, τήν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ Χριστέ ὁ Θεός, ἦλθες ἐπὶ γῆς ἐκ Παρθένου σαρκωθείς, καί Σταυρόν κατεδέξω ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀναστάσιμον

Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε, Ἄγγελος ἐκάθισεν εἰς τόν λίθον τοῦ μνήματος, αὐτός ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπών, Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, καί ἐπλήρωσε τά σύμπαντα εὐωδίας, Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε.

Μαρτυρικόν

Τῶν Ἀγίων σου τά πλήθη δυσωπούσί σε Χριστέ, Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Μετά φόβου ἦλθον αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τό μνήμα, ἀρώμασι τό Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι δι' ἠπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοούσαι τήν Ἀνάστασιν, ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἄγγελος, καί εἶπεν, Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ἄρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτής; θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριάι, Ἥλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καί νύν ὑπὸ γῆν, ἢ ἀνέστη ὡς ἔφησε; Καί οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τήν θεῖαν ὄντως χαράν, ἔφη, ὁ Χριστός ἐξανέστη, δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τήν

εκ τάφου θείαν Έγερσιν.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Μύρα, ετοιμάσασαι σεπτά, έτι τής σκοτίας ενούσης, τή τών Σαββάτων μιά, ήλθον πρός τό μνήμά σου, αι Μυροφόροι Χριστέ, τού μυρίσαι τό άχραντον, καί θεión σου Σώμα, όθεν τήν Ανάστασιν, καταμαθούσαι τήν σήν, έσπευδον μηνύσαι τοίς Μύσταις, αίς προϋπαντήσας εκ τάφου Χαίρετε, βοάς φιλανθρωπότερον.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήνητησαν...

Ύψιστον Θεόν επί τής γής, ενταφιασθέντα ως νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αι Μαθήτριαι, δι' αρωμάτων σεπτών, καί εν τάφω καθήμενον, καινόν νεανίαν, βλέψασαι εξέστησαν, εν αστραπτούση μορφή, όθεν, τήν εκ τάφου τού Λόγου, Έγερσιν τριήμερον γνούσαι, ταύτην Αποστόλοις κατεμήνουον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς, ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι, γλυκύτατε Ιησού! όν πρό μικρού ο ήλιος εν Σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί διερρύγγυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσψαύσω τό σόν ακήρατον Σώμα; ή ποία άσματα μέλψω τή σή εξόδω οικτίρμον; Μεγαλύνω τά πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

ρ35 [top](#)

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν**

Ρήματα ακούσασαι χαράς, εκ τών εν τώ τάφω τού Λόγου, προσκαθημένων νοών, δρόμον επεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ορμής, καί τήν τάξιν αφέμεναι, τών πρίν Μυροφόρων, ως ευαγγελίστριαι εθεωρήθησαν, Έγερσιν εξ Άδου κευθμώνων, ευαγγελιζόμεναι Μύσταις, τού υπέρ ημών ενανθρωπήσαντος.

Ὁρθρον προλαβούσαι τόν βαθύν, φόβω Μυροφόροι γυναίκες, τάφω παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τόν Ἄδην νεκρῶντα, ἀλλά θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν, Τί τόν ζωηφόρον καί ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἀπιτε τήν Ἐγερσιν κηρύπτουσαι.

Φέρεις τόν ἐπ' ὠμων Χερουβίμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον, μακαριστέ Ἰωσήφ, ἄλλο ὡς περ ὄχημα, ἐπὶ τῶν ὠμων τῶν σῶν, σαρκωθέντα τό πρότερον, καί νῦν νεκρωθέντα, ὅς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς, οὐ τήν ἐξανάστασιν βλέπων, χαίρεις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, κἂν προεθρηνεῖτε τούτου νέκρωσιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Ἦλθον ἐπὶ τό μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Ἄγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπήν, καθεζόμενον ἐπὶ τόν λίθον, καί λέγοντα αὐταῖς, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαία αὐτόν εὐρήσετε, Πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Ἀναστάσιμον

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ ἀπασαν ἐφώτισε τήν οἰκουμένην, καί ἀνεκαλέσω τό ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Ἀποστολικόν

Εμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένῃ τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τά ὀνόματα, ἔμαθον τῶν ουρανῶν τά ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καί αἱ σκιαί αὐτῶν μόναι τά πάθη εθεράπευον, ὁ ἐξ ἀλιέων εθαυματούργει, καί ὁ ἐξ Ἰουδαίων εθεολόγει, τῆς χάριτος τά δόγματα, δι' ὧν εὐσπλαγχνε, δός ἡμῖν τό μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη ἡ δόξα, ἦν ἐκτήσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως! οὐ μόνον γάρ ἐν τῷ πάσχῃ τόν ἐχθρόν ἐνίκησατε ἀλλά καί μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούντας θεραπεύετε, ψυχῶν καί σωμάτων ἰατροί, Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἐρραναν μύρα μετά δακρύων ἐπί τό μνήμά σου αι Γυναίκες, καί ἐπλήσθη χαράς τό στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν, Ἀνέστη ο Κύριος.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τά μύρα τῆς ταφῆς σου, αι γυναίκες κομίσασαι, λαθραίως πρός τό μνήμα παρεγένοντο ὀρθρῖαι τῶν Ιουδαίων δειλιώσαι τήν αὐθάδειαν, καί στρατιωτῶν προορώσαι τήν ἀσφάλειαν, ἀλλά φύσις ἀσθενῆς τήν ἀνδρείαν ἐνίκησεν, ὅτι γνώμη συμπαθῆς, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε, προσφόρως οὖν ἐκραύγαζον, Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καί λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν

Ο σοφίσας ὑπέρ ρήτορας τοῦς ἀλιεῖς, καί ἐκπέμψας ὡσπερ κήρυκας πάση τῇ γῆ, τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπία σου, Χριστέ ο Θεός, δι' αὐτῶν κραταίωσον τήν Ἐκκλησίαν σου, καί τοῖς πιστοῖς κατάπεμψον τήν εὐλογίαν σου, ο ἰσχυρός ἐλεῆμων καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες καί Προφῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι καί Δίκαιοι οἱ καλῶς τόν ἀγῶνα τελέσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρός τόν Σωτήρα, ὑπέρ ἡμῶν αὐτόν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τάς ψυχάς ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Θείας γεγόναμεν κοινωνοί φύσεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε, Θεόν γάρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτεκες, Διό κατά χρέος σε πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τά μύρα Σωτήρ Γυναίκες προσκομίζουσαι ἐζήτουν σπουδή, μυρίσαι σε φιλόανθρωπε, ἐκ τοῦ τάφου δέ Ἄγγελος, πρός αὐτάς εβόα, Εγγήγερται ο ζωοδότης καί Κύριος, πατήσας τόν Ἄδην καί τόν θάνατον.

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Αναστάσιμον

Ἄγγελος μεν τό Χαίρει, πρό τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τή
Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Ἄγγελος δέ τόν λίθον τοῦ ενδόξου σου
μνήματος, εν τῇ σῇ, Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τῆς λύπης,
ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην
ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν, διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τῶν Ἀπάντων,
Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων πάντοθεν πολεμούμενοι, καί πρός σέ
καταφεύγοντες, τόν ὄντως ὄντα Θεόν, τήν φωνήν τῶν σῶν Μαθητῶν
προσφέρομέν σοι λέγοντες, Σώσον ἡμάς, Ἐπιστάτα, απολλύμεθα,
Δείξον καί νῦν τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καί
σώζεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορών
ἀμαρτίας διά πολλήν ἀγαθότητα, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά ὑμῶν τά λείψανα, ὡ ἀθλοφόροι
Μάρτυρες, ὑμεῖς γάρ νομίμως ἀθλήσαντες, στέφανον ουράνιον
ελάβετε, καί διά τοῦτο ἱερέων ἐστέ τό καύχημα, βασιλέων τό νίκος,
Ἐκκλησιῶν ἡ εὐπρέπεια.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος β'

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβούσαι, τοῦ
Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, ἀπερ δέ οὐκ ἤλπιζον ευρούσαι,
διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρός
ἀλλήλας διελέγοντο, Πού εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; πού ἐστίν,
ἡ τοῦ Πιλάτου κουστωδία, καί ἀκριβῆς ἀσφάλεια; Γέγονε δε μηνυτής,
τῶν ἀγνοουσῶν Γυναικῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καί φάσκων πρός
αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητεῖτε τόν ζῶντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος
τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστός ο Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς
παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν ἀφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν
καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Ὅτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε ταῖς Μυροφόροις
εἰπῶν, Οὕτω ἀναβέβηκα πρός τόν Πατέρα μου, καί λοιπόν μή μου
ἀπτεσθε, πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου, ἰδοὺ προάγει
ὑμᾶς, Ὅθεν, μετά ταῦτα ὠράθης, καί δι' ἐμφυσήματος τούτοις,

δέδωκας Σωτήρ Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Ευδόκησας κύριε τήν γήν σου...

Ρήσεις, Μυροφόρων γυναικών, τάς εκ τών νεκρών κηρυπτούσας, Χριστού Ανάστασιν, Μύσται μή πιστεύσαντες, έσπρευσαν μνήμα ιδείν, καί σινδών καί σουδάριον, Οράται τώ τάφω, ο δ' αυτός ζητούμενος, ουχί τεθέαται, Όθεν, τήν Ανάστασιν γνόντες, κήρυκες Ορώνται εν κόσμω ταύτην καί τοίς έθνεσι μηνύοντες.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Όφθη, φώς απρόσιτον ημίν, λάμπων από τάφου ωραίος, Χριστός ο Κύριος, Άδης ηγμαλώτισται, Σατάν ηφάνισται, χαίρει κόσμου τά πέρατα, χορεύει η κτίσις, μέλπει εορτάζουσα, η Εκκλησία Χριστού, μνήμην Ιωσήφ τού πανσόφου, καί τών Μυροφόρων σύν τούτω, γυναικών γεραίρει τήν πανήγυριν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσιν Μαθήτριάι κερνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

ρ36 [top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος πλ. δ' Ω τού παραδόξου θαύματος**

Χριστού φανέντος τοίς ίχνεσιν, ακολουθούσαι σεμναί, καί αυτόν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόροι ευθύτητι, ουδέ θανόντα τούτον ελίπετε, αλλ' απελθούσαι μύρα σύν δάκρυσιν, απεκομίσατε συμπαθώς κινούμεναι, όθεν υμών, μνήμην τήν πανίερν, πανηγυρίζομεν.

Θείων γυναικών κατάλογος βλέψαι ποθών τήν ζωήν, νεκρωθείσαν εν μνήματι νυκτός παρεγένετο, καί Αγγέλων ακήκοε, Καθώς προέφη, Χριστός εγήγερται, σπουδή τοίς τούτου Μαθηταίς είπατε, καί τήν κατήφειαν, εκ ψυχής απώσασθε, αντί κλαυθμού, χαράν ανεκκλάλητον,

αναλαβόμενοι.

Σήμερον πιστοί χορεύσομεν, επί τή μνήμη υμών, Μυροφόροι δοξάζοντες, τόν υμάς δοξάσαντα, υπεράγαθον Κύριον, όν δυσωπείτε απαύστως πάνσεμνοι, αιωνιζούσης δόξης τυχείν ημάς, καί τής λαμπρότητος, τών Αγίων έχουσαι τήν πρός αυτόν, παρρησίαν πάντοτε, θεομακάριστοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Αι Μυροφόροι όρθραιοι γενόμενοι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς, Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος β' Σταυρώσιμον**

Σταυρωθήτω έκραζον, οι τών σών χαρισμάτων αεί εντρυφώντες, καί κακούργον αντ' ευεργέτου, ητούντο λαβείν οι τών δικαίων φονευταί, εσιώπας δέ Χριστέ, φέρων αυτών τήν προπέτεια, παθειν θέλων, καί σώσαι ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Αποστολικόν

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν λόγον σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε. καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Μαρτυρικόν

Οι τήν επίγειον απόλαυσιν μή ποθήσαντες Αθλοφόροι, ουρανίων αγαθών ηξιώθησαν καί Αγγέλων συμπολίται γεγονάσι, Κύριε πρεσβείαις αυτών, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό Αώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ και νώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου, ως εκ παστάδος προελθειν,, ο συντρίψας κράτος θανάτου καί ανοίξας πύλας Παραδείσου ανθρώποις δόξα σοι.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Τὴν ἀχραντον εἰκόνα σου προσκυνούμεν αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ἠυδόκησας σαρκί ανελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν ευχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς τά πάντα ἐπλήρωσας, Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

Ἀποστολικόν

Τόν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μή κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν

Ὅτε τοῖς ἀθλοῖς ἠγωνίσαντο τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τό θράσος ἠμαύρωται τῶν ἀσεβῶν διά πίστεως, ὅτε δέ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἀνωθεν, καί πρεσβεύουσιν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Ἡ Παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὠρώσά σε νεκρόν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε, τί τό φοβερόν τοῦτο μυστήριον,, ὁ πάσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θνήσκεις θάνατον ἐπονείδιστον.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Τά ἄνω ζητῶν

Τα μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καί Θεόν σε τῶν ὅλων ἐκήρυττον, καί Μαθηταῖς ἐβόων, ὄντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωή. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος β' Σταυρώσιμον

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον, Χριστέ ο Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέδειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς σέ, καί δι' αὐτοῦ καταργήσας τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἐζωοποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας τῆ ἀμαρτία, διό βοώμέν σοι Ευεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀναστάσιμον

Πάσα πνοή, καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλόνηθρος.

Μαρτυρικόν

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ώ, Αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν έχετε εις ουρανούς εν χειρί Θεού, καί κατά κόσμον όλον δορυφορείται υμών τά λείψανα, ιερείς καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βοώμεν, Ύπνος τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος τών Οσίων αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Μυροφόροι γυναίκες, τώ τάφω τί προσήλθετε; τί ζητείτε τόν ζώντα εν νεκροίς; Ανέστη ο Κύριος, θαρσείτε, βοά ο Άγγελος.

Στιχηρά τής Εορτής

Ήχος β' Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Χαίρουσι Μαθήτριά Χριστού, τών εκ τού, Αγγέλου ρημάτων, επακροώμεναι, όθεν τήν Ανάστασιν, τού δι' ημάς εν νεκροίς, λογισθέντος πιστούμεναι, κάν πριν Μυροφόροι, τάφω παρειστήκεισαν, καί εθρηνώδουν αυτόν, λίθον αναβλέπουσι τούτου, αποκυλισθέντα αθρόον, ού διηπορούντο τήν μετάθεσιν.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Άληκτον καί θεϊαν χαρμονήν, επιχορηγούσαι τοίς θείοις, καί ιεροίς Μαθηταίς, ώφθησαν Μαθήτριά, αι Μυροφόροι Χριστού, εκπληρούσαι τό κέλευσμα τού θείου Αγγέλου, ού εξεθαμβήθησαν, τήν λευκοφόρον στολήν, λέγουσαι, Εσκύλευται Άδης, τή πανσωστική Αναστάσει, τού υπέρ ημών θανόντος Άνακτος.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Ρείθρα δακρυρρόου εκ πηγής, θρήνων αναστείλασαι θεΐαι, Χριστού Μαθήτριά, ρήματα χαρμόсуна, διαπορθμεύουσι νύν, τοίς αυτόπταις τής χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τήν τού Λόγου Έγερσιν, καί τήν εκ τάφου χαράν, όθεν τήν αντίθετον λύπης, ήκουον φωνήν παραδόξως, ταύταις τήν τό Χαίρετε, προσάτπουσαν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Μετά φόβου ήλθον αι γυναίκες, επί τό μνήμα, αρώμασι τό σώμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι, καί τούτο μή ευρούσαι, διηπόρουν προς αλλήλας, αγνοούσαι τήν Ανάστασιν, αλλ' επέστη αυταίς Άγγελος, καί

είπεν, Ανέστη Χριστός, δωρούμενος υμίν τό μέγα έλεος.

ρ37 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ιδιόμελα τής Εορτής Ήχος β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, αρώματα λαβούσαι, τού Κυρίου τόν τάφον κατέλαβον, άπερ δέ ουκ ήλπιζον ευρούσαι, διελογίζοντο ευλαβούμεναι, τού λίθου τήν μετάθεσιν, καί πρόσ αλλήλας διελέγοντο, Πού εισιν αι σφραγίδες τού μνήματος; πού εστιν η τού Πιλάτου κουστωδία, καί ακριβής ασφάλεια; Γέγονε δέ μηνυτής τών αγνοουσών Γυναικών, εξαστράπτων Άγγελος, καί φάσκων πρόσ αυτάς, Τί μετά θρήνων ζητείτε τόν ζώντα, καί ζωοποιήσαντα τό γένος τών βροτών; εξηγέρθη Χριστός ο Θεός ημών, εκ νεκρών ως παντοδύναμος, παρέχων πάσιν ημίν, αφθαρσίαν καί ζωήν, φωτισμόν καί τό μέγα έλεος.

Τί τά μύρα τοίς δάκρυσι Μαθήτριάι κερνάτε; ο λίθος κεκύλισται, ο τάφος κεκένωται, ίδετε τήν φθοράν, τή ζωή πατηθείσαν, τάς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγώς, υπνούντας δεινώς τούς φύλακας τών απειθών, τό θνητόν σέσωσται σαρκί Θεού, ο Άδης θρηνεί, δραμούσαι χαρά, είπατε τοίς, Αποστόλοις, ο νεκρώσας Χριστός τόν θάνατον, πρωτότοκος εκ νεκρών, υμάς προάγει εις τήν Γαλιλαίαν.

Αι Μυροφόροι όρθριαι γενόμεναι, καί τό μνήμά σου μετά σπουδής καταλαβούσαι, επεζήτουν σε Χριστέ, πρόσ τό μυρίσαι τό άχραντον Σώμά σου, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηχηθείσαι, χαροποιά σύμβολα τοίς Αποστόλοις εκήρυττον, Ότι ανέστη ο αρχηγός τής σωτηρίας ημών, σκυλεύσας τόν θάνατον, τώ δέ κόσμω δωρούμενος, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Αι Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, καί τάς σφραγίδας τού μνήματος Ιδούσαι, μή ευρούσαι δέ τό άχραντον Σώμά σου, οδυρόμεναι μετά σπουδής, ήλθον λέγουσαι, Τίς έκλεψεν ημών τήν ελπίδα; τίς είληφε νεκρόν, γυμνόν εσμυρνισμένον, τής Μητρός μόνον παραμύθιον, Ω! πώς ο νεκρούς ζωώσας, τεθανάτωται; ο τόν Άδην σκυλεύσας, πώς τέθαπται; αλλ' ανάστηθι Σωτήρ αυτεξουσίως, καθώς είπας, τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος β'

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγόμενη, ούτω Παρθένος έτεκες, καί Παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν Ήλιος, αντί Μωϋσέως, Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Στιχηρά Αναστάσιμα Ήχος β'

Τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα, τόν Θεόν Λόγον σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μαρίας, δεύτε προσκυνήσωμεν, Σταυρόν γάρ υπομείνας, τή ταφή παρεδόθη, ως αυτός ηθέλησε, καί αναστάς εκ νεκρών, έσωσέ με τόν πλανώμενον άνθρωπον.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Χριστός ο Σωτήρ ημών, τό καθ' ημών χειρόγραφον, προσηλώσας τώ Σταυρώ, εξήλειψε, καί τού θανάτου τό κράτος κατήργησε, Προσκυνούμεν αυτού, τήν τριήμερον Έγερσιν.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Σύν Αρχαγγέλοις υμνήσωμεν, Χριστού τήν Ανάστασιν, αυτός γάρ λυτρωτής εστι, καί σωτήρ τών ψυχών ημών, καί εν δόξη φοβερά, καί κραταιά δυνάμει πάλιν έρχεται, κρίναι κόσμον όν έπλασεν.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Η Ανάστασίς σου Χριστέ Σωτήρ άπασαν εφώτισε τήν οικουμένην, καί ανεκαλέσω τό ίδιον πλάσμα, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Σέ τόν αναβαλλόμενον τό φώς ώσπερ ιμάτιον, καθελών Ιωσήφ από τού ξύλου σύν Νικοδήμω, καί θεωρήσας νεκρόν, γυμνόν, άταφον, ευσυμπάθητον θρήνον αναλαβών, οδυρόμενος έλεγεν, Οίμοι! γλυκύτατε ιησού, όν πρό μικρού ο ήλιος, εν Σταυρώ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καί η γή τώ φόβω εκυμαίνετο, καί διερρήγνυτο ναού τό καταπέτασμα, αλλ' ιδού νύν βλέπω σε, δι' εμέ εκουσίως υπελθόντα θάνατον, Πώς σε κηδεύσω Θεέ μου; ή πώς σινδόσιν ειλήσω; ποίαις χερσί δέ προσπαύσω τό σόν ακήρατον Σώμα, ή ποία ά σματα μέλψω τή σή εξόδω οικτίρμον; Μεγαλύνω τά Πάθη σου, υμνολογώ καί τήν ταφήν σου, σύν τή Αναστάσει κραυγάζων, Κύριε, δόξα σοι.

Τροπάρια Ἦχος β'

Ο ευσχήμων Ιωσήφ, από τού ξύλου καθελών τό άχραντόν σου Σώμα, σινδόνι καθαρά, ειλήσας καί αρώμασιν, εν μνήματι καινώ κηδεύσας απέθετο.

Δόξα...

Ότε κατήλθες πρός τόν θάνατον, η ζωή η αθάνατος, τότε τόν Άδην ενέκρωσας, τή αστραπή τής θεότητος, ότε δέ καί τούς τεθνεώτας εκ τών καταχθονίων ανέστησας, πάσαι αι Δυνάμεις τών επουρανίων εκραύγαζον. Ζωοδότα Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Καί νύν...

Ταίς Μυροφόροις Γυναιξί, παρά τό μνήμα επιστάς, ο Άγγελος εβόα. Τά μύρα τοίς θνητοίς υπάρχει αρμόδια, Χριστός δε διαφθοράς εδείχθη αλλότριος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΪ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμα

Τόν λίθον τού μνήματος, σφραγισθήναι μή κωλύσας, τήν πέτραν τής πίστεως αναστάς, παρέσχες πάσι, Κύριε, δόξα σοι.

Τόν κόλπον τόν άχραντον, εν υψίστοις μή κενώσας, ταφήν καί ανάστασιν, υπέρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη Μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ἦχος β'

Τών Μαθητών σου ο χορός, σύν Μυροφόροις γυναιξίν, αγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ εορτήν σύν αιταίς εορτάζουσιν, εις δόξαν καί τιμήν τής σής Αναστάσεως, καί δι' αυτών βοώμέν σοι, Φιλάνθρωπε

Κύριε, τώ λαώ σου παράσχου τό μέγα έλεος. (Δίς)

Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου
Ήχος β'

Πάσα πνοή καί πάσα κτίσις, σέ δοξάζει Κύριε, ότι διά τού Σταυρού τόν θάνατον κατήργησας, ίνα δείξης τοίς λαοίς, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Ειπάτωσαν Ιουδαίοι, Πώς οι στρατιώται άπώλεσαν, τηρούντες τόν Βασιλέα; διά τί γάρ ο λίθος ουκ εφύλαξε τήν πέτραν τής ζωής; Η τόν ταφέντα δότωσαν, ή αναστάντα προσκυνείτωσαν, λέγοντες σύν ημίν, Δόξα τώ πλήθει τών οικτιρμών σου Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε, Άγγελος εκάθισεν εις τόν λίθον τού μνήματος, αυτός ημάς ευηγγελίσατο, ειπών, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, ο Σωτήρ τού κόσμου, καί επλήρωσε τά σύμπαντα ευωδίας, Χαίρετε λαοί καί αγαλλιόσθε.

Άγγελος μέν τό Χαίρε, πρό τής σής συλλήψεως Κύριε τή Κεχαριτωμένη εκόμισεν, Άγγελος δέ τόν λίθον, τού ενδόξου σου μνήματος, έν τή σή Αναστάσει εκύλισεν, ο μέν, αντί τής λύπης, ευφροσύνης σύμβολα μηνύων, ο δέ, αντί θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ημίν, διό βοώμέν σοι, Ευεργέτα τών απάντων, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ήλθον επί τό μνημείον, η Μαγδαληνή καί η άλλη Μαρία ζητούσαι τόν Κύριον, καί τόν Άγγελον είδον, ωσει αστραπήν, καθεζόμενον επί τόν λίθον, καί λέγοντα αυτοίς, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών τεθνεώτων; ανέστη καθώς είπεν, εν Γαλιλαία αυτόν ευρήσετε, Πρός όν βοήσωμεν, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής
Ήχος β' Αυτόμελον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν ο Αριμαθαίας καθείλε τήν τών απάντων ζωήν, σμύρνη καί σινδόνη σε, Χριστέ εκήδευσε, καί τώ πόθω ηπείγετο, καρδία καί χείλει, Σώμα τό ακήρατον σου περιπτύξασθαι, όμως, συστελλόμενος φόβω, χάρων ανεβόα σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ευδόκησας Κύριε τήν γήν σου...

Ότε, εν τώ τάφω τώ καινώ υπέρ τού παντός κατετέθης, ο λυτρωτής τού παντός, Άδης ο παγγέλαστος, ιδών σε έφριξεν, οι μοχλοί συνετρίβησαν, εθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ηνοιχθησαν, νεκροί ηγείροντο, τότε, ο Αδάμ ευχαρίστως, χαίρων ανεβόα σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στίχ. Έλεος καί αλήθεια συνήντησαν...

Ότε, αι δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον υπ' ανόμων εώρων, συκοφαντούμενον, έφριπτον τήν άφατον, μακροθυμίαν σου καί τόν λίθον τού μνήματος, χερσί σφραγισθέντα, αί σου τήν ακήρατον, πλευράν ελόγγχευσαν, όμως, τή ημών σωτηρία, χαίρουσαι εβών σοι, Δόξα, τή συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Έχος πλ. β'

Ητήσατο Ιωσήφ τό σώμα τού Ιησού, καί απέθετο εν τώ καινώ αυτού μνημείω, έδει γάρ αυτόν εκ τάφου ως εκ παστάδος προελθείν, ο συντρίψας κράτος θανάτου, καί ανοίξας πύλας Παραδείσου, ανθρώποις, δόξα σοι.

ρ41 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑ ΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Έχος γ'

Τώ σώ σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υιού τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου,

υμνώ τήν εξουσίαν, αδιαίρετον, άκτιστον θεότητα, Τριάδα ομοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις αιώνα αιώνος.

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν ανάστασίν σου υμνούμεν καί δοξάζομεν, τώ γάρ μώλωπί σου, ημείς οι πάντες ιάθημεν.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα, τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, εν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού, κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραπτεν αυτήν, και ρώσιν εχαρίζετο τοίς προσιούσιν εν πίστει. Καί ιδών ο Κύριος χροσιούντα άνθρωπον, λέγει πρός αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ιατροίς κατηνάλωσα τόν άπαντά μου βίον, καί ελέους τυχείν ουκ ηξιώθην. Αλλ' ο ιατρός τών ψυχών καί τών σωμάτων λέγει πρός αυτόν. Άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύπτων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα έλεος εν τοίς πέρασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος γ'

Μέγιστον θαύμα! Παρθένος τεκούσα καί τό τεχθέν, Θεός πρό αιώνων, προφανής ο τόκος, καί τό τελούμενον υπέρ φύσιν. Ω μυστηρίου φρικώδους! ό καί νοούμενον, άφραστον μένει, καί θεωρούμενον, ου καταλαμβάνεται. Μακαρία σύ εί, άχραντε Κόρη, Αδάμ τού γηγενούς θυγάτηρ, καί Θεού τού Υψίστου φανείσα Μήτηρ, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν

Ήχος γ'

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον Φιλάνθρωπε.

Είτα τά παρόντα τής Θεοτόκου.

Ήχος γ'

Μεγάλη τού Σταυρού σου

Στίχ. Άκουσον, θυγάτερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο

Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Μεγάλης διά σου ευεργεσίας Ἄχραντε, τυχόντες σύν Ἀγγέλοις, τόν τόκον σου δοξάζομεν, τόν καταξιώσαντα, ἐν μήτρα σου τεχθῆναι, δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καί ἀναπλάσαντα τῶν ἀνθρώπων τό γένος.

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ὀνόματός σου ἐν πάση γενεά καί γενεά.

Σέ πάντες καταφύγιον, καί θεῖαν σκέπην ἀγνή, ἀμαρτωλοί ἐν βίῳ, κεκτῆμεθα Παρθένε, ἱκετεύομεν οὖν πάντες σήν εὐσπλαγχνίαν, Μή ἀποστής ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα, ἀλλ' ἐλεεί καί σῶζε.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τού λαοῦ τῆς γῆς.

Τό Χαίρε Θεοτόκε, Μήτηρ ἀειπάρθενε, οἱ χοϊκοί σου δούλοι προσφέρομεν ἀξίως, συν τῷ Γαβριήλ τῷ θεῖῳ ταξιάρχῃ, καί γάρ χαράς πρόξενος, καί ἀγαλλίαμα, σύ ἐγένου τῷ κόσμῳ.

Δόξα... Καί νύν...

Ἦχος πλ. δ'

Ἐν τῇ Στοά τού Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλήθος τῶν ἀσθενούντων, καί μεσοῦσης τῆς Εορτῆς, εὔρεν ὁ Χριστός οκτώ καί τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν, ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄρόν σου τήν κλίνην, ἴδε, υγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Τό, Νύν ἀπολύεις, καί τά λοιπά, καί Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη, κ.τ.λ. εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα τῆς Οκτωῆχου ζ'.

Ἦχος γ'

Τω σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου ἡ πλάνη κατήρηται, γένος δέ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τή αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τού Πατρός, καί τού Υιού τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου, υμνώ τήν εξουσίαν, αδιαίρετον, άκτιστον θεότητα, Τριάδα ομοούσιον, τήν βασιλεύουσαν εις αιώνα αιώνος.

Στιχηρά Ανατολικά

Τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, προσκυνούμεν Χριστέ, καί τήν ανάστασίν σου υμνούμεν καί δοξάζομεν, τώ γάρ μώλωπί σου, ημείς οι πάντες ιάθημεν.

Υμνούμεν τόν Σωτήρα, τόν εκ τής Παρθένου σαρκωθέντα, δι' ημάς γάρ εσταυρώθη, καί τή τρίτη ημέρα ανέστη, δωρούμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Τοίς εν άδη καταβάς Χριστός ευηγγελίσατο, θαρσείτε λέγων, νύν νενίκηκα, Εγώ η Ανάστασις, εγώ υμάς ανάξω, λύσας θανάτου τάς πύλας.

Οι αναξίως εστώτες, εν τώ αχράντω σου οίκω, εσπερινόν ύμνον αναμέλπομεν, εκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ο Θεός, ο φωτίσας τόν κόσμον τή τριημέρω Αναστάσει σου, εξελού τόν λαόν σου, εκ χειρός τών σου Φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Παραλύτου δύο

Ήχος α'

Ο τή παλάμη τή αχράντω, πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγχνε, τούς νοσούντας ιάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική κολυμβήθρα, διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χαναanaίας τήν παιδα ενοχλουμένην ελέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες διά τούτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι. (Δίς)

Άταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ότι η κλίνη μου τύμβος μοι εγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τής Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ εστί μοι τίς ο εμβάλλων με, ταραπτομένων τών υδάτων, αλλά σοί τή πηγή προσέρχομαι τών ιαμάτων, ίνα καγώ μετά πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τῆ Προβατική κολυμβήθρα, τῆ λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, εν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τῶν ασθενούντων, Ἄγγελος γάρ τοῦ Θεοῦ, κατά καιρόν επιφοιτῶν, διετάραπτεν αὐτήν, και ρώσιν εχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν εν πίστει, Καί ἰδῶν ο Κύριος χροσιούντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ασθενῶν απεκρίνατο, Κύριε, ἄνθρωπον ουκ ἔχω, ἴνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλη με εις τὴν κολυμβήθραν, ιατροῖς κατηνάλωσα τόν ἅπαντά μου βίον, καί ελέους τυχεῖν ουκ ηξιώθην, Ἀλλ' ο ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν, Ἄρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύπτων μου τὴν δύναμιν, καί τό μέγα ἔλεος εν τοῖς πέρασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Πῶς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου Τόκον Πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μή δεξαμένη Πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν εν σαρκί, τόν πρό αἰῶνων εκ Πατρός γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας ουσίας τὴν ἰδιότητα, σῶαν φυλάξαντα, Διό Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὀμολογούντων σε.

Εἰσοδος τό, Φῶς ἰλαρόν...

Προκείμενον τῆς ἡμέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπτιαν ἐνεδύσατο.

Στίχ. Ἐνεδύσατο ο Κύριος δῦμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην, ἥτις ου σαλευθῆσεται.

Εἰς τὴν Λιτήν

Τό Στιχηρόν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Ποίημα τοῦ Κουμουλά

Ἐπί τῆ Προβατική κολυμβήθρα, ἄνθρωπος κατέκειτο εν ἀσθενείᾳ, καί ἰδῶν σε Κύριε ἐβόα, Ἄνθρωπον ουκ ἔχω, ἴνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλη με εν αὐτῷ, εν ᾧ δέ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τὴν ἴασιν, ἐγὼ δέ ἀσθενῶν κατάκειμαι, καί ευθύς σπλαγχνισθεῖς ο Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν, Διά σέ ἄνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις ἄνθρωπον ουκ ἔχω; ἄρόν σου

τόν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον Άγιε, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη υπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ἧς ο λυτρωτής μου, Χριστός ο Κύριος, τοίς έν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ἡλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὐς έπλασε κατ εικόνα ιδίαν, χειρί τή εαυτού, Διό πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν πρός αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εἰς τόν Στίχον, Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ἦχος γ'

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ἥλιον, καί τώ φωτί τής σής Αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών, τόν εσπερινόν ύμνον Φιλόανθρωπε.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμεραν αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μήημα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός

προσφθεγξάμενος, αταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, και γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Εν τή Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών ασθενούντων, και μεσούσης τής Εορτής, εύρεν ο Χριστός οκτώ και τριάκοντα ετών παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει προς αυτόν, θέλεις υγιής γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εις τήν κολυμβήθραν, ο δε λέγει προς αυτόν, Άρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τής Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

Και νύν... Ήχος πλ. α'

Αναστάσεως ημέρα, και λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, και αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, και τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, και ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, και τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιάσθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιτίας άδου ερρύσατο ημάς, και παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Και νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηριάν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου και Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Αινώ Τριάς σε, τήν μίαν θεαρχίαν.

Ωδή α' Ἦχος γ' Ο τά ύδατα πάλαι

Ακατάληπτε μόνη κυριαρχία, καί μία τριαδική θεαρχία, τριλαμπούς αίγλης με τής σής αξίωσον νύν, όπως ανυμνήσω σε, τήν υμνουμένην απαύστως, τρισαγίοις άσμασιν, Αγγέλων στόμασιν.

Ιερώς τών αυλων, πάσαι αι τάξεις υμνούσι, ποιητικήν ως αιτίαν, ενικήν τρίφωτον αρχικωτάτην σαφώς, αίς συμφώνως μέλψωμεν, καί τών ανθρωπων τά πλήθη, καί πιστώς δοξάσωμεν, πηλίνοις στόμασι.

Νούν καί Λόγον καί Πνεύμα, οι θεολόγοι προσφόρως, συμβολικώς σε καλούσιν, απαθή γέννησιν, εξ αγεννήτου Πατρός, τού Υιού σημαίνοντες, Θεέ μονάρχα τών όλων, άμα καί τού Πνεύματος θείαν εκπόρευσιν.

Θεοτοκίον

Ως φιλόανθρωπος φύσει, τήν τών ανθρωπων ουσίαν, προσειληφώς Θεού Λόγε, τό τρισσόν έλαμψας μοναρχικώτατον φώς, τής μιάς θεότητος, δεδοξασμένην τοίς πάσι, δείξας τήν τεκούσαν σε Παρθένον άχραντον.

Ωδή γ' Ο εκ μή όντων τά πάντα

Τρισσεύσαι πάλαι τό ύδωρ προστεταχώς, Ηλίας ταίς σχίδαξι, τυπικώς παρενέφηγε, τήν τριπτήν υπόστασιν, τής ενιαίας Θεού κυριαρχίας.

Ρωώδης φύσις υμνεί σε τών γηγενών, τόν ένα καί τρίφωτον, πλαστουργόν αναλλοίωτον, καί βοά σοι, Δέσποτα, παντοδαπής με τροπής ρύσαι καί σώσόν με.

Ισηγορούντες τοίς λόγοις τών Προφητών, κλεινών Αποστόλων τε, καί κηρύκων τής πίστεως, Τριάδα σε, δοξολογούμεν πιστώς Θεέ τών όλων.

Θεοτοκίον

Από τού θρόνου κατήλθε τού υψηλού, ο Χριστός τόν άνθρωπον ανυψών, ως φιλόανθρωπος, διά σου Πανάχραντε καί τό τρισήλιον φώς έλαμψε πάσι.

Κάθισμα 'Ηχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο υπερούσιος καί μόνος Κύριος, Χριστός απαύγασμα, τού προανάρχου Πατρός, καί Πνεύμα τό θειότατον, ελέησον τούς δούλους σου, πάντες γάρ ημάτομεν, αλλά σου ουκ απέστημεν, όθεν δυσωπούμέν σε, τρισυπόστατε Κύριε, ως έχων εξουσίαν, τό πλάσμα σου, σώσον εκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο υπερούσιος, Θεός καί Κύριος, εκ σου σεσάρκωται, δι' αγαθότητα, τό καθ' ημάς ουσιωθείς, καί μείνας όπερ πέφυκεν, όθεν καί θεάνθρωπον, τούτον σέβοντες πάναγνε, σε τήν απειρόγαμον, Θεοτόκον κηρύττομεν δοξάζοντες τό μέγιστον θαύμα, τής σής ασπόρου κυήσεως.

Ωδή δ'

Έθου προς ημάς

Στέλεχος διπτόν, εκ Πατρός ως ρίζης εβλάστησεν, ο Υιός καί Πνεύμα τό ευθές, οι συμφυείς βλαστοί καί θεόφυτοι, καί άνθη συνάναρχα, ως τρία είναι φώτα τής θεότητας. (Δίς)

Στίφη νοερών, ουσιών απαύστως υμνούσί σε, τόν απερινόητον Θεόν, μεθ' ών ημείς δοξάζομεν λέγοντες, τριάς υπερούσιε, τούς σούς οικέτας σώσον ως φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Έθελξας ημάς εις αγαπήν σήν πολυέλεε, Λόγε τού Θεού, ο δι' ημάς σωματωθείς ατρέπτως, καί τρίφωτον, τήν μίαν θεότητα, μυσταγωγήσας, όθεν σε δοξάζομεν.

Ωδή ε'

Ως είδεν Ησαΐας

Τόν ένα κυριάρχην εικονικώς, ως είδεν Ησαΐας Θεόν, εν τρισί προσώποις δοξολογούμενον, αχράντοις φωναίς Σεραφίμ, απεστάλη τού κηρύξαι παρευθύς, τρίφωτον ουσίαν, καί μονάδα τρισήλιον. (Δίς)

Η πάντων αοράτων καί ορατών, τήν φύσιν εξ ουκ όντων τό πρίν,

υποστησαμένη μονάς τρισήλιε, τούς ένα Θεόν σε πιστώς,
ευφημούντας, εκ παντοίων πειρασμών εκλυτρωσαμένη, τής σής
δόξης αξίωσον.

Θεοτοκίον

Νυμφώνα φωτοφόρον καί καθαρόν, Παρθένε γεγонуίαν Θεού, σε
υμνούμεν πόθω καί μακαρίζομεν, εκ σου γάρ ετέχθη Χριστός εν
ουσίαις καί θελήσεσι διτταίς, ο εις τής Τριάδος, καί τής δόξης ών
Κύριος.

Ωδή ς'

Άβυσσος εσχάτη

Μέτοικος υπάρχων ο Αβραάμ, κατηξιώθη τυπικώς υποδέξασθαι,
ενικόν μέν Κύριον, εν τρισίν υποστάσεσιν, υπερούσιον, ανδρικαίς δε
μορφώσεσιν. (Δίς)

Ίθυνον καρδίας σών οικετών, πρός φώς τό απρόσιτον, ώ τρισήλιε
Κύριε, καί σής δόξης έλλαμψιν, παράσχου ταίς ψυχαίς ημών, τού
φαντάζεσθαι, τό σόν κάλλος τό άρρητον.

Θεοτοκίον

Άνοιξον τάς πύλας μοι τού φωτός, τού κυηθέντος εκ νηδύος σου
άχραντε, ίνα βλέπω τρίφωτον, ακτίνα τής θεότητας, καί δοξάζω σε
τήν Ολόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείας φύσεως Ομοουσίου, τό τρισήλιον υμνούμεν κράτος, καί
τρισαγίαις φωναίς εκβοήσωμεν, Άγιος εί, ο Πατήρ ο προάναρχος,
Άγιος εί, ο Υίός ο συνάναρχος, Πνεύμα άγιον, ο εις αμερής Θεός
ημών, καί πάντων ποιητής, καί φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα μέγιστον! πώς συνεσχέθη, ο αχώρητος εν τή γαστρί σου, καί
εσαρκώθη, καί εφάνη ως άνθρωπος, μή υπομείνας φυρμόν ή
διαίρεσιν, τής θεϊκής καί ατρέπτου θεότητας, Κόρη πάναγνε, διό
Θεοτόκον σε πιστώς, κηρύττομεν αεί, καί δοξάζομεν.

Ωδή ζ'

Ως πάλαι τούς ευσεβείς

Ναόν με δείξον τής σής, θεότητας Δέσποτα, τής τριλαμπούς όλον
φωτεινόν, αμαρτητικής αμαυρώσεως δεινής, καί παθών ανώτερον,
ταίς φωτουργαίς σου λάμψεσιν, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεότητος τήν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, εν τρισίν υποστατικάις, καί διαιρεταίς ιδιότησι, Πατρός καί Υιού καί Πνεύματος, Ευλογητός εἶ, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Εφάνη τώ Αβραάμ, Θεός τρισυπόστατος, εν τή δρυϊ πάλαι τή Μαμβρή, τής φιλοξενίας μισθόν τόν Ισαάκ, αντιδούς δι' έλεον, όν περ καί νύν δοξάζομεν ως Θεόν τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Εφάνη επί τής γής, γενόμενος άνθρωπος, ο παντουργός αγαθοπρεπώς, εκ παρθενικής καί αχράντου σου γαστρός, καί ημάς εθέωσεν, ευλογημένη, πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

Ωδή η'

Αστέκτω πυρί

Ανάρχου Πατρός ως εκ ρίζης, Λόγος, καί τό Πνεύμα συνανάρχως πεφυκότες, ως βλαστοί τής υπερουσίου θεαρχίας, έδειξαν τής Τριάδος, δόξαν μίαν τε καί δύναμιν, ήν υμνούμεν πάντες πιστοί εις τούς αιώνας. (Δίς)

Ρυθμίζει ταίς σαίς φρουκτωρίαίς, τάξεις ουρανίους αναμέλπειν ασιγήτως, τρισαγίοις άσμασι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καί τό Πνεύμα, τρίφωτον, κράτος καί ισόρροπον, όθεν σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χρησμοί Προφητών τόν σόν τόκον, πόρρωθεν ιδόντες, Θεοτόκε ανευφήμουν, ως ασπόρως καί υπέρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καί συμφώνως τούτον υμνούμεν, ως Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Καινόν τό θαύμα

Ιδείν τήν δόξαν τήν τρισσολαμπή, αί θεοειδείς τών ασωμάτων τάξεις, σαφώς ανιέναι πτέρυξιν, εφίενται άνω, αλλ' ευλαβούνται σφόδρα τό απρόσιτον φώς, καί ύμνον απαύστως εκβοώσι, Ταύταις συμφώνως, μοναδική Τριάς σε δοξάζομεν. (Δίς)

Απλέτω πόθω καί οι επί γής, νοεράν ψυχήν εκ σου λαβόντες, καί λογικήν, σέ υμνούμεν Δέσποτα, Θεέ τών απάντων, τήν ενιαίαν φύσιν αληθώς, καί τριπτήν προσώποις εξ όλης τής καρδίας, διό Οικτίρμον,

ως πολυέλεος ημάς οίκτιρον.

Θεοτοκίον

Ναόν με δείξον τής μοναρχικής, καί τριφεγγούς σου θεαρχίας φωτοειδή, καθαρώς λατρεύειν σοι τώ Κτίστη τών όλων, καί τής αφράστου δόξης νοερόν θεωρόν, πρεσβείαις τής μόνης Θεοτόκου, ήν επαξίως, ως υπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τό, Αξιόν εστι, καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ήχος γ'

Χριστός εκ νεκρών εγήγερται, η απαρχή τών κεκοιμημένων, ο Πρωτότοκος τής κτίσεως, καί Δημιουργός πάντων τών γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν τού γένους ημών, εν εαυτώ ανεκαίνισεν. Ουκ έτι θάνατε κυριεύεις. Ο γάρ τών όλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου εξέτεμες τή Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον κατ' αυτού ενισχύσας, τής αρχαίας κατάρας τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο υπερασπιστής τής ζωής ημών, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς εβόα σοι Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην βού σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ευδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώσης ως Θεός, διό ως ζωοδότη βούμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή ευσπλαγχνία σου.

Δόξα...

Τό ακατάληπτον τό τής Σταυρώσεως, καί ανερμήνευτον τό τής Εγέρσεως, θεολογούμεν οι πιστοί, απόρρητον Μυστήριον σήμερον γάρ θάνατος, καί ο Άδης εσκύλευται, γένος δέ ανθρώπινον αφθαρσίαν ενδέδυται, διό καί ευχαρίστως κραυγάζομεν. Δόξα Χριστέ τή Αναστάσει σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά επουράνια, πόθω ηγάλλοντο, καί τά επίγεια, τρόμω εξίσταντο, ότε η άχραντος φωνή, επήλθέ σοι Θεοτόκε, μία γάρ πανήγυρις, αμφοτέροις επέλαμψεν, ότι τον Πρωτόπλαστον, εκ θανάτου ερρύσατο, διό σύν τώ Αγγελώ βοώμέν σοι, Χαίρε αγνή Παρθενομήτορ.

Μετά τον Άμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή 'Ηχος γ'

Εκπλήπτων τή οράσει, δροσίζων τοίς ρήμασιν, ο αστράπτων Άγγελος, ταίς μυροφόροις έλεγε. Τόν ζώντα τί ζητείτε εν μνήματι; ηγέρθη κενώσας τά μνήματα τής φθοράς αλλοιωτήν, γνώτε τον αναλλοίωτον, είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου! ότι τό γένος έσωσας τών ανθρώπων.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Τήν αιχμαλωσίαν Σιών, σύ εξείλου εκ Βαβυλώνος καμέ εκ τών παθών, πρόςζωήν έλκυσον Λόγε.
- Εν τώ Νότω οι σπείροντες δάκρυσιν ενθέοις, θεριούσι στάχυας, εν χαρά αειζωίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πάσα αγαθοδωρία, ως Πατρί και Υιώ συναστράπτει, εν ώ τά πάντα ζή καί κινείται.

Αντίφωνον Β'

- Εάν μή Κύριος οικοδομήση οίκον τών αρετών, μάτην κοπιώμεν, τήν δέ ψυχήν σκέποντος, ουδείς ημών πορθείται τήν πόλιν.
- Τού καρπού τής γαστρος, τώ Πνεύματι υιοποιητώς σοι τώ Χριστώ, ως Πατρί οι Άγιοι πάντοτέ εισι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενθεωρείται πάσα αγιότης σοφία, ουσιοί πάσαν γάρ κτίσιν, αυτώ λατρεύσωμεν. Θεός γάρ, ως Πατρί τε καί Λόγω.

Αντίφωνον Γ'

- Οι φοβούμενοι τον Κύριον, μακάριοι τρίβους βαδιούνται, τών

εντολών φάγονται, ζωηράν γάρ παγκαρπίαν.

- Κύκλω τής τραπέζης σου ευφράνθητι, καθορών σου Ποιμενάρχα, τά έκγονα φέροντα, κλάδους αγαθοεργίας.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ο πάς πλούτος τής δόξης, εξ ού χάρις καί ζωή πάση τή κτίσει, σύν Πατρί γάρ, ανυμνείται καί τώ Λόγω.

Προκείμενον

Είπατε εν τοίς έθνεσιν, ότι Κύριος εβασίλευσε, καί γάρ κατώρθωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ε'. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες τού Πάσχα μετά τών Ειρμών, καί τής Θεοτόκου εις η', καί τού Παραλύτου εις ς'.

Κανών τού Πάσχα 'Ηχος α'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα τώ απροσίτω φωτί τής Αναστάσεως, Χριστόν εξαστραύπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα, τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω, εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Κανών τής Θεοτόκου

'Ηχος α'

Ού η ακροστιχίς εν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ειρμός ο αυτός

Θανατώσεως τόν όρον ανεμόχλευσας, τήν αιωνίαν ζωήν, κυοφορήσασα Χριστόν, τόν έκ τάφου αναλάμψαντα σήμερον,

Παρθένε πανάμωμε, καί τόν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδούσα σόν Υιόν καί Θεόν, χαίροις σύν Αποστόλοις, θεοχαρίτωτε αγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργώς, ως πάντων χαράς, αιτία εισδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τού Παραλύτου

Ού η Ακροστιχίς εν τή Ενάτη Ωδή.
Ι ω σ ή φ.

Ποίημα Ιωσήφ Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος γ'
Ο Ειρμός

Θαυμαστός ενδόξως, ποιών τέρατα, σύ εἶ Θεός, ο άβυσσον γεώσας, καί άρματα καλύψας, καί λαόν διασώσας, άδοντά σοι, ως λυτρωτή ημών Θεώ.

Ενεργών σημεία, ποιών τέρατα, μόνε Βασιλεύ, σταυρόν εθελουσίως υπέστης, ως οικτίρμων, καί θάνατον θανάτω θανατώσας, εξωποποίησας ημάς.

Τή Χριστού Εγέρσει, λαοί σήμερον, χορεύσωμεν πιστώσ, εσκύλευται ο Αδης, δεσμίους ούς κατείχεν, απέδωκε σπουδαίως, ανυμνούντας τά μεγαλεία τού Θεού.

Ο δυνάμει θεία ποτέ Παράλυτον, λόγω σου Χριστέ, συσφίγξας καί προστάξας, αυτώ τήν κλίνην άραι, χρονίως ασθενούντι, τήν ψυχήν μου νοσούσαν, ίασαι δεινώς.

Εν τή κολυμβήθρα, ποτέ Αγγελος, τή Προβατική, κατήρχετο, καί ένα ίατο κατά χρόνον, Βαπτίσματι δέ θείω νύν καθαίρει, άπειρα πλήθη ο Χριστός.

Αρχηγέ Αγγέλων, Αρχιστράτηγε τών άνω λειτουργών, τούς συναθροιζομένους, εν τώ σεπτώ ναώ σου, καί τόν Θεόν ανυμνούντας, σκέπε, φρούρει, από παντοίων πειρασμών.

Δόξα...

Εν τρισί προσώποις, μιά φύσει δέ, άναρχον Θεόν, υμνήσωμεν

απαύστως μετά τών ασωμάτων, Πατέρα, Λόγον, Πνεύμα, βασιλείαν έχουσαν, καί κράτος αμερές.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν τιμώσαν ταύτην, Αγνή πόλιν σου πάντοτε πιστώως, περίσωζε κινδύνων, αλώσεως βαρβάρων, πολέμου εμφυλίου, καί μαχαίρας, καί πάσης άλλης απειλής.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα, λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πύωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράψαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Στείρα ψυχή καί άγονε, κτήσαι καρπόν ευκλεή, ευτεκνουμένη βόησον, Εσπερεώθη η καρδιά μου, ουκ έστιν άγιος, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ορών σε πάλαι ήλιος, ξύλω κρεμάμενον, Λόγε τό φώς συνέστειλε, καί

εδονείτο η γή άπασα, νεκροί εξανίσταντο, νεκρού γενομένου σου, παντοδύναμε.

Μετά ψυχής ελθόντος σου, εν τή κοιλία τής γής, ψυχάς άς περ εκέκτητο, εναπεδίδου Άδης σπουδή, βοώσας τώ κράτει σου, ωδήν χαριστήριον, μόνε Κύριε.

Τήν επί χρόνους πλείονας, εξασθενούσαν δεινώς, ψυχήν μου υπεράγαθε, ως τόν Παράλυτον πρίν, υγίωσον, ως άν βηματίζω σου, τάς τρίβους, άς έδειξας τοίς ποθούσί σε.

Μετά τών άνω τάξεων, Θεού Αρχάγγελε, ικετηρίαν ποιήσον, υπέρ τών πίστει ανυμνούντων σε φρουρών, συντηρών ημάς τού βίου τοίς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα...

Δόξα, Πατρί βοήσωμεν, Υιώ, καί Πνεύματι, είς γάρ υπάρχει φύσει Θεός, όν αι δυνάμεις πάσαι τών ουρανών, εν φόβω δοξάζουσι, τό, Άγιος, Άγιος, Άγιος, κράζουσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άσπορον έσχεσ σύλληψιν, καί υπέρ νούν τοκετόν, Παρθενομήτορ άχραντε, έργον φρικώδες, θαύμα μέγιστον, Αγγέλοις τιμώμενον, βροτοίς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Καθίσματα 'Ηχος γ'

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου

Ρήμα Παράλυτον, μόνον συνέσφιγξεν, ως ο παγκόσμιος, λόγος εφθέγγετο, τού δι' ημάς επί τής γής οφθέντος δι' ευσπλαγχνίαν, όθεν καί τόν κράββατον, επιφέρων διήρχετο, κάν οι Γραμματείς οράν, τό πραχθέν ουχ υπέφερον, κακίας κατεχόμενοι φθόνω, τώ ψυχάς παραλύοντι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τήν ωραιότητα, τής παρθενίας σου, καί τό υπέρλαμπρον, τό τής αγνείας σου, ο Γαβριήλ καταπλαγείς, εβόα σοι, Θεοτόκε, Ποίόν σοι εγκώμιον, προσαγάγω επάξιον, τί δέ ονομάσω σε; απορώ καί εξίσταμαι, διό ως προσετάγην, βοώ σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τῆς θείας φυλακῆς, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ανέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τό ἡμέτερον Πάσχα, καί ὡς Θεός ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ενιαύσιος ἀμνός, ο εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ορώντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ανέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καί θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὦν ἀπεκύησας Χριστόν, ὡραιότατῳς ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλή καί ἀμωμος, ἐν γυναιξίν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τοῦ Παραλύτου Ὁ Εἰρμός

Τό κατάσκιον ὄρος, ὁ Αββακούμ προεώρα, τὴν ἀχραντὸν σου μήτραν Ἀγνή, διό καί ἀνεκραύγαζεν, Ἀπὸ θαιμάν ἤξει ὁ Θεός, καί ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκίου δασέος.

Τῶν Εβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ εσταύρωσέ σε, Κύριε, καί λύσας τό κατάκριμα, τό τοῦ θανάτου ὡς κραταιός ἐξεγήγερσαι, τὸν κόσμον σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετά μύρων Γυναίκες, τί τό ἀκένωτον μύρον, ζητεῖτε; ἐξεγήγερται,

ταίς Μυροφόροις έφησεν, ο καθεζόμενος εν λευκοίς, τήν υφήλιον πληρώσας, νοητής ευωδίας.

Δούλου φέρων εικόνα, υπερβολή ευσπλαγχνίας, βαδίζων παραγένοντας, καί υγιή απέδειξας, τόν επί χρόνοις Λόγε πολλοίς, κατακείμενον, κελεύσας, καί τόν κράββατον άραι.

Άγγελος μεν Κυρίου, κατά καιρόν καταβαίνων, τό ύδωρ εν τή Προβατική ετάρασσε, τελών υγιή ένα καί μόνον, ο δέ Χριστός, πλήθη άπειρα, τώ θείω Βαπτισμώ διασώζει.

Αρχηγέ τών Αγγέλων, καί Οδηγέ πλανωμένων, Κυρίου Αρχιστράτηγε, τή ώρα ταύτη, μέσον ημών παραγενού, καί τάς προσευχάς πάντων προσάγαγε, τώ μόνω ποιητή καί Δεσπότη.

Δόξα...

Ενουμένη τή φύσει, διαιρουμένη προσώποις, υπάρχει η αγία Τριάς, Πατήρ ο υπερούσιος, ο συναϊδιός τε Υιός, καί τό άγιον καί μόνον, παντοδύναμον Πνεύμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η Αγνή πώς θηλάζεις; πώς δέ εγέννησας βρέφος, τού Αδάμ αρχαιότερον, πώς εν αγκάλαις φέρεις Υιόν, τόν επί ώμων χερουβικών; ως επίσταται, ως οίδεν, ο τό πάν ουσιώσας.

Καταβασία

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Αδου σειραίς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρός τό φώς ηπείγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Φωτίζεται θεΐαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταΐς τῆς Αναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἀχραντε, καί χαρμονῆς ἐμπίπλῃται, τῶν εὐσεβῶν ἡ Ομήγουρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκούσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τοῦ Παραλύτου

Ο Εἰρμός

Φωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Χριστέ, καταύγα σὸν τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καί ὀδήγησον εἰς τὸν φόβον σου, διότι φῶς τὰ προστάγματά σου.

Υψώθης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καί κόσμον ἅπαντα συνανύψωσας, καί γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ἀνέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστός, κενώσας ἅπαντα Ἄδου τὰ βασίλεια, καί ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χαρὰς μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Λευκείμων καθωράθη γυναιξίν, ἀστράπτων Ἄγγελος, φάσκων, Μὴ κλαίετε, ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζωώσας.

Παράλυτον ὡς ἠγειρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν υγίωσον, παραβάσει, καί βαδίζειν με τὰς σὰς ὀρθὰς εὐόδωσον τρίβους.

Ἀγγέλων ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροιζόμενον ἐν τῷ τεμένει σου λαόν σήμερον, καί κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεΐα.

Δόξα...

Ἰσότιμος τρισάριθμος μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταΐς υποστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ φύσει πέφυκε, Πατὴρ, Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν ἀσπορον λοχεΐαν σου Ἀγνή, τὴν ἀκατάληπτον ὑμνούμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότη.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τάς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρος πρός τήν άφθαρτον, καί αϊδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Βυθός μοι τών παθών επανέστη, καί ζάλη εναντίων ανέμων, αλλά προφθάσας με σύ, σώσον Σωτήρ, καί ρύσαι φθοράς, ως έσωσας τού θηρός τόν Προφήτην.

Υψώθης εκουσίως εν ξύλω, ετέθης ως νεκρός εν μνημείω, καί τους εν Άδη νεκρούς, πάντας ομού ζωώσας Χριστέ, ανέστησας θεϊκή δυναστεία.

Ο Άδης συναντήσας σοι κάτω, οικτίρμον επικράνθη, δεσμώτας,

αποδιδούς εν σπουδή, σού τήν φρικτήν υμνούντας Σωτήρ Ανάστασιν,
εν φωναίς ασιγήτοις.

Οι θείοι Μαθηταί κατιδόντες εκ τάφου, τήν ζωήν τών απάντων,
εγυερμένον Χριστόν πόθω πολλώ, καί γνώμη ευθεί, καί θυμηδία
ψυχής προσεκύνουν.

Ο πάλαι επί κλίνης οδύνης, εν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τή σή
προστάξει Χριστέ, αρτιωθείς δοξάζει, υμνών τήν ευπλαγχνίαν, τήν
σήν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαήλ αρχηγέτα, τώ θρόνω παρεστώς τού Δεσπότου,
πάρεσο μέσον ημών, καθοδηγών πρός τρίβους ζωής, τούς σέ
προστάτην, θερμόν κεκτημένους.

Δόξα...

Τριάδα τοίς προσώποις σε σέβω, μονάδα τή ουσία κηρύπτω, άναρχε
Πάτερ, Υιέ, Πνεύμα ευθές, Θεέ τού παντός, μετά τών άνω φρικτών
στρατευμάτων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο πάντα θείω νεύματι φέρων, κρατείται Θεοτόκε Παρθένε, εν ταίς
αγκάλαις ταίς σαίς, πάντας ημάς αρπάζων χειρός, δουλείας τού
πονηρού, ως οικτίρμων.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ
κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

**Κοντάκιον 'Ηχος γ'
Η Παρθένος σήμερον**

Τήν ψυχήν μου Κύριε, εν αμαρτίαις παντοίαις, καί ατόποις πράξεσι,
δεινώς παραλελυμένην, έγειρον τή θεϊκή σου επιστασία, ως περ καί
τόν Παράλυτον, ήγειρας πάλαι, ίνα κράζω σεσωσμένος, Οικτίρμον
δόξα, Χριστέ, τώ κράτει σου.

Ο Οίκος

Ο χειρί σου δρακί περικρατών τά πέρατα, Ιησού ο Θεός, ο τώ Πατρί
συνάναρχος, καί Πνεύματι αγίω συνδεσπόζων απάντων, σαρκί
εφάνης, νόσους ιώμενος, καί πάθη απήλασας, τυφλούς εφώτισας, καί
τόν Παράλυτον λόγω θεϊκώ σύ εξανέστησας, περιπατείν αθρόως
προστάξας, καί τήν βαστάσασαν αυτόν κλίνην επί τών ώμων άραι,
όθεν πάντες σύν τούτω ανυμνούμεν καί εκβοώμεν, Οικτίρμον δόξα,

Χριστέ τώ κράτει σου.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή τετάρτη από τού Πάσχα, τού Παραλύτου μνείαν ποιούμεθα, καί ως εικός τό τοιούτον εορτάζομεν θαύμα.

Στίχοι

- Τό ρήμα Χριστού σφίγμα τώ παρειμένω.
- Ούτως ίαμα τούτο ρήμα καί μόνον.

Τώ απείρω ελέει σου, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παῖδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτηουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τού Παραλύτου Ο Ειρμός

Ο τήν φλόγα δροσίσας τής καμίνου, καί τούς παίδας αφλέκτους διασώσας, ευλογητός εἰ εἰς τούς αἰώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Απλωθέντα σε ξύλω ως εώρα, φῶς συνέστειλεν τῷ ἡλίῳ μή σθένων, κόσμῳ φαίνειν, σοῦ εκουσίως δύναντος Παμβασιλεύ, εἰς φαύσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεία, καί σκυλεύσας τόν Ἄδην δυναστεία παντοδυνάμω, διό υμνούμεν τήν σεπτήν σου Χριστέ καί θείαν Ἐγερσιν.

Ὡς νεκρόν τί τόν ζώντα εκζητεῖτε; ἐξηγέρθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ, ταῖς Μυροφόροις εβόα πάλαι, ἐξαστράπτων μορφή ο θεῖος Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ πλείστοις, τόν Παράλυτον λόγῳ υγιώσας, εβόας, Ἄρον τόν κράββατόν σου, καί πορεύου υμνῶν τὰ μεγαλεία τοῦ Θεοῦ.

Μιχαήλ Αρχιστράτηγε Κυρίου, τούς πιστῶς ἐν τῷ θεῷ σου τεμένει, αθροιζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, Ὁδήγει, σκέπε, ἐκ παντοίων κακῶν τή μεσιτεία σου.

Δόξα...

Ὡ Τριάς, τούς πίστει σε υμνούντας, ὡς Θεόν τών ἀπάντων καί Δεσπότην ἀπὸ παντοίων κινδύνων σώζε, καί τών σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενεύεις τεκούσα υπέρ λόγον, τόν πρό πάντων αἰώνων γεννηθέντα, ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρός ἀρρεύστως, διά τοῦτο Ἀγνή σέ μακαρίζομεν.

Καταβασία

Ο Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ὡδή η' Ο Ειρμός

Αὕτη ἡ κλητή καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τών Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί

κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώας τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούνται, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ήλθε διά σου εις τόν κόσμον ο κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τού Άδου διαρρήξας θνητοίς, τήν Ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, διό ευλογούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Όλον καθελών τού θανάτου τό κράτος, ο Υιός σου Παρθένε, εν τή αυτού Αναστάσει, ως Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ημάς, καί εθέωσε, διό ανυμνούμεν αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Παραλύτου

Ο Ειρμός

Τόν υπ' Αγγέλων ασιγήτως εν υψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οι ουρανοί τών ουρανών, γή καί όρη καί βουνοί, βυθός καί πάν γένος ανθρώπων, ύμνοις αυτόν ως κτίστην καί λυτρωτήν ευλογείτε.

Τό καταπέτασμα εσχίσθη, σταυρωθέντος σου ο Σωτήρ ημών, καί απεδίδου τούς νεκρούς, ούς κατέπιεν ο θάνατος, καί Άδης εγυμνούτο, σέ καθορών εν κατωτάτοις τής γής γεγονότα.

Πού σου τό κέντρον εστί θάνατε; πού σου Άδη νύν τό νίκος; τώ αναστάντι Βασιλεί ενεκρώθης καί απόλωλας, ουκ έτι βασιλεύεις, ο κραταιός αφείλετο γάρ ούς είχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος απαγγείλατε, Αποστόλοις τήν ανάστασιν, ταίς
μυροφόροις, ο φανείς νεανίας απεφθέγγετο, Ανέστη ο Δεσπότης, καί
σύν αυτώ, οι απ' αιώνος νεκροί παραδόξως.

Έτεσι πλείστοις κατακείμενος ο Παράλυτος, εκραύγαζεν, Ελέησόν με
λυτρωτά απορία συνεχόμενον, ο δέ προστάττει τούτω άραι σπουδή
τόν κράββατον, καί ορθώς βηματίζειν.

Ως τών αϋλων προηγούμενος, Αρχιστράτηγε Δυνάμεων, σύν ταύταις
αίτησαι ημίν τών πταισμάτων απολύτρωσιν, διόρθωσίν τε βίου, καί
τών εκεί απόλαυσιν αγαθών αιωνίων.

Δόξα...

Άκτιστον, άτμητον ουσίαν, τρισυπόστατον θεότητα, Πατέρα άναρχον
Θεόν, καί Υιόν καί Πνεύμα άγιον, υμνήσωμεν συμφώνως, τών
Σεραφίμ κραυγάζοντες τήν φρικτήν μελωδίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόμον σε πάλαι εθεάσατο, Ησαΐας Αειπάρθενε, εν ώ δακτύλω τού
Πατρός, Λόγος άχρονος εγγράπτο, εκ πάσης αλογίας σώζων ημάς,
τούς λόγοις σε ιεροίς ανυμνούντας.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί
κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή
ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ
ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δέ αγνή, τέρπου Θεοτόκε,
εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αφευδώς γάρ,
επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί,
άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού
καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή
ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Παραλύτου Ο Ειρμός

Εν Σιναίω τώ όρει κατείδέ σε, εν τή βάτω Μωϋσής, τήν αφλέκτως τό πύρ τής θεότητος, δεξαμένην εν γαστρί, Δανιήλ δέ σε είδεν, όρος αλατόμητον, ράβδον βλαστήσασαν, Ησαΐας κέκραγε, τήν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Ιησού επί ξύλου υψούμενος, συνανύψωσας ημάς, καί τεθείς εκουσίως εν μνήματι, εκ μνημάτων τούς νεκρούς, εξανέστησας πάντας, υμνούντας τό κράτος σου τό ακατάληπτον, καί τήν δυναστείαν τήν σήν τήν αήττητον.

Ωραιότατος τάφου ανέτειλας, ως νυμφίος εκ παστού, ωραιότατε Λόγε, καί έλυσας τό τού Άδου αμειδές, καί δεσμώτας εξήρας, συμφώνως κραυγάζοντας, Δόξα τή δόξη σου, δόξα Ιησού ο Θεός τή Εγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καί δάκρυα φέρουσαι, μετά μύρων εν σπουδή, τό πανάγιον μνήμα κατέλαβον αι γυναίκες, καί Χριστού εδιδάσκοντο πίστει τήν ένδοξον Έγερσιν, ήν εορτάζομεν, εν αγαλλιάσει ψυχής ευφραινόμενοι.

Ηκολούθει η ρώσις τού σώματος, τή προστάξει σου Χριστέ, καί ωράτο ο πρώην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδή, καί τόν κράββατον φέρων εφ' όν κατεκλίνετο, έτεσι πλείοσιν, ανυμνολογών τήν πολλήν δυναστείαν σου.

Φωτισμόν ημίν αίτησαι μέγιστε, Αρχιστράτηγε, αεί τώ μεγάλω φωτί παριστάμενος, καί ειρήνευσον ημών, τήν ζωήν επηρεΐαις, πάντοτε τού όφεως, καί περιστάσεσι, βίου δονουμένην αεί αξιάγαστε.

Δόξα...

Φώς καί φώτα ζωήν τε δοξάζω σε, καί ζωάς πανευσεβώς, Πάτερ Λόγε, καί Πνεύμα τό άγιον, τρισυπόστατε μονάς, αδιαίρετον κράτος,

θεότης ασύγχυτε, Άγιος, Άγιος, Άγιος, βοών, σύν ταίς άνω δυνάμεσι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φωτοφόρου προήλθε νηδύος σου, μέγας Ήλιος Χριστός, καί τόν κόσμον εφώτισεν άχραντε, επιλάμψεσι φαιδραίς, καί τό σκότος εξήρε, τό τής παραβάσεως, όθεν υμνούμέν σε, πάντων ως αιτίαν καλών Θεονύμφευτε.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε. Χόρευε νύν καί αγάλλου, Σιών, σύ δέ, αγνή, τέρπου, Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών γ'

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Έτερον τού Παραλύτου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Επέστη ο φιλόανθρωπος, καί πανοικτίρμων Κύριος, Προβατική κολυμβήθρα, τού θεραπεύσαι τάς νόσους, εύρε δέ κατακείμενον, άνθρωπον πλείστοις έτεσι, καί προς αυτόν εβόησεν, Άρον τόν κράββατον, ίθι, προς τάς οδούς τάς ευθείας.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ήχος γ'

Δεύτε πάντα τά έθνη, γνώτε τού φρικτού μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ο Σωτήρ ημών, ο εν αρχή Λόγος, εσταυρώθη δι' ημάς, καί εκών ετάφη, καί ανέστη εκ νεκρών, τού σώσαι τά σύμπαντα, Αυτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τά θαυμάσια, οι φύλακές σου Κύριε, αλλά τό συνέδριον τής ματαιότητος, πληρώσαν δώρων τήν δεξιάν αυτών, κρύπτειν ενόμιζον τήν ανάστασίν σου, ήν ο κόσμος δοξάζει. Ελέησον ημάς.

Χαράς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς Αναστάσεως τήν πείραν ειληφότα. Μαρία γάρ η Μαγδαληνή, επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα καί λέγοντα. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ούκ έστιν ώδε, αλλ' εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλόανθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον. Ελέησον ημάς.

Ύμνον εωθινόν, αι Μυροφόροι Γυναίκες, τά δάκρυα προσέφερον Κύριε, ευωδίας γάρ αρώματα κατέχουσαι, τό μνήμά σου κατέλαβον, τό άχραντόν σου Σώμα, μυρίσαι σπουδάζουσαι, Άγγελος καθήμενος επί τόν λίθον, αυταίς ευηγγελίσατο, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τόν θάνατον γάρ πατήσας, ανέστη ως Θεός, παρέχων πάσι τό μέγα έλεος.

Εξαστράπτων Άγγελος, επί το μνήμά σου τό ζωοποιόν, ταίς Μυροφόροις έλεγεν, Εκένωσε τούς τάφους ο Λυτρωτής, εσκύλευσε τόν άδην, καί ανέστη τριήμερος, ως μόνος Θεός καί παντοδύναμος.

Εις τό μνήμά σε επεζήτησεν, ελθούσα τή μιά τών Σαββάτων, Μαρία η Μαγδαληνή μή, ευρούσα δέ ωλοφύρετο, κλαυθώ βοώσα, οίμοι Σωτήρ μου, πώς εκλάπτης πάντων Βασιλεύ; Ζεύγος δέ ζωηφόρων Αγγέλων, ένδοθεν τού μνημείου εβόα. Τί κλαίεις ώ Γύναι; Κλαίω φησίν, ότι ήραν τόν Κύριόν μου τού τάφου, καί ούκ οίδα πού έθηκαν αυτόν. Αυτή δέ στραφείσα οπίσω, ως κατειδέ σε, ευθέως εβόα, ο Κύριός μου, καί ο Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραίοι συνέκλεισαν, εν τώ τάφω τήν ζωήν, Ληστής δέ ανέωξεν εν τή γλώσση τήν τρυφήν, κραυγάζων καί λέγων, ο μετ' εμού δι' εμέ σταυρωθείς, συνεκρέματό μοι επί τού ξύλου, καί εφάινετό μοι επί τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθήμενος, αυτός γάρ εστι Χριστός ο Θεός ημών, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ

Κύριε, τόν Παράλυτον ουχ η κολυμβήθρα εθεράπευσεν, αλλ' ο σός λόγος ανεκαίνισε, καί ουδέ η πολυχρόνιος αυτώ ενεπόδισε νόσος, ότι τῆς φωνῆς σου οξυτέρα η ενέργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τῆς κλίνης εβάστασεν, εις μαρτύριον τού πλήθους τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποινήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εἰς τήν α' Ὁραν τό Εωθινόν.

Ἦχος γ'

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τήν τού Σωτήρος ευαγγελιζομένης, εκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καί εμφάνειαν, διαπιστούντες οἱ Μαθηταί, ωνειδίζοντο τό τῆς καρδίας σκληρόν, ἀλλά τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καί θαύμασι, πρὸς τό κήρυγμα ἀπεστέλλοντο, καί σύ μεν Κύριε, πρὸς τόν ἀρχίφωτον ἀνελήφθης Πατέρα, οἱ δέ ἐκήρυττον πανταχοῦ τόν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι, Διό οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξάζομέν σου τήν εκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, φιλόνηρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οἱ Μακαρισμοί τού Ἦχου

Ἦχος γ'

Ἀθετήσαντα Χριστέ τήν ἐντολήν σου, τόν προπάτορα Αδάμ, τού Παραδείσου ἐξώρισας, τόν δέ Ληστήν Οικτίρμον, Ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώκισας κράζοντα, Μνήσθητί μου Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀναστάς εκ τῶν νεκρῶν, συνεχανέστησας ἡμᾶς εκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου Κύριε, τού δέ θανάτου πάσαν, τήν δυναστείαν ὠλεσας Χριστέ, διά τούτο πίστει κραυγάζομεν, Μνήσθητι καί ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοῦς ἐν τῷ Ἄδῃ νεκρωθέντας ὡς Θεός, ζωοποιήσας συνήγειρας, καί ἀφθαρσίαν πάσιν, ὡς ἀγαθός ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε, Μνήσθητι καί ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἀμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τού θανάτου κατεδίκασας ἀρά, ὁ Ζωοδότης καί Κύριος, ἐν δε τῷ σώματί σου, ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοῦς θνητούς ἐζώωσας κράζοντας, Μνήσθητι καί ἡμῶν, ἐν τῇ

βασιλεία σου.

Καί εκ τού Κανόνος τού Παραλύτου, Ωδή ς'. Απόστολος, καί Ευαγγέλιον τής ημέρας.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

ρ42 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τής Εορτής γ'

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τού παραδόξου θαύματος

Ὡ τού παραδόξου θαύματος! ο ποιητής τού παντός, σαρκοφόρος γενόμενος, τήν ημών επτώχευσε φύσιν θέλων ως εύσπλαγχνος, καί τοίς ανθρώποις συνδαιτιώμενος, θαυμάτων πλήθη Εβραίοις δέδειχεν, όθεν ίάσατο, τόν ποτέ Παράλυτον, ειπών αυτώ, Αρόν σου τόν κράββατον, εν Βηθεσδά επιστάς.

Σώτερ Θεέ μου καί Κύριε, τούς πεπτωκότας βροτούς, αναστήσαι βουλόμενος, επί γής άνθρωπος, περιήρχου Ιώμενος, πάντων τάς ως νόσους δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, διό φοιτήσας, Προβατική εν στοά, σώον ανέδειξας, τόν ποτέ Παράλυτον λόγω τώ σώ, οκτώ καί τριάκοντα, έτεσι κείμενον.

Φθόνω Εβραίοι τηκόμενοι, ευεργεσίας τάς σάς, υπεράγαθε Κύριε, αφορμήν ποιούμενοι, καί μανίας υπέκκαυμα, παρανομούντες αυτοί τόν νόμον αεί, σέ επεζήτουν, κτείναι τήν όντως ζωήν διά τό Σάββατον, ότε όλον άνθρωπον, έδειξας σύ υγιή, παράλυτον όντα τό πρότερον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Ανθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, Καί ευθύς σπλαγχνισθείς ο Σωτήρ, λέγει πρός αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεις άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει,

πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιλάνθρωπος.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος γ' Αναστάσιμον**

Τώ σώ Σταυρώ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων, πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Εσπερινόν ύμνον προσφέρομέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικών ελέησον Σωτήρ τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιέων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ο τή παλάμη τή αχράντω πλαστουργήσας τόν άνθρωπον, ήλθες εύσπλαγχνε, τούς νοσούντας ίάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τή Προβατική κολυμβήθρα, διά τού λόγου σου ανέστησας, Αιμόρρου δέ τό άλγος εθεράπευσας, τής Χαναναίας τήν παιδα ενοχλουμένην ήλέησας, καί τήν αίτησιν τού Εκατοντάρχου ου παρείδες, Διά τούτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Ευφραινέσθω τά ουράνια, αγαλλιášθω τά επίγεια, ότι εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, ο Κύριος, επάτησε τώ θανάτω τόν θάνατον, πρωτότοκος τών νεκρών εγένετο, εκ κοιτίας άδου ερρύσατο ημάς, καί παρέσχε κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηριάν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου

Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Χριστός εκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν, οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις, ὁ γὰρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν

Παροικούσα ἐν τῇ γῆ, ψυχὴ μου μετανόησον, χοῦς ἐν τάφῳ οὐχ ὑμνεῖ, πταισμάτων οὐ λυτροῦται, βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα, ἡμάρτον, πρὶν καταδικάσης με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τό εὐψυχον τῆς καρτερίας ἡμῶν, ἐνίκησε τά μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι μακάριοι, διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Ἀλλά πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὴν ὠραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τό υπέρλαμπρον, τό τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριήλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε, Ποῖόν τί δέ ὀνοσοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, μᾶσω σε; ἀπορώ καὶ ἐξίσταμαι, διό ὡς προσετάγην, βοῶ σοι, Χαίρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Τὴν ὠραιότητα

Πάρεσιν εὐραντο, τὴν Ολοσώματον, οἱ παραλύσεσι, φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγξιν κατανοοῦντες, λέγοντες, οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασι, λύειν τε τὴν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Α ἰ ν ο υ ς Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Δεῦτε πάντα τά ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν, Χριστός γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σώσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πολλάκις τήν υμνωδίαν εκτελών, ευρέθην τήν αμαρτίαν εκπληρών, τή μέν γλώττη άσματα φθεγγόμενος, τή δέ ψυχή άτοπα λογιζόμενος, αλλ' εκάτερα διόρθωσον, Χριστέ ο Θεός, διά τής μετανοίας, καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι, Αγγέλοις καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... 'Ηχος α'

Άταφος νεκρός υπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ότι ή κλίνη μου τύμβος μοι εγένετο, Τί μοι κέρδος ζωής; ου χρήζω τής Προβατικής κολυμβήθρας, ου γάρ εστί μοι τίς ο εμβάλλων με, ταραττομένων τών υδάτων, αλλά σοί τή πηγή προσέρχομαι τών ιαμάτων, ίνα καγώ μετά πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρά τής Εορτής

'Ηχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε

Σημείων καί τεράτων βλέποντες τήν δύναμιν, οι φθόνω παρειμένοι, καί δυνατοί κακία, ουκ επίστευον, ως σύ Θεού Υιός υπάρχεις καί τού παντός πρύτανις, ο καί Παράλυτον υγιή δείξας λόγω.

Στίχ. Τά ελέη σου Κύριε εις τόν αιώνα άσομαι.

Ιδόντες οι Σαββάτων φύλακες Παράλυτον, σφιγχθέντα εν Σαββάτω, τήν ψυχήν εχαινούντο, καί, ουκ έξεστιν, εν τώ Σαββάτω θεραπεύει ν, καί βεβηλούν τό Σάββατον, τάχα ως νόμιμοι, Γραμματείς επεβόων.

Στίχ. Ότι είπας, εις τόν αιώνα έλεος οικοδομηθήσεται.

Σαββάτων αυτουργόν μή γνόντες σε καί Κύριον, οι Σάββατα τηρούντες, τού Παραλύτου σφίγξιν, διεγόγγυζον, τήν εν Σαββάτω γενομένην, Ω; ου καλόν, λέγοντες, αίρειν τόν κράββατον, εν ημέρα Σαββάτου.

Δόξα... Καί νύν... 'Ηχος πλ. α'

Ανέβη ο Ιησούς εις Ιεροσόλυμα, επί τή Προβατική κολυμβήθρα, τή λεγομένη κατά Ιουδαίους Βηθεσδά, πέντε στοάς εχούση, εν ταύταις γάρ κατεκειτο πλήθος τών ασθενούντων, Άγγελος γάρ τού Θεού κατά καιρόν επιφοιτών, διετάραπεν αυτήν, καί ρώσιν εχαρίζετο τοίς

προσιούσιν εν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ασθενῶν απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν, ἰατροῖς κατηνάλωσα τόν ἅπαντά μου βίον, καί ελέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην, ἀλλ' ο ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, λέγει πρὸς αὐτόν, Ἀρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κηρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα ἔλεος εν τοῖς πέρασι.

ρ43 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Δύο Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς, δευτεροῦντες τό πρῶτον Ἦχος α'

Ο τή παλάμη τή ἀχράντω πλαστοουργήσας τόν άνθρωπον, ἦλθες εὐσπλαγγνε τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ, τόν Παράλυτον εν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας, Αἰμόρρου δέ τό ἄλγος εθεράπευσας, τῆς Χαναναίας τήν παιίδα ενοχλουμένην ἠλέησας, καί τήν αἴτησιν τοῦ Ἐκατοντάρχου οὐ παρείδες, Διά τοῦτο κράζομεν Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Ἄταφος νεκρός ὑπάρχων ο Παράλυτος, ιδών σε εβόησεν, Ελέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο, Τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρῆζω τῆς Προβατικῆς κολυμβήθρας, οὐ γάρ ἐστί μοι τίς ο ἐμβάλλων με ταραπτομένων τῶν ὑδάτων, ἀλλά σοί τή πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγώ μετὰ πάντων κράζω. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Ἀνέβη ο Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρα τῇ λεγομένη κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδά πέντε στοάς ἐχούση, ἐν ταύταις γάρ κατέκειτο πλήθος τῶν ασθενούντων, Ἄγγελος γάρ τοῦ Θεοῦ, κατὰ καιρόν ἐπιφοιτῶν, διετάραττεν αὐτήν, καί ῥώσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιούσιν εν πίστει, Καί ιδών ο Κύριος χρονιούντα άνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ασθενῶν, απεκρίνατο, Κύριε, άνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν, ἰατροῖς κατηνάλωσα τόν ἅπαντά μου βίον, καί ελέους τυχεῖν οὐκ ἠξιώθην, ἀλλ' ο ἰατρός τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων λέγει πρὸς αὐτόν, Ἀρόν σου τόν κράββατον καί περιπάτει, κη ρύττων μου τήν δύναμιν, καί τό μέγα ἔλεος εν τοῖς πέρασι.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Πεφώτισται τά σύμπαντα, τῆ αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος
πάλιν ηνέωκται, πάσα δέ η κτίσις ανευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ'
εκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν

Σώσόν με Κύριε ο Θεός μου, σύ γάρ πάντων η σωτηρία, ο κλύδων με
τών παθών εκταράττει, καί τό βάρος τών ανομιών με βυθίζει, δός μοι
χείρα βοηθείας, καί πρὸς φῶς ανάγαγέ με κατανύξεως, ως μόνος
εὐσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τών Μαρτύρων σου Χριστέ η δύναμις, εν μνήμασι γάρ
κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήργησαν εχθρού τήν εξουσίαν,
τή πίστει τῆς Τριάδος, αγωνισάμενοι υπέρ τῆς ευσεβείας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Εν τῆ Στοά τού Σολομώντος, εκεί κατέκειτο πλήθος τών
ασθενούντων, καί μεσοῦσης τῆς Εορτῆς, εύρεν ο Χριστός, οκτώ καί
τριάκοντα ετών Παράλυτον κείμενον, δεσποτική φωνή λέγει πρὸς
αυτόν, θέλεις υγιῆς γενέσθαι; ο ασθενών απεκρίνατο, Κύριε,
άνθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθῆ τό ὕδωρ, βάλη με εις τήν
κολυμβήθραν, ο δέ λέγει πρὸς αυτόν, Αρόν σου τήν κλίνην, ίδε, υγιῆς
γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε,
κατάπεμψον ημίν το μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Σαρκί τού θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τού θανάτου
εξέτεμες τῆ Εγέρσει σου, καί τόν άνθρωπον νύν κατ' αυτού
ενίσχυσας, τῆς αρχαίας κατάρας, τήν ήτταν ανακαλούμενος, ο
υπερασπιστής τῆς ζωῆς ημών Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Ἔως πότε ψυχῆ μου επιμένεις τοίς πταισίμασιν, έως τίνος λαμβάνεις
μετανοίας υπέρθεσιν; λάβε κατά νούν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί
βόησον Χριστώ τῷ Θεῷ, Ἠμαρτον, αναμάρτητε Κύριε, ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Εκλάμπετε διά τῆς πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες ἅγιοι, θεοσεβείας ερασταί, Αθλοφόροιπα νεύφημοι, τῶν τυράννων γάρ τάς αικίσεις μή δειλιάσαντες, τῶν ειδώλων τήν πλάνην κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τόν Σταυρόν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον

Καταφυγή καί δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιά βοήθεια τοῦ κόσμου, ταίς πρεσβείαις σου σῶζε τούς δούλους σου, ἀπό πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Πάρεσιν εύραντο, τήν ολοσώματον, οἱ παραλύσεσι φθόνου σφιγγόμενοι, τήν εν Σαββάτω Παραλύτου σφίγξιν κατανοοῦντες, λέγοντες, οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοίς Σάββασι, λύειν τε τήν πάτριον, τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν, τοῦ νόμου σε μή γνοντες Δεσπότην, καί θεραπευτήν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους Στίχον τῆς Οκτωήχου Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Διηγῆσαντο πάντα τά θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε, ἀλλά τό συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρώσαν δῶρων τήν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τήν Ἀνάστασίν σου, ἦν ο κόσμος δοξάζει, Ἐλέησον ἡμάς. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τόν διεσπαρμένον μου νοῦν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς τῷ Πέτρῳ διδούς μοι μετάνοιαν, ὡς τῷ Τελώνῃ στεναγμόν, καί ὡς τῇ Πόρῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ φωνῇ κραυγάζω σοι, ὁ Θεός σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος, καί φιλόανθρωπος.

Μαρτυρικόν

Βασιλέων καί τυράννων τόν φόβον ἀπώσαντο, οἱ Χριστοῦ στρατιῶται, καί εὐθαρσῶς καί ἀνδρείως αὐτόν ὠμολόγησαν τῶν ἀπάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ἡμῶν, καί πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, τόν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα εθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σός λόγος ἀνεκαίνισε, καί οὐδέ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος, ὅτι

τήσ φωνήσ σου οξυτέρα η ενέργεια εδείχθη, καί τό δυσβάστακτον βάρος απέρριψε, καί τό φορτίον τήσ κλίνης εβάστασεν εις μαρτύριον τού πλήθουσ τών οικτιρμών σου, δόξα σοι.

**Στιχηρά Προσόμοια τήσ Εορτήσ
Ἦχος γ' Μεγάλη τού Σταυρού σου**

Εφάνη παρειμένοισ μέλεσιν ο λόγος σου, ως σφίγμα ζωηφόρον, ζωοποιέ μου Λόγε, ου μαρτύριον, η παρ' ελπίδα κλίνης άρσις, ήν κελευσθείσ έφερεν, ο κατακείμενος επ αυτήσ επί πλείστον.

Στίχ. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα...

Γηθόμενος πληροί τό πρόσταγμα Παράλυτος, τήσ σήσ παντοδυνάμου, Δεσποτικής ισχύουσ, καί τόν κράββατον φέρων αυτου περιεπάτει, καί μαρτυρών εκραύγαζεν, ο ιασάμενος, τούτο ποιείν κελεύει.

Στίχ. Ότι είπασ, εις τόν αιώνα έλεος...

Εν έτεσι πολλοίσ καί χρόνοισ κατακείμενος, Ελέησόν με κράζει, ο παρειμένος μέλη, λυτρωτά Χριστέ, συνεσφιγμένος απορία, καί ο Σωτήρ κράββατον αίρειν προσέταπτε κατασφίγξασ τά μέλη.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Επί τή Προβατική κολυμβήθρα, άνθρωπος κατέκειτο εν ασθενεία, καί ιδών σε Κύριε, εβόα, Ανθρωπον ουκ έχω, ίνα, όταν ταραχθή τό ύδωρ, βάλη με εν αυτώ, εν ώ δέ πορεύομαι, άλλος προλαμβάνει με, καί λαμβάνει τήν ίασιν, εγώ δέ ασθενών κατάκειμαι, Καί ευθύσ σπλαγχνισθείσ ο Σωτήρ, λέγει πρόσ αυτόν, Διά σέ άνθρωπος γέγονα, διά σέ σάρκα περιβέβλημαι, καί λέγεισ άνθρωπον ουκ έχω; άρόν σου τόν κράββατον, και περιπάτει, Πάντα σοι δυνατά, πάντα υπακούει, πάντα υποτέτακται, πάντων ημών μνήσθητι, καί ελέησον άγιε, ως φιλόανθρωπος.

ρ44 [top](#)

**ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Τρία Προσόμοια, δευτερούντες αυτά
Ἦχος δ' Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ**

Πάρεστιν η μεσότης ημερών, των εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως,

Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τās λαμπρότητας, αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τās δύο, καί παρείναι τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής, Αναλήψεως σεμνύεται.

Ἦκουσε καί ευφράνθη ἡ Σιών, ευαγγελισθείσης τής Χριστοῦ Αναστάσεως, οἱ δέ πιστοί αὐτῆς γόνιοι ἠγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τῶν εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἠμισευθείσα, τής μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καί ταφήν καί ἀνάστασιν, παρ αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδούς μαθηταῖς υποσχέσεως, τήν τοῦ Παρακλήτου δηλούσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τής σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνούμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

**Προφητείας Μιχαίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. Δ', 2 ζ', 2 Ε', 4)**

Τάδε λέγει Κύριος, Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καί λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καί κρινεῖ ἀνά μέσον λαῶν πολλῶν, καί ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἐως εἰς γῆν μακράν, Ὅτι πάντες οἱ λαοί πορεύσονται ἕκαστος τήν οδόν αὐτοῦ, ἡμεῖς δέ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τόν αἰῶνα, τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ, Ἀκούσατε βουνοί, καί φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τόν λαόν αὐτοῦ, διελεγχθήσεται γάρ μετὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων, Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι, Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καί ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καί ἐξαπέστειλα πρό προσώπου σου τόν Μωϋσῆν καί τόν Ααρών, Λαός μου, τί ἐβουλεύσαντο κατά σου οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄνθρωπε, τί καλόν, καί τί Κύριος ἐκζητεῖ παρά σου, ἀλλ' ἡ, τοῦ ποιεῖν κρίμα, καί ἀγαπᾶν ἔλεος, καί ἐτοιμον εἶναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ἐν ἰσχυί μεγαλυνθήσεται Κύριος, καί ποιμανεῖ τό ποῖμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἐως ἀκρῶν τῆς γῆς.

**Προφητείας Ησαίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΝΕ', 1)**

Τάδε λέγει Κύριος, οἱ διψῶντες, πορεύεσθε ἐφ ὕδωρ, καί ὅσοι μή ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε, καί φάγεσθε, καί πίεσθε, ἀνευ

αργυρίου καί τιμής, οίνον καί στέαρ, ὅτι, τάδε λέγει Κύριος
Παντοκράτωρ υμίν, Λαός μου, αντλήσατε ὕδωρ μετ' ευφροσύνης εκ
τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου, καί ερεῖς εν τῇ ἡμέρα ἐκείνῃ, Ὑμνεῖτε τόν
Κύριον, βοάτε τό ὄνομα αὐτοῦ, αναγγείλατε εν τοῖς ἔθνεσι τήν δόξαν
αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι υψώθη τό ὄνομα αὐτοῦ, Λαός μου, ἀκούσατέ
μου, καί φάγεσθε ἀγαθά, καί εντρυφήσει εν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ υμῶν,
Προσέχετε τοῖς ὠσίν υμῶν, καί επακολουθήσατε ταῖς ὁδοῖς μου,
εἰσακούσατέ μου, καί ζήσεται εν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ υμῶν, καί
διαθήσομαι υμίν διαθήκην αἰώνιον, καί επικαλέσεσθε, ἡνίκα δ' ἄν
εγγίζητέ μοι, ἀπολειπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καί ἀνὴρ ἄνομος
τὰς βουλάς αὐτοῦ, καί ἐπιστράφητε πρὸς με καί ἐλεήσω υμὰς καί
ἀφήσω τὰς ἀμαρτίας υμῶν, ου γάρ εἰσὶν αἱ βουλαὶ μου, ὡσπερ αἱ
βουλαὶ υμῶν, λέγει Κύριος, ἀλλ' ὡσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ
τῆς γῆς, οὕτω τὰ διασπένχει ἡ ὁδὸς μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν υμῶν, καί
νοήματα υμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου, Ὡς γάρ εἴαν καταβῆ ὑετός, ἢ
χιών εκ τοῦ οὐρανοῦ, καί ου μὴ ἀποστραφῆ ἐκεῖθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ
τὴν γῆν, καί ἐκτέκη, καί βλαστήσῃ, καί δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καί
ἄρτον εἰς βρώσιν, οὕτως ἔσται τό ρῆμά μου, ὃ εἴαν ἐξέλθῃ εκ τοῦ
στόματός μου, ου μὴ ἀποστραφῆ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ
πάντα ὅσα ἠθέλησα, καί εὐοδώσω τὰς ὁδοὺς μου, καί τὰ ἐντάλματά
μου, Εν γάρ ευφροσύνη ἐξελεύσεσθε, καί εν χαρᾷ διδαχθήσεσθε, τὰ
γάρ ὄρη καί οἱ βουνοὶ ἐξαλούνται προσδεχόμενοι υμὰς εν χαρᾷ, καί
πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ επικροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν, καί ἀντὶ
τῆς στοιβῆς, ἀναβήσεται κυτάρισσος, ἀντὶ δὲ τῆς κονύζης,
ἀναβήσεται μυρσίνη, καί ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καί εἰς σημεῖον
αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. θ', 1)

Ἡ σοφία ὠκοδόμησεν εαυτὴ οἶκον, καί ὑπῆρξε στύλους ἐπτὰ,
ἔσφαξε τὰ εαυτῆς θύματα, καί ἐκέρασεν εἰς κρατήρα τόν εαυτῆς οἶνον,
καί ἠτοιμάσατο τὴν εαυτῆς τράπεζαν, Ἀπέστειλε τοὺς εαυτῆς
δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατήρα,
λέγουσα, Ὅς ἐστὶν ἄφρων, ἐκκλινάτω πρὸς με, καί τοῖς ἐνδεέσιν
φρενῶν εἶπεν, Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καί πίετε οἶνον ὃν
κεκέρακα υμίν, Ἀπολείπετε ἀφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε
φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν εν γνώσει, ὁ
παιδεύων κακοὺς, λήψεται εαυτῷ ἀτιμίαν, ἐλέγχων δὲ τόν ἀσεβή,
μωμῆσεται εαυτόν, οἱ γάρ ἐλέγχοι τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ, Μὴ
ἐλεγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε, ἐλεγε σοφόν, καί ἀγαπήσει σε,
Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καί σοφώτερος ἔσται, γνῶριζε δικαίῳ, καί

προσθήσει τού δέχεσθαι, Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Αγίων, σύνεσις, τό δέ γνώναι νόμον, διανοίας εστίν αγαθής, τούτω γάρ τώ τρόπω πολύν ζήση χρόνον καί προστεθήσεται σοι έτη ζωής.

Στιχηρά ιδιόμελα
Ήχος α'
Ιωάννου Μοναχού

Πεντηκοστής εφέστηκε η τών ημερών μεσότης, εν ή Χριστός, παραγυμνώσας αμυδρώς θεϊκήν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγω αυτόν τής κλίνης εξαναστήσας καί θεοπρεπώς θαυματουργών εν οστρακίνω σώματι, τοίς ανθρώποις εδωρήσατο τήν αιώνιον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Εν τώ ιερώ επέστης η σοφία τού Θεού, μεσούσης τής εορτής, διδάσκων καί ελέγχων τούς απειθείς Ιουδαίους, τούς Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών παρρησία προς αυτούς, ο διψών, ερχέσθω προς με, καί πινέτω ύδωρ ζωηρόν, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων τή εμή χρηστότητι ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού ζωής αιώνιου, Ω τής αγαθότητος, καί τής ευσπλαγχνίας σου, Χριστέ ο Θεός ημών, Δόξα σοι.

Ήχος β'

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών, πρό αιώνων ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ότε τό μέσον τής εορτής επέστη, ανέβη ο Ιησούς επί τό ιερόν, καί εδίδασκε λέγων τούς απειθείς Ιουδαίους, ο διψών ερχέσθω προς με καί πινέτω, ύδωρ ζωηρόν αιώνιον, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων εις εμέ, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, καί έξει τό φώς τής ζωής.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωτήρ, έλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ ει η σοφία, η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισοννάματα ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών, ερχέσθω προς με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο πάντων επιστάμενος, τῶν καρδιῶν λογισμούς ἐν μέσῳ ἀνέκραξε
τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν, Τί ζητεῖτε πιάσαι,
ἐμέ τόν ζωοδότην, εορτῆς μεσαζούσης, ἐκβοῶν παρρησία, Μή τήν
κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τῶν ὅλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς, εορτῆς μεσαζούσης,
Πεντηκοστής τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει
τρανώς, ἐν παρρησία πολλή, ὡς Βασιλεὺς ὢν καί Θεός, τήν τύραννον
αυτῶν τόλμαν, ἡμῖν δε πάσι δωρεῖται, δι' εὐσπλαγχνίαν τό μέγα
έλεος. (Δίς)

Ο Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς

Μέσην εορτῶν τῶν μεγίστων αινέσω,

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ο εἰρμός

Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἰχνεσιν, ο παλαιός
πεζεύσας Ἰσραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τοῦ Ἀμαλήκ τήν
δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Μεγάλαι τῆς υπέρ νοῦν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, εὐεργεσίαι
λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί λαμπρότητες,
ἀγαθοδότης ἀναβρύουσαι.

Ἐπέστης μαρμαρυγᾶς θεότητος, εξαποστέλλων Χριστέ, τῆς εορτῆς ἐν
μέσῳ προφανῶς, εορτῆ γάρ χαρμόσυνος, τῶν σωζομένων πέφυκας,
καί σωτηρίας ἡμῖν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί ἀπολύτρωσις, παρά Θεοῦ σύ γέγονας

ημίν, από γῆς πρὸς ουράνιον, διαβιβάζων ὑψωμα, καί Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Ἡ σὰρξ σου διαφθοράν ἐν μνήματι, οὐκ εἶδε Δέσποτα, ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σποράς, τὴν φθοράν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου πλ. δ' Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης Ὡδὴ α' Θάλασσαν ἐπηξας

Ἐθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε, ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμά διέρρηξε τοῦ Ἄδου καὶ νεκρούς ἀνέστησε, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ, Οὗτος ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαύμα παρέδειξας, τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εἰς αἶμα, καὶ νεκρούς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεῦτερον τελέσας, Δόξα Σωτῆρ τῆ ἀφάτῳ σου βουλή, δόξα τῆ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀέναον, ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σύ εἶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, θέλων ἐκοπίασας Σωτῆρ μου, καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπείκων, καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τό ὕδωρ ἐζήτησας, τῆ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Ἄρτους εὐλογήσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός, καὶ λαούς ἐχόρτασας ἀφθόνως, καὶ πηγὴν ἀέναον σοφίας, τοῖς διψώσιν ἐπηγγείλω, Σύ εἶ, Σωτῆρ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ δούς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καὶ σύνθρονα, Πατέρα ἀναρχον Θεόν, καὶ Υἱόν συνάναρχον, καὶ Πνεῦμα συναἰδῖον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπόστατον οὐσίαν, μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμνῶν, ἀνάρχου θεότητος καὶ οὐσιότητος τιμῷ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μόνη ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννήτορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκί ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἐμεινας, μηδέν τῆς παρθενίας λυμανθείσης, τούτον ἀγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αεὶ.

Καταβασία

Θάλασσαν έπηξας, βυθίσας σύν άρμασι τόν αλαζόνα Φαραώ και λαόν διέσωσας αβρόχως Κύριε, και εισήγαγες αυτούς εις όρος αγιάσματος, βοώντας, Άσωμέν σοι τώ Θεώ ημών, ωδήν επινίκιον, τώ εν πολέμοις κραταιώ.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, και καταφυγή και στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιών, τή Εκκλησία τάς πηγάς ήνοιξας, Εί τις διψά, πρόθυμος, ίτω και πινέτω, βοών Αγαθέ.

Εκ γής μέν πρός ουρανόν, ανυψωθήναι προφανώς έλεγες, εξ ουρανού Πνεύμα δέ, πέμπειν επηγγείλω τό άγιον.

Θεοτοκίον

Ο φύσει ζωοποιός, και εκ Παρθένου γεννηθείς Κύριος, πάσι πιστοίς δεδώρηται, τήν αθανασίαν ως εύσπλαγχνος, Άλλος, Εστερεώθη η καρδιά μου.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, διδάσκων έλεγεν ο Δεσπότης, ως επέστη τώ ιερώ, καθώς γέγραπται, μεσούσης τής νομικής εορτής.

Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε Ιουδαίοι, Χριστός γάρ ήλθεν, όν περ εκάλουν οι Προφήται, εκ Σιών ελευσόμενον, και κόσμον ανακαλούμενον.

Ει και τοίς λόγοις ου πιστεύετε Ιουδαίοι, τοίς έργοις πείσθητε τού Δεσπότου, τί πλανάσθε αθετούντες τόν άγιον, όν έγγραφεν εν τώ νόμω Μωσής;

Ει τόν Μεσσίαν πάντως δει ελθειν Ιουδαίοι, Χριστός δέ ήλθε ο νύν Μεσσίας, τί πλανάσθε αθετούντες τόν Δίκαιον, όν έγγραφεν εν τώ νόμω Μωσής.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άναρχον τόν Υιόν σου, και τό Πνεύμα ευσεβώς τό πανάγιον, ως ένα τά Τρία φύσει Θεόν.

Και νύν... Θεοτοκίον

Εις τής Τριάδος ών, γενόμενος σάρξ ωράθης, ου τρέψας Κύριε τήν ουσίαν, ουδέ φλέξας τής τεκούσης τήν άφθορον γαστέρα, Θεός ών

όλος καί πύρ.

Καταβασία

Εστερεώθη η καρδιά μου εν Κυρίω, υψώθη κέρασ μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς εν τώ μέσω τού ιερού, μεσαζούσης ενθέως τής εορτής, ο διψών, ανέκραζες, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο γάρ πίνων εκ τούτου, τού θείουνάματος, ποταμούς εκ κοιλίας, εκρεύσει δογμάτων μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τάνάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τάνάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τας πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τήν μεσότητα τών όλων, καί τέλος έχων, καί τής αρχής ως άναρχος περιδεδραγμένος, έστης εν τώ μέσω, βοών, Τών θείων θεόφρονες, δεύτε δωρεών απολαύσατε.

Ως Θεός καί πάντων έχων τήν εξουσίαν, ως δυνατός τό κράτος καθελών τού θανάτου πέμπειν επηγγείλω Χριστέ, τό Πνεύμα τό άγιον, τό εκ Πατρός προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τήν χάριν, τοίς σέ υμνούσι, καί τόν εκ σου τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτηρ απειρόγαμε, ππαισμάτων τήν άφεσιν, τούτοις αιτουμένη πανάχραντε.

Άλλος

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δεί ελθείν, ο δε Μεσσίας Χριστός εστι, παράνομοι; τί απιστείτε αυτώ; ιδού παραγένονε, καί μαρτυρεί ά αυτός ποιεί, τό ύδωρ οίνον εποίησε, Παράλυτον λόγω συνέσφιγγεν.

Μή συνιέντες τάς Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμείς Εβραίοι άνομοι, όντως γάρ ήλθε Χριστός, καί πάντας εφώτισε, καί εν υμίν έδειξε πολλά σημεία καί τεράστια, καί μάτην αρνείσθε τήν όντως ζωήν.

Εν έργον έδειξα ημίν, καί πάντες ήδη θαυμάζετε, ανέκραζε τοίς Ιουδαίοις Χριστός, υμείς περιτέμνετε, καί εν Σαββάτω άνθρωπον, φησίν, εμοί δε τί εγκαλείτε λοιπόν, εγείραντι λόγω Παράλυτον.

Έργα εποίησα πολλά, καί διά ποίον έργον λιθάζετέ με; τοίς Ιουδαίοις Χριστός, ελέγχων ανέκραζεν, ότι άνθρωπον υγιή όλον λόγω εποίησα; μή κρίνετε κατ' όψιν άνθρωποι.

Εν Αποστόλοις ενεργών, καί εν Προφήταις αυτός επαναπαυόμενος, μετά του Πνεύματος, τό άχραντον γέννημα, τής πατρικής φύσεως Χριστέ, τά έθνη προς σήν επίγνωσιν, ανήγες τών σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε μονάς, άναρχε Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον η εν μονάδι Τριάς, ομότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, άκτιστε Θεέ, σώζε τούς ανυμνούντάς σε, καί ρύσαι κινδύνων καί θλίψεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, απεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ αγνή μή παύση πρεσβεύουσα υπέρ ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, προς σέ γάρ αεί καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ο Προφήτης Αββακούμ, τοίς νοεροίς οφθαλμοίς προεώρα Κύριε, τήν παρουσίαν σου, διό καί ανέκραζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή συγκαταβάσει σου.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφων,

εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Τών θείων εορτών, τήν μεσότητα φθάσαντες, τό τέλειον τής ενθέου, αρετής εξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως όντως ιερά η παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τών μεγίστων, εορτών γάρ ορίζει, καί λάμπει αμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νούς αρχαγγελικός ουκ ισχύει νοήσαί σου, τόν άφραστον εκ Παρθένου, καί πανάχραντον τόκον, Σωτήρ μου πολυέλεε.

Άλλος

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς εν παντί τώ κόσμω, δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν, τής γής τά πέρατα θαύματι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις, τόν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτήρ τής βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δε προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γης οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ άγιε, Θεέ αγέννητε, δόξα σοι Λόγε άχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεύμα, τό θείον καί σύνθρονον, καί Ομοούσιον Πατρί καί Υιώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ου πάς ο τρώγων, ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογενήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν τό όνομά σου ονομάζομεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Θύσω σοι, μετά φωνής αιnéσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, εφέστηκε σήμερα, ένθεν τού θείου μέν Πάσχα, θειοτάτω φέγγει καταυγασθείσα, εκείθεν δέ, τού Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, εν τώ ναώ Χριστέ παριστάμενος, τών Ιουδαίων τοίς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν αποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυΐαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ακράδαντον, τών κοσμικών με σκανδάλων, λυτρουμένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταίς θείαις, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί edίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμω, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάττων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ίάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθάιρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υίός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ' ημάς, ενηνθρώπησε, καί μέσον τής εορτής edίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τήν μίαν εν Τριάδι θεότητα, ουσίαν τρισυπόστατον άκτιστον, αμέριστον πάντες δοξολογούμεν, Πατέρα, καί τόν Υίόν, καί τό άγιον Πνεύμα, ως τρία ούσαν καί έν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σε μόνην αγνή Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, ζωοποιήσας ημάς.

Καταβασία

Ως ύδατα θαλάσσης φιλόανθρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, διό, ως Ιωνάς, σοί κραυγάζω Λόγε, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ευ σπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Τῆς εορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ο τῶν απάντων Ποιητῆς καί Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεῦτε καί ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας, ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστῶς ἐκβώμεν, Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν, σύ γάρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ο Οἶκος

Τὴν χερσωθείσάν μου ψυχὴν, πταισμάτων ἀνομίαις, ροαῖς τῶν σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καί δείξον καρποφόρων ἀρεταῖς, σύ γάρ ἔφησ' ἅσι, τοῦ προσέρχεσθαι πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καί ὕδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε καί καθαίρον ἀμαρτίας, τῶν υμνούντων τὴν ἔνδοξον καί θείαν σου Ἐγερσιν παρέχων ἀγαθέ, τὴν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθείσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεόν γινώσκουσι, σύ γάρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Συναξάριον

Τῆ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εορτάζομεν εορτὴν.

Στίχοι

- Ἐστῶς διδάσκει τῆς εορτῆς ἐν μέσῳ,
- Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, Χριστε ο Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ' Ο Εἰρμός

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον, ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον, Ἐυλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἰσχύϊ Σῶτερ τὴν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Ἑβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν, Εὐλογημένος εἰ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σου γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη συ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

**Άλλος
Τών Χαλδαίων η κάμινος**

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εζήτησας, ύδωρ τό ζών Ιησού επαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν, Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Ύδωρ ζών τό αλλόμενον, ύδωρ αθανασίας, η πηγή η αιζως, παρέχει ν επηγγείλω, τοίς πίστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν εκ Πατρός.

Πέντε άρτοις εξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καί τού κόρου τά λείψανα εις άλλας μυριάδας, Σωτήρ επερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς ιεροίς Μαθηταίς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμέν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παῖδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παῖδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελόμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιούδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος

Άγγελοι καί πυρανοί

Δεύτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνείτε, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεσις, τών πατρώνων σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καί ἐδίδασκεν, ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Ἐν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καί ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιωμένος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις, ἀλλ' ὁ πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεκοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον φησί, τὸν δε χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καί παρέβη τὸν νόμον, Ἰουδαῖοι Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς, ὑμῖν φησί, τὸν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καί ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιετέμνετο, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῆ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ, κατενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κί νούντες, τὰς ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετώντες.

Δόξα...

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς Υἱότητα, οὐδε Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδία καί ἀμφῶ, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω, εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάψαντα, καί σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον, ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Ἄγγελοι καί ουρανοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καί ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθέने, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστῶσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καί καινὴν πολιτείαν, παρά Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι

τέλους φυλάπτειν διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, όπως αγίου Πνεύματος, τήν παρουσίαν απολαύσωμεν.

Σύ μου τό θνητόν Ζωοδότα, περιβολήν αθανασίας, καί τής αφθαρσίας τήν χάριν, ενδύσας Σώτερ συνεξανέστησας, καί τώ Πατρί προσήγαγες τόν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εις τήν επουράνιον πάλιν, διαγωγήν ανακληθέντες, τή τής μεσιτείας δυνάμει, τού κενωθέντος μέχρι καί δούλου μορφής καί ημάς ανυψώσαντος, τούτον αξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν, πηγήν καί αιτίαν, τής αφθαρσίας σε Παρθένε πάντες οι πιστοί πεπεισμένοι, ταίς ευφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τήν ενυπόστατον, αθανασίαν ημίν έβλυσας.

Άλλος

Αλλότριον τών μητέρων

Τής εορτής μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ανήλθες ο Σωτήρ μου επί τό ιερόν σου, καί εδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαίοι, καί πόθεν ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; έλεγον.

Ιάματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου πηγάζων επετέλει τέρατα καί σημεία, φυγαδεύων τάς νόσους, ιώμενος τούς ασθενούντας, αλλ' Ιουδαίοι εξεμαίνοντο, τώ πλήθει τών θαυμάτων αυτού.

Τούς απειθείς Ιουδαίους ο λυτρωτής μου, ελέγχων ανεβόα, Μή κρίνετε κατ' όψιν, αλλά τήν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καί γάρ ο νόμος καί εν Σαββάτω περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα άνθρωπον.

Τά μείζονα τών θαυμάτων τοίς Μαθηταίς σου, Σωτήρ ως επηγγείλω, παρέσχες, αποστείλας, εις τά έθνη κηρύξαι τήν δόξαν σου, οι δέ τώ κόσμω, εκήρυττόν σου τήν Ανάστασιν, τήν χάριν καί τήν σάρκωσιν.

Ει άνθρωπον περιτέμνετε εν Σαββάτω, μήπως λυθή ο νόμος, νύν εμοί τί χολάτε, ότι άνθρωπον όλον εποίησα υγιή λόγω; κατά τήν σάρκα υμείς κρίνετε φησί τοίς Ιουδαίοις Χριστός!

Ο τήν ξηράν θεραπεύσας χείρα τώ λόγω, τήν ξηρανθείσαν πάλαι γήν τής εμής καρδιάς, ιασάμενος Λόγε, ανάδειξόν με καρποφόρον, ίνα εργάσωμαι καγώ Σωτήρ, καρπούς εν μετανοία θερμή.

Λεπρώσάν μου τήν καρδίαν αποκαθάρας, καί τής ψυχῆς μου Λόγε τά όμματα φωτίσας, επί κλίνης οδύνης μου, κείμενον ανόρθωσόν με, ως τόν παράλυτον ανέστησας, εν κλίνη κατακείμενον.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις εστί τό σέβειν, τήν άναρχον Τριάδα Πατέρα καί Υιόν τε, καί τό άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παντοκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας κόσμος ήδρασται, τώ κράτει τής ισχύος αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας έν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνωθρόνοι, Αυτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Αλλότριον τών μητέρων η παρθενία, καί ξένον ταίς παρθένοις η παιδοποιΐα, επί σοί Θεοτόκε, αμφοτέρα ωκονομήθη, διό σε πάσαι αι φυλαί τής γής απαύστως μακαρίζομεν.

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ο τόν κρατήρα έχων, τών ακενώτων δωρεών, δός μοι αρύσασθαι ύδωρ, εις άφεςιν αμαρτιών, ότι συνεχόμαι δίψη, εύσπλαγχνε μόνε οικτίρμον. **(Δίς)**

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Η σοφία καί δύναμις, τού Πατρός τό απαύγασμα, Λόγος ο αϊδιος, καί Υιός τού Θεού, εν ιερώ παρεγένετο, σαρκί καί εδίδασκεν Ιουδαί αγνώμονας, καί ων τούς λαούς, τούς δεινούς καί εθαύμαζον, τής σοφίας τόν πλούτον εκβοώντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρ' ουδενός μή μεμαθηκώς; **(Δίς)**

Γραμματείς επεστόμιζεν, Ιουδαίους διήλεγχεν, ο Μεσσίας Κύριος, εκβοών αυτοίς, Μή τήν κατ' όψιν παράνομοι, ως άδικοι κρίνετε, εν Σαββάτω γάρ εγώ, τόν Παράλυτον ήγειρα, όθεν Κύριος, τού Σαββάτου υπάρχω, καί τού νόμου, τί ζητείτέ με φονεύσαι, τόν τούς θανόντας εγείραντα;

Μωϋσέα ελίθασαν οι δεινοί καί παράνομοι, Ιουδαίων σύστημα τό
αχάριστον, τόν Ησαΐαν δέ έπρισαν, ξυλίνω εν πρίονι, εν βορβόρω τόν
σοφόν, Ιερεμίαν ενέβαλον, τόν δέ Κύριον, εν Σταυρώ ανυψούντες,
επεβόων, Τόν ναόν ο καταλύων, σώσον σαυτόν καί πιστεύσομεν.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Ανατολίου**

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρ ς Χριστού, καί
φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν
τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα, καί τήν Ανάληψιν
εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί ς'.

Ο Απόστολος

Εν ταίς ημέραις εκείναις, κατέφυγον οι Απόστολοι εις τάς πόλεις τής
Λυκαονίας...

Ευαγγέλιον, εκ τού κατά Ιωάννην

Τής Εορτής μεσουσίης, ανέβη ο Ιησούς εις τό Ιερόν, καί edίδασκε, καί
εθαύμαζον οι Ιουδαίοι, λέγοντες...

Κοινωνικόν

Ο τρώγων μου τήν Σάρκα, καί πίνων μου τό Αίμα, εν εμοί μένει, καγώ
εν αυτώ, είπεν ο Κύριος.

ρ45 [top](#)

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'
Ήχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς**

Προκαταλύσας τό κράτος τού θανάτου, Χριστέ τώ θανάτω σου, ζωήν
παρέσχες βροτοίς, εν τή ενδόξω Εγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος
ανθρώπων τή καταβάσει σου, Όθεν χαριστήριον, αίνόν σοι άδομεν,
τήν εορτήν εορτάζοντες, τής τριημέρου, καί λαμπροφόρου σου
Αναστάσεως, εν ή τό μέσον τών πανσέπτων νύν, ημερών ημίν πάσιν

επέλαμψεν, Ιησού ζωοδότα, ευεργέτα τών ψυχών ημών.

Πρό τού τιμίου σταυρού σου καί τού Πάθους, θαυμάτων τά ένδοξα, επιτελών τοίς λαοίς, τής εορτής καθώς γέγραπται, εν μέσω έστης, τής νομικής Χριστέ Παντοδύναμε, καί πάσιν εβόησας, Εί τις διψά, πρόσ εμέ αυτομολείτω, καί ύδατος τού θείου πόμα, απαντησάτω καί ζωήςνάματα, ύδωρ ζωής γάρ καί δυνάμεως καί σοφίας εγώ πάσι δίδωμι, ότι θέλων ανθρωποις, ωμοιώθην ως φιλάνθρωπος.

Ως επί κλίνης με κείμενον οδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τών εγκλημάτων μου καί παρειμένον τοίς μέλεσιν, ως διά μέγα, φιλανθρωπίας πέλαγος άνθρωπος, θελήσει γενόμενος, νύν αοράτως με, ως τόν παράλυτον έγειρον, καί τρίβους θείας, τών εντολών σου τρέχειν ευόδωσον, ο πρό τού Πάθους, τοίς λαοίς Σωτήρ, τών Εβραίων θαυμάτων τοίς πλήθεσι, παριστάμενος ότι, Θεός ών, βουλήσει πάσχεις σαρκί.

Δόξα... Καί νυν... Ήχος β'

Ότε παρεγένου εν ιερώ Χριστέ ο Θεός, με λαοίς εδίσουσης τής εορτής, τότε τοις δασκες βοών, ο πιστεύων εις εμέ, κάν αποθάνη ζήσεται, οι δέ Ιουδαίοι διεπρίοντο, μετά τών Φαρισαίων, καί Σαδδουκαίων, καί Γραμματέων, λέγοντες, Τίς εστιν ούτος, ός λαλεί βλασφημίας; μή λογιζόμενοι, ότι σύ υπάρχεις ο πρό πάντων αιώνων, σύν Πατρί καί Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ημών, δόξα σοι.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος γ' Αναστάσιμον**

Ο τώ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ήλιον, καί τώ φωτί τής σής αναστάσεως, φαιδρύνας τά σύμπαντα, πρόσδεξαι ημών τόν εσπερινόν ύμνον φιλάνθρωπε.

Αποστολικόν

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος υμών, άγιοι Απόστολοι, ειδώλων πλάνην ελύσατε θεογνωσίαν κηρύξαντες, ούτος ο καλός αγών, υμών υπάρχει μακάριοι, διό υμνούμεν, καί δοξολογούμεν υμών τά μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ελπίδι βεβαιωθέντες τή αγάπη τού σταυρού σου ψυχικώς ενωθέντες, τού εχθρού τήν τυραννίδα έλυσαν, καί τυχόντες τών στεφάνων, μετά τών ασωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

**Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'
Γερμανού**

Μεσούσης τής Εορτής, δοξάζομεν τόν εν μέσω τή γής, σωτηριάν εργασάμενον, Μέσον μέν δύο ληστών η ζωή εν ξύλω εκρέματο, καί τώ μέν βλασφημούντι εσιώπα, τώ δέ πιστεύοντι εβόα, Σήμερον μετ' εμού έση εν τώ Παραδείσω, Κατήλθεν εν τάφω, εσκύλευσε τόν Άδην, καί ανέστη τριήμερος, σώζων τάς ψυχάς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τής Οκτωήχου
Ήχος γ' Αναστάσιμον
Τήν ωραιότητα**

Πάντα ανθρώπινα, καταδεξάμενος, πάντα ημέτερα, οικειωσάμενος, προσηλωθήναι εν Σταυρώ, ηυδόκησας ποιητά μου, θάνατον ελόμενος, υπομείναι ως άνθρωπος, ίνα τό ανθρώπινον, εκ θανάτου λυτρώση ως Θεός, διό ως ζωοδότη βοώμέν σοι, Δόξα Χριστε τή Αναστάσει σου.

Αποστολικόν

Τών Αποστόλων σου, τήν μνήμην Κύριε, υπερεφαΐδρυνας, ως παντοδύναμος, ότι ενίσχυσας αυτούς, τά Πάθη σου μιμήσασθαι, ενίκησαν ανδρείως γάρ, τού Βελίαρ τήν δύναμιν, όθεν καί απέλαβον, Ιαμάτων χαρίσματα, Αυτών ταίς ικεσίαις φιλόανθρωπε, ειρήνην παράσχου τώ λαώ σου.

Μαρτυρικόν

Θωρακισάμενοι, τήν πανοπλίαν Χριστού καί ενδυσάμενοι όπλα τής πίστεως, τάς παρατάξεις τού εχθρού, ανδρικώς κατεβάλετε, προθύμως τή ελπίδι γάρ, τής ζωής υπεμείνατε, πάσας τών τυράννων, πρίν απειλάς τε καί μάστιγας, διό καί τούς στεφάνους εδέξασθε, Μάρτυρες Χριστού καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον

Προφήται προεκήρυξαν, Απόστολοι εδίδαξαν, Μάρτυρες

ωμολόγησαν, καί ημεῖς ἐπιστεῦσαμεν, Θεοτόκον σε κυρίως
υπάρχουσαν, διό καί μεγαλύνομεν τόν τόκον σου τόν ἀφραστον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εστηκώς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Εορτῆς, ὁ
διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ὁ γάρ πίνων ἐκ
τοῦτου, τοῦ θεοῦ μου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει
δογμάτων μου, ὅς τις δέ πιστεύει, εἰς ἐμέ τόν σταλέντα, ἐκ θεοῦ
Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται, Διά τοῦτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι
Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τά νάματα, τῆς σῆς
φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Α Ἰ ν ο υ ς Στιχηρά ἱστώμεν Στίχους δ' καί τῆς Οκτωήχου Ἦχος γ' Αναστάσιμον

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φῶς φιλόνητο, ἀνέστης γάρ
ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα
σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τόν μόνον ἀναμάρτητον, Ἐλέησον ἡμᾶς.
(Δίς)

Ἀποστολικόν

Τάς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας, ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι
Ἀπόστολοι, δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν παρέχετε, ἰατρούοντες τά πάθη
τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν, διό ἔχοντες παρηρησίαν αὐτόν
ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν

Ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμπετε, καί μετὰ θάνατον ἅγιοι Μάρτυρες,
τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἀγωνισάμενοι, διό ἔχοντες παρηρησίαν, Χριστόν
ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος δ'

Κύριε, πρό τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ
ἱερῷ ἀνήλθες, Ἰουδαίους παρηρησία διδάσκων, τά Μωσέως, καί ἐν
νόμῳ διά σου νομοθετηθέντα, ἐκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τῆς σῆς
σοφίας τό ἀφραστον μυστηριον, τήν κατά σου σκευωρίαν ἐν αυτοῖς
φθόνῳ ἐμελέτων, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μή μεμαθηκώς;
ἀγνοοῦντες σε τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Μέγας εἰ βασιλεύ καί μέγα σου τό κράτος, μέγਾਲως γάρ πτωχεύσας, μέγάλων χαρισμάτων, τήν οικουμένην ἐπλήσας.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Ἐστης ἐν τῷ ναῷ, ἐκβλύζων σου τά ρεῖθρα, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, καί ἀρδῶν τοὺς διψῶντας τήν θεῖαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ἡμῶν...

Σώσαί με βουληθεῖς, σαρκούσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καί μέσον τοῦ ναοῦ σου τήν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'
Ἰωάννου Μοναχοῦ

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς πρό τοῦ Πάθους, καί τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἥς διδάσκων ἀγαθέ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθούντας Ἰουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματεῖς, καί βοῶν πρός αὐτούς, ο διψῶν, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ο πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θεοῦ, ποταμοί ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, Ὡ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! ο τά πάντα πληρῶν Θεός ἡμῶν δόξα σοι.

ρ46 [TOP](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Ὡφθη φωτοφανῆς καί τερπνῆ, τῆς τοῦ Σωτήρος, Ἀναστάσεως σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρουκτωρούσα κόσμον θεῖαις χάρισι, Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδοχούσα τεράστια, τῆς ἀφθαρσίας, ἀπαστράπτει τά σύμβολα, καί προδείκνυσι, τήν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστής τῆς πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν, διό καί παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμός, τῆς εορτῆς νύν μεσαζούσης ο Κύριος, τά ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οἱ διψῶντες δεύτε, καί ἀρύσασθε, Πηγὴ συμπαθείας γάρ, καί ἐλέους τό πέλαγος, αὐτός ὑπάρχων, βρῦει κόσμῳ τήν ἀφῆσιν, πλύνει πταίσματα, καί καθαίρει

νοσήματα, σώζει τούς τήν Ανάστασιν, αυτού εορτάζοντας, σκέπει τούς πόθω τιμώντας, τήν μετά δόξης Ανάληψιν, αυτού καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Μέσον τού ιερού εστηκώς, ο απερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός γάρ υπήρχε φύσει, κάν δι' ημάς βροτωθείς, περιγεγραμμένος, ώφθη σώματι, τοίς πάσιν ανέβλυζε, τά ζωήρρυτα ρήματα τοίς πάσι λέγων, Τάς ψυχάς εκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τών παθών αναψύξατε, μήτις αποστερήσοιτο, τής πόσεως άνθρωποι, θείαν γάρ χάριν δωρούμαι τής αθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας, συμμεθέξει μοι τώ κτίστη καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τής εορτής μεσούσης, τής σής Χριστέ Αναστάσεως, καί θείας παρουσίας τού αγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τών θαυμάτων σου, ανυμνούμεν τά μυστήρια, εν ή κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τής Οκτωήχου

Ήχος γ' Σταυρώσιμον

Ξύλον παρακοής τώ κόσμω θάνατον εβλάστησε, τό δέ ξύλον τού Σταυρού ζωήν καί αφθαρσίαν, διό σε προσκυνούμεν, τόν σταυρωθέντα Κύριον, Σημειωθήτω εφ' ημάς, τό φώς τού προσώπου σου, Κύριε.

Αποστολικόν

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου η πλάνη κατήργηται, γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ύμνον σοι καθ' εκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν

Μεγάλη τού Σταυρού σου Κύριε η δύναμις, επάγη γάρ εν τόπω, καί ενεργεί εν κόσμω, καί ανέδειξεν εξ αλιένων Αποστόλους, καί εξ εθνών Μάρτυρας, ίνα πρεσβεύωσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής πρό τού Πάθους, καί τής ενδόξου Αναστάσεώς σου, Κύριε, ής διδάσκων αγαθέ εν τώ ιερώ, τούς απειθείς Ιουδαίους, καί Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών πρός αυτούς, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ο πιστεύων εις εμέ, ύδατος ζωής Πνεύματος θείου, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιτίας αυτού, Ω τής αρρήτου σοφίας τής σής συνέσεως! ο τά πάντα πληρών Θεός ημών δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Σταυρώσιμον Ἦχος γ'

Τήν ωραιότητα τής παρθενίας σου

Σταυρόν καί θάνατον, παθεῖν ελόμενος, μέσον τής κτίσεως, τούτον κατέπηξας ὅτε ευδόκησας Σωτήρ, τό σῶμά σου προσηλώσαι, τότε καί ὁ ἥλιος, τάς ακτίνας απέκρυψε, ταῦτα καί Ληστής ὁρών, ἐν Σταυρώ σε ἀνύμνησε, Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ, καί ἔλαβε πιστεύσας τόν Παράδεισον.

Αναστάσιμον

Τό ακατάληπτον, τό τής Σταυρώσεως, καί ανερμήνευτον, τό τής Εγέρσεως, θεολογούμεν οἱ πιστοί μυστήριον ἀπόρρητον, σήμερον γάρ θάνατος, καί ὁ Ἄδης κατήργηται, γένος δέ τό βρότειον ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται, διό ευχαριστοῦντες βοῶμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή Εγέρσει σου.

Μαρτυρικόν

Τό εὐψυχον τής καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τά μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τής αἰωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Ἀλλά πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τά φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Εορτής Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής σοφίας τό ὕδωρ καί τής ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θεῖον νόμον σου δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σβεννύει, τής πλάνης τοῦς ἀνθρακας, ὅθεν εἰς αἰώνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεύ ἐπουράνιε, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἶνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος γ' Σταυρώσιμον

Φθόνω τρυφῆς εκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν χαλεπόν, ἀλλ' οὐ παρείδες
Δέσποτα, ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τό κατ' ἐμέ, σταυρούσαι καί σῶζεις με, εἰς
δόξαν εἰσάγεις με, Λυτρωτά μου, δόξα σοι. (Δίς)

Ἀποστολικόν

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν,
Χριστός γάρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς,
καί ἐκῶν ἐτάφη, καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα,
Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν

Τῶν ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμήσωμεν,
ὅτι θέατρον γενόμενοι Ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης
στέφανον παρά Χριστοῦ ἐκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνήλθες, τοῦ ἱεροῦ ὁ
Σωτὴρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς
παρρησία, καί ἔλεγες, Ἐγὼ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ
ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς
ἀθανάτου ζωῆς.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ὅλος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ολλύμενόν με θέλων,
ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνούσαί μοι φιλόνηρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Πέπαυται ἡ σκιά, ἰδοὺ γάρ ὁ Μεσσίας, τῆς εορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάρι ν
ὡσπερ ἄλλον φωσφόρον ἐναπήστραψεν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν...

Ἐρχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τό νόμα, πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ
Σωτὴρ μου, καί πίετε τὴν χάριν, ἐνθέως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμόνας καί ψυχικὰς λαμπηδόνας

διαυγάσωμεν, καί τήν ζωήν κατίδωμεν Χριστόν, εν ιερῷ αφικόμενον, υπερβολή αγαθότητος, ἵνα τόν εχθρόν θριαμβεύση, καί σῶση τό γένος ημών, διά πάθους Σταυροῦ καί τῆς Αναστάσεως, πρὸς ὄν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ρ47 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ο ποιητής τῶν απάντων, καί τῆς ζωῆς χορηγός, ο τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ, συναϊδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καί γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου, σοφίας ὡς αγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ιουδαίων Χριστέ, τῷ ιερῷ ἐπέστης, ο τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καί Γραμματεῖς, διελέγχων, ὡς γέγραπται, καί καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν, καί θαυμάτων ἐπιδείξειςιν.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καί τῶν καλῶν παροχεύς, ο χέων θεῖα ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε πρὸς με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς, οἱ διψῶντες ἀρύσασθε, καί ποταμοὶ ἐκ κοιλίας ὑμῶν, φησί, χαρισμάτων θεῶν ρεύσουσι.

Δόξα... Ἦχος α'

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἡ Χριστός, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτόν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας, καί θεοπρεπῶς θαυματουργῶν, ἐν οστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καί τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ἦχος γ'

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον, πανσεβάσμιε; πείραν γάρ ἀνδρός μὴ δεξαμένη, πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱόν ἐν σαρκί, τόν πρό αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδαμῶς υπομείναντα τροπήν, ἢ φυρμόν, ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἐκατέρας ουσίας, τὴν ιδιότητα σῶαν φυλάξαντα, Διό, Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐτόν ἰκέτευε σωθῆναι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, Θεοτόκον ὁμολογούντων σε.

Στιχηρά Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου

Ἦχος γ'

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καί Διαβόλου
ἡ πλάνη κατήργηται.
γένος δέ ανθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην
προσφέρει.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα, τῆ Αναστάσει σου Κύριε, καί ο Παράδεισος
πάλιν ἠνέωκται, πάσα δέ ἡ κτίσις ανευφημούσά σε, ὕμνον σοι καθ'
ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Δοξάζω τοῦ Πατρός, καί τοῦ Υιοῦ τήν δύναμιν, καί Πνεύματος αγίου,
υμνώ τήν εξουσίαν, αδιαίρετον, ἀκτιστον θεότητα, Τριάδα Ομοούσιον,
τήν βασιλεύουσαν εἰς αἰώνας αἰώνων.

Στίχ. Τῷ οίκῳ σου πρέπει αγίασμα...

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, αμαυρώσας τόν ἥλιον, καί τῷ φωτί τῆς σῆς
Αναστάσεως, φαιδρύνας τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τόν
εσπερινόν ὕμνον φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος α'

Εν τῷ ιερῷ ἐπέστης, ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσοῦσης τῆς εορτῆς,
διδάσκων καί ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους καί
Γραμματεῖς, καί βοῶν παρρησία πρὸς αὐτούς, ο διψῶν ἐρχέσθω
πρὸς με, καί πινέτω ὕδωρ ζωηρόν, καί οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ο
πιστεύων τῆ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοί ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ
ζωῆς αἰωνίου, Ὡ τῆς αγαθότητος, καί τῆς ευσπλαχνίας σου, Χριστέ ο
Θεός ἡμῶν! Δόξα σοι.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Αναστάσιμα Ἦχος γ'

Χριστός ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται ἡ ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων, ο

πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καί δημιουργός πάντων τῶν γεγονότων, τήν καταφθαρείσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν, οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις, ὁ γάρ τῶν ὅλων Δεσπότης, τό κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα...

Σαρκί τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τό πικρόν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τή Ἐγέρσει σου, καί τόν ἄνθρωπον νύν κατ' αὐτοῦ ἐνίσχυσας, τῆς ἀρχαίας κατάρας τήν ἦταν ἀνακαλούμενος, ὁ ὑπερασπιστής τῆς ζωῆς ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν, τήν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε, ἐν τῇ σαρκί γάρ τή ἐκ σοῦ προσληφθεῖση ὁ Υἱός σου καί Θεός ἡμῶν, τό διά Σταυροῦ καταδεξάμενος Πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθοράς ὡς φιλόανθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἥς διδάσκων Σωτήρ μου ἐν ἱερῷ, ἐλέγχων τε τήν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Εβραίων, καί βοῶν τοῖς ὄχλοις, θεία φωνή ὡς φιλόανθρωπος, ὁ διψῶν ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρός με καί πινέτω, ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τά νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου, Διά τούτο βοῶμέν σοι, Κατάπεμψον Χριστέ ὁ Θεός, ὁ μόνος τό πανάγιον Πνεύμά σου, καί σώσον ἡμᾶς, ὅτι ὑπάρχεις πολυέλεος.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Στιχηρά Ἀναστάσιμα Ἦχος γ'

Δεῦτε πάντα τά ἔθνη, γνῶτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν, Χριστός γάρ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καί ἐκὼν ἐτάφη, καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σώσαι τά σύμπαντα, Αὐτόν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τά θαυμάσια, οἱ φύλακές σου Κύριε, ἀλλά τό συνέδριον τῆς ματαιότητος, πληρώσαν δῶρων τήν δεξιάν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τήν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται, τῆς, Ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα,

Μαρία γάρ η Μαγδαληνή επί τό μνήμα ήλθεν, εύρεν Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τοίς ιματίοις εξαστράπτοντα, καί λέγοντα, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, ουκ έστιν ώ δε, αλλ' εγήγερται, καθώς είπε, προάγων εν τή Γαλιλαία.

Εν τώ φωτί σου Δέσποτα, οψόμεθα φώς φιλόανθρωπε, ανέστης γάρ εκ τών νεκρών, σωτηρίαν τώ γένει τών ανθρώπων δωρούμενος, ίνα σε πάσα κτίσις δοξολογή, τόν μόνον αναμάρτητον, Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Φωτισθέντες αδελφοί, τή Αναστάσει τού Σωτήρος Χριστού, καί φθάσαντες τό μέσον τής εορτής τής δεσποτικής, γνησίως φυλάξωμεν τάς εντολάς τού Θεού, ίνα άξιοι γενώμεθα καί τήν Ανάληψιν εορτάσαι, καί τής παρουσίας τυχείν τού αγίου Πνεύματος.

**Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά**

Νάουσα η πηγή, τής σής σοφίας πόμα πνευματικόν πηγάζει, ού πίνοντες δογμάτων ενθέων εμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου...

Τέτρωται τό δεινόν, Εβραίων όντως γένος, ακουόντων σου Λόγε, διδάσκοντος τοίς όχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών,...

Ήκες ο πλαστουργός, εν τή Σιών καί έστης, εν μέσω τού λαού σου, καί τοίς λαοίς εδίδως, τήν χάριν τήν σωτήριον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κύριε, πρό τού αχράντου σου Σταυρού, τής εορτής μεσούσης, εν τώ ιερώ ανήλθες, Ιουδαίους παρρησία διδάσκων τά Μωσέως, καί εν νόμω διά σου νομοθετηθέντα, εκπληττόμενοι δέ Χριστέ, τής σής σοφίας τό άφραστον μυστήριον, τήν κατά σου σκευωρίαν εν εαυτοίς φθόνω εμελέτων, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, σέ τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

ρ51 [top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ**

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ἦχος δ'

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο
Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ
ανεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε,
καί τήν εἰς οὐρανοῦς ἀνοδόν, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός
καί φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τό ἐπιτόμον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ
Σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεῖς, καί εἰς Ἄδου κατελθὼν Δυνατέ, τοῦ
θανάτου τά δεσμά, ὡς Θεός, διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τὴν ἐκ
νεκρῶν σου Ανάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες, Παντοδύναμε Κύριε
δόξα σοι.

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τό
βασίλειον ἔλυσας, γένος δέ τό ἀνθρώπινον, ἐκ φθοράς ἠλευθέρωσας,
ζωῆν καί ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τήν τοῦ Σωτήρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ὡς
ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ Ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καί ἀφθαρσίαν καί
ζωῆν, πάντες ἐλάβομεν κράζοντες, ὁ σταυρωθεῖς, καί ταφεῖς, καί
ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Αναστάσει σου, μόνε Φιλόανθρωπε.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ευρῶν ὁ Ἰησοῦς τήν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ
ὔδωρ παρ' αὐτῆς ὁ νέφεισι καλύπτων τήν γῆν Ὡ τοῦ θαύματος! οἱ τοῖς
Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὔδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν
ὔδασι τήν γῆν κρεμάσας, ὔδωρ ζητῶν, ὁ πηγᾶς καί λίμνας ὑδάτων
ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τήν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ
πολεμήτορος ἐχθροῦ, καί ποτίσασθαι ὔδωρ ζωῆς, τήν φλεγόμενην ἐν
τοῖς ἀποπήσασι δεινῶς, ὡς ὁ μόνος εὐσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ἦχος δ'

Ἀσπόρως συνέλαβες, καί ἐκύησας ἀφράστως, τόν καθελόντα
δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καί υψούντα ταπεινοῦς, καί ἐγείροντα κέρας
χριστῶν αὐτοῦ, δοξάζοντας Χριστοῦ τόν Σταυρόν, καί τήν Ταφήν, καί
τήν ἐνδοξον Ανάστασιν. Διό σε Θεοτόκε, τήν πρόξενον τῶν τοσοῦτων

αγαθών, ασιγήτοις εν ω δαίς μακαρίζομεν, ως πρεσβεύουσαν αεί, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος δ'

Κύριε ανελθών εν τώ σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γενεί, διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

Ἦχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Ο εξ ανάρχου Πατρός Υιός αχρόνως, διά συγκατάβασιν καί σωτηρίαν βροτών, Θεός ών ανθρωπος γέγονεν, ίνα παράσχη, τώ Πρωτοπλάστω νύν τόν Παράδεισον, άμα καί τήν άπασαν φύσιν λυτρώσηται, εκ τής απάτης τού όφεως, καί τήν εικόνα, πεσούσαν σώση ως ευδιάλλακτος, όθεν Μητέρα απειργάσατο, νυμφοτόκον αγνήν, τήν αμόλυντον, ήν ως άγκυραν πάντες, τών ψυχών ημών κεκτήμεθα.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Σωματωθέντα τόν κτίστην τών απάντων, έσχες εν τή μήτρα σου θεομακάριστε, αναμορφούντα τόν ανθρωπον, τόν πρίν πεσόντα, τή παραβάσει διά τού όφεως, Θεόν γάρ γεγέννηκας, σαρκί αφράστως ημίν, καί τής φθοράς ηλευθέρωσας, τήν φύσιν πάσαν, παλαιωθείσαν διά τού τόκου σου, διό υμνούμεν καί δοξάζομεν, σου τήν χάριν Παρθένε ανύμφευτε, δυσωπούντες ρυσθήναι, διά σου πάσης κολάσεως.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Ίνα σου πάσι τό πλήθος τού ελέους, καί τής αγαθότητος ανακαλύψης ημίν, τό αδιόριστον πέλαγος, τάς αμαρτίας, τών οικετών σου πάσας εξάλειψον, έσχες γάρ πανάμωμε, ως Μητηρ ούσα Θεού, τήν εξουσίαν

τής κτίσεως, καί διεξάγεις, πάντα ως θέλεις τή δυναστεία σου, καί γάρ η χάρις, η τού Πνεύματος, τού αγίου σαφώς ενοικούσα εν σοί, συνεργεί σοι εν πάσιν, αενάως Παμμακάριστε.

Δόξα... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ ο Θεός, δι' ἀφατον οικονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρείτις τοῦ λόγου σου τοῦ Φιλανθρώπου, κατέλιπε τό ἀντλημα ἐπὶ τό φρέαρ, καί ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει, Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὗτος ὑπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... ο αυτός,

Μεσοῦσης τῆς εορτῆς, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σύ εἶ ἡ σοφία ἡ κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Ἐσκύλευται ο θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

**Ἐτερον τῆς Εορτῆς
Ἦχος πλ. δ'**

Μεσοῦσης τῆς Εορτῆς, διψώσάν μου τήν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα, ὅτι πάσι Σωτήρ ἐβόησας, ο διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω, Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Ἐκτενής καί Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ἀνέστη... τόν Προοιμιακόν, κτλ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχ. ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ' τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ' καί τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα γ'.

**Στιχηρά Ἀναστάσιμα
Ἦχος δ'**

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γάρ ἀνεκαίνισας, τήν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καί τήν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδόν, καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς ὁ μόνος ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτόμον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών Δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά, ως Θεός, διέρρηξας, διό προσκυνούμεν την εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βιώντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον έλυσας, γένος δέ τό ανθρωπίνον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στιχηρόν Ανατολικόν

Δεύτε ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τού Σωτήρος τριήμερον Έγερσιν, δι' ως ελυτρώθημεν τών τού Άδου αλύτων δεσμών, καί αφθαρσίαν καί ζωήν, πάντες ελάβομεν κράζοντες, ο σταυρωθείς, καί ταφείς, καί αναστάς, σώσον ημάς τή Αναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Έχος ο αυτός

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ

Πάρεστιν η μεσότης ημερών, τών εκ σωτηρίου αρχομένων Εγέρσεως, Πεντηκοστή δέ τή θεία σφραγιζομένων, καί λάμπει τās λαμπρότητας αμφοτέρωθεν έχουσα, καί ενούσα τās δύο, καί, παρείναι τήν δόξαν προφαίνουσα, τής δεσποτικής Αναλήψεως σεμνύνεται.

Έκουσε και ευφράνθη η Σιών ευαγγελισθείσης τού Χριστού Αναστάσεως, οι δέ πιστοί αυτής γόνοι ηγαλλιάσαντο, τούτον θεασάμενοι, καί εκπλύνοντα Πνεύματι, ρύπον χριστοκτονίας, ευτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τήν τών εκατέρων ευφρόσυνον μεσότητα.

Έγγικεν η τού θείου δαψιλής, χύσις επί πάντας, ώσπερ γέγραπται, Πνεύματος, η προθεσμία κηρύττει, ημισευθείσα, τής μετά Χριστού θάνατον, καί ταφήν, καί Ανάστασιν, παρ' αυτού δεδομένης, απευδούς Μαθηταίς υποσχέσεως, τήν τού Παρακλήτου δηλούσης επιφάνειαν.

Καί τής Σαμαρείτιδος Ιδιόμελα

Έχος α'

Επί τήν πηγγήν επέστη, η πηγγή τών θαυμάτων, εν τή έκτη ώρα, τής Εύας ζωγήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού

Παραδείσου, απάτη τού όφεως, Ἦγγικεν ούν η Σαμαρείτις αντλήσαι ύδωρ, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καγώ ύδατος αλλομένου εμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς όχλοις ανήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ίδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ἦχος β'

Επί τό φρέαρ ως ήλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εύσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ύδωρ τής πίστεως, καί λήψομαι τής κολυμβήθρας τά νάματα, αγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος ο αυτός

Ο συνάναρχος καί συναϊδιος Υίός, καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγομένη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχεις, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα, λέγουσα, Δεύτε ίδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεί ύδωρ παρ' αυτής ο νέφеси καλύπτων τήν γήν Ω τού θαύματος! ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ύδωρ αιτών, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας, ύδωρ ζητών, ο πηγάς καί λίμνας υδάτων εκχέων, θέλων ελκύσαι όντως αυτήν, τήν θηρευομένην υπό τού πολεμήτορος εχθρού, καί ποτίσασθαι ύδωρ ζωής, τήν φλεγόμενην εν τοίς ατοπήσασι δεινώς, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Ἦχος δ'

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυϊδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλείά σοι ποι ήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη καί τώ ιδίω θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εις τήν Λ ι τ ή ν

Τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής, ως έθος

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος γ'

Αγαλλιάσθω σήμερον φαιδρώς, ο ουρανός καί η γή, ότι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ως άνθρωπος, ίνα τόν Αδάμ εξάρη τής κατάρας παγγενή, καί θαυμαστούται θαύμασιν, εν Σαμαρεία προσοφικόμενος, γυναικί δέ παρέστη, ύδωρ ζητών, ο νεφέλαις ύδασι περιβαλλόμενος, Διό πάντες οι πιστοί προσκυνήσωμεν, τόν δι' ημάς εκουσίως πτωχεύσαντα, ευσπλαγχνω βουλή.

Εις τόν Στίχον Στιχηρόν Αναστάσιμον τής Οκτωήχου.

Ἦχος δ'

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Ἄδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Ἐγερσιν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἄγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μήημα τού Ζωοδότου, εύρον Ἄγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός

προσφθεγξάμενος, αταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, και γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ως ώφθης επί γής, Χριστέ Ο Θεός, δι' άφατον οικονομίαν, ακούσασα η Σαμαρείτις τού λόγου σου τού Φιλανθρώπου, κατέλιπε τό άντλημα επί τό φρέαρ, και έδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε, ίδετε καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο έχων τό μέγα έλεος.

Και νύν... ο αυτός,

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωέλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ εί η σοφία η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, και τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Έτερον τής Εορτής

Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής Εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισοννάματα, ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών ερχέσθω πρός με και πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός, δόξα σοι.

Τά αυτά, και εις τό, Θεός Κύριος

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός

Ού η ακροστιχίς.

Τέταρτος Ύμνος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους.

Ὡδή α' Ἦχος δ' Θαλάσσης τό ερυθραῖον

Τριάδα θεαρχικὴν δοξάσωμεν, ταῖς υποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν, τῶν τριῶν συναΐδιον, σύνθρονον, ἣν δυσωποῦντες λέγομεν, Σῶσον τοὺς πίστει σε δοξάζοντας.

Εχρίσθη ὑπὸ Πατρὸς τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως θεουργικῷ ελαίῳ, ὁ Υἱός, καὶ βροτός ἐχρημάτισε, καὶ τῆς μίας θεότητος, τό τρισυπόστατον ἐδίδαξε.

Τό κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονάς ὁ τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ μὴ φέροντα ὀράν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον

Ἀφράστως τόν ποιητὴν γεγέννηκας, τῶν ὅλων πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀράς, τοὺς βροτοὺς καὶ θανάτου φθοράς, καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν, ἓνα Θεόν τόν τρισυπόστατον.

Ὡδή γ' Οὐκ ἐν σοφία

Ρῆμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἀγίοις τό πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστέ, παρὰ Πατρὸς τόν Παράκλητον τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ Ἀβραάμ, ὅτι ὠφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριττὴ μονάς, τό ἀπαράλλακτον ἔδειξας, τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ὁ χαρακτήρσιν, ἐν τρισίν εἰς Θεός πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ρύσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον

Στοιχειωθέντες τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηενικὴν καὶ τριλαμπή, τὴν θεαρχίαν δοξάζομεν, καὶ σέ μακαρίζομεν τὴν Αἰσιπάρθενον.

Καθίσματα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τρισήλιε ἀκτίστε καὶ Ὁμοούσιε, μονάς τρισυπόστατε, καὶ ἀκατάληπτε, τοὺς δούλους σου οἰκτεῖρον, σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεός

ελεήμων, σέ γάρ Κύριε μόνον, λυτρωτήν καί Δεσπότην, κεκτήμεθα
βοώντες, Γενού ημίν ίλεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πολλαίς περιστάσεσι, και συμφοραίς τών Παρθένε κυκλούμενοι, καί
πρός απόγνωσιν, αεί περιπίπτοντες, μόνην σε σωτηρίαν, καί ελπίδα,
καί τείχος, έχομεν Θεοτόκε, καί προς σέ κατά χρέος, εν πίστει καί νύν
προσπρέχομεν, Σώσον τούς δούλους σου.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος έν δόξη

Υπερούσιον Τριάδα, εν μονάδι θεότητος, καί κυριαρχίαν, σύν τοίς
Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ως αδιαίρετον φύσει, ως ασύγχυτον, ως
ισόροπον, δόξης Θεέ ακατάληπτε.

Μεριστήν ούσαν αφράστως, τοίς προσώποις θεότητα, καί
ταυτιζομένην, άμα τή μιά κυριότητι, απεριόριστον μόνην,
απερίγραπτον, ανυμνούμέν σε, τόν Ποιητήν πάσης κτίσεως.

Νούς ο άναρχος τόν Λόγον, απορρήτως γεγέννηκε, καί τό θείον
Πνεύμα, τό ισοσθενές εκπεπόρευκε, καί διά τούτο Τριάδι Ομοούσιον,
τόν Δεσπότην τών όλων Θεόν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον

Οπτανόμενος τοίς πάλαι, τυπικώς προκατήγγειλε, τήν εκ σου
Παρθένε, σάρκωσιν ο Λόγος, αλλ' ύστερον, επιφανείς τοίς ανθρώποις
κατ' αλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν αρχήν εφανέρωσεν.

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Συνέντες εκ πίστεως, τής παντουργού θεότητος, μίαν μέν απρόσιτον
ουσίαν τρείς δ' υποστάσεις ζωαρχικάς συμφείς, υμνούμεν Πατέρα,
καί Υιόν, καί Πνεύμα τό άγιον, συναϊδιον ύπαρξιν.

Τό σέλας τρισήλιε, τής ουσιώδους αίγλης σου λάμψον ενιαία μοι
θεότης, άκτιστε φύσις, καί φωτουργαία πηγή πάσης φωτοδοτίδος
αυγής, ίνα κατοπτρίζωμαι τό σόν κάλλος τό άρρητον.

Ως μόνον υπάρχοντα, δημιουργόν τού σύμπαντος, καί συνεκτικόν καί
κυβερνήτην, πάνσοφον όντως, καί τής ζωής χορηγόν, γνόντες σε,
βοώμέν σοι πιστώς, Δέσποτα τρισήλιε, τούς υμνούντάς σε
φρούρησον.

Θεοτοκίον

Θεώσαι βουλόμενος, τόν πρίν φθαρέντα άνθρωπον, ο δι' αγαθότητα Παρθένε, πλάσας καί δείξας, εικόνα θείας μορφής, άνθρωπος εγένετο εκ σου καί μίαν τρισάριθμον θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ωδή ς'

Εβόησε, προτυπών

Ενέφηεν, ο Πατήρ εκλαλών τήν υιότητα, καί τό Πνεύμα, τώ Χριστώ βαπτισθέντι ορώμενον, διά τούτο μίαν καί τριπτήν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως είδέ σε, τρισαγίαις φωναίς ανυμνούμενον, Ησαΐας, υψηλού επί θρόνου καθήμενον, τήν τριπτήν επέγνω, τής μίας θεαρχίας υπόστασιν.

Μετάρσιον, υψηλέ Βασιλεύ τρισυπόστατε, τήν καρδίαν, καί ημών τών σών δούλων ανάδειξον, ίνα τής σής δόξης, θεωρώμεν λαμπρώς τήν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον

Ηξίωσε μορφωθήναι σαφώς τό ημέτερον, εκ Παρθένου, ο Υιός του Θεού ως φιλόανθρωπος, καί τής θείας δόξης, κοινωνούς τούς ανθρώπους εποίησε.

Καθίσματα 'Ηχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Πατέρα αγέννητον, τόν δέ Υιόν γεννητόν, καί Πνεύμα τό άγιον, εκπορευτόν εκ Πατρός, φρονούντες κηρύττομεν, άναρχον Βασιλείαν, καί θεότητα μίαν, ήν περ δοξολογούντες, ομοφρόνως βοώμεν, Τριάς ομοούσιε, σώσον, ημάς ο Θεός.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν χρόνων επέκεινα, καί πρό αιώνων Θεόν, ον εν χρόνω εκύησας, υπερφυώς εν σαρκί, θεάνθρωπον άχραντε, όθεν σε Θεοτόκον αληθώς καί κυρίως, πάντες ομολογούντες, εκτενώς σοι βοώμεν, Τής δόξης τής αιωνίου πάντας αξίωσον.

Ωδή ζ'

Εν τή καμίνω

Τάς τεταγμένας, επουρανίους φύσεις, καί νοεράς τάξεις, ορθοδόξως πάντες οι γηγενείς, εκμιμούμενοι δοξάζομεν, μίαν θεότητα, εν τρισίν ισουργοίς υποστάσεσιν. (Δίς)

Ρήσεις Αγίων, υποφητών σε πάλοι συμβολικώς ένα τών αιώνων πάντων Δημιουργόν, προεδήλωσαν ανέκφραστον, Θεόν καί Κύριον θεαρχικαίς εν τρισίν υποστάσεσιν.

Θεοτοκίον

Ο κατ' ουσίαν, αθεώρητος Λόγος και παντουργός, ώφθη τοίς ανθρώποις, άνθρωπος εξ αγνής, Θεομήτορος, τόν άνθρωπον ανακαλούμενος, προς μετουσίαν τής σής θεότητος.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Φώς μοναδικόν και τριλαμπές, ουσία άναρχε, κάλλος αμήχανον, εν τή καρδιά μου οίκησον, καί ναόν τής σής θεότητος, φωτοειδή και καθαρόν, δείξόν με κράζοντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον. (Δίς)

Από τών ποικίλων με παθών, Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, καί τής ζοφώσεως λύτρωσαι τών πταισμάτων καί καταύγασον, μαρμαρυγαίς σου θεουργαίς, ίνα φαντάζωμαι τό σόν κάλλος, και ανυμνώ σε τής δόξης τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νούς μέν ο αγέννητος Πατήρ, καί Λόγος σύμμορφος, καί Πνεύμα σύνθρονον, ουσία δύναμις ύπαρξις, υπερούσιε ανέκφραστε, μεγαλουργέ Τριάς μονάς, φρούρει τήν ποιμήνην σου, ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, ως φύσει φιλόανθρωπος.

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Όλην νύν προς σέ, κινώ τήν καρδίαν μου καί τήν διάνοιαν, καί τας διαθέσεις δέ, ψυχής απάσας, καί τας τού σώματος, τόν πλαστοουργόν καί ρύστην μου μονάρχα τρίφωτε, και βοώ σοι, Σώσον με τόν δούλόν σου, πειρασμών εκ παντοίων καί θλίψεων. (Δίς)

Ύψωσον ημών, καί νούν καί διάνοιαν, προς σέ τόν Υψιστον, φώτισον σαίς λάμπεσιν, αχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ο φώς οικών απρόσιτον, τής δόξης ήλιε, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τόν μονάρχην Θεόν καί τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Σώσον τούς εις σέ πιστεύοντας Κύριε, καί καταγγέλλοντας, άναρχον, αιδιον, ουσίαν μίαν, τρία δέ πρόσωπα θεαρχικά καί σύμμορφα, σής

κυριότητος, καί τῆς θείας, δόξης σου αξίωσον, ταίς λιταίς τῆς αγνῆς Θεομήτορος.

Τό, Αξιόν εστιν, καί τά λοιπά, και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ'

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν εἰσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμω εξίσταντο λέγουσαι, Ἄρα εκλάπη, ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον, ἀρα ηγέρθη, ο καί πρό πάθους κηρύξας τήν Ἐγερσιν, ἀληθώς ἀνέστη Χριστός ο Θεός, τοίς εν ἄδη παρέχων ζωήν καί ἀνάστασιν.

Δόξα... Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ως ἀθάνατος, ἀπό τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, ἔθραυσας εν ισχύϊ, τού θανάτου τό κράτος, ἔδειξας ελεήμον, τήν ἀνάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αἰώνος ἀπόκρυφον, καί Αγγέλοις ο ἀγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς ἐπί γῆς πεφανέρωται, Θεός εν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν εκ θανάτου τὰς ψυχὰς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εκ τών ἄνω κατελθών, τών ὑψωμάτων Γαβριήλ, καί τή πέτρα προσελθών, ἐνθα η πέτρα τῆς ζωῆς, λευχειμονών ἀνεκραύγαζε ταίς κλαιούσαις, Παύσασθε υμεῖς, τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι αεί, τό ευσυμπάθητον, ὄν γάρ ζητεῖτε κλαίουσαι, θαρσεῖτε, ως ἀληθώς ἐξεγήγερται, διό βοάτε, τοίς Αποστόλοις, ὅτι ἀνέστη ο Κύριος.

Δόξα... Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Εκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινώ, ἄνθρωποι ἐθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα

συστησάμενον, όθεν δεσμευθείς ο αλλότριος, θάνατος δεινώς
εσκυλεύετο, καί οι έν άδη άπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει
σου, Χριστός ανέστη, ο ζωοδότης, μένων εις τούς αιώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν,
τόν επί πόκον υετόν εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν
πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών
ο Μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει,
καί μετά τόκον, πάλιν μένει παρθένος.

Μετά τόν Αμωμον, τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή 'Ηχος δ'

Τά τής σής παραδόξου Εγέρσεως, προδραμούσαι αι Μυροφόροι, τοίς
Αποστόλοις εκήρυττον Χριστέ, ότι ανέστης ως Θεός, παρέχων τώ
κόσμω τό μέγα έλεος.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού,
καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ,
πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται
λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Αντίφωνον Β'

- Εκέκραξά σοι Κύριε, θερμώς εκ βάθους ψυχής μου, καμοί
γενέσθω, πρόσ υπακοήν τά θειά σου ώτα.
- Επί τόν Κύριον ελπίδα πάς τις κεκτημένος, υψηλότερος εστί,
πάντων τών λυπούντων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν
τήν κτίσιν πρόσ ζωογονίαν.

Αντίφωνον Γ'

- Η καρδιά μου πρόσ σέ Λόγε υψωθήτω, καί ουδέν θέλξει με, τών
τού κόσμου τερπνών πρόσ χαμαιζηλίαν.
- Επί τήν μητέρα αυτού, ως έχει τις στοργήν, επί τώ Κυρίω
θερμότερον φίλτρον χρεωστούμεν.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλούτος, θεωρίας καί σοφίας, πάντα γάρ

εν τούτω τά πατρώα δόγματα, ο Λόγος εκκαλύπτει.

Προκείμενον

Ανάστα Κύριε, βοήθησον ἡμίν, καί λύτρωσαι ἡμάς, ἕνεκεν τῆς δόξης
τοῦ ονόματός σου.

Στίχ. ο Θεός, εν τοίς ωσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

**Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ζ'. Ανάστασιν Χριστοῦ
θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.**

**Οι Κανόνες τοῦ Πάσχα μετά τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς ς' τῆς
Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ', καί τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.**

Κανῶν τοῦ Πάσχα Ἦχος α'

Ὠδή α' Ο Εἰρμός

Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ
γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καί ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ο Θεός,
ἡμάς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καί οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς
Αναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα,
τρανώς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοί μὲν ἐπαξίως εὐφραινέσθωσαν, γῆ δέ ἀγαλλιάσθω,
εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε ἄπας καί ἀόρατος, Χριστός γάρ
εγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανῶν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τοίς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ὠδή α' Εἰρμός ο αὐτός

Θανατώσεως τὸν ὅρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωῆν,
κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμπσαντα σήμερον,
Παρθένε πανάμωμε, καί τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱόν καί Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις,
θεοχαρίτῳτε ἀγνή, καί τό Χαίρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαράς,
αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανών τής Μεσοπεντηκοστής

Ωδή α' Ἦχος πλ. δ' Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά δεσμά διέρρηξε τού Άδου, καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους εθεράπευσε τώ λόγω, ούτος εστίν ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν, εν τώ ονόματι αυτού.

Θαύμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω ποταμούς, μεταστρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας, σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή, δόξα τή κενώσει σου, δι' ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέναον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εί η ανάστασις ημών, θέλων εκοπίασας, Σωτήρ μου, καί εκών εδίψησας, τοίς νόμοις τής φύσεως υπείκων, καί εις Σιχάρ αφικόμενος σαρκί, τό ύδωρ εζήτησας, τή Σαμαρείτιδι πιείν.

Θεοτοκίον

Μόνη εχώρησας, τόν κτίστην τόν ίδιον, Θεογεννήτορ εν γαστρί, καί σαρκί εκύησας, αφράστως, καί Παρθένος έμεινας, μηδέν τής παρθενίας λυμανθείσης, τούτον αγνή, ως Υιόν σου καί Θεόν, απαύστως ικέτευε, υπέρ τής ποιμένης σου αεί.

Κανών τής Σαμαρείτιδος Έχων ακροστιχίδα εν τή θ' Ωδή. Ιωσήφ. Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

Ο πατάξας Αίγυπτον, καί Φαραώ τόν τύραννον, βυθίσας εν θαλάσση, λαόν διέσω σας δουλείας, Μωσαϊκώς άδοντα ωδήν επινίκιον, Ότι δεδόξασται.

Ο ταφείς εγήγερται, εν αυτώ συνήγειρε τό γένος τών ανθρώπων, αγαλλιάσθω πάσα κτίσις, καί νοηταί σήμεραν, ρανάτωσαν νεφέλαι, δικαιοσύνην σαφώς.

Ο σταυρόν εκούσιον, σαρκί καταδεξάμενος, τριήμερος ανέστης εκ

τών νεκρών, Ἄδου ταμεία, ζωαρχικέ Κύριε, κενώσας καί εξάξας, πεπεδημένας ψυχάς.

Τή μορφή αστράπτοντα, αι Μυροφόροι βλέψασαι, τόν Ἄγγελον ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ μνημείου υπεχώρουν, τήν δέ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθούσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τά υπερώα Κύριε, ὕδωρ ζωῆς υπάρχων, τή Σαμαρείτιδι αιτούση, τά σά σεπτά νάματα παρέσχες, ἐπιγνούση τήν ευσπλαγχνίαν σου.

Δόξα...

Τριάς, τοὺς πίστει σε, ειλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα, ὡς ποιητής τών ὅλων σώζε, καί ἰλασμόν δώρησαι, ἡμῖν αμαρτημάτων ὡς υπεράγαθος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε θρόνε πύρινε, χαίρε λυχνία πάγχρυσε, χαίρε φωτός νεφέλη, χαίρε παλάτιον τοῦ Λόγου, καί νοητή τράπεζα, ἄρτον ζωῆς αξίως, Χριστόν βαστάσασα.

Καταβασία

Αναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθόμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρὸς ζωῆν, καί ἐκ γῆς πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὡδή γ' Ὁ Εἰρμός

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γῆ καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἡ εσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἐπί τήν ἀκήρατον ζωῆν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καί πάσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τό φέγγος

αστράφαντος.

Θεόν ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον,
θεασαμένη Ἀγνή, χόρευε, καί τούτον, ὡς Θεόν, ἀχραντε μεγάλυνε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου

Μή τήν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδασκῶν ἔλεγεν ὁ
Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς
νομικῆς εορτῆς.

Μή τήν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε' Ἰουδαῖοι, Χριστός γάρ ἦλθεν, ὄν περ
ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καί κόσμον
ανακαλούμενον.

Εἰ καί τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ
Δεσπότη, τί πλανάσθε αθετοῦντες τόν ἅγιον, ὄν ἔγραψεν ἐν τῷ
νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης, οὐ τρέψας Κύριε τήν
οὐσίαν, οὐδέ φλέξας τῆς τεκούσης τήν ἀφθονον γαστέρα, Θεός ὦν
ὅλως καί πύρ.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ὁ Εἰρμός

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, τῷ διδόντι εὐχήν τῷ εὐχομένῳ,
ὅτι τόξον δυνατόν ἠσθένησε, καί οἱ ἀσθενούντες περιεζώσαντο
δύναμιν.

Ἐθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καί ὀρώσαι ἐρρήγνυντο αἱ
πέτραι, καί ἡ κτίσις ἐκλονεῖτο ἅπασα, καί νεκροί ἐκ τῶν τάφων, ὡς
ὑπνίου ἐξηγείροντο.

Μετά ψυχῆς σε πρὸς τόν Ἄδην ἐλθόντα Λόγε, κατιδοῦσαι πάσαι
ψυχαί δικαίων, αἰωνίων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμνολογούσαι, τήν
ὑπέρ νούν δυναστείαν σου.

Τί ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε, μετά μύρων Γυναῖκες τόν

Δεσπότην, εξηγέρθη, καί κόσμον συνήγειρεν Ἄγγελος αστράπτων,
ταῖς Μυροφόροις εφθέγγετο.

Ζωή υπάρχων, καί πηγή τῆς αθανασίας, εκαθέσθης πρὸς τή πηγή,
Οικτίρμον, καί τῶν σῶν αιτησαμένην, ἐπλησας, πανσόφων ναμάτων
Σαμαρείτιν υμνοῦσάν σε.

Δόξα...

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεός υμνείται, ὁ Πατήρ, καί ὁ Υἱός καί θεῖον
Πνεῦμα, φόβῳ ὄν δοξάζει ουρανῶν τά τάγματα, τρανώς εκβοῶντα
Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτως συλλαβούσα ἐν τῇ γαστρὶ σου, τὸν τῶν ὅλων Θεόν
Παρθενομήτορ, ὑπὲρ ἔννοιαν καί λόγον τέτοκας, μείνασα παρθένος,
ὡς πρὸ τοῦ τόκου Θεόνημφε.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου
τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς

Ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τῆς εορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καί
Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός, Δεῦτε καί
ἀρύσασθε, ὕδωρ αθανασίας, ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστῶς
εκβοῶμεν, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν, σὺ γάρ ὑπάρχεις πηγὴ
τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος Ὅμοιον

Αγαλλιάσθω ουρανός, χορευέτω τά ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστός ἐκ Παρθένου,
ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθοράς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ
ιδίῳ θανάτῳ, θαύμασιν ἐκλάμπας δέ, γυναικί Σαμαρείτιδι ὕδωρ αἰῶν
παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δόξα... Καί νῦν...

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὅμοιον

Ὁ τῆς σοφίας χορηγός καί Δεσπότης, τῆς εορτῆς τῆς νομικῆς
ἐπιστάσης, ἐν ἱερῷ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν,
Ἐρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ νάματος, οὐ ἐγὼ νῦν παρέχω, δι' οὐ
ζωῆς ἐνθέου καί τρυφῆς, ἐπαπολαύσετε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Ὡδή δ' Ὁ Εἰρμός

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καί

δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ανέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν, τὴν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ὡς βροτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ὡς ἀγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ὡς Θεός ἀληθής, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ενιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν, στέφανος Χριστός ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αὐθις ἐκ τοῦ τάφου ὡραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ὀρώντες, ευφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ανέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ, καί θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταῖς θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὅν ἀπεκύησας Χριστόν, ὡραιότατῳ ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλή καί ἀμωμος, ἐν γυναιξίν ὡραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα, δόξαζε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ελθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστός ἐστὶ παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγένονε, καί μαρτυρεῖ ἅ αὐτός ποιεῖ, τό ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφάς, πλανάσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι, ὄντως γὰρ ἦλθε, Χριστός καί πάντας ἐφώτισε, καί ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καί τεράστια, καί μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Ἐν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καί πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραζε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός, ὑμεῖς περιτέμνετε, καί ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησίν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπόν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον;

Θεοτοκίον

Ἡ ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε,
Παρθενομήτορ αγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα υπέρ ἡμῶν, ὅπως διὰ
σοῦ ρυσθῶμεν τῶν περιστάσεων, πρὸς σέ γάρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ὁ Εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὰ ἔργα
σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραινέσθωσαν, εορταζέτω ἡ κτίσις πάσα, ἐξεγγεῖται ὁ
Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος, οἱ νεκροὶ ὡς
ἐκ θαλάμων, τῇ Ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προήλθωσαν.

Τί θρηνεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε τὸν ἀθάνατον,
εγγεῖται, καθὼς εἶπεν, ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ
κράτους σου, ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνούσά σε.

Δόξα...

Ὡ Τριάς υπερούσιε, Πάτερ, καὶ Λόγε καὶ θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε,
συνάναρχε, σώσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνούντάς σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀκατάφλεκτον βᾶτον σε, ὁ νομοθέτης εὔρα πάλαι, Δανιήλ δέ ὄρος
ἅγιον κατενόει,
μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ
δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον
σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν
τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἡλίον, πᾶσι ζωὴν
ανατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς,
συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τό φῶς ἠπείγοντο Χριστέ,

αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν, ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αὐτός

Φωτίζεται θείαις ακτίσι, καί ζωηφόροις ταίς τῆς Αναστάσεως τού Υιού σου, Θεομήτορ άχραντε, καί χαρμονῆς εμπίπλataι, τών ευσεβών η Ομήγουρις.

Ουκ ήνοιξας πύλας Παρθένου, εν τώ σαρκούσθαι μνήματος ουκ έλυσας τάς σφραγίδας, Βασιλεύ τῆς κτίσεως, όθεν εξαναστάντα σε, θεασαμένη ηγάλλετο.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατελάμπρυνας τούς Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς, εν παντί τώ κόσμω δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Άπαντα κατεφώτισαν τῆς γῆς τά πέρατα, θαύμασι καί διδάγμασιν οι Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις τόν λόγον κηρύξαντες Χριστέ Σωτήρ τῆς βασιλείας σου.

Αίνεσιν αναπέμπομεν τή βασιλεία σου, ύμνον σοι δέ προσάγομεν, τώ δι' ημάς επί γῆς οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι, καί τόν Αδάμ ανακαλέσαντι.

Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου αγία τράπεζα, έχουσα τόν ουράνιον άρτον, εξ ού πάς ο τρώγων ου θνήσκει, ως έφησεν, ο τού παντός Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Ανάτειλόν μοι Κύριε, τό φώς τών προσταγμάτων σου, ότι πρός σέ

Χριστέ, τό πνεύμά μου ορθρίζει, καί υμνεί σε, σύ γάρ εί Θεός ημών
καί πρός σέ κατέφυγον, τής ειρήνης βασιλεύ.

Τό μνήμά σου τό άγιον, καταλαβούσαι όρθριαι, αι Μυροφόροι,
εξαστράπτοντα κατείδον νεανίαν, καί ενεθαμβήθησαν, τήν σήν
διδασκόμεναι, θείαν Έγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος νενέκρωται, ο Άδης ηχημαλώτισται, οι εν δεσμοίς
ηλευθερώθησαν, Χριστού τή Αναστάσει, Αγαλλιασώμεθα καί χείρας
κροτήσωμεν, εορτάζοντες φαιδρώς.

Απόστολοι σκιρτήσατε, καί Άγγελοι χορεύσατε, οι γηγενείς πάντες
αγάλλεσθε, ο Κύριος ανέστη, φθορά εξωστράκισται, καί η λύπη
πέπαυται, καί χορεύει ο Αδάμ.

Πηγή υπάρχων Κύριε, ζωής ύδωρ αφέσεως, καί επιγνώσεως
δεδώρησαι, γυναικί αιτησάση, πάλαι Σαμαρείτιδι, διό ανυμνούμέν
σου, τούς αφάτους οικτιρμούςς.

Δόξα...

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα Ομοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καί
Πνεύμα άγιον, αμέριστον τή φύσει, Θεόν ένα σέβομεν, ποι ητήν καί
Κύριον, καί Δεσπότην τού παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ πύλην αδιόδευτον, καί χώραν αγεώργητον, καί κιβωτόν τό Μάννα
φέρουσαν, καί στάμνον καί λυχνίαν, καί θυμιατή ριον τού αύλου
άνθρακος, ονομάζομεν Αγνή.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν
τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν
ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλους
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ
κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς
τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν,
Παραδείσου τας πύλας.

Σώτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σής αχράντου γαστρός πρός τήν άφθαρτον, καί αϊδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τής γής ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί εδίδασκες, εν τώ ιερώ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου, ιάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υίός αρχή γέγονε, λαβών τό καθημάς εννηθρόπησε, καί μέσον τής εορτής εδίδασκε, λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σέ μόνην αγνή Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, καινοποιήσας ημάς.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μή καταποντισάτω με καταιγίς ύδατος, μηδέ καταπιέτω με βυθός, απέρριμμαι γάρ εις βάθη, καρδίας θαλάσσης, τών κακών μου, διό σοι κραυγάζω ως Ιωνάς, Αναβήτω εκ φθοράς η ζωή μου πρός σέ, ο Θεός

ημών.

Σταυρώ σε οι παράνομοι, Ιησού ήλωσαν, καί λόγχη εξεκέντησαν Χριστέ, καί Ιωσήφ ο ευσχήμων σε κηδεύει, εν τώ καινώ μνημείω, εξ ού μετά δόξης εξαναστάς, συνανέστησας Σωτήρ, πάσαν κτίσιν υμνούσαν τό κράτος σου.

Μοχλούς καί πύλας Δέσποτα, δυνατώς έθραυσας τού Άδου, καί ανέστης ως Θεός, καί υπαντήσας, τό Χαίρε προσείπας ταίς Γυναιξί, καί ταύτας ειπείν εξαπέστειλας Μαθηταίς, Εξεγήγερται ο ζών, καί ωράθη φωτίζων τά πέρατα.

Τί κλαίετε; τί φέρετε ως θνητώ Γύναια τά ι μύρα; εξηγέρθη ο Χριστός, εβόα πάλαι αστράπτων μεγάλως, ο φανείς νεανίας, κενάς τάς σινδόνας καταλιπών, απελθούσαι τοίς αυτού, απαγγείλατε φίλοις τήν Έγερσιν.

Ρείθρον υπάρχων Κύριε, τής ζωής άφθονον, καί άβυσσος ελέους αγαθέ Οδοιπορήσας καθέζη, πλησίον τού φρέατος τού όρκου, καί τή Σαμαρείτιδι εκβοάς, Δός μοι ύδωρ τού πιείν, όπως λάβης αφέσεωςνάματα.

Δόξα...

Υμνώ Πατέρα άναρχον, καί Υιόν σύνθρονον καί Πνεύμα ομοούσιον πιστώς, μίαν ουσίαν, καί φύσιν καί δόξαν, καί μίαν βασιλείαν, Θεόν τών απάντων καί ποιητήν, συνοχέα τού παντός, μετά τών ασωμάτων δυνάμεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μόνην τίκτουσαν, καί νηδύν άφθορον τηρήσασαν, υμνούμέν σε Αγνή θρόνον Κυρίου, καί πύλην καί όρος, καί νοητήν λυχνίαν, νυμφώνα ολόφωτον τού Θεού, καί σκηνήν δόξης σαφώς, κιβωτόν τε καί στάμνον καί τράπεζαν.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλούς αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον τής Σαμαρείτιδος

Ήχος πλ. δ'

Πίστει ελθούσα εν τώ φρέατι, η Σαμαρείτις εθεάσατο, τό τής σοφίας ύδωρ σε, ώ ποτισθείσα δαψιλώς βασιλείαν τήν άνωθεν εκληρώσατο,

αιωνίως η αιίδιμος.

Ο Οίκος

Τών σεπτών μυστηρίων ακούσωμεν, Ιωάννου ημάς εκδιδάσκοντος, τά εν τή Σαμαρεία γινόμενα, πώς γυναικί ωμίλει ο Κύριος, ύδωρ αιτήσας, ο τά ύδατα εις τάς συναγωγάς αυτών συνάξας, ο Πατρί και τώ Πνεύματι σύνθρονος, ήλθε γάρ εκζητών τήν εικόνα αυτού, αιωνίως, ως αιίδιμος.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα Κυριακή πέμπτη από τού Πάσχα, τήν τής Σαμαρείτιδος εορτήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Ύδωρ λαβείν ελθούσα τό φθαρτόν, γύναι,
- Τό ζών απαντλείς, ώ ρύπους ψυχής πλύνεις.

Ταίς τής σής Μάρτυρος Φωτεινής πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, και διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός και υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, και Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, και σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν και υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά και πανέορτος, αυτή η σωτήριος, νύξ και φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο

μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός και υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίτωτε νηδύν, και σταυρόν υπομείνας και θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Τών Χαλδαίων η κάμινος

Σαρκικώς εκοπίασας, η ανάπαυσις πάντων, εκουσίως εδίψησας, η πηγή τών θαυμάτων, τό ύδωρ εζήτησας, ύδωρ τό ζών, Ιησού απαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διελέγχων τήν άνοιαν, τών ανόμων Εβραίων, η μέν γάρ επίστευσεν Υιόν σε είναι Θεού, οι δέ ηρνήσαντο.

Οι τόν άρτον εσθιοντες, τής σαρκός τού Κυρίου, και τό αίμα λαμβάνοντες, τής πλευράς τού Δεσπότου καινότητι Πνεύματος πολιτευσώμεθα, ζώντες τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας, τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλεις εβάστασας, τόν ποιητήν τού παντός, Θεογεννήτορ αγνή.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Μή παραδώης ημάς εις τέλος, διά τό όνομά σου και μή διασκεδάσης τήν διαθήκην σου, και μή αποστήσης τό έλεός σου αφ' ημών, Κύριε ο Θεός τών Πατέρων ημών, ο υπερυψούμενος εις τούς αιώνας.

Μετά ανόμων, Χριστέ οικτίρμον, εκών κατελογίσθης, καιρώ τού θείου Πάθους, και ταύτα βλέπουσα εσειέτο η γή, και πέτραι παντουργώ νεύματι ερρήγνυντο, ακατάληπτε, και ανίσταντο νεκροί οι απ' αιώνος.

Μετά ψυχής καταβάς, εις μέρη κατώτερα τού Άδου, εξήγες εν ανδρεία δεσμίους άπαντας, ούς εκ τού αιώνος θάνατος είχεν, ο πικρός τύραννος, εκβοώντάς σοι Χριστέ ο Θεός, Δόξα σου τή φρικτή οικονομία.

Μετά νεκρών τί υμείς ζητείτε, τόν ζώντα εις αιώνας; ηγέρθη, καθώς είπεν, ιδού ως βλέπετε κεναί αι σινδόνες, κενός ο τάφος, ο φανείς έλεγε, Γυναιξί νεανίας, σπουδή άπιτε, είπατε τοίς, Αποστόλοις.

Ύδωρ υπάρχεις ζωής, εβόα Χριστώ η Σαμαρείτις, πότισον ούν με Λόγε διψώσαν πάντοτε, σου τήν θείαν Χάριν, όπως μηκέτι Ιησού Κύριε, αγνωσίας κρατώμαι αυχμώ, αλλά κηρύττω σου τά μεγαλεία.

Δόξα...

Πατέρα καί τόν Υιόν, καί θείον υμνολογούμεν Πνεύμα, αμέριστον Τριάδα, φύσει υπάρχουσιν, μεριστήν προσώποις, μίαν ουσίαν συμφυή, άναρχον, ποιητήν τού παντός καί Θεόν, όν πάσαι ου ρανών υμνούσι τάξεις.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά λοχείαν φρικτήν, παρθένος αγνή διεφυλάχθης, αγία Θεοτόκε, διό σε άπασαι, Αγγέλων χορείαι, καί τών ανθρώπων γενεαί άπασαι, ασιγήτοις ανυμνούσι φωναίς χωρίον, καθαρόν τού αχωρήτου.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ίδε, ιδού γάρ ήκασί σοι, θεοφεγγείς ως φωστήρες, εκ δυσμών, βορρα, καί καί θαλάσσης, καί εώς τά τέκνα σου, εν σοί ευλογούντα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεύμα, τρισίν ενιζομένη, εν υποστάσεσι φύσις, υπερούσιε, καί υπέρθεε εις σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σε ευλογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ἦλθε διά σου εἰς τόν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καί τήν γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας θνητοῖς, τήν Ανάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο, διό εὐλογοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελών τοῦ θανάτου τό κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Αναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καί ἐθέωσε, διό ἀνυμνοῦμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Μεσοπεντηκοστής

Ἄγγελοι καί ουρανοί

Δεῦτε ἴδετε λαοί, τόν ἐπί θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπό λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον, καί ἰδόντες, ὑμνεῖτε, τόν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εἰ ὄντως ὁ Χριστός, ὁ εἰς τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, ἐξ οὐ ἡ σωτηρία, καί ἡ ἀφῆσις τῶν πατρῶων σφαλμάτων, σύ ἡ ὄντως ζωή, τῶν σοί πεπιστευκότων.

Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης καθῶς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καί ἐδίδασκεν, Ὅτι ὄντως αὐτός ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστός, δι' οὐ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τόν ἐκ Πατρός ἀχρόνως προεκλάμπαντα, καί σὺν ἀγίῳ Πνεύματι ἀνυμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν Ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σου, τεχθῆναι Θεοτόκε.

Τῆς Σαμαρείτιδος

Ο Εἰρμός

Τά σύμπαντα Δέσποτα τῆ σῆ σοφία συνεστή σω, γῆς δέ πάλιν ἠδράσας, ὡς οἶδας τόν πυθμένα, τῆ βάσει πηξάμενος ἐπὶ υδάτων, διό πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες, Εὐλογεῖτε τά ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τόν Κύριον.

Θάνατον υπέμεινας, μόνη ἀθάνατε βουλήσει, Ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας βασιλεύ ουράνιε, καί ἀφείλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖσε χρηματίζοντας, ἀνυμνώντας ἀπαύστως, τό κράτος τῆς

σής αγαθότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, εθελουσίως επί ξύλου, καί πέτραι εσχίσθησαν, καί ήλιος εσβέσθη, ναού διερράγη, καί η καί τό καταπέτασμα του ή εσαλεύθη, καί ετρόμαξεν ο παγγέλαστος Άδης, καί πάντας δεσμίους απέλυσε.

Επέφανες Κύριε, τοίς εν τώ σκότει καθημένοις, φώς υπάρχων άδυτον, καί ζωή τών απάντων, διό σε ώς έβλεψε, τών δικαίων ο δήμος, ανεσκίρτησε Λόγε, καί ανεβόησεν, Ήλθες πάντας δεσμών απολύσαι, υμνούμεν τό κράτος σου.

Πλησίον εκάθισας πηγής, εν ώρα Σώτερ έκτη, καί τή Σαμαρείτιδι, ύδωρ τό ζών παρέσχες καί γνώσεως νάματα, διά πολλήν ευσπλαγχνίαν, μεθ' ής πάντες βοώμεν αναμέλποντες, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Δόξα...

Πατέρα προάναρχον, Υιόν συνάναρχον υμνούμεν Πνεύμα το άγιον, Θεόν ένα τά τρία, ασύγχυτον, άτμητον, δημιουργόν τών απάντων, ομοδύναμον κράτος αυτεξούσιον, καί βοώμεν, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Άνθρακι καθαίρεται, ο Ησαΐας προκηρύττων, τόν νοητόν άνθρακα σαρκούμενον Παρθένε, εκ σου υπέρ έννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τών βροτών τά υλώδη αμαρτήματα, καί θεούντα δι' οίκτον, τήν φύσιν ημών παναμώμητε.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δε αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ, επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού
καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σού μετασχείν, εν τή
ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου,
χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ
σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω,
Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας
καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τής Μεσοπεντηκοστής

Αλλότριον τών μητέρων

Τής εορτής μεσαζούσης τών Ιουδαίων, ανήλθες ο Σωτήρ μου επί τό
ιερόν σου, καί εδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ιουδαίοι, καί πόθεν
ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; έλεγον.

Ίαματα χαρισμάτων ο λυτρωτής μου, πηγάζων επετέλει, τέρατα καί
σημεία, φυγαδεύων τάς νόσους, ιώμενος τούς ασθενούντας, αλλ'
Ιουδαίοι εξεμαίνοντο, τώ πλήθει τών θαυμάτων αυτού.

Ο σαρκικός Ιουδαίος κατά τήν σάρκα, νοών τά γεγραμμένα, τώ
γράμματι προσπταίει αντιπίπτει δέ πάλιν, τώ Πνεύματι τής αληθείας,
ημείς δέ τούτον παρωσάμενοι, φρονώμεν τά τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Εχώρησας εν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος,
Χριστόν τόν Ζωοδότην, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω
θρόνοι, αυτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τής Σαμαρείτιδος

Ο Ειρμός

Εποίησε κράτος εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από
θρόνων, καί ύψωσε τα πεινούς ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς
επεσκέψατο ημάς, ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς εις οδόν

ειρήνης.

Ἰδοῦ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστός, κρεμάμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως, καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶν, σώματα κοιμηθέντων καὶ τό δεσμωτήριον Ἄδου ἐσαλεύθη.

Ὠραῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῆ, καὶ τῆς Ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ, καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες νῦν χοροὺς πνευματικούς καὶ κράξωμεν, ὁ Κύριος ἀνέστη, ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω, οὐρανὸς νεφέλαι ρανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὄμβρους εορτάζουσι φαιδρῶς καὶ Χριστὸν ὑμνοῦσιν.

Ἡ ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίνων διδασχάς, ἐκβοά τῇ γυναικί, Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοὶ δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς ξηραίνον.

Δόξα...

Φῶς ἐν ἀμερίστῳ, ἡ τρισηλῖος μονάς, Ὁ ἀναρχὸς Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα θεότης μία ζωὴ καὶ τῶν ὅλων ποιητής, Αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοί, μετὰ τῶν ἀσωμάτων, τρισανγίους ἀσμασιν ἱερολογούντες.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἀγνή, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξίωσον τρανώς, τό ἀναλάμψαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοϊαν, καθαρὰ καρδίᾳ.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἰερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σε ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου, Σιών, σὺ δέ, ἀγνή, τέρπου, Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Τό, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν γ'

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα

Ἦχος β'

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τρι ἡμέρος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθοράς καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριο.

**Ἐτερον τῆς Σαμαρείτιδος
Γυναίκες ακουτίσθητε**

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί
ομιλήσας, εζήτεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ακροτόμου πηγάσας
ὕδωρ, Εβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες, καί νῦν ζωῆς απολαύει,
ἐν ουρανοῖς αἰωνίως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ὅμοιον

Μεσοῦσης παραγένονας, τῆς εορτῆς φιλόνηρωπε, ἐν ἱερῷ καί
ελάλει, Οἱ δίψης ἔμπλεοι πρὸς με, ἔλθετε καί ἀρύσασθε, ὕδωρ ζῶν
καί ἀλλόμενον, δι' οὐ τρυφῆς καί χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου,
ἐπαπολαύσετε πάντες.

Εἰς τοὺς Αἴνους

**Ἰστώμεν Στίχ. η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα ς', καί τῆς
Σαμαρείτιδος β'.**

Στιχηρά Ἀναστάσιμα Ἦχος δ'

Ὁ σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς,
καί ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, διάβολον
κατήργησας, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαράς τα πάντα ἐπλήρωσας, διό
βοῶμέν σοι, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου,
καί ρύσαι ἡμᾶς, τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χεῖρά σου,
φιλόνηρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν Πατρικῶν σου κόλπων, μὴ χωρισθεῖς μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ,
ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλονηρωπίας, ἄνηρωπος γενόμενος ἀρέπτως, καί
Σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ θεότητι, ἀναστάς
δέ ἐκ νεκρῶν ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς
μόνος παντοδύναμος.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσόμενος Σωτήρ,
καί ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσης,
συναναστήσας εαυτῷ, παθῶν, μὲν ὡς ἄνηρωπος, ἀλλ' ἀναστάς ὡς
Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν. Δόξα σοι ζωοδότα Κύριε, μόνε

Φιλάνθρωπε.

Πέτραι εσχίσθησαν Σωτήρ, ότε εν τώ Κρανίω ο Σταυρός σου επάγη, έφριξαν άδου πυλωροί, ότε εν τώ μνημείω ως θνητός κατετέθης, και γάρ του θανάτου καταργήσας τήν ισχύν, τοίς τεθνεώσι πάσιν αφθαρσίαν παρέσχες, τή Αναστάσει σου Σωτήρ. Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Ιδιόμελα τής Σαμαρείτιδος Ήχος γ

Στίχ. Έντεινε και κατευοδού και βασίλευε ένεκεν αληθείας και πραύτητος και δικαιοσύνης.

Αγαλλιástω σήμεραν φαιδρώς, ο ουρανός και η γή, ότι Χριστός πεφανέρωται, σαρκούμενος ως άνθρωπος, ίνα τόν Αδάμ εξάρη εκ κατάρας παγγενής, και θαυμαστούται θαύμασιν, εν Σαμαρεία προσαφικόμενος, γυναικί δέ παρέστη, ύδωρ ζητών, ο νεφέλης ύδασι περιβαλλόμενος, διό πάντες οι πιστοί προσκυνήσωμεν, τόν δι' ημάς εκουσίως πτωχεύσαντα, ευσπλάγχνω βουλή.

Ήχος πλ. β'

Στίχ. Ηγάπησας δικαιοσύνην, και έμίσησας ανομίαν διά τούτο έχρισέν σε ο Θεός ο Θεός σου έλαιον αγαλλιástεως παρά τούς μετόχους σου.

Τάδε λέγει Κύριος τή Σαμαρείτιδι, Ει ήδεις τήν δωρεάν τού Θεού, και τίς εστιν ο λέγων σοι, Δός μοι ύδωρ πιείν, σύ άν ήτησας αυτόν, και έδωκέ σοι πιείν, ίνα μή διψήσης εις τόν αιώνα, λέγει Κύριος.

Δόξα... Ήχος ο αυτός

Η πηγή τής ζωαρχίας, Ιησούς ο Σωτήρ ημών, επί τήν πηγήν επιστάς τού Πατριάρχου Ιακώβ, πιείν εζήτει ύδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος. Τής δέ τό ακοινώνητον τών Ιουδαίων προσειπούσης, ο σοφός δημιουργός μετοχετεύει αυτήν, ταίς γλυκείαις προσρήσεσι, μάλλον πρός αίτησιν τού αϊδίου ύδατος, ό και λαβούσα, τοίς πάσιν εκήρυξεν ειπούσα, Δεύτε, ίδετε τών κρυπτών γνώστην και Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον.

Και νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχμαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο

Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τήν α' Ὁραν, τό Εωθινόν.

Ἦχος βαρύς

Ἰδοῦ σκοτία καί πρῶϊ, καί τί πρὸς τό μνημεῖον Μαρία ἔστηκας, πολὺ σκότος ἔχουσα ταῖς φρεσίν, υφ' οὐ πού τέθειται ζητεῖς ο Ἰησοῦς; ἀλλ' ὅρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς οθονίοις, καί τῷ σουδαρίῳ, τήν Ανάστασιν ετεκμήραντο, καί ανεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς, Μεθῶν, καί δι' ὧν, καί ἡμεῖς πιστεύσαντες ανυμνούμέν σε τόν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τά Τυπικά, καί οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου

Ἦχος δ'

Διὰ ξύλου ο Ἀδάμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικος, διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ο Ληστής Παράδεισον ὠκησεν, ο μὲν γάρ γευσάμενος, ἐντολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ο δὲ συσταυρούμενος, Θεόν ὠμολόγησε τόν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὁ σταυρωθεὶς καί αναστάς, ὡς δυνατὸς ἐκ τάφου τριήμερος, καί τόν πρωτόπλαστον Ἀδάμ, ἐξαναστήσας μόνε ἀθάνατε, καμὲ εἰς μετάνοιαν, ἐπιστρέψαι Κύριε καταξίωσον ἐξ ὅλης καρδίας μου, καί ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σε, Μνήσθητί μου Σωτήρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὄντως ἀνέστη ο Χριστὸς, καί μαρτυρεῖ ο τάφος παράνομοι, τὰ γάρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν ἀνέστη τριήμερος, ο λίθος ἐσφράγιστο, καί πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιῖσταντο, ο Ἄδης ἐσκύλευται, ο θάνατος τέθηκε, Πιστεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τόν αναστάντα ἐκ νεκρῶν, καί τό τοῦ Ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καί οραθέντα γυναιξί, Μυροφόροις λέγοντα Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φθοράς λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε, Ληστοῦ τοῦ ευγνώμονος τήν φωνήν πρὸς αὐτόν, Μνήσθητι καί ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καί εκ τού Κανόνος τής Μεσοπεντηκοστής, Ωδή γ', καί τής
Σαμαρείτιδος Ωδή ς'.

Απόστολον καί Ευαγγέλιον τής Σαμαρείτιδος.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις.
Αλληλούϊα.

ρ52 [TOP](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Μεσοπεντηκοστής γ' Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Ἦφθη φωτοφανής καί τερπνή, τής τού Σωτήρος Αναστάσεως
σήμερον, μεσότης ἡ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρά, φρουκτωρούσα
κόσμον, θείαις χάρισι, Χριστοῦ τής Εγέρσεως, λαμπαδοχούσα
τεράστια, τής αφθαρσίας, απαστράπτει τά σύμβολα, καί προδείκνυσι,
τήν εἰς ὕψος Ανάληψιν, φαίνει τήν πολυέραστον, τού Πνεύματος
έλευσιν, Πεντηκοστής τής πανσέπτου, τήν λαμπροτάτην πανήγυριν,
διό καί παρέχει, ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην, καί μέγα έλεος.

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμός, τής εορτῆς νύν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τά
ρείθρα τής ευσπλαγχνίας, πάσι παρέχων βοά, οἱ διψῶντες δεύτε, καί
αρύσασθε, πηγῆ συμπαθείας γάρ, καί ελέους τό πέλαγος, αὐτός
υπάρχων, βρῦει κόσμῳ τήν άφεσιν, πλύνει πταίσματα, καί καθαίρει
νοσήματα, σώζει τούς τήν Ανάστασιν, αὐτοῦ εορτάζοντας, σκέπει
τούς πόθῳ τιμώντας, τήν μετά δόξης Ανάληψιν, αὐτοῦ καί παρέχει,
ταίς ψυχαίς ἡμῶν εἰρήνην καί μέγα έλεος.

Μέσον τού ιεροῦ εστηκῶς, ὁ ἀπερίγραπτος Θεός τε καί Κύριος, Θεός
γάρ υπήρχε φύσει, κάν δι' ἡμάς βροτωθείς, περιγεγραμμένος ὡφθη
σώματι, τοίς πάσιν ανέβλυζε, τά ζώήρρυτα ρήματα, τοίς πάσι λέγων,
Τάς ψυχάς εκκαθάρθητε, καί τού καύσωνος, τών παθῶν αναψύξατε,
μήτις αποστερήσοιτο, τής πόσεως άνθρωποι, θείαν γάρ χάριν
δωρούμαι, τής αθανάτου καί κρείττονος, καί τής βασιλείας,
συμμεθέξει μοι τῷ κτίστη, καί δοξασθήσεται.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσοῦσης τής εορτῆς πρό τού Πάθους, καί τής ενδόξου Αναστάσεώς

σου Κύριε, ἡς διδάσκων αγαθέ, ἐν τῷ ἱερῷ τοὺς ἀπειθούντας
Ιουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτοὺς, ὁ
διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς
Πνεύματος θεοῦ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, Ὡ τῆς
ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! ὁ τὰ πάντα πληρῶν, Θεὸς ἡμῶν
δόξα σοι.

Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν, ἀπαύστως προσκυνούμεντες Χριστέ ὁ
Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αὐτῆς γὰρ
ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παντοδύναμε,
καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός
καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε τὸ
χειρόγραφον, καὶ τὸ υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας
εὐαρεστήσαί σοι, ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀπατά με καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν μου,
Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεΐαις τῶν Ἁγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ'
αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσουσίης, τῆς σῆς Χριστέ Αναστάσεως, καὶ θείας
παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες, τῶν θαυμάτων
σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἰσοδὸν, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ
φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι, Ἄρα ἐκλάπη
ὁ τῷ Ληστή ἄνοιξας Παράδεισον; ἀρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ Πάθους
κηρύξας τὴν Ἐγερσιν, Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεὸς τοῖς ἐν Ἄδῃ
παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπίσκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἀμαρτίαις τὸν βίον ὅλον δαπανήσασαν, ὄν τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καμὲ καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν

Σήμερον τά τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων παραγένονε, τὰς τῶν πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρύναι δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν, τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς σέ γάρ καταφεύγοντες, ἀτρωτοὶ διαμένομεν, καὶ πάλιν ἀμαρτάνοντες, βωόμεν σοι, Χαίρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἡ Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, ὁ καὶ δοῦς Ἀποστόλοις ῥῆμα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς πέρασι, τὴν ἐν γῇ αὐτοῦ ἔλευσιν ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία υβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδορούμενος, ὄν ἀνεξικάκως, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα, Μὴ κρίνετε ἀκριτον, κατ' ἐμοῦ κρίσιν ἀνομοὶ, Πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν, Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφεςιν κατάπεμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου Ἦχος δ' Ἀναστάσιμον

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πρόβατον εἰμὶ τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν, ζήτησόν με τόν, πλανηθέντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὀρών, ἄγιοι Μάρτυρες τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, ὄν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνικήσατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρῷ ὀπλισάμενοι, ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, Ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνήλθες τοῦ Ἱεροῦ ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοῦς παρρησία καί ἐλεγες, Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἀκολουθῶν ὁ ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

**Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ἐφραθά**

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατήλθες ὁ Σωτήρ μου, καί σάρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς υπέδυσ πηγάζων μοι τὴν ἀφῆσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν...

Ὁλος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ λόγος σύ υπάρχων, ολλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων ἐνούσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Σύ εἶ Παμβασιλεύ, σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὐ Πατὴρ τὸν κόσμον, ἐποίησε πανσόφως, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καί ψυχικὰς λαμπηδόνας διαυγάσωμεν, καί τὴν ζωὴν κατίδωμεν Χριστόν, ἐν Ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολὴ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρόν θριαμβεύσῃ, καί σῶσῃ τὸ γένος ἡμῶν, διὰ Πάθους Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, πρὸς ὄν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ρ53 [top](#)

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων**

Ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, καί τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θεῷ συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καί γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πάσιν ἐβλυσσε διδάγματα.

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ ἱερῷ ἐπέστης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καί Γραμματεῖς διελέγχων

ως γέγραπται, καί καταπλήττων σοφία λόγων τών σών, θαυμάτων επιδείξεσιν.

Ο χορηγός τής σοφίας καί τών καλών παροχεύς ο χέων θεία ρείθρα εκ πηγής αενάου, Δεύτε πρός με κράζει, ύδωρ ζωής, οι διψώντες αρύσασθε καί ποταμοί εκ κοιλίας υμών, φησί, χαρισμάτων θείων ρεύσουσι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ότε παρεγένου εν Ιερών Χριστέ ο Θεός, μεσούσης τής εορτής, τότε τοίς λαοίς εδίδασκες βούων, ο πιστεύων εις εμέ, κάν αποθάνη, ζήσεται, οι δέ Ιουδαίοι διεπρίοντο, μετά τών Φαρισαίων, καί Σαδδουκαίων, καί Γραμματέων, λέγοντες, Τίς εστιν ούτος, ός λαλεί βλασφημίας; μή λογιζόμενοι, ότι σύ υπάρχεις, ο πρό πάντων αιώνων, σύν Πατρί καί Πνεύματι δοξαζόμενος, Θεός ημών, Δόξα σοι.

Στιχηρά τής Οκτωήχου Ἦχος β' Αναστάσιμον

Τού ξύλου τής παρακοής, τό επιτίμιον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού, εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Ἄδου κατελθών δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά ως Θεός διέρρηξας.
διό προσκυνούμεν τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Τίς χειμαζόμενος καί προστρέχων, τώ λιμένι τούτω ου διασώζεται; ή τίς οδυνώμενος καί προσπίπτων, τώ Ιατρείω τούτω, ου θεραπεύεται; Δημιουργε τών απάντων, καί ιατρέ τών νοσοούντων, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Ο τών αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν καί παρ ημών δέχου τήν υμνωδίαν φιλόνηρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών ικεσίαις τό έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος γ'

Μεσούσης τής εορτής, δοξάζομεν τόν εν μέσω τής γής, σωτηρίας εργασάμενον, μέσον γάρ δύο ληστών η ζωή εν ξύλω εκρέματο, καί τώ μέν βλασφημούντι εσιώπα, τώ δέ πιστεύοντι εβόα, Σήμερον μετ' εμού έση εν τώ Παραδείσω, Κατήλθεν εν τάφω, εσκύλευσε τόν Ἄδην, καί ανέστη τριήμερος, σώ ζωντάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου Ἀναστάσιμον Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Ἐκουσία σου βουλή, Σταυρόν υπέμεινας Σωτήρ, καί εν μνήματι καινώ
άνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τόν διά λόγου τά πέρατα συστησάμενον,
ὄθεν δεσμευθεῖς, ο αλλότριος, θάνατος δεινῶς εσκυλεύετο, καί οι εν
Ἄδη ἀπαντες εκραύγαζον, τή ζωηφόρω Εγέρσει σου, Χριστός ανέστη,
ο Ζωοδότης, μένων εις τούς αιώνας.

Κατανυκτικόν

Αναλόγισαι ψυχή, πῶς παραστῶμεν τῷ κριτῇ, ἐπί βήματος φρικτοῦ,
τίθενται θρόνοι φοβεροί καί τῶν ανθρώπων αι πράξεις διελέγχονται,
Τότε ο κριτῆς αδυσώπητος, Εκεί τό πύρ δεινῶς συμπαρίσταται
ὡσπερ αγρία θάλασσα, σύν ἤχῳ κατακαλύψαι τούς πταίσαντας,
Αναλογίζου, ταῦτα ψυχή μου, καί τά ἔργα σου εὐθύνον.

Μαρτυρικόν

Τῶν εν ὅλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύρων σου, ὡς πορφύραν καί βύσσον τά
αἵματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοά σοι, Χριστέ ο
Θεός, Τῷ λαῷ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή
πολιτεία σου δώρησαι, καί ταῖς ψυχαῖς ημῶν τό μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Φοβερόν τό μυστήριον καί τό θαῦμα παράδοξον! πῶς η Παρθένος σέ
τόν Κτίστην τῶν ἀπάντων εβάστασε, καί μετά τόκον πάλιν σῶα καί
Παρθένος διέμεινεν; ο τεχθεῖς ἐξ αὐτῆς, τήν πίστιν στήριξον, τά ἔθνη
πράϋνον, καί τόν κόσμον ειρήνευσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστής Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τῆς σοφίας τό ὕδωρ καί τῆς ζωῆς, αναβλύζων τῷ κόσμῳ πάντας
Σωτήρ, καλεῖς τού ἀρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θεῖον
νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, εν αὐτῷ σβεννύει, τῆς πλάνης
τους ἀνθρακας, ὄθεν εις αἰῶνας, ου διψήσει, ου ληξει, τού κόρου σου
Δέσποτα, Βασιλεύ ἐπουράνιε, διά τούτο δοξάζομεν τό κράτος σου
Χριστέ ο Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι
πλουσίως τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς, καί ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαράς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Διό βωμέν σοι, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Πλύνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτήρ, ὅτι ρερύπτωμαι ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, ἐλεήμον, Ἥμαρτον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν

Ἀγγέλων συμμετοχοὶ γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες, πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ, ὡς ἀγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε, ὅθεν καί τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Κύριε, πρό τοῦ ἀχράντου σου Σταυροῦ, τῆς εορτῆς μεσοῦσης, ἐν τῷ Ἱερῷ ἀνήλθες, Ἰουδαίους παρρησία διδάσκων τὰ Μωσέως, καί ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα, ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς σοφίας τὸ ἀφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν εαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων, Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκῶς; ἀγνοοῦντες σέ τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Μεσοπεντηκοστῆς
Ἦχος β'

Τέλος ὦν καὶ ἀρχή, μεσότης τε ἐν μέσῳ, τῆς εορτῆς ἐπέστης, τῷ Ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἀφεσιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου...

Ἦκουσεν ἡ Σιών τῆς, Ἀναστάσεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν...

Σέλας τὸ ἐκ Πατρός, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βροτὸς μοι, πταισμάτων νέμων ἀφεσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Μεσούσης τῆς εορτῆς τοῦ Πάσχα, ἐν τῷ ναῷ ἀνήλθες τοῦ ἱεροῦ, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, καί στάς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρρησία, καί ἐλεγες, Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

ρ54[top](#)

**ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Τρία Προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτὰ
Ἦχος δ' Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ**

Πάρεστιν ἡ μεσότης ἡμερῶν, τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐγέρσεως, Πεντηκοστή δὲ τῆς θεῆς σφραγιζομένων, καί λάμπει τὰς λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα, καί ἐνούσα τὰς δύο, καί παρεῖναι τὴν δόξαν προφαίνουσα, τῆς δεσποτικῆς, Ἀναλήψεως σεμνύνεται.

Ἦκουσε καί εὐφράνθη ἡ Σιών, εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνιμοι ἠγαλλίασαντο, τούτων θεασάμενοι, καί ἐκπλύνοντα Πνεύματι ρύπον χριστοκτονίας, εὐτρεπίζεται πανηγυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐφρόσυνον μεσότητα.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαψιλῆς, χύσις ἐπὶ πάντας, ὡσπερ γέγραπται, Πνεύματος ἡ προθεσμία κηρύττει, ἡμισευθείσα, τῆς μετὰ Χριστοῦ θάνατον, καί ταφὴν καὶ ἀνάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοῦς μαθηταῖς ὑποσχέσεως, τὴν τοῦ Παρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τῆς εορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καί θείας παρουσίας τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ μυστήρια, ἐν ἡ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

**Στιχηρά ἰδιόμελα
Ἦχος α'
Ἰωάννου Μοναχοῦ**

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἡ Χριστός, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγξε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας καί θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν οστρακίνῳ σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν,

καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Εν τώ ιερώ επέστης η σοφία τού Θεού, μεσούσης τής εορτής, διδάσκων καί ελέγχων τούς απειθείς Ιουδαίους, τούς Φαρισαίους, καί Γραμματείς, καί βοών παρρησία πρός αυτούς, ο διψών, ερχέσθω πρός με, καί πινέτω ύδωρ ζωηρόν, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων τή εμή χρηστότητι ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού ζωής αιωνίου, Ώ τής αγαθότητας, καί τής ευσπλαγχνίας σου, Χριστέ ο Θεός ημών, Δόξα σοι.

Ήχος β'

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών, πρό αιώνων ειργάσατο σωτηριαν εν μέσω τής γής.

Ότε τό μέσον τής εορτής επέστη, ανέβη ο Ιησούς επί τό ιερόν, καί εδίδασκε λέγων τούς απειθείς Ιουδαίους, ο διψών ερχέσθω πρός με καί πινέτω, ύδωρ ζωηρόν αιωνιον, καί ου μή διψήση εις τόν αιώνα, ο πιστεύων εις εμέ, ποταμοί ρεύσουσιν εκ τής κοιλίας αυτού, καί έξει τό φώς τής ζωής.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διδάσκοντός σου Σωτήρ, έλεγον οι Ιουδαίοι, Πώς ούτος οίδε γράμματα, μή μεμαθηκώς; αγνοούντες, ότι σύ ει η σοφία, η κατασκευάσασα τόν κόσμον, Δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Μεσούσης τής εορτής, διψώσάν μου τήν ψυχήν, ευσεβείας πότισοννάματα ότι πάσι Σωτήρ εβόησας, ο διψών, ερχέσθω πρός με καί πινέτω, Η πηγή τής ζωής, Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ο πάντων επιστάμενος, τών καρδιών λογισμούς εν μέσω ανέκραζε τού ιερού εστηκώς, τοίς ψεύσταις λέγων αλήθειαν, Τί ζητείτε πιάσαι, εμέ τόν ζωοδότην, εορτής μεσαζούσης, εκβοών παρρησία, Μή τήν κατ' όψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Δεσπότης τών όλων εν τώ ναώ εστηκώς, εορτής μεσαζούσης, Πεντηκοστής τής σεπτής, τοίς Εβραίοις προσλαλών, διελέγχει τρανώς, εν παρρησία πολλή, ως Βασιλεύς ών καί Θεός, τήν τύραννον αυτών τόλμαν, ημίν δε πάσι δωρεΐται, δι' ευσπλαγχνίαν τό μέγα έλεος. (Δίς)

Ο Κανών τού Ἦχου δ' Ού η ακροστιχίς

Μέσην εορτών τών μεγίστων αινέσω,

Ποίημα Θεοφάνους Ωδή α' Ο ειρμός

Θαλάσσης τό ερυθραΐον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο.

Μεγάλαι τής υπέρ νούν σου Δέσποτα, θείας σαρκώσεως, ευεργεσίαί λάμπουσιν ημίν, δωρεαί τε καί χάριτες, καί θεϊκαί λαμπρότητες, αγαθοδότης αναβρύουσαι.

Επέστης μαρμαρυγάς θεότητος, εξαποστέλλων Χριστέ, τής εορτής εν μέσω προφανώς, εορτή γάρ χαρμόσυνος, τών σωζομένων πέφυκας, καί σωτηρίας ημίν πρόξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη, Κύριε, καί απολύτρωσις, παρά Θεού σύ γεγονός ημίν, από γής πρός ουράνιον, διαβιβάζων ύψωμα, καί Πνεύμα θεΐον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον

Η σάρξ σου διαφθοράν εν μνήματι, ουκ είδε Δέσποτα, αλλ' ως συνέστη άνευθεν σποράς, τήν φθοράν ουκ εδέξατο, ακολουθία φύσεως υπερουσίως μή δουλεύσασα.

Ο Κανών τού Ἦχου πλ. δ' Ποίημα Ανδρέου Κρήτης Ωδή α' Θάλασσαν έπηξας

Έθνη κροτήσατε, Εβραίοι θρηνήσατε, ο ζωοδότης γάρ Χριστός, τά

δεσμά διέρρηξε τού Άδου καί νεκρούς ανέστησε, καί νόσους
εθεράπευσε τώ λόγω, Ούτος εστίν ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς
πιστεύουσιν εν τώ ονόματι αυτού.

Θαύμα παρέδειξας, τό ύδωρ εις οίνον μετελθών, ο εν Αιγύπτω
ποταμούς, μετατρέψας Δέσποτα εις αίμα, καί νεκρούς ανέστησας,
σημείον τούτο δεύτερον τελέσας, Δόξα Σωτήρ τή αφάτω σου βουλή,
δόξα τή κενώσει σου, δι' ής εκαίνισας ημάς.

Ρείθρον ανέναον, υπάρχων Κύριε, ζωής αληθινής, σύ εί η ανάστασις
ημών, θέλων εκοπίασας Σωτήρ μου, καί εκών εδίψησας, τοίς νόμοις
τής φύσεως υπείκων, καί εις Σιχάρ αφικόμενος σαρκί, τό ύδωρ
εζήτησας, τή Σαμαρείτιδι πιείν.

Άρτους ευλογήσας, ιχθύας επλήθυνας, ο ακατάληπτος Θεός, καί
λαούς εχώρτασας αφθόνως, καί πηγήν ανέναον σοφίας, τοίς διψώσιν
επηγγείλω, Σύ εί, Σωτήρ, ο Θεός ημών, ο δούς ζωήν τοίς πιστεύουσιν
εν τώ ονόματι τώ σώ.

Δόξα...

Τρία συνάναρχα δοξάζω καί σύνθρονα, Πατέρα άναρχον Θεόν, καί
Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα συναϊδιον Υιώ, τήν μίαν τρισυπόστατον
ουσίαν, μίαν αρχήν υπεράρχιον υμνών, ανάρχου θεότητος καί
ουσιότητος τιμώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη εχώρησας τόν κτίστην τόν ίδιον, Θεογεννήτορ εν γαστρί, καί
σαρκί εκύησας αφράστως, καί Παρθένος έμεινας, μηδέν τής
παρθενίας λυμανθείσης, τούτον αγνή, ως Υιόν σου καί Θεόν,
απαύστως ικέτευε υπέρ τής ποιμνης σου αεί.

Καταβασία

Θάλασσαν έπηξας, βυθίσας σύν άρμασι τόν αλαζόνα Φαραώ και
λαόν διέσωσας αβρόχως Κύριε, καί εισήγαγες αυτούς εις όρος
αγιάσματος, βοώντας, Άσωμέν σοι τώ Θεώ ημών, ωδήν επινίκιον, τώ
εν πολέμοις κραταιώ.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς
Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα.

Ναμάτων ζωοποιών, τή Εκκλησία τάς πηγάς ήνοιξας, Εί τις διψά,
πρόθυμος, ίτω καί πινέτω, βοών Αγαθέ.

Εκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ανυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπηγγείλω τό ἅγιον.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ζωοποιός, καί ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς Κύριος, πάσι πιστοῖς δεδωρηται, τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγχνος, Ἄλλος, Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ, καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς εορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, Χριστὸς γάρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καί κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη, τί πλανάσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ ελθεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθε ὁ νῦν Μεσσίας, τί πλανάσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ ἀναρχε τῆ οὐσία, ὑμνούμεν ἀναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ωράθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδέ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφθορον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρασ μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθην ἐν σωτηρίῳ σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Ἐστηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς εορτῆς, ὁ διψῶν, ἀνέκραζες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου, τοῦ θείου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων

μου, όστις δέ πιστεύει, εις εμέ τόν σταλέντα, εκ θείου Γεννήτορος, μετ' εμού δοξασθήσεται, Διά τούτο βοώμέν σοι, Δόξα σοι, Χριστέ ο Θεός, ότι πλουσίως εξέχεας τά νάματα, τής σής φιλανθρωπίας τοίς δούλοις σου.

Δόξα... Καί νύν...

Τής σοφίας τό ύδωρ καί τής ζωής αναβρύζων τώ κόσμω, πάντας Σωτήρ, καλείς τού αρύσασθαι, σωτηρίας τά νάματα, τόν γάρ θείον νόμον σου, δεχόμενος άνθρωπος, εν αυτώ σβεννύει, τής πλάνης τούς άνθρακας, όθεν εις αιώνας, ου διψήσει, ου λήψει, τού κόρου σου Δέσποτα βασιλεύ επουράνιε, Διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών ππαισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ηλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ρήξας θανάτου τας πύλας τή σή δυνάμει, οδού ζωής εγνώρισας τής αθανασίας, πύλας δέ διήνοιξας, τοίς πίστει κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Τήν μεσότητα τών όλων, καί τέλος έχων, καί τής αρχής ως άναρχος περιδεδραγμένος, έστης εν τώ μέσω, βοών, Τών θείων θεόφρονες, δεύτε δωρεών απολαύσατε.

Ως Θεός καί πάντων έχων τήν εξουσίαν, ως δυνατός τό κράτος καθελών τού θανάτου πέμπειν επηγγείλω Χριστέ, τό Πνεύμα τό άγιον, τό εκ Πατρός προερχόμενον.

Θεοτοκίον

Νέμεις πλουσίως τήν χάριν, τοίς σέ υμνούσι, καί τόν εκ σου τεχθέντα προαιωνιον Λόγον, Μήτερ απειρόγαμε, ππαισμάτων τήν άφεσιν, τούτοις αιτουμένη πανάχραντε.

Άλλος

Ο Προφήτης Αββακούμ

Ει Μεσσίαν δει ελθείν, ο δέ Μεσσίας Χριστός εστι, παράνομοι; τί απιστείτε αυτώ; ιδού παραγένονε, καί μαρτυρεί ά αυτός ποιεί, τό ύδωρ οίνον εποί ησε, Παράλυτον λόγω συνέσφιγγεν.

Μή συνιέντες τας Γραφάς, πλανάσθε πάντες υμείς Εβραίοι άνομοι,

όντως γάρ ήλθε Χριστός, καί πάντας εφώτισε, καί εν υμίν έδειξε πολλά σημεία καί τεράστια, καί μάτην αρνείσθε τήν όντως ζωήν.

Εν έργον έδειξα ημίν, καί πάντες ήδη θαυμάζετε, ανέκραζε τοίς Ιουδαίοις Χριστός, υμείς περιτέμνετε, καί εν Σαββάτω άνθρωπον, φησίν, εμοί δέ τί εγκαλείτε λοιπόν, εγείραντι λόγω Παράλυτον.

Έργα εποίησα πολλά, καί διά ποίον έργον λιθάζετέ με; τοίς Ιουδαίοις Χριστός, ελέγχων ανέκραζεν, ότι άνθρωπον υγιή όλον λόγω εποίησα; μή κρίνετε κατ' όψιν άνθρωποι.

Εν Αποστόλοις ενεργών, καί εν Προφήταις αυτός επαναπαυόμενος, μετά τού Πνεύματος, τό άχραντον γέννημα, τής πατρικής φύσεως Χριστέ, τά έθνη προς σήν επιγνωσιν, ανήγες τών σημείων σου.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε μονάς, άναρχε Πάτερ, Υιέ, καί Πνεύμα άγιον η εν μονάδι Τριάς, ομότιμε, σύνθρονε ζωοποιέ, άκτιστε Θεέ, σώζε τούς ανυμνούντάς σε, καί ρύσαι κινδύνων καί θλίψεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Η εν γαστρί σου τόν Θεόν, απεριγράπτως χωρήσασα Θεόνυμφε, Παρθενομήτορ αγνή μή παύση πρεσβεύουσα υπέρ ημών, όπως διά σου ρυσθώμεν τών περιστάσεων, προς σέ γάρ αεί καταφεύγομεν.

Καταβασία

Ο Προφήτης Αββακούμ, τοίς νοεροίς οφθαλμοίς προεώρα Κύριε, τήν παρουσίαν σου, διό καί ανέκραζεν, Από θαιμάν ήξει ο Θεός, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή συγκαταβάσει σου.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφων, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε.

Τών θείων εορτών, τήν μεσότητα φθάσαντες, τό τέλειον τής ενθέου, αρετής εξασκήσαι, σπουδάσωμεν θεόφρονες.

Ως όντως ιερά η παρούσα πανήγυρις, μεσότητα τών μεγίστων, εορτών γάρ ορίζει, καί λάμπει αμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον

Νούς αρχαγγελικός ουκ ισχύει νοήσαί σου, τόν άφραστον εκ Παρθένου, καί πανάχραντον τόκον, Σωτήρ μου πολυέλεε.

Άλλος

Κύριε, ο Θεός ημών

Θαύμασι κατεκόσμησας, τούς, Αποστόλους σου, τέρασιν εμεγάλυνας τούς Μαθητάς εν παντί τώ κόσμω, δοξάσας Σωτήρ ημών, καί δούς αυτοίς τήν βασιλείαν σου.

Ἄπαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τά πέρατα θαύματι καί διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καί ποικίλοις τρόποις, τόν λόγον κηρύξαντες, Χριστέ Σωτήρ τῆς βασιλείας σου.

Αἶνεσιν αναπέμπομεν τῇ βασιλείᾳ σου, ὕμνον σοι δε προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπί γῆς οφθέντι, καί κόσμον φωτίσαντι καί τόν Ἀδάμ ανακαλέσαντι.

Δόξα...

Δόξα σοι Πάτερ ἅγιε, Θεέ ἀγέννητε, δόξα σοι Λόγε ἀχρονε μονογενές, δόξα σοι τό Πνεῦμα, τό θεῖον καί σύνθρονον, καί Ομοούσιον Πατρί καί Υἱώ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν ἡ κοιλία σου ἁγία τράπεζα, ἔχουσα τόν ουράνιον ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων, οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτορ τροφεύς.

Καταβασία

Κύριε ὁ Θεός ημών, εἰρήνην δός ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεός ημών, κτήσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν τό ὄνομά σου ονομάζομεν.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευράς σου ρεύσαντι αἵματι.

Μεσίτης, Πεντηκοστής, ἐφέστηκε σήμερον, ἐνθεν τοῦ θεοῦ μέν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖσα, ἐκείθεν δέ, τοῦ Παρακλήτου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς δήμοις, τήν οικείαν δόξαν ἀποκαλύπτων, καί προφαίνων, τήν συμφυῖαν πρός τόν γεννήτορα.

Θεοτοκίον

Γενού μου, προστασία καί τείχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν με σκανδάλων, λυτρομένη μόνη Θεογεννήτορ, καί ταῖς θεαῖς, φωτοχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Άλλος Ως ύδατα θαλάσσης

Ο πάντα περιέπων τά πέρατα ανήλθες Ιησού, καί εδίδασκες, εν τώ ιερῷ τούς όχλους, τόν λόγον τής αληθείας, τής εορτής μεσούσης, ως Ιωάννης βοά.

Ανέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, εκήρυξας τώ κόσμω, τόν άχρονον Πατέρα καί τό πανάγιον Πνεύμα, τό συγγενές αμφοτέρων, φυλάπτων, καί μετά σάρκωσιν.

Τό έργον τού Πατρός ετελείωσας, τοίς έργοις επιστώσω τούς λόγους σου ιάσεις τελών Σωτήρ καί σημεία, Παράλυτον ανορθών, λεπρούς καθαίρων, καί τούς νεκρούς ανιστών.

Ο άναρχος Υιός, αρχή γέγονε, λαβών τό καθ' ημάς, ενηθρώπησε, καί μέσον τής εορτής εδίδασκε λέγων, Προσδράμετε τή πηγή τή αενάω, ζωήν αρύσασθαι.

Δόξα...

Τήν μίαν εν Τριάδι θεότητα, ουσίαν τρισυπόστατον άκτιστον, αμέριστον πάντες δοξολογούμεν, Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό άγιον Πνεύμα, ως τρία ούσαν καί έν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Παρθένον καί Μητέρα δοξάζομεν, σε μόνην αγνή Θεόνυμφε Κόρη, εκ σου γάρ όντως Θεός εσαρκώθη, ζωοποιήσας ημάς.

Καταβασία

Ως ύδατα θαλάσσης φιλόνηρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, διό, ως Ιωνάς, σοί κραυγάζω Λόγε, Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ευ σπλαγχνε Κύριε.

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τής εορτής τής νομικής μεσαζούσης, ο τών απάντων Ποιητής καί Δεσπότης, πρόσ τούς παρόντας έλεγες, Χριστέ ο Θεός, Δεύτε καί αρύσασθε, ύδωρ αθανασίας, όθεν σοι προσπίπτομεν, καί πιστώως εκβώμεν, Τούς οικτιρμούς σου δώρησαι ημίν, σύ γάρ υπάρχουνς πηγή τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Τήν χερσωθείσάν μου ψυχήν, πταισμάτων ανομίαις, ροαίς τών σών αιμάτων κατάρδευσον, καί δείξον καρποφόρων αρεταίς, σύ γάρ έφης

πάσι, τού προσέρχεσθαι πρὸς σέ Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καί ὕδωρ αφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζών τε καί καθαίρον αμαρτίας, τῶν υμνούντων τήν ἐνδοξον καί θεϊαν σου Ἐγερσιν παρέχων ἀγαθέ, τήν ἀπό τοῦ ὕψους ἐνεχθείσαν ἀληθῶς τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος ἰσχύν, τοῖς σέ Θεόν γινώσκουσι, σύ γάρ ὑπάρχεις πηγή τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὡδή ζ' Ὁ Εἰρμός

Ἐν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμιαῖοι Παῖδες τῆ Περσική, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον, ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραυγάζον, Ἐυλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἰσχύϊ Σώτερ τήν τοῦ θανάτου λύσας δύναμιν τρίβον τῆς ζωῆς ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς, εὐχαρίστως σοι κραυγάζουσιν, Ἐυλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι οὐκ ἐπέγνωσαν, δῆμοι τῶν Εβραίων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἀναμέλπομεν, Ἐυλογημένος εἰ ἐν τῷ νᾶῷ τῆς δόξης σου, Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τοῦ υψίστου, ἡγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διὰ σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, Ἐυλογημένη συ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос

Σαρκικῶς ἐκοπίασας, ἡ ἀνάπαυσις πάντων, ἐκουσίως ἐδίψησας, ἡ πηγή τῶν θαυμάτων, τό ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τό ζών Ἰησοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλεις, διαλέγων τήν ἀνοιαν, τῶν ἀνόμων Εβραίων, ἡ μὲν γάρ ἐπίστευσεν, Υἱόν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δέ ἠρνήσαντο.

Ἐξ ὕδωρ ζών τό ἀλλόμενον, ὕδωρ ἀθανασίας, ἡ πηγή ἡ αείζωος, παρέχει ν ἐπηγγείλω, τοῖς πίστει τό Πνεύμά σου, προσδεχομένοις Σωτήρ τό προϊόν ἐκ Πατρός.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινῶντων, καί τοῦ κόρου τά λείψανα εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτήρ ἐπερίσσευσας, δεικνύς τήν δόξαν σου τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο εσθίων τόν άρτον σου, ζήσεται αιωνίως, καί ο πίνων τό αίμά σου, εν σοί μένει Σωτήρ μου, καί σύ εν αυτώ μένεις, καί αναστήσεις αυτόν, εν τή εσχάτη ροπή.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τήν σήν οικονομίαν, πιστωσάμενος θαύμασι τήν θείαν εξουσίαν, τάς νόσους απήλασας, νεκρούς ανέστησας, τυφλούς εφώτισας ως Θεός.

Τούς λεπρούς εκαθάρισας, τούς χωλούς ανωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγξας Αιμόρρουν θεραπεύσας, επέζευσας πέλαγος δεικνύς τήν δόξαν σου τοίς Ιεροίς Μαθηταίς.

Δόξα...

Προσκυνούμέν σου Κύριε τόν άχρονον Πατέρα, καί τήν χάριν τού Πνεύματος, ήν τοίς σοίς Αποστόλοις Θεός ήν διένειμας, εξαποστέλλων αυτούς επί τό κήρυγμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν γαστρί σου εχώρησας τόν αχώρητον Λόγον, εκ μαζών σου εθήλασας, τού κόσμου τόν τροφέα, αγκάλαις εβάστασας, τόν παροχέα ημών, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

Τών Χαλδαίων η κάμιнос, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο πνεύματι, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίος εκ τάφου αναστάς, τή τής θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοίς, Αποστόλοις σου Κύριε, επεφάνης, τήν τού Πνεύματος, επαγγελόμενος αυτοίς, πέμπειν ενέργειαν, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Νεκρώσας τόν Άδην ως Θεός, ζωαρχικώτατε, πάσιν επήγασας ζωήν αιώνιον, ήν περ νύν, εικονίζουσι φανότατα, τών λαμπροφόρων ημερών τούτων αι χάριτες, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνεíte τόν Κύριον.

Ακτίνας ως ήλιος Χριστέ, δικαιοσύνης φανείς, κόσμω απέστειλας, τούς Αποστόλους σου φέροντας, σέ τό φώς τό ακατάληπτον, καί τής αγνοίας τήν αχλύν αποδιώκοντας, καί βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ιδοῦ νύν εξέλιπε σαφώς, εκ τής Ιουδα φυλής άρχων ηγούμενος, σύ γάρ πανάμωμε τέτοκας, τά αυτώ πρίν αποκείμενα, τήν προσδοκίαν τών εθνών, Χριστόν ώ ψάλλομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Άλλος Άγγελοι καί πυρανοί

Δεῦτε ίδετε λαοί, τόν επί θρόνου δόξης ανυμνούμενον υπό λαών ανόμων βλασφημού εν Προφήταις μενον, καί ιδόντες υμνείτε, τον Μεσσίαν προρρηθέντα.

Σύ εί όντως ο Χριστός, ο εις τόν κόσμον τούτον προερχόμενος, εξ ού η σωτηρία, καί η άφεσις, τών πατρώνων σφαλμάτων, σύ η όντως ζωή τών σοί πεπιστευκότων.

Η σοφία τού Θεού, τής εορτής μεσούσης, καθώς γέγραπται, τώ ιερώ επέστη καί edίδασκεν, ότι όντως αυτός ήν, ο Μεσσίας Χριστός, δι' ού η σωτηρία.

Εν τοίς Σάββασι Χριστός, καί εν ημέραις όλαις επεδείκνυτο, τά τών σημείων έργα εξιωμενος, τούς εν νόσοις ποικίλαις, αλλ' ο πλάνος λαός, θυμώ ενεκοτείτο.

Τόν Παράλυτον φησί, τόν δε χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, εν τώ Σαββάτω ούτος εθεράπευσε, καί παρέβη τόν νόμον, Ιουδαίοι Χριστώ, πικρώς ελοιδορούντο.

Ου Μωσής, υμίν φησί, τόν νόμον δούς κελεύει περιτέμνεσθαι; καί εν Σαββάτω άνδρα περιετέμενο, ίνα μήπως ο νόμος τών πατέρων λυθή, Χριστός τοίς Ιουδαίοις.

Οι αγνώμονες παντί, οι εν ερήμω πάλοι παροικήσαντες, τόν ευεργέτην φθόνω, κατενέσκηπτον βλασφημούντες, κι νούντες, τás αδίκους γλώσσας, κενά προσμελετώντες.

Δόξα...

Είς Θεός ούν η Τριάς, ου τού Πατρός εκστάντος εις Υιότητα, ουδε

Υιού τραπέντος εις εκπόρευσιν, αλλ' ἰδία καί ἀμφω, φῶς Θεόν τά τρία, δοξάζω, εις αἰώνας.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς ἐγέννησας εἰπέ, τόν ἐκ Πατρός ἀχρόνως προεκλάψαντα, καί σὺν ἀγίῳ Πνεύματι υμνούμενον, ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία

Ἄγγελοι καί ουρανοί τόν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καί ὡς Θεόν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, υμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰώνας.

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σοῦ Παρθένε, ἀκρογωνιαίος ἐτμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστῶσας φύσεις, διό ἐπαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Νέαν καί καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν διαφερόντως πάντες, σπουδάσωμεν, ὅπως ἀγίου Πνεύματος, τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σύ μου τό θνητόν Ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας, καί τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν, ἐνδύσας Σῶτερ συνεχξανέστησας, καί τῷ Πατρὶ προσήγαγες τόν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν, διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῆ τῆς μεσιτείας δυνάμει, τοῦ κενωθέντος μέχρι καί δούλου μορφῆς καί ἡμᾶς ἀνουψώσαντος, τούτον ἀξίως μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Ὡς ρίζαν, πηγὴν καί αἰτίαν, τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν, σύ γάρ τὴν ἐνουπόστατον, ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ἄλλος

Ἀλλότριον τῶν μητέρων

Τῆς εορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνήλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τό ἱερόν σου, καί ἐδίδασκες πάντας, εθαύμαζον δέ Ἰουδαῖοι, καί πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μή μεμαθηκῶς; ἔλεγον.

Ἰάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτὴς μου πηγάζων ἐπετέλει τέρατα καί

σημεία, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενούντας, ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτὴς μου, ἐλέγχων ἀνεβόα, Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε, καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι, κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μείζονα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ ὡς ἐπηγγείλω, παρέσχες, ἀποστείλας, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δόξαν σου, οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθὴ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολάτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα υγιή λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε φησὶ τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός!

Ὁ τὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καγὼ Σωτὴρ, καρπούς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρώσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης οδύνης μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τόν παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

Δόξα...

Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τό σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα Πατέρα καὶ Υἱόν τε, καὶ τό ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστὸν παντοκρατορίαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἡδρασταί, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐχώρησας ἐν γαστρὶ σου Παρθενομήτορ, τόν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστόν τόν Ζωοδότην ὃν ὑμνεῖ πάσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνωθρόνοι, Αὐτόν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα, ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη, διό σε πᾶσαι αἰ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον

Ὁ ουρανὸν τοῖς ἀστροῖς

Ὁ τόν κρατήρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἀφῆσιν ἀμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγγχε μόνε

οικτίρμον. (Δίς)

Εἰς τοὺς Αἴνους

Ἰστώμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἡ σοφία καὶ δύναμις, τοῦ Πατρός τό ἀπαύγασμα, Λόγος ο αἰδιος, καὶ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκί καὶ ἐδίδασκεν Ἰουδαί ἀγνώμονας, καὶ ὦν τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς καὶ εθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον ἐκβοῶντες, Πόθεν γράμματα γινώσκει παρ' οὐδενός μή μεμαθηκώς; (Δίς)

Γραμματεῖς ἐπεστόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύριος, ἐκβοῶν αυτοῖς, Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἀδικοὶ κρίνετε, ἐν Σαββάτῳ γάρ ἐγώ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα, ὅθεν Κύριος, τοῦ Σαββάτου υπάρχω, καὶ τοῦ νόμου, τί ζητεῖτέ με φονεύσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα;

Μωϋσέα ἐλίθασαν οἱ δεινοὶ καὶ παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τό ἀχάριστον, τὸν Ἡσαΐαν δέ ἐπρίσαν, ξυλίνῳ ἐν πρίονι, ἐν βορβόρῳ τὸν σοφόν, Ἰερεμίαν ἐνέβαλον, τὸν δέ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνουφούντες, ἐπεβόων, Τὸν ναόν ο καταλύων, σώσον σαυτόν καὶ πιστεῦσομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Ἀνατολίου

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῆ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρ ς Χριστοῦ, καὶ φθάσαντες τό μέσον τῆς εορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἀξιῶι γενώμεθα, καὶ τὴν Ἀνάληψιν εορτάσαι, καὶ τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Εορτῆς, Ὡδή γ' καὶ ς'.

Κοινωνικόν

Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα, καὶ πίνων μου τό Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καγὼ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ε ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος γ'
Ἦχος δ' Ο εξ υψίστου κληθείς

Παρά τό φρέαρ Χριστός τήν Σαμαρείτιν, ευρών εξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, διψών τήν ταύτης διόρθωσιν, καί σωτηρίαν, ὁ καί ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον, ταύτην γάρ ἀνέλκουσιν πόμα τοῦ ὕδατος, αὐτός ἀνέλκει, καί πόματος, πληροί τοῦ ζώντος, τοῖς συμπολίταις διαγορεύουσιν, ἰδοῦ ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ρηθεῖς Μεσσίας Χριστός, ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεκρυμμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ἰδοῦ Μεσσίας Χριστός τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῇ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρείτις φησίν, ὁ γεγραμμένος ἐλεύσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, Προφήτης μέγας, Θεός καί ἄνθρωπος, ὅς καί τὰ πρακτέα μοι ἐπεξηγήσατο, καί τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεκρυμμένα, πάντα μοι εἶπεν ὡς ἐπετέλεσα, Ὅθεν ἡ πόλις συνδραμούσα ὀρά, τοῦς λόγους αὐτῆς κατά πᾶν ἀληθεύοντας, καί τό πρᾶγμα θαυμάζει, καί πιστούται τῷ θεάματι.

Σέ τόν ἐν ἑκτη τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην ποτέ πρὸς Παράδεισον περιπατοῦντα Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἐβλεψε θυγάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτη οὕτω καθήμενον, ἔνθα πηγὴ ὕδατος, καί φρέαρ ὠρυκτο, καί ἐξ αὐτῆς ἐξαιτούμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον ὁ καί ἐπράχθη καί τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τήν τοῦ νάματος δαψίλειαν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Ἐπί τήν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων, ἐν τῇ ἑκτη ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωγρῆσαι καρπὸν, ἡ γάρ Εὐα ἐν ταύτῃ ἐξελήλυθεν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεως, Ἦγγικεν οὖν ἡ Σαμαρείτις ἀντλήσαι ὕδωρ, ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν καγὼ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε, καί εἰς τήν πόλιν δραμούσα ἡ σώφρων, τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθύς, Δεῦτε, ἴδετε Χριστὸν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Πύλας Ἄδου συνέτριψας Κύριε, καί τῷ σῷ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τό

βασιλείον ἐλυσας, γένος δέ τό ανθρώπινον, ἐκ φθοράς ἠλευθέρωσας, ζῶν καί ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καί τό μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Τῶν Ἀποστόλων τόν χορόν, Πνεύματι ἀγίῳ ἐφώτισας Χριστέ, καί ἡμῶν τόν ῥύπον τῆς αμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραήλ αὐτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τόν Σωτήρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπέρ ἡμῶν τῶν αμαρτωλῶν, ἀφῆσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Επί τό φρέαρ ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρείτις ἠρώτα τόν εὐσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καί λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τά νάματα, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, τοῦ Ἀγγέλου μαθούσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστός ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοῖς ἐπί γῆς πεφανέρωται, Θεός ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν ἐκουσίως ὑπέρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου

Αναστάσιμον Ἦχος δ'
Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ

Ο σταυρωθείς υπέρ ημών εκουσίως, καί λογισθείς εν τοῖς νεκροῖς Ζωοδότα, καί αναστάς τριήμερος Χριστέ ο Θεός ἐθραυσας δυνάμει σου, τού θανάτου τό κράτος, πάντας τή Εγέρσει σου, τούς εν Ἄδη ζώσας, καί ανυμνούντες σέβομεν τήν σήν, Ἐγερσιν πάντες, αθάνατε Κύριε.

Αποστολικόν
Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εις τά πέρατα, τούς Μαθητάς σου Σωτήρ, ανέδειξας εκλάμποντας, εν τῷ κηρύγματι, ψυχάς καταυγάζοντας, πλάνην τήν τῶν ειδώλων, δι' αυτών αμαυρώσας, δόγμασιν ευσεβείας καταλάμψας τῷ κόσμῳ, Αυτῶν ταῖς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Μαρτυρικόν

Σταυρῷ οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, τήν πλάνην ενίκησαν τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, ἐλαμψαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες, νέμουσι τάς ἰάσεις, τοῖς εν πίστει Αιτούσιν, Αυτῶν ταῖς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε τόν υπεράγαθον, Θεόν η κυήσασα, σύν Αποστόλοις αυτόν, απαύστως ἰκέτευε, ἀφεςιν τῶν πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου δούναι ἡμῖν πρό τέλους, τοῖς εν πίστει καί πόθῳ, υμνούσί σε κατά χρέος μόνη πανύμνητε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Σαμαρείτιδος
Ἦχος πλ. β'

Ὡς τή πιστή Σαμαρείτιδι Κύριε, τῆς θεότητος τῆς σῆς τήν πηγὴν ἠνέωξας, καί εβλυσας θεογνωσίαν επ' αυτήν, αρδεύων πόμα θεόληπτον, καί νύν πάσιν ἡμῖν κατάπεμψον, πταισμάτων ἰλασμόν υπεράγαθε. (Δίς)

Εἰς τούς Αἶνους
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Αναστάσιμον

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μή χωρισθείς μονογενές Λόγε τού Θεού, ἦλθες επί γῆς διά φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καί Σταυρόν καί θάνατον υπέμει νας σαρκί, ο ἀπαθῆς τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς

μόνος παντοδύναμος. (Δίς)

Αποστολικόν

Τούς αγραμμάτους Μαθητάς, τό Πνεύμά σου τό άγιον, παιδευτάς ανέδειξε Χριστέ ο Θεός καί τή πολυφθόγγω αρμονία τών γλωσσών, τήν πλάνην κατήργησεν, ως παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν

Πώς υμών θαυμάσωμεν τούς αγώνας, άγιοι Μάρτυρες, ότι σώμα θνητόν περικείμενοι, τούς ασωμάτους εχθρούς ετροπώσασθε, ουκ εφόβησαν ημάς τών τυράννων αι απειλαί, ου κατέπτηξαν ημάς τών βασάνων αί προσβολαί, όντως αξίως παρά Χριστού εδοξάσθητε, καί ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ο συνάναρχος καί συναΐδιος Υιός καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ιαμάτων, καί γυνή εκ τής Σαμαρείας αντλήσαι ύδωρ παραγέγονεν, ήν ιδών έφη ο Σωτήρ, Δός μοι ύδωρ πιείν, καί απελθούσα φώνησόν σου τόν άνδρα, Η δέ, ως ανθρωπω διαλεγομένη, καί ου Θεώ, λαθείν σπουδάζουσα έλεγεν, ουκ έχω άνδρα, Καί ο Διδάσκαλος πρός αυτήν, Αληθώς είπας, Ουκ έχω άνδρα, πέντε γάρ έσχες, καί νύν όν έχεις ουκ έστι σου ανήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι εκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς όχλοις επεβόα λέγουσα, Δεύτε ιδετε Χριστόν, ός δωρείται τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Σαμαρείτιδος

Ήχος δ' Ως γενναίον εν μάρτυσιν

Σύ πηγή αγαθότητος, καθυπάρχων καί πέλαγος, τής ζωής ταμίας τε, μόνε εύσπλαγχνε, πώς γυναικί Σαμαρείτιδι, ομιλών εφώνησας, δός μοι ύδωρ τού πιείν, όπως λάβης τήν άφεςιν, Ανυμνούμέν σου, τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν, δι' ής σώζεις, τών βροτών άπαν τό γένος, διά πολλήν αγαθότητα.

Στίχ. Έντεινε καί κατευοδού καί βασίλευε...

Δεύτε ιδετε ανθρωπον, ός εξείπέ μοι σήμεραν τή πηγή καθήμενος, τί εποίησα, Προφήτης γάρ αληθέστατος, υπάρχει καί μέγιστος, τά κρυπτά καί φανερά, επιστάμενος άπαντα, αλλά δώρησαι, ύδωρ ζών, ο παρέχεις τοίς διψώσιν, ίνα μή διψήσω πάλιν εις τόν αιώνα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ήγάπησας δικαιοσύνην...

Ἡ πηγὴ ἡ ἀέναος, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε καὶ ἀφθαρτον, οδοιπορήσας ἐκάθητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς οἰκείους Μαθητάς, ἀποστείλας πρὸς βρώματα, προσωμίλει δέ, γυναικί ἀπαντλούση, ταύτην θέλων, τοῦ θηρεύσαι καὶ φωτίσαι, τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὄμματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος γ'

Ἀγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ ουρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρη ἐκ κατάρως παγγενῆ, καὶ θαυμαστοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρείᾳ προσοφικόμενος, γυναικί δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλης ὕδασι περιβαλλόμενος, διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλαγχνῶ βουλή.

ρ56[top](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος δ' Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ**

Ἴδετε ὃν προέγραψε Μωσῆς, Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύσεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεαθέντα, δι' εὐσπλαγχνίαν καμοὶ προσομιλήσαντα ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι, ὄντως οὗτος ὑπάρχει ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος, τοῖς ἐν τῇ Σιχάρ Σαμαρείτις ὠφθη λέγουσα.

Στόματος ἐξ ἠδέος γυναικός, ὕδατος ποσίμου γλυκεροῦ ἀναβλύζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πιόντες, καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ρέον τὴν δαψίλειαν, τὴν τοῦ νάματος, ἐσπευδον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πηγὴν κατιδεῖν τὴν ἀέναον, τὴν τὰς ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον κατιδόντες τὴν πηγὴν καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως, τὴ γυναικί ἐπεβόων, οἱ ἐν τῇ πόλει, οὐκ ἐτι διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλίαν πεπιστεύκαμεν, ἀληθῶς ἐπιγνόντες, ὅτι οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Παρά τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, ευρῶν ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα αἰτεῖ ὕδωρ παρ αὐτῆς, ὁ νέφεισι καλύπτων τὴν γῆν, Ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδατι τὴν γῆν κρεμάσας, ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτὴν, τὴν θηρευομένην ὑπὸ τοῦ

πολεμήτορος εχθρού, καί ποτίσασθαι ύδωρ ζών, τήν φλεγόμενην εν τοίς αποπήμασι δεινώς ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

**Στιχηρά τής Οκτωήχου
Ήχος δ' Σταυρώσιμον**

Πάντοτε έχοντες Χριστέ, τόν Σταυρόν σου εις τήν βοήθειαν τάς παγίδας τού εχθρού ευχερώς καταπατούμεν.

Κύριε, ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν εξήλειψας καί κατελθών εν τώ Άδη, τούς απ' αιώνος δεσμίους ηλευθέρωσας, αφθαρσίας δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά τούτο υμνούντες, δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου Έγερσιν.

Μαρτυρικόν

Ιερεία έμψυχα ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα ών η μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε καί ημάς συμποιμανθήναι υμίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. β'

Τάδε λέγει Κύριος τή Σαμαρείτιδι, Εί ήδεις τήν δωρεάν τού Θεού καί τίς εστιν ο λέγων σοι, Δός μοι ύδωρ πιείν, σύ άν ήτησας αυτόν, καί έδωκέ σοι πιείν, ίνα μή διψήσης εις τόν αιώνα, λέγει Κύριος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τό φαιδρόν τής Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς Αποστόλοις καυχώμεναι έλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σου Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ου αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε
Σταυρώσιμον

Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι Ιουδαίοι Σωτήρ δι' οὐ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς
ανεκαλέσω στοργή, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἠπλωσας τὰς παλάμας, ἐν
αυτῷ σὴ βουλήσει, λόγῃ δὲ τὴν πλευράν σου, κατεδέξω νυγῆναι, Τῷ
πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλόανθρωπε.

Ἀποστολικόν

Ἀνέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν
κόσμον σου, τὴ δυναστεία τὴ σὴ, Χριστέ ο Θεός ἡμῶν, ἔθραυσας ἐν
ισχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἔδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι,
διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόανθρωπε.

Μαρτυρικόν

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο,
τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου,
τούς τυράννους καθείλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα
θράση, Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε υψούμενον, ὡς εθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε
Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο, Τί τὸ καινόν καὶ ξένον, τοῦτο
θαύμα Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὅλων, ομιλεῖς τῷ θανάτῳ; Ζωῶσαι
τούς θανόντας, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς
Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ἐκ φρέατος νάματα, τοῦ γεηροῦ καὶ φθαρτοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σύνηθες, ἡ
Σαμαρείτις ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἠντλησεν, οὕτως εφευρηκυῖα, τὴν
πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ φρέαρ, Ἰακώβ διωρύχθη, κόσμου
τούς φλογοτρόφους, δροσίζουσιν καύσωνας.

Εἰς τοὺς Αἶνους
Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου
Ἦχος δ' Σταυρώσιμον

Ἐδωκας σημείωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν
τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας,
καὶ ἐπανήγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα, διό σου τὴν
φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ

τών ψυχών ημών. (Δίς)

Αποστολικόν

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, Οδήγησον ημάς επί τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών ανάστησον ημάς, πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χείρά σου, φιλόανθρωπε Κύριε, τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Μαρτυρικόν

Τίμιος ο θάνατος, τών Αγίων σου Κύριε, ξίφεσι γάρ καί πυρί καί ψύχει συντετριμμένοι, εξέχεαν τό αίμα αυτών, ελπίδα έχοντες εις σέ, απολαβείν τού καμάτου τόν μισθόν, υπέμειναν καί έλαβον, παρά σου Σώτερ τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Η πηγή τής ζωαρχίας, Ιησούς ο Σωτήρ ημών, επί τήν πηγήν επιστάς τού Πατριάρχου Ιακώβ, πιείν εζήτει ύδωρ παρά γυναικός Σαμαρείτιδος, Τής δέ τό ακοινωνήτον τών Ιουδαίων προσειπούσης, ο σοφός δημιουργός μετοχετεύει αυτήν, ταίς γλυκείαις προσρήσεσι, μάλλον πρός αίτησιν τού αϊδίου ύδατος, ό καί λαβούσα, τοίς πάσιν εκήρυξεν ειπούσα, Δεύτε, ίδετε τών κρυπτών γνώστην καί Θεόν, παραγενόμενον σαρκί, διά τό σώσαι τόν άνθρωπον.

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Μεθ' υδρίας αρδεύσασθαι, απελθούσα καί φρέατι, τήν υδρίαν άνυδρον καταλείψασα μόνη πρός πόλιν επέδραμε, πηγήν τήν ζωήρρυτον, εκβώσα εφευρείν, Σαμαρείτις τήν άφθονον, όθεν ήρδευσε τό σωτήριοννάμα, καί τήν ταύτης, επανέψυξε καρδίαν, τήν εκτακείσαν τοίς πάθεσιν.

Στίχ. Έντεινε καί κατευοδού...

Αληθώς είπας, είρηκεν, ο Σωτήρ Σαμαρείτιδι, ως ουκ έχεις σήμερα, άνδρα νόμιμον, πέντε γάρ έσχες τό πρότερον, καί νύν, όν περ κέκτησαι, ουχ υπάρχει σου ανήρ, αλλά νόμω αλλότριος, ή καί σπεύσασα, τοίς εν πόλει εβόα. Είδον άνδρα, ός εξείπέ μοι τά πάντα, όσα κρυφίως εποίησα.

Στίχ. Ηγάπησας δικαιοσύνην...

Ρείθρον άλλο ζωήρρυτον, ουρανίου εκ φρέατος, Σαμαρείτις ήντλησεν επί φρέατος, τούτο ευρούσα χεόμενον, εξ ού τό επίκηρον, είχε

σύνηθες αντλείν, ύδωρ άλλο τό χθόνιον, ο αλλόμενον εν τή ταύτης καρδία ανεδείχθη, ως πηγή τις άλλη νέα, παθών δροσίζουσα καύσωνας.

Δόξα... Καί νυν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης εν σαρκί, Χριστέ ο Θεός δι' ἀφατον οικονομίαν ακούσασα η Σαμαρείτις, τού λόγου σου τού φιλανθρώπου, κατέλιπε τό ἀντλημα επί τό φρέαρ, καί ἔδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε, ἴδετε καρδιογνώστην, μήτι οὔτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

ρ57 [top](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Σαμαρείτιδος γ'
Ἦχος α'

Επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών θαυμάτων, εν τή ἕκτη ὥρα, τῆς Εύας ζωγήσαι καρπόν, η γάρ Εύα εν ταύτη εξελήλυθεν εκ τού Παραδείσου, ἀπάτη τού ὄφεως, Ἦγγικεν ούν η Σαμαρείτις ἀντλήσαι ὕδωρ, ἦν ἰδών ἔφη ο Σωτήρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καγώ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε, καί εις τήν πόλιν δραμούσα η σώφρων, τοίς ὄχλοις ἀνήγγειλεν ευθύς, Δεύτε, ἴδετε Χριστόν τόν Κύριον, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών.

Ἦχος β'

Επί τό φρέαρ ως ἦλθεν ο Κύριος, η Σαμαρείτις ηρώτα τόν εὐσπλαγχνον, Παράσχου μοι τό ὕδωρ τῆς πίστεως, καί λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τά νάματα, ἀγαλλίασιν καί λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Ο συνάναρχος καί συναἰδιος Υἱός καί Λόγος τού Πατρός, επί τήν πηγήν επέστη, η πηγή τών ἰαμάτων, καί γυνή εκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν, ἦν ἰδών ἔφη ο Σωτήρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καί ἀπελθούσα, φώνησόν σου τόν ἄνδρα, Η δέ, ως ἀνθρώπῳ διαλεγομένη καί ου Θεώ, λαθεῖν σπουδάζουσα ελεγεν, ουκ ἔχω ἄνδρα, Καί ο Διδάσκαλος πρός αὐτήν, Ἀληθώς εἶπας, ουκ ἔχω ἄνδρα, πέντε γάρ ἔσχες, καί νύν ὄν ἔχεις, ουκ ἔστι σου ἀνήρ, Η δέ, επί τώ ρήματι ἐκπλαγείσα, καί εις τήν πόλιν δραμούσα, τοίς ὄχλοις ἐπεβόα λέγουσα, Δεύτε, ἴδετε Χριστόν, ὅς δωρεῖται τώ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα...
Ἦχος πλ. β'

Παρά τό φρέαρ τού Ιακώβ, ευρών ο Ιησούς τήν Σαμαρείτιδα, αιτεί ύδωρ παρ' αυτής, ο νέφεσι καλύπτων τήν γήν, Ω τού θαύματος! ο τοίς Χερουβίμ εποχούμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ύδωρ αιτών, ο εν ύδασι τήν γήν κρεμάσας, ύδωρ ζητών, ο πηγάς καί λίμνας υδάτων εκχέων, θέλων ελκύσαι όντως αυτήν, τήν θηρευομένην υπό τού πολεμήτορος εχθρού καί ποτίσασθαι ύδωρ ζών, τήν φλεγόμενην εν τοίς ατοπήμασι δεινώς, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Ήχος δ'

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυϊδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλειά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ινα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψη δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός, ο έχων τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

**Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου
Ήχος δ'**

Τόν ζωοποιόν σου Σταυρόν, απαύστως προσκυνούντες Χριστέ ο Θεός, τήν τριήμερόν σου Ανάστασιν δοξάζομεν, δι' αυτής γάρ άνεκαίνισας, τήν καταφθαρείσαν τών ανθρώπων φύσιν παντοδύναμε, καί τήν εις ουρανούς άνοδον καθυπέδειξας ημίν, ως μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Τού ξύλου της παρακοής, τό επιτίμιον έλυσας Σωτήρ, τώ ξύλω τού Σταυρού εκουσίως προσηλωθείς, καί εις Άδου κατελθών δυνατέ, τού θανάτου τά δεσμά ως Θεός διέρρηξας, διό προσκυνούμεν τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, εν αγαλλιάσει βοώντες, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην...

Πύλας Άδου συνέτριψας Κύριε, καί τώ σώ θανάτω, τού θανάτου τό βασίλειον έλυσας, γένος δε τό ανθρώπινον, εκ φθοράς ηλευθέρωσας, ζωήν, καί αφθαρσίαν τώ κόσμω δωρησάμενος, καί τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα...

Κύριε ανελθών εν τώ Σταυρώ, τήν προγονικήν ημών κατάραν
εξήλειψας, καί κατελθών εν τώ Ἄδῃ, τούς απ' αἰώνος δεσμίους
ηλευθέρωσας, αφθαρσίαν δωρούμενος τών ανθρώπων τώ γένει, διά
τούτο υμνούντες δοξάζομεν, τήν ζωοποιόν καί σωτήριόν σου
Ἐγερσιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ὠφθης εν σαρκί, Χριστέ ο Θεός, δι' ἀφατον οικονομίαν, ακούσασα
η Σαμαρείτις τού λόγου σου τού φιλανθρώπου, κατέλιπε τό ἀντλημα
επί τό φρέαρ, καί ἔδραμε λέγουσα τοίς εν τή πόλει, Δεύτε ἴδετε
καρδιογνώστην, μήτι ούτος υπάρχει ο προσδοκώμενος Χριστός, ο
έχων τό μέγα ἔλεος.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Τό φαιδρόν τῆς Αναστάσεως κήρυγμα, τού Αγγέλου μαθούσαι αι τού
Κυρίου Μαθήτριάι, καί τήν προγονικήν απόφασιν απορρίψασαι, τοίς
Αποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον, Εσκύλευται ο θάνατος, ηγέρθη
Χριστός ο Θεός, δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αἰώνος ἀπόκρυφον, καί ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστύριον, διά
σού Θεοτόκε τοίς επί γῆς πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτῳ ενώσει
σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι'
ού ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς
ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα

Ἦχος δ'

Αναβλέψασαι τού τάφου τήν είσοδον, καί τήν φλόγα τού Αγγέλου μή
φέρουσαι, αι Μυροφόροι σύν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι, Ἄρα
εκλάπη, ο τώ Ληστή ανοίξας Παράδεισον; Ἄρα ηγέρθη, ο καί πρό
Πάθους κηρύξας τήν Ἐγερσιν, Αληθώς ἀνέστη Χριστός ο Θεός, τοίς
εν Ἄδῃ παρέχων ζωήν καί ἀνάστασιν.

Δόξα...

Ταχύ προκατάλαβε

Ανέστης ως αθάνατος, από τού τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τόν

κόσμον σου, τή δυναστεία τή σή, Χριστέ ο Θεός ημών, έθραυσας εν ισχύϊ τού θανάτου τό κράτος, έδειξας ελεήμον, τήν ανάστασιν πάσι, διό σε καί δοξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον καί Αγγέλοις άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γης πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υ πέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον έσωσεν έκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής

Ήχος δ' Ο υψωθείς έν τώ Σταυρώ

Αγαλλιástω ουρανός ευφραι νέσθω, τά επί γής, ότι Χριστός εκ Παρθένου επιφανείς ως άνθρωπος έρρύσατο φθοράς, άπαν τό ανθρωπίνον τώ ιδίω θανάτω, θαύμασιν εκλάμψας δέ γυναικί Σαμαρείτιδι, ύδωρ αιτών παρέχει τήν πηγήν, τών ιαμάτων, ως μόνος αθάνατος. (Δίς)

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος δ

Ο σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, καί αναστάς έκ τών νεκρών παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τήν Ανάστασιν.

Εν τώ Σταυρώ σου Χριστέ, τής αρχαίας κατάρας, ηλευθέρωσας ημάς, καί εν τώ θανάτω σου, τόν τήν φύσιν ημών τυραννήσαντα, Διάβολον κατήργησας, εν δέ τή Εγέρσει σου, χαράς τά πάντα επλήρωσας, διό βοώμέν σοι, ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε, δόξα σοι.

Τώ σώ Σταυρώ Χριστέ Σωτήρ, Οδηγήσον ημάς επί τήν αλήθειάν σου, καί ρύσαι ημάς τών παγίδων τού εχθρού, ο αναστάς εκ τών νεκρών, ανάστησον ημάς πεσόντας τή αμαρτία, εκτείνας τήν χείρά σου, φιλόνηρωπε Κύριε τή πρεσβεία τών Αγίων σου.

Τών πατρικών σου κόλπων μή χωρισθείς, μονογενές Λόγε τού Θεού, ήλθες επί γής διά φιλονηρωπίαν, άνθρωπος γενόμενος ατρέπτως, καί Σταυρόν καί θάνατον υπέμεινας σαρκί, ο απαθής τή θεότητι, αναστάς δέ εκ νεκρών, αθανασίαν παρέσχες, τώ γένει τών ανθρωπών, ως

μόνος παντοδύναμος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἡ πηγή τῆς ζωαρχίας Ἰησοῦς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγήν ἐπιστάς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐζήτει ὕδωρ παρά γυναικὸς Σαμαρείτιδος, τῆς δὲ τὸ ἀκοινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης ὁ σοφὸς δημιουργὸς μετοχετεύει αὐτὴν ταῖς γλυκεῖαις προσρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος, ὃ καὶ λαβούσα, τοῖς πάσιν ἐκήρυξεν, εἰπούσα, Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεόν, παραγενόμενον σαρκὶ διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

**Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς
Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν**

Τὴν πηγήν ἐν τῷ φρέατι κατιδῶν τὴν ἀέναον καθημένην γύναιον, φέρον καύσωνας, πλείστων παθῶν ἀκεσῶδυνον, λαβεῖν ἐπεζήτησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς, κρουνηδὸν ἐκχεόμενον, ὃ καὶ ἔλαβε, δωρεάν ἐκ τοῦ λόγου, καὶ οὐκέτι πρὸς τὸ φρέαρ ἐπισπεύδει τὸ γεηρόν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ...

Ἰουδαίων τὰ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου διώκοντος, καὶ τὸ σφῶν προβάλλοντος ἀκοινώνητον, τὴ μεταλήψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέτευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργὸς, τοῖς ἠδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασθαι, τὸ ζωήρρυτον πόμα, θεῖον ὕδωρ, οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν, μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην...

Οὔτε ἀντλημα κέκτησαι, καὶ τὸ φρέαρ βαθύτατον, πόθεν οὖν καὶ δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον, ἡ Σαμαρεῖτις εβόα σοι, Χριστέ σε ὡς ἄνθρωπον, οιομένη σου Θεόν, καὶ τοὺς λόγους θαυμάζουσα, ἦν προσρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσας σέ Θεόν τε, καὶ Σωτῆρα τῶν ἀπάντων, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρεῖτιδι, εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, σύ ἂν ἤτησας αὐτὸν καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσης εἰς τὸν αἰῶνα, λέγει Κύριος.

ρ61 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν
Στιχηρά Αναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καί διά τῆς
Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας
ημάς, ἐκ τῶν πυλῶν τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπί
σφαγήν ἤχθη, ἐφριξαν τούτον οἱ ἀρχόντες τού Ἄδου, καί ἐπήρθησαν
πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης Χριστός,
λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί
παθῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεύτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον
προσκυνήσωμεν, τῇ γάρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία ἐκ πλάνης ρυσθέντες,
ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεόν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ Φωτί, τῷ
ἐπί τέλει τῶν αἰῶνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διά σαρκός, λάμπαντι τῷ
κόσμῳ, καί μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καί τό ἐκείσε σκότος λύσαντι, καί
τό φῶς τῆς Αναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα
σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων ἐν τῇ οδῷ, εὔρες ἀνθρώπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί
ἐκθαμβοί γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε,
τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῆ; Σύ δέ
Σωτήρ μου εβόας αὐτοῖς, Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ,
ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τού Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμέ δει ἐργάζεσθαι τά
ἔργα τού πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καί ταῦτα
εἰπῶν, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, ἐπέχρισας τούς ὀφθαλμούς
αὐτοῦ, λέξας πρός αὐτόν, Ὑπάγε, νίψαι εἰς τού Σιλωάμ τήν
κολυμβήθραν, ὁ δέ, νιψάμενος, υγιῆς ἐγένετο, καί εβόα πρός σέ,
Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοῶμεν καί ἡμεῖς, Ελέησον
ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τό Δογματικόν Ἦχος ο αὐτός

Τήν θεοπρεπή καί σεβάσμιον Κόρην τιμήσωμεν, τήν υπέρτιμον τῶν Χερουβίμ, ο γάρ δημιουργός τῶν ὅλων ενανθρωπήσαι βουληθείς, εν αὐτῇ ὠκησεν αφράστως, Ω ξένων πραγμάτων, καί παραδόξων μυστηρίων! τίς ουκ εκπλαγή, τούτο ακουτισθείς; ὅτι Θεός ἄνθρωπος γέγονε, καί τροπή εν αὐτῷ ουχ υπήρξε, καί τῆς παρθενίας πύλας δι' ἦλθε, καί μείωσις εν αὐτῇ ουχ υπελείφθη, καθώς ο Προφήτης λέγει, Ἀνθρωπος ταύτην ου διοδεύσει ποτέ, ειμή μόνος Κύριος, ο Θεός Ἰσραήλ, ο ἔχων τό μέγα ἔλεος.

Εἰς τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν Σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τῶν ουρανῶν μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημῶν, ως φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τας ψυχάς ημῶν.

Εἶτα, τά παρόντα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. α' Χαίροις ασκητικῶν

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Χαίροις, τῶν Προφητῶν η σφραγίς, τῶν θεηγόρων Αποστόλων τό κήρυγμα, Θεόν γάρ τόν ὄντως ὄντα, σεσαρκωμένον ημίν, υπέρ νούν καί λόγον απεκύησας, δι' ού τήν αρχαίαν, απολαβόντες ευγένειαν, καί Παραδείσου, τῆς τρυφῆς απολαύοντες σέ τήν πρόξενον, τῆς τοιαύτης λαμπρότητος, ὕμνοις καταγεραίρομεν, και πρέσβιν ευπρόσδεκτον, σέ Παναγία πλουτούντες, τῆς αἰδίου εντεύξεως, ζωῆς τού Υιού σου, διανέμοντος πλουσίως τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Χαίροις ο λογικός ουρανός, εν ὧ Θεός σωματωθείς κατεσκήνωσεν, η στάμνος τού θείου μάννα, η τού Ηλίου λαμπάς, τού Θεού τό ὄρος τό κατάσκιον, παστάς θεοχώρητος, ζωοπάροχε τράπεζα, χρυσή λυχνία, φωτοφόρε Παράδεισε, βάτε ἀφλεκτε, κιβωτέ αγιάσματος, κλίμαξ η

επουράνιος, νεφέλη η έμψυχος, ράβδος εκ ρίζης Παρθένε, τού ιεσσαί η βλαστήσασα, Χριστόν εκδυσώπει ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού τής γής.

Χαίροις η τόν Υιόν τού Θεού, ανερμηνεύτως συλλαβούσα πανάμωμε, καί τούτον τεκούσα, σάρκα, τήν καθημάς αληθώς, εκ τών σών αιμάτων προσλαβόμενον, ψυχήν νοεράν τε, καί αυτεξούσιον έχοντα, ανελλιπώς γάρ, τόν Αδάμ ενδυσάμενος, διεσώσατο, αναπλάσας τόν άνθρωπον, όθεν εν δύο φύσεσιν, ημίν καταγγέλλεται τών εκατέρων δεικνύων, εν εαυτώ τήν ενέργειαν, Χριστός, όν δυσώπει, τοίς υμνούσί σε δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τό, Χριστός ανέστη... κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ' καί τά δύο Ιδιόμελα τού Τυφλού, δευτερούντες τό πρώτον.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ἦχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, διάβολον ἡσχυνας, καί διά τῆς Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς αμαρτίας ἡμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμάς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τήν Ανάστασιν διδοῦς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπί σφαγῆν ἤχθη, ἐφριξαν τούτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καί ἐπήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ σκότει, ἀνακαλύπτεσθε.

Μέγα θαύμα! ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης, διά φιλανθρωπίαν σαρκί παθῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον προσκυνήσωμεν, τῇ γάρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία ἐκ πλάνης ρυσθέντες, ἐν τρισίν υποστάσεσιν, ἓνα Θεόν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ανατολικά

Εσπερινήν προσκύνησιν προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ Φωτί, τῷ ἐπί τέλει τῶν αἰῶνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διά σαρκός, λάμπαντι τῷ κόσμῳ, καί μέχρις Ἄδου κατελθόντι, καί τό ἐκεῖσε σκότος λύσαντι, καί τό φῶς τῆς Αναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι, φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τόν ἀρχηγόν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστόν δοξολογήσωμεν, αὐτοῦ γάρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορός Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδάμ πεσῶν ἀνίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχούντο ὑπό τῶν παρανόμων. Καλύψατε Χριστοῦ τήν Ἐγερσιν, καί λάβετε ἀργύρια, καί εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκτοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός, Τίς εἶδε, τίς ἤκουσε νεκρόν κλαπέντα ποτέ, μάλιστα ἐσμυρνισμένον καί γυμνόν, καταλιπόντα καί ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Μή πλανάσθε Ἰουδαῖοι, μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν Προφητῶν, καί γνῶτε, ὅτι αὐτός ἐστίν ἀληθῶς, ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου καί Παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τόν Ἄδην σκυλεύσας, καί τόν θάνατον πατήσας, Σωτήρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τόν κόσμον τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμάς.

Στιχηρά Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ

Ἦχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην άόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν, ουχ ικανώ τού ερωτάν, πότε νύξ, πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόني τόν εμέ πλαστοουργήσαντα, αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεπον επ εμέ, καί ελέησόν με.
(Δίς)

Ήχος ο αυτός

Παράγων ο Ιησούς εκ τού ιερού, εύρεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν, άς ουδείς τών βλεπόντων ίάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δεί εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ, νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης, εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί, Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε, Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε, τόν βυθόν επέζευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ, τόν Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά τήν πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Εις τήν Λιτήν
Τό Στιχηρόν του Αγίου τής Μονής

Δόξα... Ἦχος δ'

Ὅλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρὸς σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τὰς κόρας, Υιέ Δαυὶδ, ο Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ, υμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Νεύσον παρακλήσεσι, σὺν οικετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν επαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς απαλλάπτουσα, σέ γάρ μόνην ασφαλή, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα, μὴ αἰσχυρθῶμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοῶντων, Χαίρε Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Αναστάσιμον

Ἦχος πλ. α'

Σέ τὸν σαρκωθέντα Σωτὴρα Χριστόν, καὶ τῶν ουρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ασμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τό γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἅγιον Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα, πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στιχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θέας Γυναῖκες ευαγγελίστριαι, καὶ τὴ Σιών εἶπατε, Δέχου παρ ἡμῶν χαρὰς ευαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τό μνήμα

τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών, τί θρηνεíte τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύπης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω καί ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, υιούς ημέρας δείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου καί άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλάνθρωπε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθειν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

Εκτενής, καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Ψάλλεται Κανών Τριαδικός. Ού η ακροστιχίς.
Κανών ο πέμπτος φωτί τώ τρισηλίω.

Ωδή α' Ἦχος πλ. α'
Ἴππον καί αναβάτην

Κράτος τῆς ενιαίας, καί τρισηλίου μορφῆς, ανυμνοῦντες βοῶμεν, Τόν
νούν ημῶν καταύγασον, Θεέ παντοδύναμε, καί πρός τήν σὴν
Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἀφραστον.

Ἄνω σε τῶν Ἀγγέλων, διάκοσμοι νοεροί, ἀσι γήτως υμνοῦσιν, ἐν
τρισαγίοις ἀσμασι, μονάδα τρισάριθμον, καί Τριάδα σύμμορφον,
υπερούσιον παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης, γλυκύτατον φωτουργόν, τῆ ψυχῆ μου
παράσχου, Τριάς μονάς ἀρχίφωτε, καί θείαν κατάνυξιν, καθαρτικὴν
Δέσποτα, πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοτοκίον

Ὡσπερ ἐπὶ τόν πόκον, κατήλθεν ἀσοφητί, ουρανόθεν Παρθένε, ο
υετός ἐν μήτρα σου, ο θεῖος καί ἔσωσε, ξηρανθείσαν ἀπασαν, τῶν
ἀνθρώπων τήν φύσιν ἀχραντε.

Ωδή γ'
Ο πήξας ἐπ' ουδενός

Νοήσας τὰς νοεράς ουσίας υπέστησας, υμνωδούς ἀπαύστους τῆς
σῆς θεότητος, τρίφωτε Θεέ καί παντουργέ, ἀλλά καί τῶν πηλίνων καί
γηγενῶν, δέξαι τήν αἴνεσιν, καί τήν ἱκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ο πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς ἀπαράδεκτος, τοῖς ἀλλοιούμενοις ἡμῖν
καί μέλπουσι, τήν ἀνεξιχνίαστον πηγὴν, τῆς σῆς ἀγαθωσύνης,
πλημμελημάτων δός συγχώρησιν, καί τήν σωτηρίαν ὡς
εὐσπλαγχνος.

Πατέρα καί τόν Υἱόν καί Πνεῦμα δοξάζομεν, ἐν ἀπαραλλάκτῳ μορφῇ
θεότητος, σέ τόν ἐνικόν καί τριλαμπή, Κύριον τῶν ἀπάντων, ὡς οἱ
Προφῆται καί Ἀπόστολοι, παρά σου σαφῶς ἐδιδάχθησαν.

Θεοτοκίον

Εφάνης τώ Μωϋσῇ ἐν βάτῳ, ὡς ἄγγελος, βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ
Παντοκράτορος, σου τήν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσι ν Θεοῦ

Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καί πρὸς ουρανοὺς ανεβίβασας.

Καθίσματα

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ελεήμων υπάρχουν, Τριάς ἀμέριστε, ελεεῖς γάρ τοὺς πάντας, ὡς παντοδύναμος, καί πανοικτίρμων συμπαθῆς καί πολυέλεος, διό προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἀμαρτήμασι πολλοίς, βαρούμενοι κεκραγότες, ἰλάσθητι τοῖς σοῖς δούλοις, καί ρύσαι πάντας πάσης κολάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ἡμᾶς ἐλέησον, τοὺς προσφεύγοντας πίστει, πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, καί αἰτουμένους τὴν θερμὴν σου νύν ἀντίληψιν, δύνασαι γάρ ὡς ἀγαθὴ, τοὺς πάντας σώζειν, ὡς οὐσα, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ υψίστου, ταῖς μητρικαῖς σου πρεσβείαις, αἰεὶ χρωμένη θεοχαρίτῳ.

Ὡδὴ δ'

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Μυεῖται τῆς μίας κυριότητος, τό τριφάξ ὁ Δανιήλ, Χριστόν κριτὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα ἰόντα, καί Πνεῦμα τό προφαῖνον τὴν ὄρασιν. (Δίς)

Πηλίνοις τοὺς ὑμνοῦντάς σε στόμασι, τὸν υπερούσιον Θεόν, τριαδικὸν υποστάσεσι, μοναδικὸν δὲ τῆ φύσει, τῆς δόξης τῶν Ἀγγέλων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Τό ὄρος τό δασύ καί κατάσκιον, ὃ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ προήλθεν ὁ Ἅγιος τὸν δυσθεώρητον τόκον, ἐδήλου σῆς Παρθένε συλλήψεως.

Ὡδὴ ε'

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Ὁ δι' ἀγαθότητα κτίσας τὸν ἄνθρωπον, κατεικόνα τὴν σὴν ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον τρίφῳτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς καί εὐσπλαγχνος.

Σύ με καθοδήγησον μονὰς τρισήλιε, πρὸς τρίβους θείας τῆς σωτηρίας, καί τῆς σῆς ἐλλάμψεως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεός ἀπειροδύναμος.

Φῶς τό ἀδιαίρετον τῆς μίας φύσεως, μεμερισμένον, τοῖς χαρακτήρησι, τριλαμπές ἀνέσπερον, τὴν ἐμὴν καρδίαν, ταῖς αἰγλαῖς σου

καταύγασον.

Θεοτοκίον

Ως κατείδε πάλαι σε, Αγνή πανάχραντε, ο Υποφήτης βλέπουσιν
πύλην, πρὸς τό φῶς τό ἄδυτον, ευθύς σε επέγνω, Θεοῦ
κατοικητήριον.

Ὡδή ς'

Μαι νομένην κλύδωνι

Τριφαῆς υπάρχουσα, θεαρχία υποστατικῶς, ενιαία πέφυκας ὡς
σύμμορφος, καί ισουργός, καί κατ' ουσίαν καί βούλησιν. (Δίς)

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης ἄδων τῷ Πατρὶ. Σὺ φωτὶ, τῷ
Πνεύματι, οψόμεθα, φῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεόν τὸν τρισήλιον.

Θεοτοκίον

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καί κινδύνων εὐσπλαγγνε Θεέ, ενικέ καί
τρίφωτε κατάπεμψον, σοὶς υμνηταῖς, πρεσβεῖαις τῆς θεομήτορος.

Καθίσματα

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τό τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καί απλήν τήν Τριάδα νύν
προσκυνήσωμεν, ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς καί ἠλέησε, καί ἐρρύσατο
φθοράς, τό γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης,
εἰδώλων πάντα τὸν κόσμον, καί βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τήν ἐλπίδα απάντων, καί
τό προσφύγιον, αμαρτωλῶν καί ταπεινῶν, κράζων τό, Ἕμαρτον, ἀλλ'
ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἄθλιος, Ἐλέησόν με πρό τέλους,
ἐπίστρεψόν με καί ρύσαι πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ὡδή ζ'

Ὁ υπερυψούμενος

Ὡς ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημένος Κύριε, καί πέλαγος ἀπειρον,
οικτίρμον ἐλέησον, τοὺς ἓνα σε υμνοῦντας, τριλαμπή Θεόν τῶν ὅλων.
(Δίς)

Τὸν ἀπερινόητον, ενικόν καί τρίφωτον, Θεόν σε καί Κύριον,
υμνοῦντες βοώμέν σοι, Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἰλασμόν
αμαρτημάτων.

Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάστησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς

θεότητος, βλαστόν συναϊδίων, Παρθένε τόν διδόντα, τήν ζωήν πάσιν ανθρώποις.

Ωδή η'

Σοί τώ παντουργώ

Ἴνα τῆς μίας, ανακαλύψης πάλαι, σαφώς κυριότητος τριπτήν υπόστασιν, ὠφθης Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπων, Ἀβραάμ υμνοῦντι, σόν κράτος ἐνιαίον. (Δίς)

Σύ με πρός τάς σάς, θεουργικάς ἀκτίνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τό ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καί Λόγε καί τό Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰί Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον

Ἦστραψας ἡμῖν, τῆς τρισηλίου δόξης, τόν ἕνα Πανύμνητε, Χριστόν τόν Κύριον, πάντας μούντα, τήν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισί προσώποις, υμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ωδή θ'

Ἡσαΐα χόρευε

Λαλιαί σε βρότεια, κατ' ἀξίαν ἀναρχε μονάς, οὐ σθένουσιν υμνεῖν, πλήν ὡς ἐφικτόν, τολμώντες ἐκ πίστεως, θεαρχική σύνθρονε Τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῷ κράτει καί τήν αἴνεσιν. (Δίς)

Ἰσορρόπῳ δόξη σε, τόν μονάρχη τριφῶτον Θεόν, υμνοῦσι τά Χερουβὶμ, καί τά Σεραφίμ, ἀχράντοις ἐν στόμασι, μεθ' ὧν ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτωλοῦς, πρόσδεξαι Κύριε, τό σόν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀγνή καί ἀμωμος, καί Παρθένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον ἡμᾶς ἀπό πειρασμῶν, Θεόν ἀναλλοίωτον, ἀλλά καί νῦν ἄφεισιν ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον δοῦναι καθικέτευε.

Τό, Ἀξιον ἐστίν..., καί τά λοιπά, ὡς σύνηθες
καί Ἀπόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν διαβόλου, καί τοίς εν άδη φώς ανέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κιενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρός τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρωσ τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Καθίσματα
Ήχος πλ. α'**

Κύριε, εν μέσω σε προσήλωσαν, οι παράνομοι τών καταδίκων, καί λόγχη τήν πλευράν σου εξεκέντησαν, ώ Ελεήμον, ταφήν δέ κατεδέξω, ο λύσας άδου τάς πύλας, καί ανέστης τριήμερος, έδραμον Γυναύκες ιδείν σε, καί απήγγειλαν Αποστόλοις τήν Έγερσιν. Υπερυψούμενε Σωτήρ, όν υμνούσιν Άγγελοι, ευλογημένε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τό ξένον σου Σωτήρ μου μυστήριον, τώ κόσμω σωτηρία γεγένηται, αναστάς γάρ εκ τάφου θεοπρεπώς, τούς φθαρέντας συνήγειρας ως Θεός, η πάντων ζωή, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Απειρόγαμε Νύμφη θεογεννήτρια, η τής Εύας τήν λύπην χαραποίησασα, ανυμνούμεν οι πιστοί καί προσκυνούμεν σε, ότι ανήγαγες ημάς εκ τής αρχαίας αράς, καί νύν δυσώπει απαύστως, πανύμνητε Παναγία, εις τό σωθίναί ημας.

Είτα ο Άμωμος τά Ευλογητάρια.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Αγγελική οράσει τόν νούν εκθαμβούμεναι, καί θεϊκή Εγέρσει τήν ψυχήν φωτιζόμεναι, αι Μυροφόροι τοίς Αποστόλοις ευηγγελίζοντο. Αναγγείλατε εν τοίς έθνεσι, τήν Ανάστασιν τού Κυρίου, συνεργούντος

τοῖς θαύμασι, καί παρέχοντος ἡμῖν μέγα ἔλεος.

Οἱ Αναβαθμοὶ Ἀντίφωνον Α'

- Ἐν τῷ θλίβεσθαί με Δαυΐτικῶς, ἄδω σοι Σωτήρ μου. Ρύσαι μου τὴν ψυχὴν ἐκ γλώσσης δολίας.
- Τοῖς ερημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστί, θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις.

Δόξα... καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, περικρατεῖται πάντα τὰ ορατά τε σὺν τοῖς αοράτοις, αυτοκρατὲς γὰρ ὄν, τῆς Τριάδος ἐν ἐστὶν ἀψεύστως.

Ἀντίφωνον Β'

- Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν, δεῦρο ἐκείσε, ὅθεν βοήθεια ἴκει.
- Δεξιὰ σου χεὶρ καμέ, Χριστέ ἱπταμένη, σκαιωρίας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα... καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, θεολογούντες φώμεν, Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'

- Ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι. Εἰς τὰς αὐλὰς προσβώμεν Κυρίου, χαρὰς πολλῆς πλησθεῖς εὐχὰς ἀναπέμπω.
- Ἐπὶ οἶκον Δαυΐδ, τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται, πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον, ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα... καὶ νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὐ πᾶν ζῶον ἐμψυχούται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγω.

Προκείμενον

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στίχ. Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Ἐωθινόν Η' καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς η' καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα Ἦχος α'

Ὡδὴ α' Ὁ Εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθώμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ οψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς
Ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα,
τρανῶς ακουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Ουρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιᾶσθω,
εορταζέτω δὲ κόσμος, ορατὸς τε ἅπας καὶ ἀόρατος, Χριστὸς γὰρ
ἐγγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου

Ἦχος α'

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

Ὠδὴ α' Εἰρμός ο αὐτός

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν,
κυφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμπαντα σήμερον,
Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Ἀναστάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις,
θεοχαρίτῳτε ἀγνή, καὶ τό Χαίρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαράς,
αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ

Ἐχων ἀκροστιχίδα ἐν τῇ θ' Ὠδῇ.

Ι ω σ ἦ φ.

Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. α' Ο Εἰρμός

Γῆν ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιος ἦν, ποτέ, ἄβυσσον, ἦν οὐχ
εώρακε γυμνήν, τό κύτος ουρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως,
Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος ἀγιάσματος σου, ἄδοντα,
ψάλλοντα, ἐπὶ νίκιον ὠδῆν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν, καὶ
ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός
δημιουργέ, ὅθεν εὐλογούμεν σε, ὑμνούμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες,
ψάλλοντες, ἐπὶ νίκιον ὠδῆν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ο εὐσχήμων
Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε,

αλλ' ανέστης εν δόξη, καί κόσμον συνανέστησας, άδοντα, ψάλλοντα, επι νίκιον ωδήν.

Μύρα τί κομίζετε, μετά δακρύων υμείς; έλεγε ταίς τιμίαις Γυναιξίν, ο Άγγελος φανείς, Ο Χριστός εγήγγερται, δραμούσαι είπατε, τοίς θεόπταις Μαθηταίς, πενθούσί τε καί κλαίουσιν, όπως σκιρήσωσι, καί χορεύσωσι φαιδρώς.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο λυτρωτής, ιάσατο καί Τυφλόν εκ γενετής, πηλόν επι χρίσας, καί ειπών, Πορεύθητι καί νίψαι εν τώ Σιλωάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχνα οικτιρμών.

Δόξα...

Μίαν τρισυπόστατον, ουσίαν σέβοντες πιστοί, δοξάσωμεν τόν Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα τό ευθές, ποιητήν, καί Κύριον, καί λυτρωτήν τού παντός, ένα άκτιστον Θεόν, σύν ασωματίοις κράζοντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί Βασιλεύ.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτραν απειρόγαμον, τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, αυτόνούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, καί εχθρών επιδρομής.

Καταβασία

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δε δόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Δεύτε πόμα πίνωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερα αναστάντι σοι, συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή βασιλεία σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Επί τήν ακήρατον ζωήν, επανέρχομαι σήμερον αγαθότητι, τού γεννηθέντος εκ σου, καί πάσι τοίς πέρασιν Αγνή, τό φέγγος αστράφαντος.

Θεόν όν εκύησας σαρκί, εκ νεκρών καθώς είπεν εξεγειρόμενον, θεασαμένη Αγνή, χόρευε, καί τούτον, ως Θεόν, άχραντε μεγάλυνε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Σαλευομένην τήν καρδίαν μου, Κύριε, τοίς, κύμασι, τού βίου στερέωσον, εις λιμένα εύδιον καθοδηγών, ως Θεός.

Σαλευομένων τας καρδιάς εστήριξας, τήν γήν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τή σεπτή Σταυρώσει σου, ήν καθυπέστης σαρκί.

Καινώ μνημείω, Ιωσήφ τε κατέθετο, οικτίρμον ο ευσχήμων, ανέστης δέ εκ νεκρών τριήμερος, καινοποιήσας ημάς.

Τί ως νεκρόν επιζητείτε τόν Κύριον, ανέστη καθώς είπεν, ο Άγγελος γυναιξίν εφθέγγετο, αστράπτων θεία μορφή.

Τυφλόν ποτε εκ γενετής, προσελθόντα σοι ιάσω, πανοικτίρμον, δοξάζοντα τήν οικονομίαν σου, καί τά θαυμάσια.

Δόξα...

Θεόν Πατέρα προσκυνούμεν, προάναρχον, Υιόν καί Πνεύμα θεión, τρισάκτιστον φύσιν τρισυπόστατον, ένα Θεόν τού παντός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθενικής από γαστρός απεκύησας, Θεόν σεσαρκωμένον, όν αίτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ημάς.

Καταβασία

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνείν, καί δοξάζειν σου τήν σωτήριον Ανάληψιν.

Κάθισμα 'Ηχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο τών όλων Δεσπότης καί ποιητής, παρερχόμενος εύρεν εν τή οδώ, Τυφλόν καθεζόμενον, θρηνωδούντα καί λέγοντα, ου κατείδον εν βίω, τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ τήν σελήνην, τό φέγγος αυγάζουσας, όθεν εκβοώ σοι, ο τεχθείς εκ Παρθένου, φωτίσαι τά σύμπαντα, φώτισόν με

ως εύσπλαγχνος, ίνα κράζω προσπίπτων σοι, Δέσποτα Χριστέ ο Θεός, τών πταισμάτων άφεσίν μοι δώρησαι, διά πλήθος ελέους, μόνε φιλάνθρωπε. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος Αββακούμ, στήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός, ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος Χριστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριον, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν ήλιος.

Ο θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ, πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Ο διαπλάσας τον Αδάμ, τόν σόν προπάτορα Αγνή, πλάττεται εκ σου, καί θανάτω, τώ οικείω έλυσε, τόν δι' εκείνου θάνατον σήμερον, καί κατηύγασε πάντας, ταίς θεϊκαίς αστραπαίς τής Αναστάσεως.

Όν απεκήσας Χριστόν, ωραιοτάτως εκ νεκρών, λάμψαντα Αγνή καθορώσα, η καλή καί άμωμος, εν γυναιξίν ωραία τε, σήμερον εις πάντων σωτηριαν, σύν Αποστόλοις αυτόν χαίρουσα, δόξαζε.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τήν οικονομίαν σου, καί εδόξασά σε, μόνε φιλάνθρωπε.

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθείς εν ξύλω, ζωή υπάρχων, ανεζώωσας διά μέγα έλεος, διά τούτο Λόγε δοξάζω σε.

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες,

Ἄπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν Ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου, τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι, συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτοῦς.

Ὠμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον, εἰπὼν, ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων θεότητα.

Δόξα...

Ὁμότιμε ἀναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῆ οὐσία, μεριστὴ ταῖς υποστάσεσι, σώζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν τόκον σου Ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Καταβασία

Εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδὴ ε' Ὁ Εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι, δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Φωτίζεται θεαῖς ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἀχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλται, τῶν εὐσεβῶν ἡ Ὁμήγουρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκούσθαι μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς κτίσεως, ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Τήν τάλαιναν ψυχὴν μου, νυκτομαχοῦσαν τῷ σκότει τῶν παθῶν,
προφθάσας οἰκτερον, καί λάμπσον νοητέ Ἥλιε, ημεροφαεῖς ακτίνας, εν
εμοί, τού διαυγάσαι τήν νύκτα εις φῶς.

Υψώθης επί ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τούς βροτούς, καί τόν
πολέμιον οικτίρμον, όφιν εθανάτωσας, καί εζώωσας τό πλάσμα τῶν
χειρῶν τῶν σῶν, ως μόνος Θεός τού παντός.

Ετέθης εν μνημείω, ο εκουσίως γενόμενος νεκρός, καί τά βασιλεια
τού Ἄδου, Βασιλεύ αθάνατε, άπαντα εκένωσας, νεκρούς τή
Αναστάσει εγείρας τή σή.

Θαυμάσια μεγάλα, εκτελών Λόγε επί γής, λαός σε απέκτει νεν
ανόμων, αλλ' αυτός Κύριε, μόνος δυνατός υπάρχων, εκ νεκρῶν
καθώς προείπας, ανέστης Χριστέ.

Τά όμματα ανοίξας, τού μή ιδόντος τό φῶς τό αισθητόν, ψυχής
εφώτισας τάς κόρας, καί δοξάζειν έπεισας, τούτον επιγνόντα σε
ποιητήν, δι' ευσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Δόξα...

Τριάδα εν μονάδι, καί εν Τριάδι μονάδα, οι πιστοί δοξολογήσωμεν,
Πατέρα καί Υιόν άπαντες, Πνεύμα τό ευθές, ένα Θεόν, δημιουργόν
τού παντός αληθώς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς τέτοκας μή γνούσα, Παρθενομήτορ αγνή, πείραν ανδρός
θεοχαρίτωτε; Πώς τρέφεις τόν τήν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ως
επίσταται αυτός, ο τού παντός ποιητής καί Θεός.

Καταβασία

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών,
εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλους
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ
κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τάς κλείς
τής Παρθένου μή λυμηνάμενος, εν τῷ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν,

Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαγών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τῆς Θεοτόκου

Ο αυτός

Ανήκται τό πάλαι κρατούμενον, τώ θανάτω καί φθορά, διά τού σαρκωθέντος, εκ σῆς αχράντου γαστρος πρός τήν άφθαρτον, καί αϊδιον ζωήν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατήλθεν εν τοίς κατωτάτοις τῆς γῆς ο λαγόσι σου Αγνή, κατελθών καί οικήσας, καί σαρκωθείς υπέρ νούν καί συνήγειρεν, εαυτώ τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ως τόν Προφήτην τού θηρός, ερρύσω Κύριε, καμέ τού βυθού τών ακαθέκτων παθών, ανάγαγε δέομαι, ίνα προσθήσω τού επιβλέψαι με, πρός ναόν τόν άγιόν σου.

Ο σταυρωθείς μετά ληστών, ερρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρών, καί ψυχοφθόρων παθών, φιλόανθρωπε Κύριε πάντας τούς υμνούντάς σου τήν Σταύρωσιν, καί τήν Έγερσιν συμφώνως.

Έθεντο άπνουν σε νεκρόν, Χριστέ εν μνήματι, τόν πάσι νεκροίς εμπνέοντα τήν ζωήν, ανέστης δέ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τά μνήματα, θειική σου δυναστεία.

Μετά τήν Έγερσιν Χριστέ, τοίς φίλοις έλεγες, Καθίσατε δή εν τή Ιερουσαλήμ, έως άν ενδύσησθε, σθένος εξ ύψους αήτητον, καί βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλόν ποιήσας οφθαλμούς, Τυφλού επέχρισας, τού εκ γενετής, καί εχαρίσω αυτώ τό βλέπειν, υμνούντί σου Λόγε, τήν άχραντον δύναμιν, δι' ἧς έσωσας τόν κόσμον.

Δόξα...

Η τρισυπόστατος μονάς, Πάτερ αγέννητε, Υιέ γεννητέ, καί Πνεύμα εκπορευτόν, τρισάγιε Κύριε, μία ουσία καί δύναμις, σώζε πάντα τόν

λαόν σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τά μεγαλείά σου Αγνή, τίς διηγήσεται; Θεόν γάρ εν σαρκί, έτεκες υπερφυώς, κόσμον διά σου ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, από πάσης αμαρτίας.

Κάταβασία

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα, πρός σέ τόν φιλόανθρωπον, καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Κοντάκιον 'Ηχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τής ψυχής τά όμματα πεπηρωμένος, σοί Χριστέ προσέρχομαι, ως ο Τυφλός εκ γενετής, εν μετανοία κραυγάζων σοι, Σύ τών εν σκότει, τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Ο Οίκος

Ρείθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τής αρρήτου, καί γνώσεως τής άνω, τό φώς τών εν τώ σκότει, καί πλανωμένων Οδηγέ, ίνα διηγήσωμαι, άπερ η θεία βίβλος εδίδαξε τού Ευαγγελίου τής ειρήνης, δηλονότι, τήν τού Τυφλού θαυματοποιίαν, ότι εκ γενετής τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αισθητούς απολαμβάνει, καί τούς τής ψυχής, εν πίστει ανακραυγάζων, Σύ τών εν σκότει, τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή έκτη από τού Πάσχα, τό εις τόν εκ γενετής Τυφλόν εορτάζομεν, τού Κυρίου καί Θεού και Σωτήρος ημών, Ιησού Χριστού, θαύμα.

Στίχοι

- Φωτός χορηγός, εκ φάους πλέον φάος,
- Τόν εκ γενετής ομματοίς Τυφλόν, Λόγε.

Τώ απείρω ελέει σου, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός ημών ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως

θνητόν, μετά δακρύων εζήτησαν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ὡς όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας τής εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσιν επέλαμψεν.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Νεκρώσας ο Υιός σου τόν θάνατον, Πανάμωμε σήμερα, πάσι τοίς θνητοίς, τήν διαμενουσαν ζωήν, εις αιώνας αιώνων δεδώρηται, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τής κτίσεως, γενόμενος άνθρωπος, ώκησε τήν σήν, θεοχαρίωτε νηδύν, καί σταυρόν υπομείνας καί θάνατον, ανέστη θεοπρεπώς, συνεγείρας ημάς, ως παντοδύναμος.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Πυρός σβεστήριον τών Παίδων η προσευχή, δροσίζουσα κάμιнос, κήρυξ τού θαύματος, μή φλογίζουσα, μηδέ συγκαίουσα, τούς υμνολόγους Θεού τών Πατέρων ημών.

Αναρτηθέντος σου επί τού ξύλου Σωτήρ, εσβέσθη ο ήλιος, γή εκυμαίνετο, εσαλεύετο η κτίσις, άπασα, καί εκ τών τάφων νεκροί εξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου εκ τών νεκρών Βασιλεύ, ψυχαί συνηγέρθησαν, εκεί καθεύδουσαι, καί δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, δι' ής θανάτου δεσμά διελύθησαν.

Όρθρου μυρίσαι σε γυναίων ήλθε χορός, μαθούσαι δέ Κύριε εξεγερθέντα σε, συνέχαιρον τοίς ιεροίς Μαθηταίς, δι' ών παράσχου ημίν ιλασμόν τών κακών.

Πηλόν επέχρισας τούς οφθαλμούς τού Τυφλού, καί τούτω

προσέταξας πρὸς Σιλῶαμ ἀπελθεῖν, νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν,
ὕμνολογῶν σε Χριστέ, Βασιλεὺ τοῦ παντός.

Δόξα...

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ πνεῦμα πανάγιον
ὕμνολογήσωμεν Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ο Θεός, Βασιλεὺ τοῦ παντός.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μετὰ τὴν κύησιν, παρθένος ὠφθης Ἀγνή, Θεόν γάρ ἐγέννησας,
καινοτομήσαντα φύσεις ἀχραντε, τῆ δυνάμει αὐτοῦ, ὄν εκδυσώπει αεί,
τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς ὕμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητός ο
Θεός, ο τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ὡδὴ ἡ' Ὁ Εἰρμός

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ αγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ
κυρία, εορτῶν εορτῆ, καὶ πανηγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ
εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν
τῆ εὐσήμῳ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ
κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτόν, ὡς Θεόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου Σιών, καὶ ἴδε, ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι,
θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, βορρα, καὶ καὶ θαλάσσης, καὶ
εἰς τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐλογούντα, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε, καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν
ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ
σε εὐλογούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου

Ὁ αὐτός

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν
γαστέρα τοῦ Ἄδου διαρρήξας θνητοῖς, τὴν Ἀνάστασιν ἡμῖν
ἐδωρήσατο, διὸ εὐλογούμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ
αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς, καὶ
εθέωσε, διὸ ἀνυμνούμεν αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τού Τυφλού ο Ειρμός

Αγγέλων σύστημα, ανθρώπων σύλλογος, τόν Βασιλέα καί κτίστην τού παντός, ιερείς υμνείτε, ευλογείτε λευίται, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρώ κρεμάμενον, σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, αλλοιούντα τώ φόβω, εξέστησαν υμνούντα, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Ο Άδης κάτω σε, ιδών εστέναξε, καί απεδίδου σπουδαίως τούς νεκρούς, τούς εκ τού αιώνος εκείσε φρουρουμένους, Χριστέ υμνολογούντας, τήν σήν φιλανθρωπίαν.

Τελών τεράστια, Χριστέ εξαίσια, εθελουσίως υψώθης εν σταυρώ, καί νεκροίς συνήφθης, ο νεκρώσας τόν Άδην, καί πάντας εν ανδρεία, απέλυσας δεσμίους.

Τυφλόν ωμμάτωσας, σοί προσελθόντα Χριστέ, τούτω προστάξας πηγή τού Σιλβάμ, νίψασθαι καί βλέψαι, καί Θεόν σε κηρύξαι, σαρκί επιφανέντα, εις κόσμου σωτηρίαν.

Δόξα...

Τριάς αμέριστε, μονάς ασύγχυτε, Θεέ τών όλων καί κτίστα τού παντός, τούς υμνολογούντας, καί πιστώς προσκυνούντας, τό κράτος σου παντοίων, πειρατηρίων σώζε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε άχραντε, θεοχαρίτωτε, τόν σόν δυσώπει Υιόν διαπαντός, μή με κατασχύναι εν ημέρα τής δίκης, αλλά συναριθμήσαι, τοίς εκλεκτοίς προβάτοις.

Καταβασία

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ' εσχάτων τών χρόνων, σαρκωθέντα, εκ Παρθένου Μητρός, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου, επί σέ ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δε αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ,

επηγγείλω, έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί, άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία καί Λόγε, τού Θεού καί δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τής Θεοτόκου

Ο αυτός

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί, Χαίρε πύλη Κυρίου, χαίρε πόλις έμψυχε, χαίρε, δι' ής ημίν έλαμψε, σήμερον φώς τού εκ σου τεχθέντος, τής εκ νεκρών αναστάσεως.

Ευφραίνου, αγάλλου, η θεία πύλη τού φωτός, ο γάρ δύνας εν τάφω, Ιησούς ανέτειλε, λάμπας ηλίου φαιδρότερον, καί τούς πιστούς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τού Τυφλού Ο Ειρμός

Ότι εποίησέ σοι μεγαλεία ο δυνατός, παρ θένον αναδείξας σε αγνήν, μετά τήν κύησιν, ως τεκούσαν ασπόρως τόν εαυτής ποιητήν, διό σε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ικρίω προσεπάγης τού Σταυρού, Χριστέ ο Θεός, καί πάσας εθριάμβευσας εχθρού, τάς εναντίας αρχάς, καί τήν πρώτην κατάραν Σώτερ ηφάνισας, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Ως έβλεπέ σε Λόγε, Άδης κάτω μετά ψυχής, εστέναξε, καί πάντας τούς νεκρούς, φόβω απέλυσεν, επιγνόντας τό κράτος τής εξουσίας σου, μεθ' ών σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεία εκτελούντα, καί τεράστια φοβερά, ο δήμος τών Εβραίων καθορών, φθόνω απέκτεινε, τόν σκυλεύσαντα Άδην τή Αναστάσει αυτού, καί πάντας ως δυνατός συνεγείραντα.

Ηγέρθης καθώς είπας, Ζωοδότα εκ τών νεκρών, καί ώφθης τοίς αγίοις Μαθηταίς μετά τήν Έγερσιν, ο σημεία ποιήσας, καί ομματώσας τυφλούς, μεθ' ών σε εις αιώνας μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Φώς τόν Πατέρα σέβω, φώς δοξάζω καί τόν Υιόν, φώς ανυμνώ τό

Πνεύμα τό ευθές, έν φώς αμέριστον, εν τρισί χαρακτηήρσι
κατανοούμενον, Θεόν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα ουρανών, Παρθένε αγνή, εχώρησας Θεόν
σωματικώς, τόν απερίγραπτον, καί εκύησας πάντων εις
απολύτρωσιν, τών πίστει αδιστάκτω ανυμνούντων σε.

Καταβασία

Σέ τήν υπέρ νούν, καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν
άχρονον αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Τό, Άγιος Κύριος ο Θεός ημών...

Εξαποστειλάριον τού Πάσχα

Ήχος β'

Σαρκί υπνώσας ως θνητός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, τρι ήμερος
εξανέστης, Αδάμ εγείρας εκ φθοράς καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα
τής αφθαρσίας, τού κόσμου σωτήριον.

Τού Τυφλού Όμοιον

Τούς νοερούς μου οφθαλμούς, πεπηρωμένους Κύριε, εκ ζοφεράς
αμαρτίας, σύ φωταγωγήσον ενθείς, οικτίρμον τήν ταπείνωσιν, καί τοίς
τής μετανοίας καθάρας με δάκρυσιν.

Έτερον Γυναίκες ακουτίσθητε

Παράγων ο Σωτήρ ημών, εύρε Τυφλόν αόμματον, πτύσας χαμαί καί
ποιήσας, πηλόν επέχρισε τούτον, προς Σιλwάμ απέστειλε, τού
απελθείν καί νίψασθαι, ο δέ νιψάμενος ήλθε, βλέπων τό φώς σου
Χριστέ μου.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους η' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ'.

Ήχος πλ. α'

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τών παρανόμων, προήλθες εκ
τού μνήματος, καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς
εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Άγγελοι, ουκ ήσθοντο τότε ανέστης, οι
φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφότερα γάρ εσφράγισται τοίς
ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν, εν πίστει
τό μυστήριον, ο ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα
έλεος.

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος. Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Κύριε, αι Γυναίκες έδραμον επί τώ μνήμα, τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημας παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, καί πρός αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς μαθηταίς, ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ώσπερ εξήλθες εσφραγισμένου τού τάφου, ούτως εισήλθες καί τών θυρών κεκλεισμένων, πρός τούς μαθητάς σου, δεικνύων αυτοίς τά τού σώματος πάθη, άπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυϊδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως Υιός δέ τού Θεού, κόσμον ηλευθέρωσας. Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Στιχερά Ανατολικά

Κύριε, ο Βασιλεύς τών αιώνων, καί Ποιητής τών απάντων, ο δι' ημάς σταύρωσιν, καί ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, ίνα ημάς τού Άδου ελευθερώσης πάντας, σύ εί ο Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Κύριε, τά υπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγήσεται; ή τίς αναγγελεί τά φρικτά σου μυστήρια; ενανθρωπήσας γάρ δι' ημάς, ως αυτός ηθέλησας, τό κράτος εφανέρωσας τής δυνάμεώς σου, εν γάρ τώ Σταυρώ σου, τώ Ληστή Παράδεισον ήνοιξας, καί εν τή Τάφη σου, τούς μοχλούς τού Άδου συνέτριψας, καί έν τή Αναστάσει σου, τα σύμπαντα επλούτισας. Εύσπλαγχνε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναίκες, τόν τάφον σου καταλαβούσαι, λίαν πρωϊ, επεζήτουν σε μυρίσαι τόν Αθάνατον Λόγον καί Θεόν, καί τού Αγγέλου τοίς ρήμασιν ενηγηθείσαι, υπέστρεφον εν χαρά, τοίς, Αποστόλοις μηνύσαι έμφανώς, ότι ανέστης η ζωή τών απάντων, καί παρέχεις τώ κόσμω ιλασμόν, καί τό μέγα έλεος.

Καί τού Τυφλού Ιδιόμελον έν Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Επίβλεπον επ' εμέ, καί ελέησόν με.

Ο διά σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς, Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον από μήτρας, σπλάγχνοις αφάτοις οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, τώ χοϊ τοίς πλαστουργοίς δακτύλοις σου προσψάυσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε, καί ημών καταύγασον, τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος.

Δόξα... Ἦχος ο αυτός

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστέ; ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ιάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού από μήτρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρρα εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Καί Απόλυσις

Εις τήν α' Ὁραν

ΕΩΘΙΝΟΝ Η' Ἦχος πλ. δ'

Τά τής Μαρίας δάκρυα ου μάτην χείνται θερμώς, ιδού γάρ κατηξίωται, καί διδασκόντων Αγγέλων, καί τής όψεως τής σής ώ Ιησού, αλλ' έτι πρόσγεια φρονεί, οία γυνή ασθενής, διό καί αποπέμπεται μή προσψάυσαι σοι Χριστέ. Αλλ' όμως κήρυξ πέμπεται τοίς σοίς Μαθηταίς, οίς ευαγγέλια έφησε, τήν προς τόν Πατρώον κλήρον άνοδον απαγγέλλουσα. Μεθ' ής αξίωσον καί ημάς, τής εμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Οι Μακαρισμοί τού Ἦχου

Ληστής εν τώ Σταυρώ, Θεόν είναι σε πιστεύσας Χριστέ, ωμολόγησέ σε ειλικρινώς εκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βοών, εν τή βασιλεία σου.

Τόν εν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζῶν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καί
ξηράναντα τήν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτήρα καί δημιουργόν,
συμφώνως υμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς
βλασφημῶν σε κατεκρίθη δίκαιως, ὁ δὲ ἄλλος σέ ὁμολογῶν,
Παράδεισον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τόν χορόν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί,
ἀνεβόησαν, ὁ Χριστός ἀνέστη, ὡς Δεσπότην καί δημιουργόν, αὐτόν
προσκυνήσωμεν.

Καί ἀπό τοῦ κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, Ὡδή ς'

Ἀπόστολος, καί Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας

Κοινωνικόν

Ἀινεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Ἀινεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις.
Ἀλληλούϊα.

ρ62 [τορ](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν**

Ὁμμα ολομελίας βροτῶν, καί οφθαλμούς τοῦ κοσμικοῦ τούτου
σώματος, υπάρχων Θεέ καί Λόγε, καί τῶν ομμάτων καινός,
δημιουργός καί πλάστης γνωριζόμενος, καί νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ
χοός καί τοῦ πτύσματος Τυφλόν ἀρρήτως, ομματοῖς ἐν δακτύλοις
σοῖς, καταπλάττουσι, καί πηλόν καί τήν ὄρασιν, ἥς καί τυχῶν ὁ πρῖν,
ἐν γεννητοῖς γνωριζόμενος, ἥλιον ὅλως μή βλέπων, σέ τόν γλυκύν
ορά Ἥλιον, ἰδῶν τήν εἰκόνα, τοῦ ἡμάς δι' ευσπλαγχνίαν, ἀφατον
πλάσαντος.

Μέλη καί διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς
οργανώσεως, ὁ πρῶην τυφλός ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προελθῶν,
ὡς μηδέ τήν πλάσιν εἶναι ὤετο, ομμάτων τήν στέρησιν, εὐπορήσας
ἀνόθευτον, ἐξ ἥς τοῦς πόδας, καί τά πλεῖω τοῦ σώματος, τοῖς
προσκρούσμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρθρωτο ὅς διὰ σοῦ καί τούτον,

τόν πλουτισμόν επικτώμενος, βλέπει τό φώς τό τού κόσμου, καί τόν τών φώτων σε πρύτανιν, Θεόν καί Δεσπότην, τών κτισμάτων καταγγέλλει κτίστην παγκόσμιον.

Ἵποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ομματωθεῖς ο πρίν τυφλώπτων τεθέαται, ως τάχα μηδόλως βλέπων, ἀλλά ψευδώς τό οράν, τού Σωτήρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώπτειν εθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τού γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ο γλυκύς Χριστός Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργόν διαπράξας μοι, ὅς τό σκιώδες τούτου, φωτουργών καί τό κάλυμμα αἴρων τό φώς τό ἐν τούτοις, τοῖς πρίν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καί νύν καθορώντες, τόν τών φώτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ο Τυφλός γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν, οὐχ ἰκανῶ τού ἐρωτάν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονούσῃ μου οἱ πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ εἶδον τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τόν ἐμέ πλαστοουργήσαντα, Ἀλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καί ἐλέησόν με.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον**

Διά τού τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, Διάβολον ἠσχυνας, καί διά τῆς, Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνας, καί ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τών πυλῶν τού θανάτου, Δοξάζομέν σε μονογενές.

Κατανυκτικόν

Κύριε, ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος, οὐ γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνη ἀγαθέ, καί ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχήσατε, ἀλλ' οὐρανόων βασιλείας κληρονόμοι γεγόνατε, πανεύφημοι Μάρτυρες, ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τήν εἰρήνην αἰτήσασθε, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Παράγων ο Ἰησοῦς ἐκ τού ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς, καί σπλαγχνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν, Ἵπαγε, νῖψαι εἰς τού Σιλῶμ, καί νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δέ ἀγχισταί αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ, Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἄς οὐδεῖς τῶν βλεπόντων ἴασαι

ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον 'Ηχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθειν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμον 'Ηχος πλ. α' Τόν Συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν Διαβόλου, καί τοίς εν Άδη φώς ανέτειλε.

Κατανυκτικόν

Πάντες αγρυπνήσωμεν, καί Χριστόν υπαντήσωμεν πιστοί, μετά πλήθους ελαίου καί λαμπάδων φαεινών, όπως τού νυμφώνος ένδον αξιωθώμεν, ο γάρ τής θύρας εξω φθανόμενος, άπρακτα τώ Θεώ κέκραγεν, Ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγονάσι τών Αγγέλων συμμέτοχοι, αυτών ταίς παρακλήσεσι, παράσχου ταίς ψυχαίς ημών ειρήνην, Χριστέ ο Θεός, καί τό μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Μετά Αγγέλων τά ουράνια, μετα ανθρώπων τά επίγεια, εν φωνή
αγαλλιάσεως Θεοτόκε βωόμεν σοι, Χαίρε πύλη τών ουρανών
πλατυτέρα, χαίρε μόνη τών γηγενών σωτηρία, χαίρε σεμνή, χαίρε
κεχαριτωμένη, η τεκούσα Θεόν σεσωματωμένον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα της Εορτής Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Πρό τού Σταυρού σου οικτίρμον καί τής Εγέρσεως, παριόντι σοι
πηρός από γεννήσεως, ανεβόα σοι θερμώς, Υιέ Δαυῖδ ελέησον, δός
μοι τό φώς οφθαλμών, ίνα βλέψω σε καγώ, ού τās κόρας επιχρίσας,
πηλόν εκ πτύσματος Λόγε, αυτώ τό φώς λαμπρώς εχορήγησας. (Δίς)

Εις τούς Αίνους Στιχηρά τής Οκτωήχου Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, εσφραγισμένου τού τάφου υπό τών παρανόμων, προήλθες εκ
τού μνήματος, καθώς ετέχθης εκ τής Θεοτόκου, ουκ έγνωσαν πώς
εσαρκώθης, οι ασώματοί σου Ἄγγελοι, ουκ ήσθοντο πότε ανέστης, οι
φυλάσσοντές σε στρατιώται, αμφοτέρα γάρ εσφράγισται τοίς
ερευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει
τό μυστήριον, ό ανυμνούσιν, απόδος ημίν αγαλλίασιν, καί τό μέγα
έλεος. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Οίμοι! τί ωμοιώθην εγώ τή ακάρπω συκή, καί πποούμαι τήν κατάραν
σύν τή εκκοπή; αλλ' επουράνιε γεωργέ, Χριστέ ο Θεός, τήν
χερσωθείσάν μου ψυχήν καρποφόρον ανάδειξον, καί ως τόν Ἄσωτον
Υιόν δέξαι με, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Ευλογημένος ο στρατός τού Βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ γηγενείς
υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλ' αγγελικήν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών
σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών
Ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Ευχαίς αυτών Κύριε, κατάπεμψον ημίν
τό μέγα σου έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός νύκτα λογιζόμενος, εβόησε προς σέ Κύριε,
Ανοιξόν μου τās κόρας Υιέ Δαυῖδ, ο Σωτήρ ημών ίνα μετά πάντων
καγώ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής Ἦχος πλ. α' Ὅσιε πατερ

Τύφλωσις ὠφθη, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτίζων καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τοῦτου θεωροῦσιν αἰῶνα βλέψιν, καὶ φωνήσαντες ἠρώτων δεινῶς, Πῶς ἄρτι ὁράσαι, ὡς εἰς τῶν φῶς ὁρώντων, τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος τρίβοις, καὶ προσαιπῶν, Ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορηγούντα, καὶ πλαστοουργήσαντα τὰ φῶτα ἐν τῷ κόσμῳ, ἐξ ὧν κηρύττεται, Υἱὸς Θεοῦ προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἴκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Επίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με...

Ὅσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὠράτο τοῖς ἐν κόσμῳ, περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις πόδας συντρίβων, τάχα ὡς ὁράσιν τὴν ράβδον πλουτῶν, ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὐ λαμβάνει τὸ φῶς ὁρᾶν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπει τὸν ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον, καὶ νῦν χοῖ καὶ πτύσματι, καταυγάσαντα τοῦτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φιλανθρώπως βλέπει τὸν ἥλιον.

Στίχ. Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον...

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώπων διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν πατρῶον, τὸ φῶς ἰδῶν ὁ Τυφλός, ἐξ οὐ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμεράρχην, ἐβλεψεν Ἥλιον, ὡς ἄλλοι βροτοί, χαίρων τῇ ὁράσει τῇ καινοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη εὐθυπορῶν, τὸν καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων τὰς ἀτραπούς, καὶ φωτίσαντα Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπήσαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, καὶ ὁ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν γενόμενον, καὶ λαβόντα ὁ οὐχ ὑπήρχεν, ἀσύγχυτὸν τε τηρούντα τὴν τοῦτου ἔνωσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἀνθρώπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς, καὶ ἐκθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου εβόας αὐτοῖς, οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι, Καὶ ταῦτα εἰπῶν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς

αυτού, λέξας πρὸς αὐτόν, Ὑπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν, ὁ δὲ νιψάμενος υγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ, Πιστεύω, Κύριε, καὶ προσεκύνησέ σοι, Διὸ βοώμεν καὶ ἡμεῖς, Ἐλέησον ἡμᾶς.

ρ63 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ϛ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος πλ. α' Χαίροις ἀσκητικῶν

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοῖ, τόν ἐκ χοός πλαστουργικῶς καὶ τοῦ πτύσματος, ομμάτων τὰς κόρας δόντα, καὶ τόν κοινόν φωτισμόν, ὁ τό πρὶν τυφλώττων ὠμολόγη σε, κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα καὶ πρύτανιν, δι' οἶκτον μόνον, βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ ἐκήρυττεν, ὡς Θεόν παντοδύναμον, οὐ Γραμματεῖς τόν ζήλον, καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν, ὅλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀποσυνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττοντες πλέον, τοῦ ποτέ τυφλοῦ τὰς κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστείας τυφλός, κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐξήρατο, τόν Κτίστην καὶ γάρ τόν τούτου, καὶ πλαστουργόν τοῦ παντός, καὶ τυφλός υπάρχων εθεάσατο, ἰδὼν τὴν ομμάτων, τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πτύσματος, καὶ ταύτη μόνη, ἐπιγνοῦς τόν φωτίσαντα, καὶ Υἱόν Θεοῦ, καὶ Δεσπότην παγκόσμιον, ὃν οἱ ὀρώντες φθόνου, κακία τυφλώττοντες, ὅλως οὐκ εἶδον, καὶ ταῦτα, πολλαπλασίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυμάτων, ἐνεργείας παραδόξους, μόνους τοῖς ῥήμασιν.

Ὑποπτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς, ομματοθεῖς ὁ πρὶν τυφλώττων τεθέαται ὡς τάχα μηδὲ ὅλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τό ὄραν, τοῦ Σωτήρος χάριν προσποιούμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος, σαββατούργησιν, καινουργόν διαπράξας μοι, ὅς τό σκιώδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τό κάλυμμα, αἴρων τό φῶς τό ἐν τούτοις, τοῖς πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν καθορώντες τόν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ἥλιε νοητέ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, Υἱούς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοώμεν σοι, Πολλή σου καὶ ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς

ευσπλαγχνία, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

**Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον**

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδούς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη.

ἔφριξαν τούτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εἰσελήλυθε γάρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης, Χριστός, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Κατανυκτικόν

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοοῦμαι, καὶ τὸ πονηρόν ποιεῖν οὐ παύομαι, Τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλόμενος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει, ὡς καγῶ; Μακρόθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν

Τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ εαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπηυτομόλησαν, καὶ Διαβόλου τὴν πλάνην, καὶ τὸ θράσος κατήργησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ὡς παντοδύναμος Θεός, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατάπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους, σαρκωθείς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μητέρας, σπλάγχνοις ἀφάτων οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, τῷ χοῖ τοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις σου προσψαύσας, Αὐτός καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφθονοπάροχος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρί καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν, ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καὶ θάνατον υπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαίρε τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαίρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε, ἡ τεκούσα ἐν σαρκί τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον

σου.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν

Κριτού καθεζομένου, καί Αγγέλων εστώτων, σάλπιγγος ηχούσης, καί φλογός καιομένης, τί ποιήσεις ψυχή μου, απαγομένη εις κρίσιν, τότε γάρ τά δεινά σοι παρίστανται, τά κρυπτά σου ελέγχονται εγκλήματα, διό πρό τέλους βόησον τώ Κριτή, ο Θεός ιλάσθητί μοι καί σώσόν με.

Μαρτυρικόν

Λάμπει σήμερον η μνήμη τών Αθλοφόρων, έχει γάρ ουρανόθεν απαύγασμα, ο χορός τών Αγγέλων πανηγυρίζει, καί τών ανθρώπων τό γένος συνεορτάζει, διό πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ Θεού Παναγία, τό τείχος τών Χριστιανών, ρύσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι εκτενώς, Αντιπάθητι αισχροίς καί αλαζόσι λογισμοίς, ίνα βοώμέν σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτής
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Αναβλέψας οράται Τυφλός τώ πτύσματι, τού τήν βροτών διαρτίαν πρίν πλαστουργήσαντος, μή ορών εκ γενετής τόν μέγαν Ἴλιον, όθεν καί χάριτας Θεώ, αναπέμπει εκ ψυχής, τήν τούτου ιδών εικόνα, καθ' ομοίωσιν πεπλασμένην, τού τήν εικόνα πλαστουργήσαντος.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς
Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Αναστάσιμον

Κύριε, τούς μοχλούς τούς αιωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τού μνήματος ανέστης, καταλιπών σου τά εντάφια, εις μαρτύριον τής αληθούς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον καί σώσον ημάς. (Δίς)

Κατανυκτικόν

Τά πλήθη τών πταισμάτων μου πάριδε Κύριε ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί πάσας εξάλειψον τάς ανομίας μου, λογισμόν μοι παρέχων επιστροφής, ως μόνος φιλόανθρωπος δέομαι, καί ελέησόν με.

Μαρτυρικόν

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστέ, ή τίς εξαιριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ιάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού από μήτρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν Θεώμενοι, προδήλως εν Σαββάτω τώ φωτοφόρω Τυφλώ οι νόμοις τοίς Μωσέως εντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώπτουσιν ορώντες σκιά, σκίασμα μή γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, εξ ου ουκ είδον τόν φωτουργόν καί τόν τώ λόγφ Σαββάτου δημιουργόν, τόν ομματώσαντα Τυφλόν τή απονίψει, καί τή τού πτύσματος καινή πηλεργασία, μεθ' ου μιγνύμενοι, Θεόν αυτόν κατίδωμεν, τήν εκτύφλωσιν Φαρισαίων ελέγχοντες οράσει, τή εκ τού κρείττονος.

Στίχ. Επίβλεψον επ εμέ, καί ελέησόν με...

Όρθρος ανίσχει τώ εν σκότει διατρίβοντι, νυκτός αορασίας πολυωδύνω Τυφλώ εν ρείθροις λουσαμένω, τό φώς ομμάτων θείω κελεύσματι, πηγή Σιλwάμ, όθεν σελασφόρος καινότερος οράται, ομίχλην σκότους νυκτοποιόν, τών νομικών διελέγχων Γραμματιστών,

καί τήν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων αβλεψίας ταῖς αναλάμψεσι φωτίζων
ταῖς φωσφόροις, ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρῖν σκιώδους γράμματος,
ομματούται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις φαιδραῖς
ελλάμψεσιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ἵψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτί θεογνωσίας
καταλαμφθεῖς ὁ Τυφλός, κἀν πρῶν ἐτυφλούτο ἐξ ἀμφοῖν, τόν
φωτοδότην γνωρίζει καί φωτουργόν τόν ἀναλάμπαντα ἐκ τάφου
τριημέρως, καί γῆν φαιδρύναντα αὐτοῦ τῆ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς
ἐπέλαμψε, τό φῶς τῆς ἀναπλάσεως τοῖς ἐν σκότει κεκρατημένοις,
βροτοῖς, δι' εὐσπλαγχνίαν καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός ὁ τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός
εστερημένον διά τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ'
ἀμφω, καί ἡμῶν τά ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, Υἱούς ἡμέρας
δείξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι, Πολλή σου καί ἀφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς
εὐσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ)**

**Ἰδιόμελα τῆς Εορτῆς
Ἦχος β'**

Ὁ Τυφλός γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ, δι'
ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν
ἐγεννήθην εἰς ἐνδείξιν; οὐχ ἰκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα,
οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γάρ
εἶδον τόν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τόν ἐμέ πλαστοουργήσαντα,
Ἀλλά δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός, Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ, καί ἐλέησόν με.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς,
καί σπλαγχνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλόν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καί
εἶπε πρὸς αὐτόν, Ὑπάγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλῳάμ, καί νιψάμενος
ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ, οἱ δὲ ἀγχισταί αὐτοῦ, ἔλεγον
αὐτῷ, Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἄς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴασαι
ἴσχυσεν, ὁ δὲ φησὶ βοήσας, Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός

μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλwάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος εβόησε πρόσ σέ Κύριε, Ανοιζόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυϊδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε, λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος ή οι γονείς αυτού ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δε Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού, εν αυτώ, εμέ δεί εργάζεσθαι τά έργα τού πέμψαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρόσ αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλwάμ τήν κολυμβήθραν, ο δε νιψάμενος, υγιής εγένετο, καί εβόα πρόσ σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Καί νύν...

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη ποτέ, Εκεί, Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε, Γαβριήλ υπηρέτης τού θαύματος, Τότε τόν βυθόν επέξευσεν, αβρόχως Ισραήλ, νύν δε, τό Χριστόν εγέννησεν ασπόρως η Παρθένος, Η θάλασσα, μετά την πάροδον τού Ισραήλ, έμεινεν άβατος, η άμεμπτος, μετά τήν κύησιν τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών, καί προών, καί φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

Εις τόν Στίχον

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. α'

Διά τού τιμίου σου Σταυρού Χριστέ, Διάβολον ήσχυνας, καί διά τής Αναστάσεώς σου, τό κέντρον τής αμαρτίας ήμβλυνας, καί έσωσας ημάς, εκ τών πυλών τού θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν...

Ο τήν ανάστασιν διδούς τώ γένει τών ανθρώπων ως πρόβατον επί σφαγήν ήχθη, έφριξαν τούτον οι άρχοντες τού Άδου, καί επήρθησαν πύλαι οδυνηραί, εισελήλυθε γάρ ο Βασιλεύς τής δόξης Χριστός,

λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς, Εξέλθετε, καί τοῖς ἐν τῷ σκότει, Ανακαλύπτεσθε.

Στίχ. Καί γάρ ἐστερέωσε τήν οἰκουμένην...

Μέγα θαύμα! ο τῶν ἀοράτων κτίστης, διά φιλανθρωπίαν, σαρκί παθῶν, ἀνέστη ο ἀθάνατος, Δεύτε πατριαί τῶν ἐθνῶν, τούτον προσκυνήσωμεν, τή γάρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνία, ἐκ πλάνης ρυσθέντες ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν, ἕνα Θεόν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα...

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τῶν οὐρανῶν μή χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τάς ψυχάς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης Ἦλιε νοητέ, χριστέ ο Θεός, ο τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διά τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ ἄμφω, καί ἡμῶν τά ὄμματα τῶν ψυχῶν αὐγάσας, Υἱούς ἡμέρας δείξον, ἵνα πίστει βωῶμέν σοι, Πολλή σου καί ἀφατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ σταυρῷ, καί θάνατον ὑπομεῖναι, καί ἐγείρει τούς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ, χαίρε ἀχείμαστε λιμήν καί Ἀπειρόγαμε, ἡ τεκούσα ἐν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ἐλλείπης, ὑπέρ τῶν ἀνυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Αναστάσιμα τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ὑμνοῖς τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αὐτοῦ υπερδοξάσωμεν, ὅτι συνήγειρε νεκρούς ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου καί ἰσχύν Διαβόλου καί τοῖς ἐν Ἄδῃ φῶς ἀνέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης, ὁ νεκρώσας τόν θάνατον, ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τά μνήματα, ἄνω στρατιώται τόν τάφον ἐφύλαττον, κάτω τούς ἀπ' αἰῶνος, νεκρούς ἐξανέστησας, Παντοδύναμε καί ἀκατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἅγιον ὄρος, καί θεοβάδιστον, χαίρε ἐμψυχε βάτε, καί ἀκατάφλεκτε, χαίρε ἡ μόνη πρὸς Θεόν κόσμου γέφυρα, ἡ μετάγουσα θνητούς, πρὸς τήν αἰώνιον ζωήν, χαίρε ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀπειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Τῷ Πατρὶ καί τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος ὁ τό φῶς ὡς χιτώνᾳ περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τήν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδυται, καί τὰς νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καί τὰς κόρας, τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Εἰς τούς Αἴνους
Στιχηρά Αναστάσιμα δ'
Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου, οὐκ ἐγνώσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσουντές σε στρατιώται, ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνώσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τό μυστήριον, ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καί τό μέγα ἔλεος.

Κύριε, τούς μοχλοὺς τούς αἰωνίους συντρίψας, καί δεσμά διαρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τά ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς

αληθούς τριημέρου ταφής σου, καί προήγες εν τή Γαλιλαία, ο εν σπηλαίω τηρούμενος, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον καί σώσον ημάς.

Κύριε, αι γυναίκες έδραμον επί τό μνήμα, τού ιδείν σε τόν Χριστόν, τόν δι' ημάς παθόντα, καί προσελθούσαι, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, τώ φόβω κυλισθέντα, καί πρός αυτάς εβόησε λέγων, Ανέστη ο Κύριος, είπατε τοίς Μαθηταίς, ότι ανέστη εκ νεκρών, ο σώζων τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ώσπερ εξήλθες, εσφραγισμένου τού, τάφου, ούτως εισήλθες, καί τών θυρών κεκλεισμένων, πρός τούς μαθητάς σου, δεικνύων αυτοίς τά τού σώματος πάθη, άπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας, ως εκ σπέρματος Δαυιδ, μώλωπας υπήνεγκας, ως Υιός δέ τού Θεού, κόσμον ηλευθέρωσας, Μέγα σου τό έλεος, ακατάληπτε Σωτήρ, ελέησον καί σώσον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστε; ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς καί τάς ιάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, Ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς δι' ήνοιξας, τού από μήτρας πηρωθέντος, αλλά καί τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, καί πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

**Εις τόν Στίχον τών Αίνων
Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ**

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμπασαν Θεώμενοι, προδήλως εν Σαββάτω, τώ φωτοφόρω Τυφλώ, οι νόμοις τοίς Μωσέως εντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώπτουσι, ορώντες σκιά, σκίασμα μή γνόντες τό συγκαλύπτον νόμους, εξ ού ουκ είδον τόν φωτουργόν, καί τόν τώ λόγω Σαββάτου δημιουργόν, τόν ομματώσαντα Τυφλόν τή απονίψει, καί τή τού πτύσματος καινή πηλεργασία, μεθ' ού μιγνύμενοι, Θεόν αυτόν κατίδωμεν, τήν εκτύφλωσιν Φαρισαίων ελέγχοντες οράσει, τή εκ τού κρείττονος.

Στίχ. Επίβλεπον επ εμέ, καί ελέησόν με...

Όρθρος ανίσχει, τώ εν σκότει, διατρίβοντι, νυκτός αορασίας πολυωδύνω Τυφλώ, εν ρείθροις λουσαμένω, τό φώς ομμάτων θείω

κελεύσματι, πηγή Σιλwάμ, όθεν σελασφόρος καινότερος οράται, ομίχλην σκότους νυκτοποιόν, τών νομικών διελέγχων Γραμματιστών, καί τήν σκοτόμαιναν, τής τούτων αβλεψίας, ταίς αναλάμψεσι φωτίζων ταίς φωσφόροις, εξ ών η τύφλωσις τού πρίν σκιώδους γράμματος, ομματούται ταίς εκ τού Λόγου, ημίν παρεχομέναις, φαιδραίς ελλάμψεσιν.

Στίχ. Τά διαβήματά μου κατεύθυνον...

Ύψους επέβη φωτοφόρου επιβάσεως, φωτί θεογνωσίας καταλαμφθείς ο Τυφλός, κάν πρώην ετυφλούτο εξ αμφοίν τόν φωτοδότην γνωρίζει καί φωτουργόν, τόν αναλάμπαντα εκ τάφου τριημέρως, καί γήν φαιδρύναντα αυτού τή, Αναστάσει εξ ής επέλαμψε, τό φώς τής αναπλάσεως, τοίς εν σκότει κεκρατημένοις, βροτοίς δι' ευσπλαγχνίαν καί μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ο διά σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον από μήτρας σπλάγχνοις αφάτοις οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τας κόρας, πηλόν τοίς σοίς πλαστουργοίς δακτύλοις επιχρίσας, Αυτός καί νύν φωτοπάροχε καί ημών καταύγασον τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος, Εκτενής, καί Απόλυσις.

ρ64 [TOP](#)

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ**

Ιδιόμελα τού Τυφλού Ήχος β'

Ο Τυφλός γεννηθείς, εν τώ ιδίω λογισμώ έλεγεν, Άρα εγώ, δι' αμαρτίας γονέων εγεννήθην αόμματος; Άρα εγώ, δι' απιστίαν εθνών εγεννήθην εις ένδειξιν; ουχ ικανώ τού ερωτάν Πότε νύξ πότε ημέρα, ουκ ευτονούσί μου οι πόδες τά τών λίθων προσκρούσματα, ου γάρ είδον τόν ήλιον λάμποντα, ουδέ εν εικόνι τόν εμέ πλαστουργήσαντα, αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός, Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με.

Παράγων ο Ιησούς εκ τού ιερού, εύρεν άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλwάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού, έλεγον αυτώ, Τίς σου τας κόρας διήνοιξεν άς ουδείς τών βλεπόντων ιάσαι

ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Ανθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ και ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός, νύκτα λογιζόμενος, εβόησε προς σέ Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυιδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ, υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Ήχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδώ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, και έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί επηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν, ούτος, ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν, ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δει εργάζεσθαι τά έργα τού πέμπσαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι, Και ταύτα ειπών πτύσας χαμαί, και πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού λέξας προς αυτόν, Ύπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος, υγιής εγένετο, και εβόα προς σέ, Πιστεύω, Κύριε, και προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν και ημείς, Ελέησον ημάς.

Ήχος πλ. δ'

Δικαιοσύνης ήλιε νοητέ, Χριστέ ο Θεός, ο τόν εκ μήτρας τού φωτός εστερημένον, διά τής σής αχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ άμφω, και ημών τά όμματα, τών ψυχών αυγάσας, Υιούς ημέραςδείξον, ίνα πίστει βοώμέν σοι, Πολλή σου και άφατος, η εις ημάς ευσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Ο διά σπλάγχνα ελέους σαρκωθείς, Χριστέ ο Θεός, τόν τού φωτός εστερημένον, από μήτρας σπλάγχνοις αφάτοις οικτιρμών, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τάς κόρας, πηλόν τοίς σοίς πλαστουργοίς δακτύλοις επιχρίσας, Αυτός και νύν φωτοπάροχε, και ημών καταύγασον, τά τής ψυχής αισθητήρια, ως μόνος αφθονοπάροχος.

Δόξα... Και νύν... Ήχος πλ. δ'

Τίς λαλήσει τάς δυναστείας σου Χριστέ; ή τίς εξαριθμήσει τών θαυμάτων σου τά πλήθη; διπλούς γάρ ως ωράθης επί γής δι' αγαθότητα, διπλάς και τάς ίάσεις τοίς νοσούσιν εχορήγεις, ου μόνον γάρ τού σώματος οφθαλμούς διήνοιξας, τού από μητρας πηρωθέντος, αλλά και τούς τής ψυχής, όθεν Θεόν σε ωμολόγει τόν κρυπτόμενον, και πάσι παρέχοντα τό μέγα έλεος.

Στιχηρά τῆς Οκτωήχου
Ἦχος πλ. α'

Σέ τόν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καί τών ουρανών μή χωρισθέντα, εν φωναίς ασμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι Σταυρόν καί θάνατον κατεδέξω, διά τό γένος ημῶν ως φιλόανθρωπος Κύριος, σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμερος ανέστης, σώζων τάς ψυχάς ημῶν.

Εἶτα, τά Στιχηρά τοῦ Πάσχα
Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οἱ εχθροί αὐτοῦ, καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ἱερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν ἅγιον, Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα, Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα ἄμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὦ τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπό θέας γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καί τή Σιών εἶπατε, Δέχου παρ' ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου, χόρευε, καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οἱ ἀμαρτωλοί ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ, καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τό μήημα τοῦ ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ο Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρά ἀλλήλους περιπυξώμεθα, ὦ Πάσχα λύτρον λύττης καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ

εκλάμπας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυσώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, τόν εκ Παρθένου τεχθέντα εις σωτηρίαν ημών, ανυμνήσωμεν πιστοί καί προσκυνήσωμεν, ότι ηυδόκησε σαρκί, ανελθείν εν τώ σταυρώ, καί θάνατον υπομείναι, καί εγείραι τούς τεθνεώτας, εν τή ενδόξω Αναστάσει αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλείπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Καθίσματα τής Οκτωήχου Αναστάσιμα
Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον**

Τόν Σταυρόν τού Κυρίου εγκωμιάσωμεν, τήν Ταφήν τήν αγίαν ύμνοις τιμήσωμεν, καί τήν Ανάστασιν αυτού υπερδοξάσωμεν, ότι συνήγειρε νεκρούς, εκ τών μνημάτων ως Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καί ισχύν Διαβόλου, καί τοίς εν Ἄδη φώς ανέτειλε.

Δόξα...

Κύριε, νεκρός προσηγορεύθης ο νεκρώσας τόν θάνατον, εν μνήματι ετέθης, ο κενώσας τά μνήματα, άνω στρατιώται τόν τάφον εφύλαττον, κάτω τούς απ' αιώνος νεκρούς εξανέστησας, Παντοδύναμε καί ακατάληπτε, Κύριε δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, Χαίρε έμψυχε βάτε καί

ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη πρὸς Θεὸν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα
θνητούς πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η
απειράνδρως τεκούσα, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ο συνάναρχος, ο τό φῶς ὡς χιτῶνα
περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδεται, καὶ τὰς
νόσους τῶν βροτῶν, ἀπελαύνων ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας,
τοῦ ἐκ νηδύος μητρώας, ἐστερημένου φωτός.

Κανὼν τοῦ Πάσχα Ὠδὴ α' Ἦχος α' Ὁ εἰρμός

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ
γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστός ο Θεός,
ἡμὰς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ οψόμεθα, τῷ ἀπροσίτω φωτὶ τῆς
ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαίρετε φάσκοντα, τρανώς
ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφραίνεσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω,
εορταζέτω δὲ κόσμος, ορατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος, Χριστός γὰρ
ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ Ὠδὴ α' Ἦχος πλ. α' Γὴν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεξάμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλογίαν καὶ
ζωὴν, τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός
δημιουργέ, ὅθεν εὐλογούμεν σε, ὑμνούμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες,
ψάλλοντες, ἐπινίκιον ὠδὴν.

Λάκκω κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ο εὐσχήμων
Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε τὴ θύρα τοῦ μνήματος, λίθον μακρόθυμε,
ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα, ψάλλοντα,
ἐπινίκιον ὠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, επιτελών ο Λυτρωτής, ιάσατο καί Τυφλόν εκ γενετής, πηλόν επιχρίσας, καί ειπών, Πορεύθητι καί νίψαι εν τώ Σιλωάμ, όπως γνώση με Θεόν, επί γής βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διά σπλάγχνα οικτιρμών.

Θεοτοκίον

Μήτηραν απειρόγαμον τήν σήν κατώκησεν Αγνή, Κύριος διά σπλάγχνα οικτιρμών, σώσαι βουλόμενος, τόν φθαρέντα άνθρωπον, ταίς μεθοδείαις τού εχθρού, αυτόν ούν ικέτευε, τήν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης αλώσεως, καί εχθρών επιδρομής.

Κανών Προεόρτιος τής, Αναλήψεως
Ού η ακροστιχίς κατ αλφάβητον
Εν δέ τή θ' Ωδή, Ι ω σ ή φ
Ωδή α' Ἦχος ο αυτός
Ἴππον καί αναβάτην

Ἄνω πρός τόν Πατέρα, Χριστός ἀνέρχεται, καί προσάγει τήν σάρκα, ἦν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν, Αυτόν ανυμνήσωμεν, ἐν αινέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καί τά κηρύγματα, τῶν σοφῶν θεηγόρων, πέρας σαφῶς ἐδέξαντο, μετὰ γάρ τήν Ἐγερσιν, ο Δεσπότης ἀνεισι, μετὰ δόξης εἰς τά ουράνια.

Γή μυστικῶς χορεύει, καί τά ουράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπί τή Αναλήψει Χριστοῦ, τού τά πρὶν ἐνώσαντος, διεστώτα χάριτι, καί φραγμόν τόν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία

Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, ἐκ γάρ θανάτου πρός ζωῆν καί ἐκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ωδή γ' Ο εἰρμός

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια, εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἡ ἑσπερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι,

συνεσταυρούμην σοι χθές, αυτός με συνδόξασον Σωτήρ εν τή βασιλεία σου.

**Τού Τυφλού
Σαλευομένην τήν καρδίαν**

Καινῶ μνημείω, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμον, ο ευσχήμων, ἀνέστης δέ, ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐστήριξας, τήν γῆν πάσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τή σεπτῇ σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλόν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι, ἰάσω πανοικτίρμον, δοξάζοντα τήν οἰκονομίαν σου, καί τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἀπό γαστρός, ἀπεκύησας Θεόν σεσαρκωμένον, ὄν αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

**Τῆς Αναλήψεως
ὁ πῆξας ἐπ' ουδενός**

Δεσμεύσας τῷ σώ θανάτῳ, Λόγε τόν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, σαφῶς τριήμερος, καί πρὸς τὰ οὐράνια Σωτήρ, ἀνήλθες μετὰ δόξης, ὑμνολογούντων ἀσωμάτων σου, τήν οἰκονομίαν τήν ἀφατον.

Ἐπέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ ἀνευ σώματος, καί φορέσας σάρκα Σταυρόν υπέμεινας, καί ἐξαναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνήλθες μετὰ δόξης, πρὸς τόν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τό ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας, καί ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοῦς, ἐκάθισας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος, Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνία σου.

Καταβασία

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῆν ἐκ τάφου ομβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

**Κοντάκιον τοῦ Τυφλοῦ
Ἦχος δ' Ἐπεφάνης σήμερον**

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα πεπηρωμένος, σοί Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλός ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοία κραυγάζων σοι, Σύ τῶν ἐν σκότει τό φῶς τό υπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος

Ρείθρόν μοι δώρησαι Χριστέ, σοφίας τής αρρήτου, καί γνώσεως τής άνω, τό φώς τών εν τώ σκότει, καί πλανωμένων οδηγέ, ίνα ενισχύσω τά θαυμάσια τά σά ο τάλας διηγήσασθαι, άπερ η θεία βίβλος εδίδαξε τού Ευαγγελίου τής ειρήνης, δηλονότι, τήν τού Τυφλού θαυματοποιϊαν, ότι εκ γενετής τυφλός υπάρχων, οφθαλμούς τούς αισθητούς απολαμβάνει, καί τούς τής ψυχής, εν πίστει ανακραυγάζων, Σύ τών εν σκότει τό φώς τό υπέρλαμπρον.

Κάθισμα τού Τυφλού
Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ωμμάτωσας Χριστέ, τόν εκ μήτρας τεχθέντα, άόμματον δεικνύς, Ιουδαίοις Σωτήρ μου τήν δόξαν σου τήν άρρητον, καί ως φώς πάντων πέφυκας, αλλά φθόνω σε πεπηρωμένοι τας φρένας, ενεδρεύοντες, τόν τής ζωής παροχέα, νεκρώσαι ηπείγοντο.

Δόξα... Καί νύν...
Προεόρτιον Όμοιον

Ετέχθης ως αυτός σύ ηθέλησας Σώτερ, εφάνης πάλιν δέ, ως αυτός ηβουλήθης, καί έπαθες ως άνθρωπος, ως Θεός δε ανίστασαι, ανελήλυθας, εις ουρανούς μετά δόξης, καί ανήγαγες, τήν τών ανθρωπών ούσίαν, καί δόξη κατεκάλλυνας.

Ωδή δ' Ο ειρμός

Επί τής θείας φυλακής, ο θεηγόρος, Αββακούμ σήτω μεθ' ημών καί δεικνύτω, φαεσφόρον Άγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμω, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Άρσεν μέν ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βροτός δέ, αμνός προσηγόρευται, άμωμος δέ, ως άγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός αληθής, τέλειος λέλεκται.

Ως ενιαύσιος αμνός ο ευλογούμενος ημίν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αύθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν Ήλιος.

Ο Θεοπάτωρ μέν Δαυϊδ πρό τής σκιώδους κιβωτού, ήλατο σκιρτών, ο λαός δέ τού Θεού ο άγιος, τήν τών συμβόλων έκβασιν, ορώντες ευφρανθώμεν ενθέως, ότι ανέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Τού Τυφλού
Ακήκοα Κύριε τήν ακοην σου

Τοίς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις έλεγες,

Ἄπιτε, κηρύξατε πανταχοῦ, τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ξύλω με τεθεῖς ἐν ξύλω, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας διὰ μέγα ἔλεος, διὰ τοῦτο Λόγε δοξάζω σε.

Ὠμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας γεγεννημένον εἰπῶν, Ἄπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων θεότητα.

Θεοτοκίον

Τὸν τόκον σου Ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογούμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὅλων λοχεύτριαν.

Τῆς Αναλήψεως Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Ἡ πρὶν τὴν ἁμαρτία κατάκριτος φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τὴν σὴ προσλήψει ἠλέηται, ὑμνολογούσά σου φόβω, τὴν Ἐγερσιν καὶ θεῖαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλη, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ἰδούσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τὴν σὴ ἀνόδω ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβω καὶ χαρὰ προσεκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας, ὁ Κύριος ἐξεγερθεῖς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων αὐτῷ ὡς ποιητῆ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος, Ἀββακούμ στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος.

Ὡδὴ ε' Ὁ εἰρμός

Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν οψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Τὴν ἀμετρὸν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ Ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς ἠπειγόντο, Χριστέ ἀγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προΐοντι Χριστώ εκ τού μνήματος
ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού
τό σωτήριον.

Τού Τυφλού
Τήν τάλαιναν ψυχήν μου

Ετέθης εν μνημείω, ο εκουσίως γενόμενος νεκρός, καί τά βασιλεία
τού Άδου, Βασιλεύ αθάνατε άπαντα εκένωσας, νεκρούς τή,
Αναστάσει εγείρας τή σή.

Υψώθης επί ξύλου, καί συνανύψωσας πάντας τούς βροτούς, καί τόν
πολέμιον οικτίρμον, όφιν εθανάτωσας, καί εζώωσας τό πλάσμα τών
χειρών σου, ως μόνος ών Θεός τού παντός.

Τά όμματα ανοίξας, τού μή ιδόντος τό φώς τό αισθητόν, ψυχής
εφώτισας τάς κόρας, καί δοξάζειν έπεισας τούτον, επιγνόντα σε
ποιητήν, δι' ευσπλαγχνίαν οφθέντα βροτόν.

Θεοτοκίον

Πώς τέτοκας μή γνούσα, Παρθενομήτορ αγνή, πείραν ανδρός
θεοχαρίτωτε; πώς τρέφεις τόν τήν κτίσιν τρέφοντα; μόνος ως
επίσταται αυτός, ο τού παντός ποιητής καί Θεός.

Τής Αναλήψεως
Ο αναβαλλόμενος

Λύσας τό κατάκριμα τής ανθρωπότητος, Χριστός ανέστη, καί
ανελήφθη πρός τά επουράνια, Πατρός συνεδρία, τιμήσας ούς
ηγάπησεν.

Μετά τήν Ανάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ τούς Μαθητάς σου,
ανήλθες άνω, πρός τόν σόν Γεννήτορα, ού ουκ εχωρίσθης, κάν τοίς
βροτοίς ωμίλησας.

Νόμου προσκιάσματα, καί τά κηρύγματα, τών θεηγόρων, Χριστέ
πληρώσας, ανήλθες νεφέλης σε, καθυπολαβούσης, Σωτήρ πρός τά
ουράνια.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μύρου τόν ύμνον προσοίσωμεν
τώ Δεσπότη, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν
ανατέλλοντα.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς
αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ὡς ἐκ
κῆτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα Χριστέ, ἐξηγέρθῃς τοῦ τάφου, ὁ τας κλείς
τῆς Παρθένου μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ σου, καί ἀνέωξας ἡμῖν,
Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως,
προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενὴ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστάς
ἐκ τοῦ τάφου.

Τοῦ Τυφλοῦ Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστών, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστών πονηρῶν, καί
ψυχοφθόρων παθῶν, φιλόανθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς
σου τὴν σταύρωσιν, καί τὴν Ἐγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἀπνουν σε νεκρόν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πάσι νεκροῖς
ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν, ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, θεϊκὴ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας οφθαλμοῦς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας τοῦ ἐκ γενετῆς, καί
εχαρισῶ αὐτῷ τό βλέπειν, υμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἀφατον δύναμιν, δι'
ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Θεοτοκίον

Τὰ μεγαλεῖά σου ἀγνή, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γάρ ἐν σαρκὶ ἔτεκες
υπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ ρυόμενον, Παρθένε πανάμωμε, ἀπὸ
πάσης ἀμαρτίας.

Τῆς Ἀναλήψεως Μαινομένην κλύδωνι

Ξένον ὠφθῆς θέαμα, τοῖς Ἀγγέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων τὴ
ἀνόδῳ σου φιλόανθρωπε, τὴ φρικώδει, ὅθεν φόβῳ ἀνύμνουν σε.

Ὁ τῶν ὅλων Κύριος, μετὰ δόξης ἀνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τούτου
ἀναρχον Γεννήτορα, πάσα κτίσις, νῦν εορτάζει χορεύουσα.

Πάσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβοάτω ἐν ἀλαλαγμῷ, ὁ Χριστὸς ἀνέβη, καί
ἐν σάλπιγγος, θεῖα φωνή, πρὸς οὐρανοῦς, οὐς οὐκ ἔλιπεν.

Καταβασία

Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς

αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος, ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Κοντάκιον τού Πάσχα

Ει καί εν τάφω κατήλθες αθάνατε, αλλά τού Άδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ανέστης ως νικητής, Χριστέ ο Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καί τοίς σοίς Αποστόλοις ειρήνην δωρούμενος, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Ο Οίκος

Τόν πρό ηλίου Ήλιον, δύναντα ποτέ εν τάφω, προέφθασαν πρός όρθρον εκζητούσαι ως ημέραν, Μυροφόροι κόραι, καί πρός αλλήλας εβόων, Ω φίλαι, δεύτε τοίς αρώμασιν υπαλείψωμεν Σώμα ζωηφόρον καί τεθαμμένον, Σάρκα ανιστώσαν τόν παραπεσόντα Αδάμ, κείμενον εν τώ μνήματι, Άγωμεν, σπεύσωμεν, ώσπερ οι μάγοι, καί προσκυνήσωμεν, καί προσκομίσωμεν τά μύρα ως δώρα, τώ μή εν σπαργάνοις, αλλ' εν σινδόνι ενειλημένω, καί κλαύσωμεν, καί κράξωμεν, Ω Δέσποτα εξεγέρθητι, ο τοίς πεσούσι παρέχων ανάστασιν.

Ωδή ζ' Ο ειρμός

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν, χαίρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν, σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως, ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς, πάσι ν εξέλαμψεν.

Τού Τυφλού

Πυρός σβεστήριον

Εξεγερθέντος σου, εκ τών νεκρών Βασιλεύ, ψυχαί συνηγέρθησαν, εκεί καθεύδουσαι, δοξάζουσαι τήν δυναστείαν σου, δι' ής θανάτου δεσμών ελύθησαν.

Αναρτηθέντος σου, επί ξύλου Σωτήρ, εσβέσθη ο ήλιος, γή
εκυμαίνετο, εσαλεύετο η κτίσις άπασα, καί εκ τών τάφων νεκροί
εξηγείροντο.

Πηλώ επέχρισας, τούς οφθαλμούς τού Τυφλού, καί τούτω προσέαξας
πρός Σιλwάμ απελθείν νισάμενος δέ ανέβλεψεν, υμνολογών σε
Χριστέ, Βασιλεύ τού παντός.

Θεοτοκίον

Μετά τήν κύησιν, Παρθένος wφθης Αγνή, Θεόν γάρ εγέννησας,
καινοτομήσαντα φύσεις άχραντε, τή δυνάμει αυτού, όν εκδυσώπει αιεί
τού σωθήναι ημάς.

Τής Αναλήψεως ο υπερυψούμενος

Ρήξας τό μεσότοιχον, τό τής έχθρας Κύριε, σταυρώ καί τώ πάθει σου,
νεφέλη οχούμενος, ανήλθες μετά δόξης, προς τόν άναρχον Πατέρα.

Σύντρομοι εκραύγαζον, αι Δυνάμεις, Άρατε, πύλας παραγέγονε,
Χριστός σώμα γήϊνον, φορών καί θείω πάθει, τόν Βελίαρ θανατώσας.

Τί σου τά ιμάτια ερυθρά φιλάνθρωπε; Ληνόν νύν επάτησα, Χριστός
ταίς δυνάμεσι, ταίς θείαις πυθομέναις, ανερχόμενος εβόα.

Ύμνοις σου τήν σταύρωσιν, Χριστέ καί τήν Έγερσιν συμφώνως
δοξάζομεν, λαμπρώς εορτάζοντες, επί τή Αναλήψει, τή σεπτή σου εις
αιώνας.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως
θνητός, καί διά πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο
μόνος ευλογητός τών πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί
κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή
ευλογούμεν Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού καινού τής αμπέλου γεννήματος, τής θείας ευφροσύνης εν
τή ευσήμω ημέρα τής Εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού
κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Άρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών, καί ἴδε, ἰδοὺ γάρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν, καί βορρά, καί θαλάσσης, καί εἰς τὰ τέκνα σου, ἐν σοί εὐλογοῦντα, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καί ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καί σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Τοῦ Τυφλοῦ Ἀγγέλων σύστημα

Ἀγγέλων τάγματα, Σταυρῷ κρεμάμενον σέ κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεύ, καί τήν κτίσιν πάσαν, αλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα, τήν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια, Χριστέ ἐξαίσια, ἐθελουσίως, ὑψώθης ἐν σταυρῷ, καί νεκροῖς συνήφθης, ὁ νεκρώσας τὸν Ἄδην, καί πάντας ἐν ἀνδρεία ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγὴ τοῦ Σιλωάμ, νίψασθαι καί βλέψαι, καί Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκί ἐπιφανέντα, εἰς πάντων σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Παρθένε ἀχραντε, θεοχαρίτῳ, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διαπαντός, μή με κατασχύνῃ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμήσαι, τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοισι.

Τῆς Ἀναλήψεως Σοὶ τῷ πανουργῷ

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα νεφέλη, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὅρου τῶν Ἐλαιῶν πάντων ὁρῶντων, τῶν θείων Μαθητῶν σου, καί σέ ἀνυμνοῦντων εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Χείρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν, ἀνέστη, Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν, καί ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθεν, πρὸς ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλον ὁ Δαυὶδ, βοᾷ, Χριστός ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καί ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὡφθης Μαθηταῖς, ἐξαναστάς τοῦ τάφου, καί τούτους ἀνήγαγες ἐν ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ὅθεν νεφέλη φωτός ὑπολαβούσα, ἤρε πρὸς τὰ ἄνω,

Χριστέ σε μετά δόξης.

Καταβασία

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ και κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, εν ή ευλογούμεν Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Φωτίζου, φωτίζου, η νέα Ιερουσαλήμ, η γάρ δόξα Κυρίου επί σε ανέτειλε, Χόρευε νύν, καί αγάλλου Σιών, σύ δε αγνή, τέρπου Θεοτόκε, εν τή Εγέρσει τού τόκου σου.

Ω θείας! ώ φίλης! ώ γλυκυτάτης σου φωνής! μεθ' ημών αψευδώς γάρ επηγγείλω έσεσθαι, μέχρι τερμάτων αιώνος Χριστέ, ήν οι πιστοί άγκυραν ελπίδος, κατέχοντες αγαλλόμεθα.

Ω Πάσχα τό μέγα, καί ιερώτατον Χριστέ, ώ σοφία και Λόγε, τού Θεού και δύναμις, δίδου ημίν εκτυπώτερον, σου μετασχείν, εν τή ανεσπέρω, ημέρα τής βασιλείας σου.

Τού Τυφλού

Ότι εποίησέ σοι

Ικρίω προσεπάγης, τού Σταυρού, Χριστέ ο Θεός, και πάσας εθριάμβευσας εχθρού, τάς εναντίας αρχάς, και τήν πρώην κατάραν Σώτερ ηφάνισας, διό σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Ως έβλεπέ σε Λόγε, Άδης κάτω μετά ψυχής, εστέναξε, και πάντας τούς νεκρούς, φόβω απέλυσεν, επιγνόντας τό κράτος τής εξουσίας σου, μεθ' ών σε κατά χρέος μεγαλύνομεν.

Ηγέρθης, καθώς είπας, Ζωοδότα, εκ τών νεκρών, και ώφθης τοίς αγίοις Μαθηταίς μετά τήν Έγερσιν, σημεία ποιήσας, και ομματώσας τυφλούς, μεθ' ών σε εις αιώνας μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Φανείσα πλατυτέρα ουρανών, Παρθένε αγνή, εχώρησας Θεόν σωματικώς τόν απερίγραπτον και εκύησας πάντων εις απολύτρωσιν, τών πίστει αδιστάκτω ανυμνούντων σε.

Τής Αναλήψεως

Ησαΐα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν πάσα κτίσις άγει εμφανώς, τή, Αναλήψει τή σή Λόγε τού Θεού, εν ή προσενήνοχας, τώ Πατρί σου, ήν περ εξ ημών, φύσιν ανέλαβες, υπέρ λόγον αναλλοίατε.

Ὡς Θεός συνέτριψας, πύλας Ἄδου Σώτερ καί μοχλοῦς, καί αναστάς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς ουρανοὺς ἐνδόξως ἀνέδραμες τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν Πύλας διάρατε ἐκβοώντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοὺ τὴν θεῖαν ἀνοδὸν, θαυμαζόντων θεῖων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς, βιώντες, ὃν βλέπετε ἀνιόντα εἰς τοὺς ουρανοὺς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρίναι ἅπαντας.

Ἦν Χριστέ δεδώρησαι, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι ἀνιῶν, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καί ἡμῖν, πλουσίως κατάπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτήρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἡλίου σύ τοῦ νοητοῦ, γεγένησαι ἀληθῶς ἀχραντε Ἀγνή, δι' οὗ οἱ καθήμενοι ἐν τῷ σκότει ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δέ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ Ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα

Σαρκί υπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθοράς, καί καταργήσας θάνατον, Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τοῦ Τυφλοῦ Ὅμοιον

Τοὺς νοερούς μου οφθαλμοὺς πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφεράς ἀμαρτίας, σύ φωταγώγησον, ἐνθεῖς, οἰκτίρμον τὴν ταπείνωσιν, καί τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρας με δάκρυσιν.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ' καί τοῦ Πάσχα δ' Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ Ἦχος β'

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεῖς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν, Ἄρα ἐγώ, δι' ἀμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; οὐχ ἰκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, Πότε νύξ, πότε ἡμέρα, οὐκ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα, οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδέ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμέ πλαστοουργήσαντα,

Αλλά δέομαί σου, Χριστέ ο Θεός.
Επίβλεψον επ' εμέ, καί ελέησόν με.

Παράγων ο Ιησούς εκ τού Ιερού, εύρεν άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί σπλαγχνισθείς, επέθηκε πηλόν επί τούς οφθαλμούς αυτού, καί είπε πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί νιψάμενος ανέβλεψε, δόξαν αναπέμπων Θεώ, οι δέ αγχισταί αυτού έλεγον αυτώ, Τίς σου τάς κόρας διήνοιξεν άς ουδείς τών βλεπόντων ίάσαι ίσχυσεν, ο δέ φησί βοήσας, Άνθρωπος, Ιησούς λεγόμενος, εκείνός μοι έφη, Νίψαι εις τού Σιλωάμ, καί ανέβλεψα, Αυτός εστιν αληθώς, όν έφη Μωσής εν τώ νόμω, Χριστόν Μεσσίαν, αυτός εστιν ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ἦχος δ'

Όλον τόν βίον ο Τυφλός νύκτα λογιζόμενος, εβόησε πρός σέ, Κύριε, Ανοιξόν μου τάς κόρας, Υιέ Δαυϊδ, ο Σωτήρ ημών, ίνα μετά πάντων καγώ, υμνήσω σου τήν δύναμιν.

Ἦχος πλ. α'

Κύριε, παράγων εν τή οδῷ, εύρες άνθρωπον Τυφλόν εκ γενετής, καί έκθαμβοι γεγονότες οι Μαθηταί, επηρώτων σε λέγοντες, Διδάσκαλε, τίς ήμαρτεν ούτος ή οι γονείς αυτού, ίνα τυφλός γεννηθή; Σύ δέ Σωτήρ μου εβόας αυτοίς, Ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού, αλλ' ίνα φανερωθή τά έργα τού Θεού εν αυτώ, εμέ δεί εργάζεσθαι τά έργα τού πέμπσαντός με, ά ουδείς δύναται εργάζεσθαι; Καί ταύτα ειπών, πτύσας χαμαί, καί πηλόν ποιήσας, επέχρισας τούς οφθαλμούς αυτού, λέξας πρός αυτόν, Ὑπαγε, νίψαι εις τού Σιλωάμ τήν κολυμβήθραν, ο δέ νιψάμενος υγιής εγένετο, καί εβόα πρός σέ, Πιστεύω, Κύριε, καί προσεκύνησέ σοι, Διό βοώμεν καί ημείς, Ελέησον ημάς.

Στιχηρά τού Πάσχα Ἦχος ο αυτός

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θέας γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ' ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι πρός τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος αταίς ούτως έλεγε, Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνεíte τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύτης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού εκλάμπας Χριστός, τά γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει καί αλλήλους περιπτυξώμεθα.

Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ϛ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ
(ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ)**

Εις δέ τό Κύριε εκέκραξα... Ιστώμεν Στίχ. Ϛ' καί ψάλλομεν Στιχ. Αναστάσιμα τής Οκτωήχου.

Ήχος α'

Τάς εσπερινάς ημών ευχάς, πρόσδεξαι Άγιε Κύριε, καί παράσχου ημίν, άφεσιν αμαρτιών, ότι μόνος εί ο δείξας εν κόσμω τήν Ανάστασιν.

Κυκλώσατε λαοί Σιών, καί περιλάβετε αυτήν, καί δότε δόξαν εν αυτή τώ αναστάντι εκ νεκρών, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο λυτρωσάμενος ημάς εκ τών ανομιών ημών.

Δεύτε λαοί υμνήσωμεν, καί προσκυνήσωμεν Χριστόν, δοξάζοντες αυτού τήν εκ νεκρών Ανάστασιν, ότι αυτός εστιν ο Θεός ημών, ο εκ τής πλάνης τού εχθρού τόν κόσμον λυτρωσάμενος.

Ανατολικά

Ευφράνθητε ουρανοί, σαλπίσατε τά θεμέλια τής γής, βοήσατε τά όρη ευφροσύνης, ιδού γάρ ο Εμμανουήλ, τάς αμαρτίας ημών τώ Σταυρώ προσήλωσε, καί ζωήν ο διδούς, θάνατον ενέκρωσε τόν Αδάμ αναστήσας ως φιλόανθρωπος.

Τόν σαρκί εκουσίως σταυρωθέντα δι' ημάς, παθόντα καί ταφέντα, καί αναστάντα εκ νεκρών, υμνήσωμεν λέγοντες, Στήριξον ορθοδοξία τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, καί ειρήνευσον τήν ζωήν ημών, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Τώ ζωοδόχω σου τάφω, παρεστώτες οι ανάξιοι, δοξολογίαν προσφέρομεν τή αφάτω σου ευσπλαγχνία, Χριστέ ο Θεός ημών, ότι Σταυρόν κατεδέξω καί θάνατον αναμάρτητε, ίνα τώ κόσμω δωρήση τήν Ανάστασιν, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα...

Τόν τώ Πατρί συνάναρχον, καί συναϊδιον Λόγον, τόν εκ παρθενικής νηδύος προελθόντα αφράστως, καί σταυρόν καί θάνατον δι' ημάς εκουσίως καταδεξάμενον καί αναστάντα εν δόξη, υμνήσωμεν λέγοντες, Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν παγκόσμιον δόξαν, τήν εξ ανθρώπων σπαρείσαν καί τόν Δεσπότην τεκούσαν, τήν επουράνιον πύλην υμνήσωμεν Μαρίαν τήν Παρθένον, τών Ασωμάτων τό άσμα καί τών πιστών τό εγκαλλώπισμα, αύτη γάρ ανεδείχθη ουρανός καί ναός τής θεότητας, αύτη τό μεσότοιχον τής έχθρας καθελούσα, ειρήνην αντεισήξε, καί τό βασίλειον ηνέωξε, Ταύτην ούν κατέχοντες, τής πίστεως τήν άγκυραν, υπέρμαχον έχομεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Κύριον, θαρσείτω τοίνυν, θαρσείτω λαός τού Θεού, καί γάρ αυτός πολεμήσει τούς εχθρούς, ως παντοδύναμος.

Τό' Αναστάσιμον Στιχηρόν τής Οκτωήχου

Ἦχος α'

Τὼ Πάθει σου Χριστέ, παθῶν ηλευθερώθημεν, καί τή Αναστάσει σου
εκ φθοράς ελυτρώθημεν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί
φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αυτού οι μισούντες αὐτόν.

Πάσχα ιερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Ἄγιον,
Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής,
Πάσχα ἀμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τῶν πιστῶν, Πάσχα, τό πύλας
ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν, Πάσχα πάντας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν, ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ
προσώπου πυρός.

Δεῦτε ἀπὸ θεάς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καί τή Σιών εἶπατε, Δέχου
παρ ἡμῶν χαράς εὐαγγέλια, τῆς Αναστάσεως Χριστοῦ, τέρπου,
χόρευε καί ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη ἐκ
τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται οι ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καί
οι δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθροῦ βαθέος ἐπιστάσαι πρὸς τό μνήμα
τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἄγγελον, ἐπὶ τόν λίθον καθήμενον, καί αὐτός
προσφθεγξάμενος, αὐταῖς οὕτως ἔλεγε, Τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν
νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τόν ἀφθαρτον ὡς ἐν φθορά; ἀπελθούσαι
κηρύξατε, τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἦν ἐποίησεν ο Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καί
εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον
ἡμῖν ἀνέτειλε, Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτυξώμεθα, ὡς Πάσχα
λύτρον λύτης, καί γάρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ,
εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς ἐπλησε λέγων, Κηρύξατε
Ἀποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί ἀλλήλους
περιπτυξώμεθα, Εἰπῶμεν ἀδελφοί, καί τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς,

Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν. Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Ἦχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Λέγεται δέ τούτο τρίς υπό τού Ιερέως, καί τρίς υπό τών Χορών άνευ στίχων. Είθ' ούτω λέγει τούς επομένους Στίχους ο Ιερεύς ή ο Διάκονος καθ' έκαστον δέ Στίχον ψάλλεται Ομοίως υπό τών Χορών τό αυτό Τροπάριον.

Στίχ. α' Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Στίχ. β' Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Στίχ. γ' Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ' Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Δόξα...

Χριστός ανέστη...

Καί νύν...

τό αυτό

Είτα ο Ιερεύς, γεγωνότερα φωνή

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας...

Ο Χορός Καί τοίς εν τοίς μνήμασι ζωήν χαρισάμενος.

Ο Κανών, ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ἦχος α' ειρμός

Αναστάσεως ημέρα λαμπρυνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ γάρ θανάτου πρὸς ζωήν, καί εκ γής πρὸς ουρανόν, Χριστός ο Θεός, ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί οψόμεθα, τώ απροσίτω φωτί τής

αναστάσεως, Χριστόν εξαστράπτοντα, καί, Χαίρετε, φάσκοντα,
τρανώς ακουσόμεθα, επινίκιον άδοντες.

Ουρανοί μέν επαξίως ευφραινέσθωσαν, γή δέ αγαλλιάσθω,
εορταζέτω δέ κόσμος, ορατός τε άπας καί άόρατος, Χριστός γάρ
εγήγερται, ευφροσύνη αιώνιος.

Καταβασία

Αναστάσεως ημέρα λαμπруνθώμεν Λαοί, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, εκ
γάρ θανάτου πρός ζωήν, καί εκ γής πρός ουρανόν, Χριστός ο Θεός,
ημάς διεβίβασεν, επινίκιον άδοντας.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν
αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι σόν τό κράτος...

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου
τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Νύν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε καί γή, καί τά καταχθόνια,
εορταζέτω γούν πάσα κτίσις, τήν Έγερσιν Χριστού, εν ή εστερέωται.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι,
συνεσταυρούμην σοι χθές αυτός με συνδόξασον Σωτήρ, εν τή
βασιλεία σου.

Καταβασία

Δεύτε πόμα πίωμεν καινόν, ουκ εκ πέτρας αγόνου
τερατουργούμενον, αλλ' αφθαρσίας πηγήν, εκ τάφου ομβρήσαντος
Χριστού, εν ώ στερεούμεθα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν
αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἡν Εκφώνησις
Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός ημῶν...

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν ὀρθρον αἰ περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ἤκουον εκ τού Ἀγγέλου, Τόν εν φωτί αἰδίῳ υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητεῖτε ως ἄνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμῳ κηρύξατε, ως ηγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ὅτι υπάρχει Θεοῦ Υἱός, τού σώζοντος τό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καί ἀνάγνωσις εἰς τόν θεολόγον

Ὡδή δ' Ὁ εἰρμός

Επί τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ημῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Ἄρσεν μὲν, ως διανοίξαν, τήν παρθενεύουσαν νηδύν, πέφηνε Χριστός, ως βρωτός δέ, ἀμνός προσηγόρευται, ἀμωμος δέ, ως ἄγευστος κηλίδος, τό ημέτερον Πάσχα, καί ως Θεός ἀληθῆς, τέλειος λέλεκται.

Ὡς ενιαύσιος ἀμνός, ὁ ευλογούμενος ἡμῖν, στέφανος χρηστός εκουσίως, υπέρ πάντων τέθυται, Πάσχα τό καθαρτήριο, καί αὐθις εκ τού τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν ἥλιος.

Ὁ θεοπάτωρ μὲν Δαυῖδ, πρό τῆς σκιώδους κιβωτοῦ ἤλατο σκιρτῶν, ὁ λαός δέ τού Θεοῦ ὁ ἅγιος, τήν τῶν συμβόλων ἐκβασιν, ορώντες, ευφρανθώμεν ενθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Καταβασία

Επί τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ημῶν καί δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα, Σήμερον σωτηρία τώ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ως παντοδύναμος.

Χριστός ἀνέστη... **γ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τού τάφου καθώς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τήν αἰώνιον ζωήν καί μέγα ἔλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι αγαθός καί φιλόανθρωπος...

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Τήν άμετρόν σου ευσπλαγχνίαν, οι ταίς τού Άδου σειραίς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρός τό φώς ηπειύγοντο Χριστέ, αγαλλομένω ποδί, Πάσχα κροτούντες αιώνιον.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τώ προϊόντι Χριστώ εκ τού μνήματος, ως νυμφίω, καί συνεορτάσωμεν ταίς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεού τό σωτήριον.

Καταβασία

Ορθρίσωμεν όρθρου βαθέος, καί αντί μυρου τόν ύμνον προσοίσομεν τώ Δεσπότῃ, καί Χριστόν οψόμεθα, δικαιοσύνης ήλιον, πάσι ζωήν ανατέλλοντα.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Ότι ηγίασται...

Ωδή ς' Ο ειρμός

Κατήλθες εν τοίς κατωτάτοις τής γής, καί συνέτριψας μοχλους αιωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ως εκ κήτους Ιωνάς, εξανέστης τού τάφου.

Φυλάξας τά σήμαντρα σώα Χριστέ, εξηγέρθης τού τάφου, ο τας κλείς τής Παρθένου μή λυμηνάμενος εν τώ τόκω σου, καί ανέωξας ημίν, Παραδείσου τας πύλας.

Σωτέρ μου τό ζών τε καί άθυτον, ιερείον, ως Θεός, σεαυτόν εκουσίως, προσαγαών τώ Πατρί, συνανέστησας, παγγενή τόν Αδάμ, αναστάς εκ τού τάφου.

Καταβασία

Κατήλθες εν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καί συνέτριψας μοχλοῦς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καί τριήμερος ὡς ἐκ κήτους Ἰωνάς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Χριστός ἀνέστη... **Υ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Ἐκφώνησις

Σὺ γάρ εἶ ὁ βασιλεύς...

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθείλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγξάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος

Τὸν πρό ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτέ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὀρθρον, ἐκζητούσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων, ὦ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν υπαλείψωμεν, Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστώσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι, ἀγωμεν, σπεύσωμεν, ὡσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν, ὦ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Ἅγιον, Κύριον, Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, καὶ τὴν ἀγίαν σου Ἀνάστασιν ὑμνούμεν καὶ δοξάζομεν, Σὺ γάρ εἶ Θεός ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν, Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀγίαν Ἀνάστασιν, ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, Διὰ παντός εὐλογούντες τὸν Κύριον, ὑμνούμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, Σταυρόν γάρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν. **Υ'**

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν

αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος. γ'.

Ωδή ζ' Ο ειρμός

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Γυναίκες μετά μύρων θεόφρονες, οπίσω σου έδραμον, όν δέ ως θνητόν, μετά δακρύων εζήτουν, προσεκύνησαν χείρουσαι ζώντα Θεόν, καί Πάσχα τό μυστικόν σοίς Χριστέ Μαθηταίς ευηγγελίσαντο.

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου τήν καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, τής αιωνίου απαρχήν, καί σκιρτώντες υμνούμεν τόν αίτιον, τόν μόνον ευλογητόν τών Πατέρων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ως όντως ιερά καί πανέορτος, αύτη η σωτήριος, νύξ καί φωταυγής, τής λαμπροφόρου ημέρας, τής Εγέρσεως ούσα προάγγελος, εν ή τό άχρονον φώς, εκ τάφου σωματικώς πάσιν επέλαμψεν.

Καταβασία

Ο Παίδας εκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος άνθρωπος, πάσχει ως θνητός, καί διά Πάθους τό θνητόν, αφθαρσίας ενδύει ευπρέπειαν, ο μόνος ευλογητός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Χριστός ανέστη... γ'

Αναστάς ο Ιησούς από τού τάφου καθώς προείπεν, έδωκεν ημίν τήν αιώνιον ζωήν καί μέγα έλεος.

Είτα, Συναπτή μικρά μεθ' ήν Εκφώνησις

Είη τό κράτος...

Ωδή η' Ο ειρμός

Αύτη η κλητή καί αγία ημέρα, η μία τών Σαββάτων, η βασιλίσ καί κυρία, εορτών εορτή, καί πανήγυρις εστί πανηγύρεων, ενή ευλογούμεν, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Δεύτε τού και νού τής αμπέλου γεννήματος τής θείας ευφροσύνης, εν τή ευσήμω ημέρα τής εγέρσεως, βασιλείας τε Χριστού κοινωνήσωμεν, υμνούντες αυτόν, ως Θεόν εις τούς αιώνας.

Ἄρον κύκλω τούς οφθαλμούς σου Σιών καί ἴδε, ἰδοῦ γάρ ἡκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες, ἐκ δυσμῶν καί βορρά, καί θαλάσσης, καί ἐώ ας τά τέκνα σου ἐν σοί εὐλογοῦντα, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καί Λόγε, καί Πνεῦμα, τρισίν ἐνιζομένη, ἐν υποστάσεσι φύσις, ὑπερούσιε καί ὑπέρθεε εἰς σέ βεβαπτίσμεθα, καί σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Καταβασία

Αὕτη ἡ κλητή καί ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εορτῶν εορτή, καί πανήγυρις ἐστί πανηγύρεων, ἐνὴ εὐλογοῦμεν, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Χριστός ἀνέστη... γ'

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καί μέγα ἔλεος.

Εἶτα, συναπτή μικρά μεθ' ἡν Ἐκφώνησις

Ὅτι ἠυλόγηται...

Ὡδὴ θ' Ὁ εἰρμός

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ὡ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς, μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ, ἦν οἱ πιστοί, ἀγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον Χριστέ, ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ Ἀνεσπέρῳ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου.

Καταβασία

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σέ ἀνέτειλε, Χόρευε νῦν, καί ἀγάλλου Σιών, σύ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Χριστός ἀνέστη... γ'

Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν

αιώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα, Συναπτή μικρά μεθ' ἣν Εκφώνησις
Ὅτι σέ αἰνοῦσι...

Εξαποστειλᾶριον αὐτόμελον
Ἦχος β'

Σαρκί υπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεύς καὶ Κύριος, τριήμερος
εξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθοράς, καὶ καταργήσας θάνατον, Πάσχα
τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Εἰς τοὺς Αἴ ν ο υ ς

Ἰστώμεν Στίχ η', καὶ ψάλλομεν Στιχηρά, Ἀναστάσιμα τῆς
Οκτωήχου δ', καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Οκτωήχου, Ἦχος α', ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Αἰνεῖτε
αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Ἦμνούμεν σου Χριστέ, τό σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομεν σου τὴν
Ἀνάστασιν.

Ὁ Σταυρόν υπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστάς ἐκ
τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς ὁ μόνος
παντοδύναμος.

Ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τὴ ἀναστάσει
σου, Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς, ἐν καθαρὰ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
σε.

Τὴν θεοπρεπὴ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες ἡμνούμεν σε, Χριστέ,
Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου καὶ ἀχώριστος υπήρχες τῷ Πατρὶ, Ἐπαθες ὡς
ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως υπέμεινας σταυρόν, Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου,
ὡς ἐκ παστάδος προελθῶν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον, Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρά τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ἦχος πλ. α'

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ
φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται, Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν, Πάσχα πανσεβάσμιον, Πάσχα Χριστός ο λυτρωτής, Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα τών πιστών, Πάσχα, τό πύλας ημίν τού Παραδείσου ανοίξαν, Πάσχα, πάντας αγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ω τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.

Δεύτε από θεάς Γυναίκες ευαγγελίστριαι, καί τή Σιών είπατε, Δέχου παρ ημών χαράς ευαγγέλια, τής Αναστάσεως Χριστού, τέρπου, χόρευε, καί αγάλλου Ιερουσαλήμ, τόν Βασιλέα Χριστόν, θεασαμένη εκ τού μνήματος, ως νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού. καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.

Αι Μυροφόροι γυναίκες, όρθρου βαθέος, επιστάσαι προς τό μνήμα τού Ζωοδότου, εύρον Άγγελον, επί τόν λίθον καθήμενον, καί αυτός προσφθεγξάμενος, αυταίς ούτως έλεγε. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά τών νεκρών; τί θρηνεείτε τόν άφθαρτον ως εν φθορά; απελθούσαι κηρύξατε, τοίς αυτού Μαθηταίς.

Στίχ. Αύτη η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα, καί ευφρανθώμεν εν αυτή.

Πάσχα τό τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε, Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα, ώ Πάσχα λύτρον λύτης, καί γάρ εκ τάφου σήμερον ώσπερ εκ παστού, εκλάμπας Χριστός, τά Γύναια χαράς έπλησε λέγων, Κηρύξατε Αποστόλοις.

Δόξα... Καί νύν...

Αναστάσεως ημέρα, καί λαμπρυνθώμεν τή πανηγύρει, καί αλλήλους περιπτυξώμεθα, Είπωμεν αδελφοί, καί τοίς μισούσιν ημάς, Συγχωρήσωμεν πάντα τή Αναστάσει, καί ούτω βοήσωμεν, Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί τοίς εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

**Είτα, τό Χριστός ανέστη... εκ τρίτου, καί ψάλλομεν τούτο
πολλάκις, άχρις άν ασπάζωνται οι Αδελφοί αλλήλους ο δέ Ασπασμός**

γίνεται ούτω.

Τῆς Λειτουργίας

ΑΝΤΙΦΩΝΑ

Ψαλλόμενα εν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καί καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον Εβδομάδα.

Αντίφωνον α' Ἦχος β'.

Στίχ. Αλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάσα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αινέσει αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Εἶπατε τῷ Θεῷ, Ὡς φοβερὰ τὰ ἔργα σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς
δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Πάσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι,
ψαλάτωσαν δὴ τῷ ὀνόματι σου ὕψιστε.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον β' Ἦχος ὁ αὐτός

Στίχ. Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καί εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ
πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καί ἐλεήσαι ἡμᾶς.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι.
Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῆ τὴν ὁδὸν σου, ἐν πάσιν ἔθνεσι τὸ σωτήριόν
σου.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ἐξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ὁ Θεός, ἐξομολογησάσθωσάν
σοι λαοί πάντες.
Σώσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ...

Στίχ. Ευλογήσαι ημάς ο Θεός, καί φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τά πέρατα τῆς γῆς.
Σώσον ημάς, Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, αθάνατος υπάρχων και καταδεξάμενος διά την ημετέραν σωτηρίαν σαρκοθήναι εκ της αγίας Θεοτόκου και αιπιπαρθένου Μαρίας, ατρέπτως ενανθρωπήσας, σταυρωθείς τε, Χριστέ ο Θεός, θανάτω θάνατον πατήσας, εις ων της Αγίας Τριάδος, συνδοξαζόμενος τω Πατρί και τω Αγίω Πνεύματι, σώσον ημάς.

Αντίφωνον γ' Ἦχος α'

Στίχ. Αναστήτω ο Θεός, καί διασκορπισθήτωσαν οι εχθροί αυτού, καί φυγέτωσαν από προσώπου αυτού οι μισούντες αυτόν.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. α'

Χριστός ανέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας, καί εν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος.

Στίχ. Ως εκλείπει καπνός, εκλιπέτωσαν, ως τήκεται κηρός από προσώπου πυρός.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Ούτως απολούνται οι αμαρτωλοί από προσώπου τού Θεού, καί οι δίκαιοι ευφρανθήτωσαν.
Χριστός ανέστη...

Στίχ. Αυτή η ημέρα, ήν εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή.
Χριστός ανέστη...

Εισοδικόν

Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, Κύριον εκ πηγών Ισραήλ...

Είτα τό Χριστός ανέστη εκ νεκρών... γ'.

Η Υπακοή Ἦχος δ'

Προλαβούσαι τόν όρθρον αι περί Μαριάμ, καί ευρούσαι τόν λίθον αποκυλισθέντα τού μνήματος, ήκουον εκ τού Αγγέλου, Τόν εν φωτί

αϊδίω υπάρχοντα, μετά νεκρών τί ζητείτε ως άνθρωπον; βλέπετε τά εντάφια σπάργανα, δράμετε, καί τώ κόσμω κηρύξατε, ως ηγέρθη ο Κύριος, θανατώσας τόν θάνατον, ότι υπάρχει Θεού Υιός, τού σώζοντος τό γένος τών ανθρώπων.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Εἰ καί ἐν τάφῳ κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλά τού Ἄδου καθείλες τήν δύναμιν, καί ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξί Μυροφόροις φθεγγάμενος, Χαίρετε, καί τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἀντί δέ τού Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Σώμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε. Ἀλληλούϊα.

Ἀντί δέ τού Εἶη τό ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, καί τού, Εὐλογήσω τόν Κύριον, λέγεται τό, Χριστός ἀνέστη.

ρ65 [top](#)

Ἡ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά τῆς Εορτῆς Ἦχος πλ. β'

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς, ἵνα πέμψῃ τόν Παράκλητον τώ κόσμῳ, οἱ οὐρανοί ητοίμασαν τόν θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τήν ἐπίβασιν αὐτοῦ, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὀρώντες ὑπεράνω αὐτῶν, ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὄν ἐν κόλποις ἔχει συναϊδίον, Τό Πνεῦμα τό ἅγιον κελεύει πάσι τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τό πρότερον.

Κύριε, τή σή, Ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν τά Θεόν, ἐπί Χερουβίμ,

θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών
καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι.

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό
απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή
τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά παθήματα, τιμώμεν
τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς.

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς
δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες
έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας
δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν,
τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν...

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς
σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό
στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί
αναβάς, όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα
εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών.

Απόστιχα 'Ηχος α'

Ανελθών εις ουρανούς, όθεν καί κατήλθες, έάσης ημάς ορφανούς
Κύριε, ελθέτω μη σου τό Πνεύμα, φέρον ειρήνην τώ κόσμω, δείξον
τοίς Υιοίς τών ανθρώπων, έργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ανήλθες Χριστέ πρός τόν άναρχον Πατέρα σου, ο τών απεριγράπτων
αυτού κόλπων μή χωρισθείς, καί προσθήκη αι δυνάμεις, τή αιnéσει
τού Τρισαγίου ουκ εδέξαντο, αλλ' ένα Υιόν, καί μετά τήν
ενανθρώπησιν, εγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τού Πατρός, Εν
πλήθει σών οικτηρμών, ελέησον ημάς.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε...

Οι Άγγελοί σου Κύριε, τοίς Αποστόλοις έλεγον, Ανδρες Γαλιλαίοι, τί
εστήκατε βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτός εστι Χριστός ο Θεός, ο
αναληφθείς αφ' υμών εις τόν ουρανόν, ούτος ελεύσεται πάλιν, όν
τρόπον εθεάσασθε αυτόν, πορευόμενον εις ουρανόν, λατρεύσατε
αυτώ εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θείον, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχηρά ιδιόμελα ε' Ἦχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, οι ουρανοί ητοίμασαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Άγγελοι θαυμάζουσιν, άνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, όν εν κόλποις έχει συναΐδιον, Τό Πνεύμα τό άγιον κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών, Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, ότι ανέβη Χριστός, όπου ήν τό πρότερον. (Δίς)

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, επί Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι. (Δίς)

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τά παθήματα, τιμώνεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς. (Δίς)

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν, τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Κύριε, τῆς οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σους Μαθητάς, εἰς τό ὄρος τῶν Ελαιῶν ανελάμβανες, καί ἰδοῦ, τό στερέωμα τοῦ ουρανοῦ παρήλθες, ὁ δὲ ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καί αναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Δίς)

Δόξα... Καί νῦν...

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μή χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καί τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, συναναστραφείς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ελαιῶν ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καί τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεκάθισας, ὅθεν αἱ οὐράναι τῶν ἀσωμάτων τάξεις, τό θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίσταντο θάμβει, καί τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν φιλανθρωπίαν ἐμεγάλυνον, Μεθ' ὧν καί ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καί τὴν ἀφ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογούντες, ἱκετεύομεν λέγοντες, ὁ τούς μαθητάς καί τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σὴ Ἀναλήψει, καί ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαράς, εὐχαίς αὐτῶν, διὰ τό μέγα σου ἔλεος.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. Β', 2)

Τάδε λέγει Κύριος, Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ἐμφανὲς τό ὄρος τοῦ Κυρίου, καί ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἀκρῶν τῶν ὀρέων, καί ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν, καί ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη, καί πορεύσονται λαοὶ πολλοί, καί ἐρούσι, Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τό ὄρος Κυρίου, καί εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ, καί ἀναγγελεῖ ἡμῖν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, καί πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἡσαΐου τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ΞΒ', 10 ΞΓ', 1)

Τάδε λέγει Κύριος, Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου, σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καί ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καί τούς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε, ἐξάρσατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη, ἰδοῦ γάρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς, Εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοῦ ὁ Σωτὴρ σου παραγένονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτοῦ, καί τό ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ, Καί καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου, σύ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη πόλις, καί οὐκ ἐγκαταλελειμμένη, Τίς οὔτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Εδῶμ; ἐρύθημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ, οὕτως ὡραίος ἐν στολῇ αὐτοῦ; βοὰ μετὰ ἰσχύος πολλῆς, Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καί κρίσιν σωτηρίου, Διὰ τί σου ἐρυθρά τὰ ἱμάτια, καί τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ: Πλήρης καταπεπατημένης,

ληνόν επάτησα μονώτατος, καί τών εθνών ουκ έστιν ανήρ μετ' εμού, Τόν έλεον Κυρίου εμνήσθην, τας αρετάς Κυρίου αναμνήσω, τήν αίνεσιν Κυρίου επί πάσιν, οίς ημίν ανταποδίδωσι, Κύριος, κριτής αγαθός τώ οίκω Ισραήλ, επάγει ημίν κατά έλεον αυτού, καί κατά τό πλήθος τής δικαιοσύνης αυτού, Καί είπεν, ουχί λαός μου εστέ; τέκνα, καί ου μή αθετήσωσι, καί εγένετο αυτοίς εις σωτηρίαν εκ πάσης θλίψεως αυτών, ου πρέσβυς, ουδέ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσεν αυτούς διά τό αγαπάν αυτούς, καί φείδεσθαι αυτών, Αυτός ελυτρώσατο αυτούς, καί ανέλαβεν αυτούς, καί υπερύψωσεν αυτούς, πάσας τας ημέρας τού αιώνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. ΙΔ', 4)

Τάδε λέγει Κύριος, Ιδού ημέρα έρχεται Κυρίου καί στήσονται οι πόδες αυτού εν τή ημέρα εκείνη επί τό όρος τών Ελαιών, τό κατέναντι Ιερουσαλήμ, εξ ανατολών ηλίου, Καί εν τή ημέρα εκείνη εξελεύσεται ύδωρ ζών εξ Ιερουσαλήμ, τό ήμισυ αυτού εις τήν θάλασσαν τήν πρώτην, καί τό ήμισυ αυτού εις τήν θάλασσαν τήν εσχάτην, εν θέρει, καί εν έαρι έσται ούτω, Καί έσται Κύριος εις Βασιλέα επί πάσαν τήν γήν, εν τή ημέρα εκείνη έσται Κύριος εις, καί τό όνομα αυτού έν, κυκλών πάσαν τήν γήν, καί τήν έρημον από Γαβαά έως Ρεμμών, κατά νότον Ιερουσαλήμ, καί υψωθήσεται, καί επί τού τόπου μενεί, από τής πύλης Βενιαμίν, έως του τόπου τής πύλης τής πρώτης, έως τής πύλης τού Γομόρ, καί έως, τού πύργου Αναμεήλ, καί έως τού πύργου τών γωνιών, καί έως τών υποληνίων τού Βασιλέως, Κατοικήσουσιν εν αυτή, καί ανάθεμα ουκέτι έσται, καί κατοικήσει Ιερουσαλήμ πεπιοιθότως.

Εις τήν Λιτήν
Στιχηρά Ιδιόμελα
Ήχος α'

Ανελθών εις ουρανούς, όθεν καί κατήλθες, εάσης ημάς ορφανούς Κύριε, ελθέτω μη σου τό Πνεύμα, φέρον ειρήνην τώ κόσμω, δείξον τοίς Υιοίς τών ανθρώπων, έργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ πρός τόν άναρχον Πατέρα σου, ο τών απεριγράπτων αυτού κόλπων μή χωρισθείς, καί προσθήκη αι δυνάμεις, τή αιnéσει τού Τρισαγίου ουκ εδέξαντο, αλλ' ένα Υιόν, καί μετά τήν ενανθρώπησιν, εγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τού Πατρός, Εν πλήθει σών οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Οι Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τόν ουρανόν, οὗτός ἐστι Χριστός ο Θεός, ο ἀναληφθεῖς ἀφ' ὑμῶν εἰς τόν ουρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὄν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν, πορευόμενον εἰς ουρανόν, λατρεύσατε αὐτῷ ἐν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Ἦχος δ'

Ὅτε παραγένονας ἐπὶ τό ὄρος, Χριστέ, τῶν Ελαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τήν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ουράνιοι Ἄγγελοι καί ἐφρίζαν οἱ καταχθόνιοι, παρίσταντο δέ οἱ Μαθηταί μετὰ χαράς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς, ὡς θρόνος δέ ἠτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δέ ο ουρανός διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο, καί ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τήν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καί τήν αὐθις ἀνάβασιν, ἀλλ' ἵχνη μὲν υψούτο, ὡς ὑπὸ χειρός, στόμα δέ μέγала ἠυλόγει, ὡς ἠκούετο νεφέλη ὑπελάμβανε, καί ουρανός ἔνδον σε ὑπεδέξατο, Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καί παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τήν καταβάσάν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ο Θεός, καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καί ἐξουσίας ἀνήγαγες σήμερον, ὡς ἀγαπήσας γάρ, συνεκάθισας, ὡς συμπαθήσας δέ, ἠνώσας σαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες, ὡς ἀπαθῆς παθῶν δέ, συνεδόξασας, ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι Τίς ἐστιν οὗτος, ἔλεγον, ο ωραῖος ἀνὴρ; ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπος μόνον, Θεός δέ καί ἀνθρωπος, τό συναμφοτέρον τό φαινόμενον, Ὅθεν ἕξαλλοι Ἄγγελοι, ἐν στολαῖς περιϊπτάμενοι, τοὺς Μαθητάς, Ἄνδρες ἐβόων, Γαλιλαῖοι, ὅς ἀφ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἀνθρωπος Θεός, θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, κριτῆς ζώντων καί νεκρῶν, πιστοῖς δέ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καί τό μέγα ἔλεος.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ο Θεός, τῶν Μαθητῶν ορώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός, πύλαι ἐπήρθησαν αἱ ουράνιοι, ο χορός τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει, αἱ ἀνώτεροι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι, Ἄρατε πύλας οἱ ἀρχόντες ἡμῶν, καί εἰσελεύσεται ο Βασιλεύς τῆς δόξης, οἱ δέ μαθηταί ἐκπληττόμενοι ἔλεγον, Μή χωρισθῆς ἡμῶν, ο ποιμήν ο καλός, ἀλλά πέμψον ἡμῖν τό Πνεύμά σου τό πανάγιον, τό οδηγούν καί στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν...

Κύριε τό μυστήριον, τό ἀπό τῶν αἰῶνων κεκρυμμένον, καί ἀπό γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ελαιῶν, ἔχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων

δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ Πάθει σου μητρικώς πάντων
υπεραλήσασαν έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης
απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω
σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Ιδιόμελα 'Ηχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες
σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον,
ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν
Πνεύμα θείον, τού ανυμνείν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τα έθνη κροτήσατε χείρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού όρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις
ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβών, Τίς εστιν ούτος; καί φησί πρός αυτάς,
Ούτός εστιν ο κραταιός καί δυνάστης, ούτός εστιν ο δυνατός εν
πολέμω, ούτός εστιν αληθώς ο Βασιλεύς τής δόξης, Καί ίνα τί αυτού
ερυθρά τά ιμάτια; Εκ Βοσόρ ήκει, όπερ εστί, τής σαρκός, Αυτός δέ ως
Θεός εν δεξιά καθίσας τής μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα
τό άγιον ίνα οδηγήση, καί σώση τās ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ενώπιον
τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά του Πατρός ο τά σύμπαντα
πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό
φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τās ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... 'Ηχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, τού
ανυψώσαι τήν πεσούσαν εικόνα του Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα
Παράκλητον, τού αγιάσαι τās ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον 'Ηχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς
Μαθητάς, τή επαγγελία του αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών
διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός του Θεού, ο λυτρωτής του κόσμου.
(Εκ γ)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετά δόξης ὡς Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν εθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ Αναλήψει σου, μόνε φιλόνητος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ὁ προαιώνιος Θεός καί ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη, Ἄγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον, τούτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς μετά δόξης πολλῆς, αὐτῷ δέ προσκυνήσαντες ἔλεγον, Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθῶν οὐρανόθεν εἰς τά ἐπίγεια, καί τήν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρά, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοῦς ἀναγαγῶν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καί φιλόνητος.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Ἐκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σῶσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντές Σιών, αἰσχύνθητε ἀπό τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται
λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν
τήν κτίσιν προς ζωογονίαν.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας...

Ευαγγέλιον Εωθινόν Γ'

Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν Άγιον, Κύριον,
Ιησούν τόν μόνον αναμάρτητον. Τόν Σταυρόν σου, Χριστέ,
προσκυνούμεν, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν υμνούμεν καί
δοξάζομεν, Σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό
όνομά σου ονομάζομεν, Δεύτε πάντες οι πιστοί, προσκυνήσωμεν τήν
τού Χριστού αγίαν Ανάστασιν, ιδού γάρ ήλθε διά τού Σταυρού, χαρά
εν όλω τώ κόσμω, Διά παντός ευλογούντες τόν Κύριον, υμνούμεν τήν
Ανάστασιν αυτού, Σταυρόν γάρ υπομείνας δι' ημάς, θανάτω θάνατον
ώλεσεν.

Δόξα... Ἦχος β'

Ταίς τών Αποστόλων πρεσβείαις...

Και νύν...

Ταίς τής Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. Ελέησόν με, ο Θεός...

Σήμερον εν ουρανοίς, αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν
Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουν
αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν
οικείον δεσπότην, τάς ουρανίους πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' ών
απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον,
ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

Οι Κανόνες, ο τού Ἦχου πλ. α' μετά τών ειρμών εις η' καί ο τού
Ἦχου δ' εις ς' [άνευ Στίχων]

Κανών του Ήχου
Ποίημα Ιωάννου Μοναχού
Ωδή α' Ήχος πλ. α' Ο ειρμός

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι,
καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι
δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες λαοί τώ επί ώμων Χερουβίμ αναληφθέντι, μετά δόξης
Χριστώ, καί συγκαθίσταντι ημάς εν δεξιά του Πατρός, ωδήν επινίκιον,
ότι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεού καί ανθρώπων Χριστόν, χοροί Αγγέλων
θεασάμενοι, μετά σαρκός εν υψίστοις εξεπλήττοντο, συμφώνως δέ
ανέμελπον, ύμνον επινίκιον.

Τώ οφθέντι Θεώ, επί του όρους Σινά, καί νόμον δόντι τώ θεόπτη
Μωσει, των Ελαιών εκ του όρους αναληφθέντι σαρκί, αυτώ πάντες
άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ των κόλπων
του γεννήτορος μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ
πάσης περιστάσεως, σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών του Ήχου δ'
Ού η ακροστιχίς κατ' αλφάβητον
Εν δέ τή η' καί θ' Ωδή
Ποίημα Ιωσήφ του Θεσσαλονίκης
Ανοίξω τό στόμα μου

Ανέστης τριήμερος, ο κατά φύσιν αθάνατος, καί ώφθης τοίς ένδεκα,
καί πάσι τοίς Μαθηταίς, καί ανέδραμες, Χριστέ προς τόν Πατέρα,
νεφέλη οχούμενος, ο του παντός ποιητής.

Βοά εμφανέστατα, ψάλλον Δαυίδ ο θεόπνευστος, Ανέβη ο Κύριος,
πρός τά ουράνια, εν αλαλαγμώ, καί σάλπιγγος ηχήσει, καί προς τόν
αρχίφωτον Πατέρα έφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοίς αμαρτήμασι, καινίσας τώ Πάθει
σου, καί τή Εγέρσει σου, ανελήλυθας, οχούμενος νεφέλη, προς τά
επουράνια, δόξα τή δόξη σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην εκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τόν Πάθος εκούσιον καταδεξάμενον, καί ανελθόντα, πρὸς τόν αὐτοῦ Πατέρα, ὄν περ ου κατέλιπε, κὰν σάρκα εἴληφε.

Καταβασία

Θεῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ἰλύν γάρ εκτινάξας ὄμματος νόου,
Ορά τόν ὄντα καί μείνεται Πνεύματος,
Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ὡδή γ' Ὁ ειρμός

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εἰς τό υμνεῖν καί δοξάζειν σου, τήν σωτήριον Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τόν Πατέρα καί ανύψωσας, ἡμῶν τό γένος φιλάνθρωπε, τή αφάτω ευσπλαγχνία σου.

Αἱ τάξεις τῶν Αγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, απαύστως, εκπληττόμεναι ανύμνουν σε.

Εξίσταντο Αγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετά σώματος, αναληφθέντα, καί ανύμνουν, τήν αγίαν σου Ανάληψιν.

Τήν φύσιν τῶν ανθρώπων Χριστέ, φθορά πεσοῦσαν εξανέστησας, καί τή ανόδω σου ὑψωσας, καί σαυτῷ ἡμᾶς εδόξασας.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης Διαβόλου, τοὺς υμνούντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος

Τοὺς σοὺς υμνολόγους

Επάρατε πύλας ουρανοῦς, ἰδοῦ παραγένονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καί Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ανωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τόν πλανηθέντα, απάτη τοῦ ὄφεως Αδάμ, ως τούτον ενδυσάμενος, ανήλθες καί εκάθισας, εκ δεξιῶν ως σύνθρονος, Πατρός, υμνούντων Αγγέλων σε.

Ἡ γῆ εορτάζει καί χορεύει, αγάλλεται καί ὁ ουρανός, τή Αναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ενώσαντος, τά

διεστώτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τόν μόνον αθάνατον Θεόν,
Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αεί ικέτευε, τά θανατούντα πάθη με,
απονεκρώσαι καί σώσαί με.

Καταβασία

Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
Ύβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τής προφήτιδος πάλαι,
Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην καί Θεόν τών γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Επιβάς εν νεφέλαις τών ουρανών, καταλείψας ειρήνην τοίς επί γής,
ανήλθες καί εκάθισας, τού Πατρός δεξιόθεν, ως ομοούσιος τούτω
υπάρχων καί Πνεύματι, εν σαρκί γάρ ώφθης, αλλ' άτρεπτος έμεινας,
όθεν αναμένεις, συντελείας τό πέρας, τού κρίναι ερχόμενος, επί γής
κόσμον άπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τών ψυχών ημών, τών
πταισμάτων άφεςιν δωρούμενος, ως Θεός ελεήμων τοίς δούλοις σου.
(Δίς)

Ωδή δ' Ο ειρμός

Εισακήκοα Κύριε τήν ακοήν, τής δυναστείας τού Σταυρού σου, ως
Παράδεισος ηνοιγή δι' αυτού, καί εβόησα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ανελήφθης εν δόξη, ο τών Αγγέλων Βασιλεύς, τόν Παράκλητον ημίν
εκ τού Πατρός αποστείλαι, Διό βοώμεν, Δόξα Χριστέ τή Αναλήψει
σου.

Ως ανήλθεν ο Σωτήρ, προς τόν Πατέρα σύν σαρκί, κατεπλάγησαν
αυτώ, αι τών Αγγέλων στρατιαί, καί εβόησαν, Δόξα Χριστέ τή,
Αναλήψει σου.

Αι τών Αγγέλων δυνάμεις, ταίς ανωτέραις εβόων, Πύλας άρατε
Χριστώ, τώ ημετέρω Βασιλεί, όν ανυμνούμεν, άμα σύν Πατρί καί τώ
Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκε, καί τά μητέρων ουκ έγνω, αλλά Μήτηρ μέν εστί,
Παρθένος δέ διέμεινεν, ήν ανυμνούντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Άλλος
Ο καθήμενος εν δόξη

Ιησούς ο Ζωοδότης, προσλαβων ούς ηγάπησεν Ελαιών εις όρος, άνεισι, καί τούτους ευλόγησε, καί τούς πατρώους νεφέλη εποχούμενος κόλπους έφθασεν, ούς ουδαμώς καταλέλοιπε.

Κόσμος όλος εορτάζει, ορατός καί άόρατος, εν αγαλλιάσει, Άγγελοι σκιρτώσι καί άνθρωποι, δοξολογούντες απαύστως τήν Ανάληψιν, τού σαρκί ενωθέντος ημίν αγαθότητι.

Λύσας κράτος τού θανάτου, ως αθάνατος Κύριος, τήν αθανασίαν, πάσιν εδωρήσω φιλάνθρωπε, καί ανελήφθης εν δόξη καθορώντων σε, τών σεπτών Μαθητών, Ιησού παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία η κοιλία, σου Πανάμωμε γέγονε, τόν γάρ τήν κοιλίαν Άδου παραδόξως κενώσαντα, ανερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, όν ικέτευε, σώσαι ημάς τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος
Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιπίου,
Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι, Κύριε Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις, αιρόμενον σε ιδούσαι, τας πύλας, εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον, τώ Βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Άλλος

Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τώ σώ θανάτω Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας, ανήλθες, τού Ελαιώνος εις όρος άγιον, κακείθεν ανέδραμες Χριστέ, πρός, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλη εποχούμενος.

Ξένη σου η Γέννησις ξένη σου η Ανάστασις, ξένη καί φρικτή σου Ζωοδότα, η εκ τού όρους θεία Ανάληψις, ήν εξεικονίζων Ηλιού, τέθριππος ανήρχετο, ανυμνών σε φιλάνθρωπε.

Ορώσιν εφθέγγοντο, τοίς Αποστόλοις Άγγελοι, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί θαμβείσθε, τή Αναλήψει τού Ζωοδότου Χριστού; ούτος ήξει πάλιν επί γής, κρίναι κόσμον άπαντα, ως κριτής δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετά τόν τόκον άφθορον, άνεισι Χριστός πρός τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, όν ου κατέλιπεν, ει καί σάρκα είληφεν εκ σου, έννουν τε καί έμψυχον, διά έλεος άφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξεήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ τόν φιλάνθρωπον καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερα, τόν κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην

ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος
Τήν θείαν ταύτην

Ρανάτωσαν ημίν άνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός νεφέλη γάρ, ως Χερουβίμ εποχούμενος, πρός τόν αυτού Πατέρα άνεισι σήμερον.

Σαρκός φανείς ομοιώματι, τά πρώην διεστώτα συνήγαγες εις έν, φιλάνθρωπε, καί ανελήφθης ορώντων σε, τών Μαθητών οικτίρμον, πρός τά ουράνια.

Τί ερυθρά τά ιμάτια, σαρκός τού ενωθέντος παχύτητι; άγιοι Άγγελοι, Χριστόν ορώντες εφθέγγοντο Πάθους τιμίου θεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Κόρη τήν σύλληψιν, υμνούμέν σου τήν άρρητον γέννησιν, δι' ής ερρύσθημεν καταφθοράς, καί κακώσεως, καί ζοφεράς τού Άδου, Αγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν', ως προφήτην θηρός εκ θαλαττίου
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ο Οίκος

Τά τής γής επί τής γής καταλιπόντες, τά τής τέφρας τώ χοϊ παραχωρούντες, δεύτε ανανήψωμεν, καί εις ύψος επάρωμεν, όμματα καί νοήματα, πετάσωμεν τās όψεις ομού καί τās αισθήσεις, επί τās ουρανίους πύλας οι θνητοί, νομίσωμεν είναι τού Ελαιώνος εις όρος, καί ατενίζειν τώ λυτρουμένω επί νεφέλης εποχουμένω, εκείθεν γάρ ο Κύριος εις ουρανούς ανέδραμεν, εκεί καί ο φιλόδωρος τās δωρεάς διένειμε τοίς, Αποστόλοις αυτού, καλέσας ως Πατήρ, καί στηρίζας αυτούς, οδηγήσας ως Υιούς, καί λέξας πρός αυτούς, ου χωρίζομαι υμών, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα Πέμπτη τῆς ἑκτῆς Εβδομάδος ἀπό τοῦ Πάσχα, τήν Ανάληψιν εορτάζομεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

- Ἐκ δεξιᾶς καθίσας πατρικῆς Λόγε,
- Μύσταις παρασχών πίστιν ασφαλεστέραν.

Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὡδήζ' Ὁ εἰρμός

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός, τοὺς υμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καί σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἐπὶ τῶν ὠμων Χριστέ, τήν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καί Πατρὶ προσήγαγες.

Ὁ ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τήν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σῷ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Φωτεινὴ σε, φῶς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβανόμενον, καί ἐπουράνιοι, δήμοι ἤνεσαν σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χείρας ἅπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καί ἀλαλάξωμεν, Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καί ἐκάθισεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλον πάλοι Μωϋσής ο μέγας έκραζε, Προσκυνησάτωσαν
ανερχομένω Χριστώ ουράνιοι Άγγελοι, ως τού παντός Βασιλεί, Ω
κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ω θαυμάτων παραδόξων! πώς εχώρησας Θεόν αχώρητον,
θεοχαρίτωτε, τόν σάρκα πτωχεύσαντα, καί μετά δόξης πολλής, εις
ουράνια, αναληφθέντα σήμερον, καί ζωώσαντα ανθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας,
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο ειρμός

Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων, γεννηθέντα Υιόν καί Θεόν, καί επ'
εσχάτων τών χρόνων σαρκωθέντα εκ Παρθένου Μητρός, Ιερείς
υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς
μετά δόξης καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί
παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ
υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού
αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου
τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωματίοις, βροτοί
δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Παίδας ευαγείς

Ωφθησαν οι νόες Αποστόλοις, εν τή, Αναλήψει καί εφθέγγοντο, Τί
ενατενίζοντες, ίστασθε θαμβούμενοι; ούτος ο ανερχόμενος εις τά
ουράνια, ελεύσεται καί πάλιν τού κρίναι, τούς εν γή ανθρώπους,
κριτής υπάρχων μόνος.

Δώμεν τώ Θεώ μεγαλωσύνην, αινέσεως συμφωνία αλαλάξωμεν,
άσωμεν, χορεύσωμεν, χείράς τε κροτήσωμεν, Ανέβη ο Θεός ημών,
εις ουρανούς από γής, Αγγέλων, Αρχαγγέλων υμνούντων, τούτον ως
Δεσπότην, καί ποιητήν τών όλων.

Έρθη υπεράνω τών Αγγέλων, η φύσις ημών, η πάλαι έκπτωτος, καί
θρόνω ενίδρυται, θείω υπέρ έννοϊαν, Δεύτε πανηγυρίσωμεν, καί
ανακράξωμεν, Τόν Κύριον υμνεΐτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις
πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιδού ο Υιός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρώ αυτού τόν θανατον,
ανέστη τριήμερος, καί τοίς Μαθηταίς αυτού, εμφανισθείς ανέδραμε,
πρός τά ουράνια, μεθ' ού σε προσκυνούντες υμνούμεν, καί
δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παΐδες, ευλογεί δέ τόν μόνον
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον
αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι
βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι,
αλλήλοις διένευον, Άληθώς ούτος εστίν ο Θεός ημών.

Σέ τών ασωμάτων τάξεις Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον
ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί πύλας άρατε.

Σέ τόν καταβάντα έως εσχάτου τής γής, καί τόν άνθρωπον σώσαντα,
καί τή αναβάσει σου ανυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαΐρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμερα, εκ
γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ω τών δωρεών, τών υπέρ κατάληψιν! ώ μυστηρίου φρικτού! πάντων ο δεσπόζων γάρ, εκ γής απαίρων προς τά ουράνια, τοίς Μαθηταίς απέστειλε, Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίσαν τούτων τήν διάνοιαν, και πυρίνους τελέσαν εν χάριτι.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Στίφει Μαθητών, ο Κύριος έφησεν, Υμείς καθίσατε, εις Ιεροσόλυμα, καγω εκπέμψω υμίν Παράκλητον, άλλον, Πατρι τον σύνθρονον, καμοι ομότιμον, όν οράτε, αναλαμβανόμενον, και νεφέλη φωτός εποχούμενον.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ήρθη εμφανώς, η μεγαλοπρέπεια, άνωθεν σαρκί πτωχεύσαντος, τών ουρανών, του και συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ημών η έκπτωτος, Πανηγυρίσωμεν, και συμφώνως πάντες αλαλάξωμεν, και κροτήσωμεν χείρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός, εκλάμπαν πανάμωμε, εκ σου άνέτειλε, και τήν αμαυρότητα, τής αθείας πάσαν διέλυσε, και τούς νυκτί καθεύδοντας εφωταγωγήσε, διά τούτο πάντες κατά χρέος σε, εις αιώνας αεί μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα, Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως, ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τον τόκον Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τών Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ προς τον Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον Άρατε πύλας άρατε, ό Βασιλεύς γάρ ανήλθε, προς τήν αρχίφωτον δόξαν. (Εκ γ')

Εἰς τοὺς Αἴνους
Στιχηρά Προσόμοια γ'
Ἦχος α' Τῶν ουρανίων ταγμάτων

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ, πανηγυρίσωμεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχομένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἅγιος εἶ, ὁ Πατήρ ὁ ουράνιος, ὁ συναίδιος Λόγος, Ἅγιος εἰ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον. (Δίς)

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων, κατανοοῦντες Σωτήρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξένον, διηπόρουν ἀλλήλοις, Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῆ μορφῆ ὁ ὀρώμενος, ὡς δὲ Θεός, ὑπεράνω τῶν ουρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὀρώντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ελαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς, Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὗτος ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καθ' ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος β'

Ἐτέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, ἔπαθες σαρκί, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Αἵτιουργίαν

Ἀντίφωνον Α'
Ἦχος β'

Στίχ. α' Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β' Ὅτι Κύριος ὑψίστος, φοβερός, βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ' Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Ἀντίφωνον Β'

Ο αυτός

Στίχ. α' Μέγας Κύριος, καί αινετός σφόδρα.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη αναληφθείς αφ' ημών εις τούς ουρανούς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στίχ. β' Ο Θεός εν ταίς βάρεσιν αυτής γινώσκεται.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Στίχ. γ' Ότι Ιδού οι βασιλείς τής γής συνήχθησαν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος δ'

Στίχ. α' Ακούσατε ταύτα πάντα τά έθνη.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. β' Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδιάς μου σύνεσιν.

Ανελήφθης εν δόξη...

Στίχ. γ' Κλινώ εις παραβολήν τό ούς μου, ανοίξω εν ψαλτηρίω τό πρόβλημά μου.

Ανελήφθης εν δόξη...

Εισοδικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανόις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Υψώθητι επί τούς ουρανούς, ο Θεός.

Στίχ. Ετοιμή η καρδιά μου ο Θεός.

Πράξεων τών Αποστόλων τό Ανάγνωσμα

Τόν μέν πρώτον λόγον εποιησάμην...

Ἀλληλούϊα Ἦχος β'

Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χείρας.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ...

Ευαγγέλιον Εωθινόν ς'

Εκ τού κατά Λουκάν

Τώ καιρῷ εκείνω, αναστάς ο Ιησούς...

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Ἀλληλούϊα.

ρ66[τορ](#)

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Ἰδιόμελα τής Εορτής γ'

Ἦχος α'

Ανελθών εις ουρανοῦς, ὅθεν καί κατήλθες, μή εάσης ημάς ορφανούς
Κύριε, ελθέτω σου τό Πνεῦμα, φέρον ειρήνην τώ κόσμῳ, δείξον τοίς
Υιοίς τών ανθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλόανθρωπε.

Ανήλθες Χριστέ, πρός τόν άναρχον Πατέρα σου, ο τών
απεριγράπτων αυτού κόλπων μή χωρισθείς, καί προσθήκη αι
δυνάμεις, τή αιnéσει τού Τρισαγίου ουκ εδέξαντο, αλλ' ένα Υιόν, καί
μετά τήν ενανθρώπησιν εγνώρισάν σε Κύριε, μονογενή τού Πατρός,
Εν πλήθει σών οικτιρμών, ελέησον ημάς.

Οι Ἄγγελοί σου Κύριε, τοίς Αποστόλοις ἔλεγον, Ἄνδρες Γαλιλαίοι, τί
εστήκατε βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτός εστιν Χριστός ο Θεός, ο
αναληφθείς αφ' ημών εις τόν ουρανόν, ούτος ελεύσεται πάλιν ὄν
τρόπον εθεάσασθε αυτόν, πορευόμενον εις τόν ουρανόν, λατρεύσατε
αυτώ, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ετέχθης, ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες
σαρκί ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον,
ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν
Πνεῦμα θεϊόν, τού ανυμνεΐν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανῷ καί ἐν τῇ γῇ, πάντα ὅσα ηθέλησεν, ἐποίησεν.

Στίχ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραήλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καί ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στίχ. Τί σοι ἐστί θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καί σύ Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω;

Στιχηρά

Ἦχος β' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητάς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελθῶν, Ἦγγικεν ὦ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνόδου καιρός, πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὄνπερ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς, Τότε, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ, ὡσπερ ἐπ' οχήματος, ὅθεν, τρόμῳ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ὅτε τῇ Μητρὶ σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν, καί ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς, νεφέλη φωτὸς σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθύς ἀνέλαβε, τότε, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καί δεξιόκάθεδρος ὄντως, ὡφθῆς τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν, καί ἐκεῖ, ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καί εἰς ὑψος ἐπάραντες, καρδίας καί φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχούμενον, ὅθεν, καί ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν, Δόξα, τῇ σῇ Αναλήψει Πολυέλεε.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἀγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνούμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνούμεν σου τὰ Παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ημών, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἀγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σύ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ 5' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Επί τού όρους ανελθών τού Ελαιώνος, Ο Ελεήμων Ιησούς, αυτόθεν ήρθης, φωτεινή γάρ νεφέλη εκ γής σε υπέλαβεν, ορώντων τών Μαθητών σου θαύμα φρικτόν, βούντων τών Ασωμάτων εν ουρανοίς, Φόβω πύλαι επάρθητε, ταίς ανωτέραις στρατιαίς, μεθ' ών σε Βασιλέα υμνεί, πάσα κτίσις, τόν πάντων Θεόν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Επιβάς εν νεφέλαις τών ουρανών, καταλείψας ειρήνην τοίς επί γής, ανήλθες καί εκάθισας, τού Πατρός δεξιόθεν, ως ομοούσιος τούτω, υπάρχων καί Πνεύματι, εν σαρκί γάρ ώφθης, αλλ' άτρεπτος έμεινας, όθεν αναμένεις, συντελείας τό πέρας, τού κρίναι ερχόμενος, επί γής κόσμον άπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τών ψυχών ημών, τών ππαισμάτων άφεσιν δωρούμενος, ως Θεός ελεήμων τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής
Ἦχος β' Οίκος τού Εφραθά

Θαύμα καινοπρεπές! η βρότειος γάρ φύσις, εις ουρανούς ανήλθεν, η ενωθείσα Λόγω, Θεώ τώ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Έλαμψεν η φαιδρά, καί πάμφωτος ημέρα, τής τού Δεσπότου θείας, εις ουρανούς ανόδου, λαμπρύνουσα τά σύμπαντα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Όσπερ τοίς Μαθηταίς, απέστειλας εξ ύψους, τό συμφυές σου Πνεύμα, καί τώ λαώ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τήν χάριν σου.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, αναλαμβανομένου σου ὄθεν ουκ εχωρίσθης, αι στρατιαί τῶν Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν Ασωμάτων, εν αγαλλιάσει εβόων, ταίς ανωτέραις δυνάμεσιν, Ἄρατε πύλας οι ἄρχοντες υμῶν, καί εισελεύσεται ο Βασιλεύς τῆς δόξης, ο γάρ θρόνος ο χερουβικός ανέλαβέ σε μετά σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

ρ67 [top](#)

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος δ' Εδωκας σημείωσιν**

Ἐπαθες ως ἄνθρωπος, ο απαθῆς τῆ θεότητι, καί ανέστης τριήμερος, σκυλεύσας τόν θάνατον, καί συναναστήσας, πάντας τούς φθαρέντας, καί ανελήλυθας Χριστέ, πρός τόν Πατέρα, επαγγειλάμενος, εκπέμψειν τόν Παράκλητον, τοίς ιεροίς Αποστόλοις σου, Ιησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Υμεῖς τί εστήκατε, πρός ουρανόν ατενίζοντες; οι ορώμενοι Ἄγγελοι, ως ἄνθρωποι ἔλεγον, τοίς τοῦ λόγου Μύσταις, οὔτος, ὄν οράτε, υπό νεφέλης φωτεινῆς, αναληφθέντα, αὐτός ελεύσεται, ὄν τρόπον εθεάσασθε, κρίναι τόν κόσμον, ως ἔφησε, πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τά ρηθέντα τελέσατε.

Μετά τήν εκ τάφου σου, υπέρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε, λαβών οὐς ηγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξηγάγες Λόγε, καί πρός τό ὄρος γεγονώς, τοῦ Ελαιῶνος, τούτους ηυλόγησας, καί οὕτως ανελήλυθας, υποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ιησοῦ παντοδύναμε, ο Σωτήρ τῶν ψυχῶν ημῶν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον εν ουρανοίς αι ἄνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τήν ἀνοδον, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι, Τίς οὔτος ο παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικεῖον Δεσπότην, τὰς ουρανίους πύλας αἴρειν διεκελεύοντο, μεθ' ὧν ἀπαύστως υμνοῦμέν σε, τόν μετά σαρκός ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον, ως κριτήν τῶν ἀπάντων καί Θεόν παντοδύναμον.

**Εἰς τόν Στίχον
Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά**

Πληρώσας αγαθέ Πατρός τήν ευδοκίαν, ενώσας τε τά άνω, τοίς κάτω, ανελήφθης, εν δόξη πρός τό πρότερον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ανήλθες πρός τόν σόν, Γεννήτορα οικτίρμον, όθεν ουκ εχωρίσθης, καί ύψωσας τήν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός έν αλαλαγμώ...

Νεφέλη σε φωτός, ανέλαβεν εις ύψος, καί Άγγελοι εν φόβω, καί τρόμω διηκόνουν τώ θείω σου κελεύσματι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος βαρύς

Εις τό όρος τών Ελαιών, ήλθες ο ελεών τό γένος τών ανθρωπων, καί νεφέλη υπέλαβέ σε, από τών οφθαλμών τών Μαθητών σου, τρεμόντων μέν διά τήν σπτασίαν, χαιρόντων δέ διά τήν προσδοκίαν τού αγίου Πνεύματος, έν ώ στηρίξας Σωτήρ, ελέησον ημάς.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ ς' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Αγγέλων θαυμαζόντων, τής ανόδου τό ξένον, καί Μαθητών εκπληττομένων, τό φρικτόν τής επάρσεως, ανήλθες μετά δόξης ως Θεός, καί πύλαι σοι επήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αι δυνάμεις τών ουρανών, εθαύμαζον βοώσαι, Δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλάνθρωπε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Τού Άδου σκυλευθέντος, υπό σου Ζωοδότα, καί κόσμου φωτισθέντος, εν τή σή, Αναστάσει, ανήλθες μετά δόξης ο Σωτήρ, ο πάντα περιέχων τή χειρί, διά τούτο σύν Αγγέλοις, δοξολογούμεν σε, παντοκράτορ Κύριε, Δόξα τή, Αναλήψει σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή ευσπλαγγχία σου, μόνε φιλάνθρωπε. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον, τῶν Αἰνῶν
Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Ου λείψω ορφανούς, οὐς περ ἐγὼ συνήξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις,
ελάλει, ἀλλὰ πέμψω, ὑμῖν Πνεῦμα τό ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἄγγελοι τοῖς σοφοῖς ἐβόων Ἀποστόλοις, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὄν
τρόπον καθοράτε, αὐτός πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῶ...

Κατήλθον ἐν χαρᾷ, ἀπό τοῦ Ελαιώνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε,
δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τήν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπό γῆς εἰς οὐρανοῦς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ
θεότητι, καί ἐν δεξιᾷ Πατρός ἐκάθισας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεός Λόγος, ὅθεν αἰ
ουράνιοι δυνάμεις ορώσαι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμφοβοὶ ἔλεγον, Τίνοι
ατενίζετε βλέποντες εἰς τόν οὐρανόν,, οὗτος, ὄν εθεάσασθε, αὐτός
πάλιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδοῦναι
ἐκάστῳ κατὰ τά ἔργα αὐτοῦ, Πρός ὄν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε,
δόξα σοι.

ρ71 [top](#)

**ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΙΗ' ΘΕΟΦΩΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ**

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ**

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα... ἰστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Ἀναστάσιμα, δευτεροῦντες τό α'.

Ἦχος πλ. β'

Νίκην ἔχων Χριστέ, τήν κατὰ τοῦ Ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες, ἵνα
τούς ἐν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν
νεκροῖς ἐλεύθερος, ὁ πηγάζων ζωῆν ἐξ οἰκείου φωτός, Παντοδύναμε
Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν ανέστη, καί τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν. Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σέ Κύριε τόν όντα εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικείς, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τα τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα. Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ημάς.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας εν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, απaráλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος ο αυτός

Άξιον εστίν ως αληθώς, μακαρίζεις σε τήν Θεοτόκον, τήν σήν γάρ άχραντον υποδύς γαστέρα, ο πάντων δημιουργός, εγένετο σάρξ, ου τραπείς τήν φύσιν, ουδε φαντάσας τήν οικονομίαν, αλλά τή εκ σου ληφθείση λογικώς εμπυχωμένη σαρκί, καί εν αυτώ τό είναι λαβούση, ενωθείς καθ' υπόστασιν, όθεν ευσεβώς, εν δύο φύσεσιν επιδηλουμέναις, τήν διαφοράν ποιούμεθα, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παναγία, καταπέμψαι ημίν ειρήνην καί μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, τό Στιχηρόν Αναστάσιμον.

Ήχος πλ. β'

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον, εν καθαρά καρδιά σέ δοξάζειν.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Στίχ. Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.

Όρκω ως υπέσχετο, τώ σώ, Προπάτορι πάλαι, Θεός ο υπέρχρονος, επ' εσχάτων τών χρόνων τετελείωκε, προελθών άχραντε, εκ γαστρού σου θείας, καί γάρ όντως εξανέτειλεν, εκ σου ο Κύριος, ο δρακί

συνέχων τά πέρατα, ὄν περ καμοί εὐίλατον ποιήσον ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, Παρθένε Μαρία, αὐτοῦ τῆς βασιλείας με τυχεῖν, δι' ἀρετῶν ἀνουψώσεως, καί παθῶν νεκρώσεως.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλίνον τό οὖς σου, καί ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Νοός καθαρότητι, ὁ Ησαΐας Παρθένε, πόρρωθεν προέφησε, Ποιητὴν τῆς κτίσεως τεξομένην σε, ὡ σεμνή πάναγνε, σύ γάρ ὠφθης μόνη, ἐξ αἰῶνος παναμώμητος, διό σου δέομαι, τὴν μεμολυσμένην καρδίαν μου, καθάρισον, καί λάμψεως, θείας κοινωνόν με ἀνάδειξον, Κόρη τοῦ Υἱοῦ σου, καί στάσεως αὐτοῦ τῆς δεξιάς, ὅταν καθίσῃ ὡς γέγραπται, κρίναι κόσμον ἅπαντα.

Στίχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Θανάτου κατάλυσις, διὰ τοῦ τόκου σου ὠφθη, σύ γάρ Κόρη πέφυκας, τῆς ζωῆς ἀφθάρτου ἐνδιαίτημα, διό σου δέομαι, ἐν σοροῖς τοῦ Ἄδου, τῶν παθῶν μου κατακείμενον, σύ ἐξανάστησον, καί πρὸς ευφροσύνην καί ζώωσιν, Παρθένε χειραγωγήσον, πρὸς τὴν μακαρίαν ἀντίδοσιν, καί τῆς ἀνωλέθρου, καί θείας καταξίωσον χαράς, ἔνθα τρυφή ἡ αἰδiosis, ἔνθα φῶς ἀέσπερον.

Δόξα... (Τῶν Πατέρων) Ἦχος δ'

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον, τῶν θεοφόρων ἡν Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων, ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὀρθοδόξων τά συστήματα, εὐσεβοῦντες πιστῶς εορτάσωμεν, Οὗτοι γάρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τό ἄθεον δόγμα, εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τούτον ἐξωστράκισαν, καί τρανῶς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καί συναἰδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πάσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καί εὐσεβῶς τούτο ἐκθέμενοι, ὅθεν καί ἡμεῖς, τοῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σὺν Πατρὶ τόν Υἱόν, καί τό Πνεῦμα τό πανάγιον, ἐν μιά θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καί νῦν... (Τῆς Εορτῆς) Ἦχος ὁ αὐτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καί ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν τεκούσάν σε τὸν ποιητὴν καί πάντων δημιουργόν, τὴν γάρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων

υπεραλγήσασαν, έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον 'Ηχος πλ. β'

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, καί οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων 'Ηχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Τής Εορτής 'Ηχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ εί ο Υίός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, κτλ. εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν, Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα γ' τής Αναλήψεως γ' καί τών αγίων Πατέρων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα 'Ηχος πλ. β'

Νίκην έχων Χριστέ, τήν κατά τού Άδου, εν τώ Σταυρώ ανήλθες, ίνα τούς εν σκοτει θανάτου καθημένους, συναναστήσης σεαυτώ, ο εν νεκροίς ελεύθερος, ο πηγάζων ζωήν εξ οικείου φωτός, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σήμερον ο Χριστός, θάνατον πατήσας, καθώς είπεν ανέστη, καί τήν αγαλλίασιν τώ κόσμω εδωρήσατο, ίνα πάντες κραυγάζοντες τόν ύμνον ούτως είπωμεν. Η πηγή τής ζωής, τό απρόσιτον φώς, παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς.

Σέ Κύριε τόν όντα εν πάση τή κτίσει, αμαρτωλοί πού φύγωμεν; εν τώ ουρανώ; αυτός κατοικείς, εν τώ Άδη; επάτησας θάνατον, εις τά βάθη τα τής θαλάσσης; εκεί η χείρ σου Δέσποτα. Πρός σέ καταφεύγομεν, σοί προσπίπτοντες ικετεύομεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, ελέησον ημάς.

Τής Αναλήψεως Ήχος ο αυτός

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, Οι ουρανοί ητοίμασαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Άγγελοι θαυμάζουσιν, άνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, όν εν κόλποις έχει συναϊδιον, τό Πνεύμα τό άγιον, κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Άρατε πύλας οι άρχοντες υμών, πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας, ότι ανέβη Χριστός, όπου ήν τό πρότερον.

Κύριε τή σή Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Χερουβίμ, θεωρήσαντά σε τόν Θεόν, επί νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών καθεζόμενον, και δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, Δόξα σοι.

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά Παθήματα, τιμώμεν τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, Ελέησον ημάς.

Τών αγίων Πατέρων Ήχος ο αυτός Η απεγνωσμένη

Εκ γασρός ετέχθης πρό εωσφόρου, εκ Πατρός αμήτωρ πρό τών αιώνων, κάν Άρειος κτίσμα σε, και ου Θεόν δοξάζη, τόλμη συνάπτωω σε τόν κτίστην, τοίς κτίσμασιν αφρόνως, ύλην πυρός τού αιωνίου, εαυτώ θησαυρίζων, αλλ' η σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί και Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τόν χιτώνα Σώτερ διείλεν, Άρειος, σύ έφης, ο τής Τριάδος, τεμών τήν ομότιμον αρχήν εις διαιρέσεις, ούτος ηθέτησέ σε είναι, τόν ένα τής Τριάδος, ούτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μή λέγειν, αλλ' η Σύνοδος η εν Νικαία, Υιόν Θεού σε ανεκήρυξε, Κύριε, Πατρί και Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνώ περιπίπτει τής αμαρτίας, Ἄρειος, ο μύσας τό φώς μή βλέπειν, καί θείω σπαράττεται, αγκίστρω τοίς εγκάτοις, πάσαν εκδούναι τήν ουσίαν, καί τήν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ιούδας χρηματίσας, τή γνώμη καί τώ τρόπω, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαία, Υἱόν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε, Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Ἄρειος π ἄφρων, τής παναγίας, τέτμηκε Τριάδος τήν μοναρχίαν, εἰς τρεῖς ἀνομίους τε καί εκφύλους ουσίας, ὅθεν Πατέρες θεοφόροι, συνελθόντες προθύμως, ζήλω πυρούμενοι, καθάπερ, ο θεσβίτης Ηλίας, τώ τού Πνεύματος τέμνουσι ξίφει, τόν τής αἰσχύνης δογματίσαντα βλάσφημον, καθώς τό Πνεύμα ἀπεφήνατο.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τάς μυστικές σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τής Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Ἀρείου, καί ὀρθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αὐτός

Τίς μή μακαρίσει σε παναγία Παρθένε; τίς μή ἀνυμνήσει σου τόν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γάρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός ἐκλάμπας Υἱός μονογενής, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τής ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός ὑπάρχων, καί φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος, αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰσοδος. τό, Φώς ἱλαρόν... τό Προκείμενον τής ἡμέρας, καί τά Ἀναγνώσματα.

**Γενέσεως τό Ἀνάγνωσμα
(Κεφ. 14, 14-20)**

Ἀκούσας Ἄβραμ, ὅτι ἠχμαλώτεται Λώτ ὁ ἀδελφιδούς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τούς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καί οκτώ, καί κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν, καί ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς τήν νύκτα αὐτός, καί οἱ Παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ καί ἐπάταξεν αὐτούς καί κατεδίωξεν αὐτούς ἕως Χοβάλ, ἡ ἐστὶν ἐν ἀριστερά ὁ Δαμασκός, καί ἀπέστρεψε πάσαν τήν ἵππον Σοδόμων, καί Λωτ τόν ἀδελφιδούν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καί πάντα τά ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καί τάς γυναῖκας, καί τόν λαόν, Ἐξήλθε δέ βασιλεύς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ ὁ

μετά τό υποστρέψαι αυτόν από τής κοπής τού Χοδολλογόμορ καί τών βασιλέων τών μετ' αυτού, εις τήν κοιλάδα τού Σαβύ, τούτο ήν πεδίον Βασιλέως, καί Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, εξήνεγκεν άρτους καί οίνον, ήν δέ Ιερεύς τού Θεού τού Υψίστου, καί ευλόγησε τόν Αβραμ, καί είπεν. Ευλογημένος Αβραμ τώ Θεώ τώ Υψίστω, ός έκτισε τόν ο ουρανόν καί τήν γήν. Καί ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος, ός παρέδωκε τούς εχθρούς σου υποχειρίους σοι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 8-11, 15-17)

Έλιπε Μωσής πρόσ τούς υιούς, Ισραήλ ίδετε, παρέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν υμών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρόσ υμάς εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ο Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ωσει τά άστρα τού ουρανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων υμών προσθειή υμίν, ως εστε χιλιοπλασίως, καί ευλογήσαι υμάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' ημών, χιλιάρχους καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς κριταίς υμών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε αναμέσον τών αδελφών υμών, καί Κρίνατε δικαίως αναμέσον ανδρός καί αναμέσον τού αδελφού αυτού. Καί τού προσηλύτου αυτού. Ουκ επιγνώσει πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγα κρινείς, ου μή υποστειλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστι.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-21)

Είπε Μωσής πρόσ τούς υιούς Ισραήλ, ιδού, Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή καί πάντα όσα εστίν εν αυτή. Πλήν τούς πατέρας υμών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ου σκληρυνείτε έτι, ο γάρ Κύριος ο Θεός υμών, ούτος Θεός τών Θεών, καί Κύριος τών Κυρίων, ο Θεός ο μέγας, καί ισχυρός, καί φοβερός, ός τις ου θαυμάζει πρόσωπον, ουδ' ου μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω καί ορφανώ καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί πρόσ αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτού ομή, αυτός Καύχημά σου, καί

αυτός Θεός σου, ός τις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί τά ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Εις τήν Λιτήν
Τό Στιχηρόν τού Αγίου τής Μονής
Δόξα... (Τών Πατέρων) Ήχος γ'

Αποστολικών παραδόσεων, ακριβείς φύλακες γεγονάτε, άγιοι Πατέρες, τής γαρ αγίας Τριάδος τό ομοούσιον, ορθοδόξως δογματίσαντες, Αρείου τό βλάσφημον, συνοδικώς κατεβάλετε, μεθόν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον απελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Ευτυχέα καί Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε καί Σεβήρον τόν ακέφαλον, ών τής πλάνης αιτήσασθε ρυσθέντας ημάς, ακηλίδωτον ημών τόν βίον, εν τή πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα.

Καί νύν... (Τής Εορτής) Ήχος πλ. β'

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί αναβάς όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Αναστάσιμα τής Οκτωήχου

Ήχος πλ. β'

Τήν Ανάστασίν σου Χριστέ Σωτήρ, Άγγελοι υμνούσιν εν ουρανοίς, καί ημάς τούς επί γής καταξίωσον, εν καθαρά καρδία σέ δοξάζειν.

Τά κατ' Αλφάβητον

Πύλας συντρίψας χαλκάς, καί μοχλούς τού Άδου συνθλάσας, ως Θεός παντοδύναμος, γένος ανθρώπων πεπτωκός ανέστησας. Διά τούτο καί ημείς συμφώνως βοώμεν. Ο αναστάς εκ τών νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Ρεύσεως ημάς τής πάλαι Χριστός επανορθώσαι θέλων, σταυρώ προσπήγνυται καί τάφω τέθειται, όν Μυροφόροι Γυναίκες, μετά δακρύων ζητούσαι, θρηνούσαι έλεγον. Οίμοι Σωτήρ τών απάντων , πώς κατεδέξω τάφω οικήσαι; οικήσας δέ θέλων, πώς εκλάττης; πώς μετετέθης; ποίος δέ τόπος τό σόν ζωηφόρον κατέκρυψε σώμα; Αλλά Δέσποτα, ως υπέσχου, ημίν εμφάνηθι, καί παύσον αφ' ημών, τόν οδυρμόν τών δακρύων, θρηνούσαις δέ αυταίς, Άγγελος πρός αυτάς

απεβόησε. Τόν θρήνον παυσάμεναι, τοίς Αποστόλοις είπατε, Ότι ανέστη ο Κύριος, τώ κόσμω δωρούμενος ιλασμόν, καί τό μέγα έλεος.

Σταυρωθείς ως ηβουλήθης Χριστέ, καί τόν θάνατον τή ταφή σου σκυλεύσας, τριήμερος ανέστης, ως Θεός μετά δόξης, τώ κόσμω δωρούμενος ατελεύτητον ζωήν, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... (Τών Πατέρων) Έχος δ'

Τήν ετήσιον μνήμην σήμεραν, τών θεοφόρων ην Πατέρων, τών εκ πάσης τής οικουμένης συναθροισθέντων, εν τή λαμπρά πόλει Νικαέων, τών Ορθοδόξων τά συστήματα, ευσεβούντες πιστώσ εορτάσωμεν, Ούτοι γάρ τού δεινού Αρείου τό άθεον δόγμα, ευσεβοφρόνως καθείλον, καί τής Καθολικής Εκκλησίας συνοδικώς τούτον εξωστράκισαν, καί τρανώσ τόν Υιόν τού Θεού, ομοούσιον καί συναϊδιον, πρό τών αιώνων όντα, τοίς πάσιν εδίδαξαν ομολογείν, εν τώ τής πίστεως Συμβόλω, ακριβώς καί ευσεβώς τούτο εκθέμενοι, όθεν καί ημείς, τοίς θείοις αυτών δόγμασιν επόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν, σύν Πατρί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον, εν μιά θεότητι, Τριάδα ομοούσιον.

Καί νύν... (Τής Εορτής) Έχος ο αυτός

Κύριε, τό μυστήριον, τό από τών αιώνων κεκρυμμένον, καί από γενεών, πληρώσας ως αγαθός, ήλθες μετά τών Μαθητών σου εν τώ όρει τών Ελαιών, έχων τήν τεκούσάν σε τόν ποιητήν καί πάντων δημιουργόν, τήν γάρ εν τώ πάθει σου μητρικώς πάντων υπεραλήσασαν, έδει καί τή δόξη τής σαρκός σου υπερβαλλούσης απολαύσαι χαράς, ής καί ημείς μετασχόντες, τή εις ουρανούς ανόδω σου Δέσποτα, τό μέγα σου έλεος, τό εις ημάς γεγονός δοξάζομεν.

Απολυτίκια

Απολυτίκιον Έχος πλ. β'

Αγγελικαί Δυνάμεις επί τό μνήμά σου, καί οι φυλάσσοντες απενεκρώθησαν, καλί ίστατο οι Μαρία εν τώ τάφω, ζητούσα τό άχραντόν σου σώμα. Εσκύλευσας τόν Άδην, μή πειρασθείς υπ' αυτού, υπήντησας τη Παρθένω, δωρούμενος τήν ζωήν, ο αναστάς εκ των νεκρών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα...

Τών Πατέρων Έχος πλ. δ'

Υπερδεδοξασμένος εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο φωστήρας επί γής τούς Πατέρας ημών θεμελιώσας, καί δι' αυτών πρός τήν αληθινήν πίστιν, πάντας ημάς οδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι.

Καί νύν...

Τῆς Εορτῆς Ἰχθὺς δ'

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς, τῆ ἐπαγγελία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανὼν Τριαδικός, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.
Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρω σοι, θειότης.

Ὡδὴ α' Ἰχθὺς πλ. β' Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Τρεῖς υποστάσεις ὑμνοῦμεν θεαρχικὰς, ἐνιαίας φύσεως ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόνητον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Ὁ ὑπερούσιος μόνος καὶ τριλαμπής, χαρακτήρησι Κύριος, ἐν θεότητι μιά, πεφυκῶς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξίωσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφοστολίσας ὁ Παῦλος τὴν ἐθνῶν, Ἐκκλησίαν, ἓνα σε, τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὐ, καὶ δι' οὐπερ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονεν.

Θεοτοκίον

Ἐκ τῆς γαστρὸς σου προήλθεν ὁ νοητός, Θεοτόκε Ἥλιος, καὶ κατηύγασεν ἡμᾶς, τριφαοῦς θεότητος ἀυγαίς, ὃν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, σέ μακαρίζομεν.

Ὡδὴ γ' Οὐκ ἔστιν ἅγιος

Κοσμήσας τρίφωτε Θεέ, τάξεις τὰς ουρανίους, κατεσκεύασας μέλπειν, τρισάγιοις σε φωναίς, δέξε μεθῶν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας, σοῦ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἀτρεπτον τριπτήν, σύμμορφον ἐνιαίαν, θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομεν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν, καταπέμψαι, νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Ὁ νοῦς ὁ ἀναρχὸς Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς, τὸ σὸν κράτος,

φρούρησον ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Νομήν ανέστειλε φθοράς, άνθρωπος κατ' ουσίαν γενονώς ο Θεός μου, εν τή μήτρα σου Αγνή, καί τούς γενάρχας τής πρίν, καταδίκης, μόνος ηλευθέρωσεν.

Καθίσματα

Ἦχος πλ. β' Τήν υπέρ ημών

Δέσποτα Θεέ, επίβλεπον ουρανόθεν, ἴδε τήν ημών ταπείνωσιν ως οικτίρμων, καί σπλαγχνίσθητι φιλόανθρωπε πανάγαθε, ουδαμόθεν γάρ ελπίζομεν, συγχωρήσεως τεύξασθαι, τών κακών ὧν ημάρτομεν, διό γενοῦ μεθημών, καί ουδείς καθ' ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα αγνή, επίβλεπον ουρανόθεν, ἴδε τών ημών τραυμάτων τάς αληθόνας, καί σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καί ἴασαι τοῦ συνειδότος τόν καύσωνα, τῷ σώ ελέει δροσίζουσα, καί βοῶσα τοῖς δούλοις σου, Εγώ εἰμι μεθυμών, καί ουδείς καθυμών.

Ὡδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Υψοῦ διάνοιαν, μονάς η τρίφωτος, καί ψυχὴν καί καρδίαν σὼν υμνητῶν, θάπτον αναβίβασον, καί τής ελλάμψεως τής σῆς, καί λαμπρότητος αξίωσον.

Μετασχημάτισον, καί μεταμόρφωσον, εκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετήν, μόνη ἀσχημάτιστε, καί ἀναλλοίωτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς υπέστησας, τών Ἀγγέλων τάς τάξεις λειτουργικάς, σοῦ τής ἀγαθότητος, ο τρισυπόστατος Θεός, μεθ' ὧν δέξαι μου τήν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον

Ὁ φύσει ἀκτιστος, Θεός αἰδιος, τήν κτιστὴν τών ἀνθρώπων προσειληφῶς, φύσιν ἀνεμόρφωσεν, εν τή αγία σου γαστρί, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ὡδή ε'

Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ

Νοοῦντες φύσιν θεαρχικὴν, προνοητικὴν καί σωστικὴν, πάντων, υπάρχουσιν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σε ὀρθρίζομεν,

συγχώρησιν αιτούντες τών παραπτώσεων.

Πατήρ ο άναρχος καί Θεός, καί ο συναϊδιος Υιός, Πνεύμα τό άγιον, στήριξον, μοναρχικωτάτη Τριάς, τούς σούς υμνητάς, πάσης επηρείας ρύσαι καί θλίψεως.

Ρυθμίζων λάμψεσι θεουργοίς, καί πρός ευαρέστησιν τής σής, τρισυποστάτου θεότητος, Ήλιε τής δόξης καθοδηγών με αεί, τής θείας βασιλείας μέτοχον ποιήσον.

Θεοτοκίον

Ο πάντα φέρων καί συντηρών, τή παντοδυνάμω σου χειρί, Λόγε Θεού αναλλοίωτε φρούρει καί συντήρει τούς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τής τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Σοφίαν καί σύνεσιν, θεαρχία τριφαής, τοίς υμνηταίς σου δώρησαι, καί τού κάλλους ακτίσι τού φωτουργού, τής σής αγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον. (Δίς)

Φώς τό αδιαίρετον, κατ' ουσίαν τριλαμπές, παντοκρατές απρόσιτον, τας καρδίας καταύγασον τών πιστών, αιούντων τό κράτος σου καί πρός θείαν αγάπην αναπτέρωσον.

Θεοτοκίον

Εν σοί κατεσκήνωσεν, Αειπάρθενε σαφώς, ο συνοχεύς καί Κύριος, τών απάντων, καί μίαν τρισσολαμπή, μορφήν τής θεότητος, προσσκυνείν τούς ανθρώπους εισηγήσατο.

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας

Πάτερ καί Υιέ σύν Πνεύματι τώ αγίω, βλέπον εις ημάς τούς πίστει σε προσκυνούντας, καί δοξάζοντας τό κράτος σου εύσπλαγχνε, σύν τοίς πυρίνοις οι πήλινοι, άλλον γάρ πλήν σου ουκ οίδαμεν, καί βόησον τοίς υμνούσί σε, Εγώ ειμι μεθυμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Βλέπον εις ημάς πανύμνητε Θεοτόκε, λάμψον φωτισμόν καρδίαις εσκοτισμέναις, καί καταύγασον τήν ποιόμνην σου πανάχραντε, όσα γάρ θέλεις, καί δύνασαι, ως Μήτηρ ούσα τού Κτίστου σου, καί βόησον τοίς αιτούσί σε, Εγώ ειμι μεθυμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον τρίφωτε χαρακτήρσι Μονάς, τού φυλάττειν σου, καί τηρεῖν τάς θείας εντολάς, καί πάντοτε ψάλλειν σοι πιστώς, Ευλογητός εἶ ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως υμνούμενος, αφράστως ενιαίος Θεός, τοῖς προσώποις δέ, τῆς Τριάδος φέρων αριθμόν, συντήρησον ἅπαντας ἡμάς, ἀπό ποικίλων πειρασμών καί περιστάσεων.

Συμφυή καί συναῖδιον δοξάζομεν, ἓνα σε κατ' ουσίαν Θεόν, ιδιότησιν ασυγχύτοις υποστατικάς, Τριάς τό διάφορον απλώς, προβαλλομένην εν μορφῇ, ἀπαραλλάκτω σαφώς.

Θεοτοκίον

Θεός ο υπερούσιος προσεῖληφεν, ἄχραντε, εκ γαστρός σου αγνή, τό ἡμέτερον φιλανθρώπως φύραμα σαφώς, καί πάντας ἐδίδαξε βοάν, Ευλογημένη ἡ Θεόν σαρκί κυήσασα.

Ωδή η'

Εκ φλογός τοῖς Οσίοις

Ιλασμόν τών πταισμάτων θάπτον παράσχου μοι, καί παθών πολυτρόπων τήν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καί Μονάς τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θελητής τού ελέους καταγγελλόμενος, ως Θεός ελεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μονάς καί Τριάς υπεράγαθε, τούς δοξολογούντας, τήν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτός αἰδίου φώς συναῖδιον, τού Πατρός γεννηθέντα Λόγον σύν Πνεύματι, τῷ εκπορευτῷ φωτί, πίστει δοξάζομεν, καί υπερυψούμεν, εἰς πάντας τούς αἰώνας.

Θεοτοκίον

Ιατρόν τοῖς ἀνθρώποις Ἄχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον, Χριστόν τόν Κύριον, τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τούς υπερυψούντας, αὐτόν εἰς τούς αἰώνας.

Ωδή θ'

Θεόν ἀνθρώποις

Οράν αἰ τάξεις Χερουβὶμ Δέσποτα, κάλλους τού σου ἦν δόξαν ου δυνάμεναι, πτέρυξι κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τριπτόν, ὕμνον

αναβούσσι, τό τρισυπόστατον, τής σής θεαρχίας ενικόν κράτος
δοξάζουσαι.

Τάς σάς ελλάμψεις άδυτε Ήλιε, σών οικετών παράσχου ταίς καρδίαις,
καί φώτισον τάς ψυχάς, καί λύτρωσαι πταισμάτων πολλών, μόνε
παντελεήμον καί τρισυπόστατε, καί τής ακηράτου σου ζωής ημάς
αξίωσον.

Η φώς ομότιμον καί τρισήλιον, καί φωτουργόν, θεότης πεφυκυία
καταύγασον, τούς πιστώς σε μέλποντας, καί τής ζοφεράς, ρύσαι
κακοπραγίας, καί καταξίωσον, τών φωτεινοτάτων σου σκηνών, ως
υπεράγαθος.

Θεοτοκίον

Σοφλώς τόν άνθρωπον πρίν διέπλασεν, ο σός Υιός Παρθένε, καί
φθαρέντα ανέπλασε, διά σου πανύμνητε, καί θείου φωτός, αίγλης τής
ανεσπέρου, πάντας επλήρωσε, τούς σέ Θεοτόκον αληθώς πίστει
δοξάζοντας.

Καί τά λοιπά ως σύνηθες καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α Στιχολογίαν.

Καθίσματα Ήχος πλ. β'

Τού τάφου ανεωγμένου, τού Άδου οδυρομένου, η Μαρία εβόα πρός
τούς κεκρυμμένους Αποστόλους. Εξέλθετε οι τού αμπελώνος
εργάται, κηρύξατε τόν τής Αναστάσεως λόγον. Ανέστη ο Κύριος,
παρέχων τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Κύριε, παρίστατο τώ τάφω σου Μαρία η Μαγδαληνή, καί έκλαιε
βούσα, καί κηπουρόν σε νομίζουσα έλεγε. Πού έκρυψας τήν αιώνιον
Ζωήν; πού έθηκας τόν επί θρόνου Χερουβίμ; οι γάρ τούτον
φυλάσσοντες, από τού φόβου απενεκρώθησαν, ή τόν Κύριόν μου
δότε μοι, ή σύν εμοί κραυγάσατε, ο εν νεκροίς καί τούς νεκρούς
αναστήσας δόξα σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο τήν ευλογημένην καλέσας σου Μητέρα ήλθες επί τό πάθος εκουσία
βουλή, λάμπας εν τώ Σταυρώ, αναζητήσαι θέλων τόν Αδάμ, λέγων
τοίς Αγγέλοις. Συγχάρητέ μοι, ότι ευρέθη η απολομένη δραχμή, ο

πάντα σοφώς οικονομήσας, δόξα σοι.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν.

Καθίσματα

Ἡ Ζωή, ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καί σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο, ὡς Βασιλέα υπνούντα, στρατιώται ἐφύλαττον Χριστόν, καί τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασία πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα...

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὐρομεν, παντοδύναμει καί μόνῃ τῶν ὅλων Σωτῆρ, σύ γάρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρσει, πάντας ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας Ἄδου τὸ νίκος, καί θανάτου τὸ κέντρον.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέοντα ἐν σταυρῷ, καί ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστόν τὸν Θεόν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἀμωμος. τὰ Εὐλογητάρια.

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. β'

Τῷ ἐκουσίῳ καί ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ Ἄδου συντρίψας ὡς Θεός, ἠνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι Παράδεισον, καί ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοί, Ἀντίφωνον Α'

- Ἐν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου αἴρω, πρὸς σέ Λόγε, οἰκτιρόν με, ἵνα ζῶ σοι.
- Ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενουμένους, καταρτίζων εὐχρηστα, σκεύη σου Λόγε.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, πανσωστικῇ αἰτίᾳ, εἴ τιτι τούτων κατ' ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροί, αὖξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'

- Εἰ μή ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο, ἐχθροῦ πάλαισμα, οἱ νικῶντες γάρ ἐνθεν ὑφούνται.
- Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μή μου ληφθῆτω ἡ ψυχὴ, ὡς στρουθίον Λόγε, οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ρυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων.

Δόξα... Καί νῦν...

Ἁγίῳ Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πάσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη καί ἡ εὐλογία, ἰσουργόν γάρ τῷ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγω.

Ἀντίφωνον Γ'

- Οι πεπιοθότες επί Κύριον εχθροίς φοβεροί, καί πάσι θαυμαστικοί, άνω γάρ ορώσιν.
- Εν ανομίαις χείρας αυτών, ο τών δικαίων κλήρος, επίκουρόν σε έχων, Σώτερ ουκ εκτείνει.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, τό κράτος επί πάντων όπερ αι άνω Στρατηγίαι προσκυνούσι, σύν πάση πνοή τών κάτω.

Προκείμενον

Κύριε, εξέγειρον τήν δυναστείαν σου, καί ελθέ εις τό σώσαι ημάς.

Στίχ. Ο ποιμαίνων τόν Ισραήλ πρόσχες.

Τό Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Ι'. Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι. Ο Ν' καί τά λοιπά.

Οι Κανόνες. ο Αναστάσιμος μετά τών Ειρμών εις δ', τής Αναλήψεως εις δ', καί τών Πατέρων εις ς'.

Κανών Αναστάσιμος Ήχος πλ. β'

Ωδή α' Ο Ειρμός

Ως εν ηπειρώ πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών, ποντούμενον Θεώ επινίκιον ωδήν εβόα άσωμεν.

Εκτεταμέναις παλάμαις επί Σταυρού, Πατρικής επλήρωσας, ευδοκίας αγαθέ, Ιησού τά σύμπαντα, διό, επινίκιον ωδήν σοι πάντες άσωμεν.

Φόβω σοι ως θεραπαινίς η τελευτή, προσταχθείσα πρόσσεισι, τώ Δεσπότη τής ζωής, δι' αυτής βραβεύοντι ημίν, ατελεύτητον ζωήν καί, τήν Ανάστασιν.

Θεοτοκίον

Τόν εαυτής δεξαμένη Δημιουργόν, ως αυτός ηθέλησεν, εξ ασπόρου σου γασρός, υπέρ νούν σαρκούμενον Αγνή, τών κτισμάτων αληθώς εδείχθης Δέσποινα.

Κανών τής Αναλήψεως

Ωδή α' Ήχος πλ. α' Τώ Σωτήρι Θεώ

Άσωμεν πάντες λαοί, τώ επί ώμων Χερουβίμ αναλ ηφθέντι, μετά δόξης Χριστώ, καί συγκαθίσαντι ημάς εν δεξιά τού Πατρός, Ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Τώ οφθέντι Θεώ, επί τού όρους Σινά, καί νόμον δόντι τώ θεόπτη

Μωσή, τών Ελαιών εκ τού όρους αναληφθέντι σαρκί, αυτώ πάντες άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεού καί ανθρώπων Χριστόν, χοροί Αγγέλων θεασάμενοι, μετά σαρκός εν υψίστοις εξεπλήττοντο, συμφώνως δέ ανέμελπον, ύμνον επινίκιον.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Θεού, τον σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος, μή εκφοιτήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως, σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τών Αγίων Πατέρων Ήχος πλ. β' Ού η Ακροστιχίς.
Τόν πρώτον υμνώ, σύλλογον τών Ποιμένων.

Ωδή α' Ως εν ηπειρώ πεζεύσας

Τήν τών αγίων Πατέρων ανευφημών, παναγίαν Σύνοδον, τό πανάγιον αυτής, εν εμοί χρησμώνδημα βούν, ικετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οι θεοφόροι Πατέρες ως αστραπαί, συνελθόντες σήμερον, σέ Χριστέ μονογενή, τώ Πατρί συνάναρχον Υιόν, ωμολόγησαν τρανώς καί ομοούσιον.

Νύμφης σου τής Εκκλησίας οι ευκλειείς, νυμφοστόλοι Δέσποτα, τόν τής πίστεως σαφώς, ορισμόν εκθέμενοι, χρυσούν, ώσπερ κόσμον ευπρεπή, ταύτην εκόσμησαν.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη τή δόξη τή θεϊκή, η σεπτή Βασίλισσα, τώ Υιώ τώ εαυτής, καί Θεώ παρίσταται ημίν, σωτηρίαν ψυχικήν καθικετεύουσα.

Καταβασία

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ούκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Θεόν σταυρούμενον σαρκί, καθορώσα η κτίσις, διελύετο φόβω, αλλά τή συνεκτική, παλάμη τού δι' ημάς σταυρωθέντος, κραταιώς συνείχετο.

Δόξα...

Θανάτω θάνατος λυθείς, κείται δείλαιος άπνους, της ζωής γάρ μή φέρων, τήν ένθεον προσβολήν, νεκρούται ο ισχυρός, καί δωρείται πάσιν η Ανάστασις.

Καί νύν ... Θεοτοκίον

Τού θείου τόκου σου Αγνή, πάσαν φύσεως τάξιν, υπερβαίνει τό θαύμα, Θεόν γάρ υπερφυώς, συνέλαβες εν γαστρί, καί τεκούσα μένεις αειπάρθενος.

**Τής Αναλήψεως
Δυνάμει τού Σταυρού σου**

Ανέπτης ζωοδότα Χριστέ, πρός τόν Πατέρα καί ανυψώσας, ημών τό γένος φιλόανθρωπε, τή αφάτω ευσπλαχνία σου.

Αι τάξεις τών Αγγέλων Σωτήρ, βροτεΐαν φύσιν θεασάμεναι, συνανιούσάν σοι, απαύστως, εκπληττόμεναι ανύμνουν σε.

Εξίσταντο Αγγέλων χοροί, Χριστέ ορώντες μετά σώματος, αναληφθέντα, καί ανύμνουν, τήν αγίαν σου Ανάληψιν.

Θεοτοκίον

Ικέτευε, απαύστως Αγνή, τόν προελθόντα εκ λαγόνων σου, ρυσθήναι πλάνης Διαβόλου, τούς υμνούντάς σε Μητέρα Θεού.

**Τών Πατέρων
Ουκ έστιν άγιος**

Ροήν καί πάθος καί τομήν, Άρειος ο παράφρων, τή γεννήσει τή θεία, δυσσεβώς ο ασεβής, προσάπτων τώ τμητικώ, τών Πατέρων ξίφει αποτέμνεται.

Ως πάλαι θεΐος Αβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οι σεπτοί θεηγόροι, τούς εχθρούς σου αγαθέ, τούς μανιώδεις τή σή, δυναστεία κραταιώς απώλεσαν.

Τό πρώτον άθροισμα τών σών, κροτηθέν Ιερέων, ομοούσιον Σώτερ, σε τώ ανάρχω Πατρί, καί ποιητή τού παντός, γεννηθέντα ευσεβώς εκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Ου σθένει λόγος σε βροτών, ουδέ γλώσσα Παρθένε, ευφημείν σε αξίως, εκ σου γάρ άνευ σποράς, ο ζωοδότης Χριστός, σαρκωθήναι Πάναγνε ηυδόκησεν.

Καταβασία

- Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ύβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τής προφήτιδος πάλαι,
- Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρύος τόν δυνάστην καί Θεόν τών γνώσεων.

Κοντάκιον τής Αναλήψεως

Ήχος πλ. δ'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Καθίσματα τών Πατέρων

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής αληθείας Χριστού, τώ κόσμω εδείχθητε, επί τής γής αληθώς, Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, τών δυσφήμων γλωσσάλγων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφημών συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Τών αυτών

Ήχος ο αυτός Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών Νικαέων η λαμπρά πόλις σήμερον, εκ πάσης γής πρός εαυτήν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα καί οκτώ Αρχιερείς, κατά τού λαλήσαντος, βλασφημίαν Αρείου, καί κατασμηκρύναντος τής Τριάδος τόν ένα, Υιόν καί Λόγον όντα τού Θεού, όν καθελόντες τήν Πίστιν εκράτυναν.

Καί νύν... Τής Αναλήψεως Όμοιον

Ο ανελθών εις ουρανούς μετά δόξης, καί συγκαθίσας τώ Πατρί δεξιόθεν, ού ουδαμώς κεχώρισαι, φιλόανθρωπε Χριστέ Πνεύμα δέ τό άγιον, τοίς σοφοίς Μαθηταίς σου, πέμψειν υποσχόμενος, καί ημών καταυγάσας, τάς διανοίας δίδου φωτισμόν, ως άν απαύστως υμνώμέν σε Δέσποτα.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία
θεοπρεπώς, μέλπει ανα κράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω
εορτάζουσα.

Τό ξύλον ήνθησε, Χριστέ τής όντως ζωής, ο Σταυρός γάρ επάγη, καί
αρδευθείς, αίματι καί ύδατι, εξ ακηράτου σου πλευράς, τήν ζωήν ημίν
εβλάστησεν.

Ουκ έτι όφισ μοι ψευδώς, τήν θέωσιν υποβάλλει, Χριστός γάρ ο
θεουργός, τής ανθρωπων φύσεως, νύν ακωλύτως τήν τρίβον, τής
ζωής μοι ανεπέτασεν.

Θεοτοκίον

Ως όντως άφθεγκτα, καί ακατάληπτα, τά τής σής Θεοτόκε
θεοπρεπούς, πέφυκε κυήσεως, τοίς επί γής καί ουρανού, αιιπάρθενε
μυστήρια.

Τής Αναλήψεως Εισακήκοα Κύριε τήν ακοήν

Ανελήφθης εν δόξη, ο τών Αγγέλων Βασιλεύς, τόν Παράκλητον ημίν
εκ τού Πατρός αποστείλαι, διό βούμεν, Δόξα Χριστε τή Αναλήψει
σου.

Ως ανήλθεν ο Σωτήρ, πρός τόν Πατέρα σύν σαρκί, κατεπλάγησαν
αυτώ, αι τών Αγγέλων στρατιαί, καί εβόησαν, Δόξα Χριστέ τή
αναλήψει σου.

Αι τών Αγγέλων δυνάμεις, ταίς ανωτέραις εβόων, Πύλας άρατε
Χριστώ, τώ ημετέρω Βασιλεί, όν ανυμνούμεν, άμα σύν Πατρί καί τώ
Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκε, καί τά μητέρων ουκ έγνω, αλλά Μήτηρ μέν εστι,
Παρθένος δέ διέμεινεν, ήν ανυμνούντες, Χαίρε Θεοτόκε,
κραυγάζομεν.

Τών Πατέρων Χριστός μου δύναμις

Νοθεύσας Άρειος, φρενί αγνώμονι, τήν ορθόδοξον πίστιν ταίς
πατρικαίς, ψήφοις εξωστράκισται, τής Εκκλησίας σεσηπός, ώσπερ
μέλος ο δυσώνυμος.

Υπέρ σου Δέσποτα, αγωνιζόμενος, ο χορός τών Πατέρων, σου τούς εχθρούς, άγαν ετροπώσατο, καί συμφυή σε τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι εδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεός καί άνθρωπος, τού Θεού καί ανθρώπων, όθεν Χριστέ, δύο σε ταίς φύσεσιν, ένα γνωρίζοντες Υιόν, οι θεόφρονες εκήρυξαν.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με έδειξε, φυτού απόγευσις, τής ζωής γάρ τό ξύλον εκ σου φανέν, Πάναγνε ανέστησε, καί Παραδείσου τής τρυφής, κληρονόμον με κατέστησεν.

Καταβασία

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών Πατρός εξ αναιτίου,
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τώ θείω φέγγει σου Αγαθέ, τάς τών ορθριω ζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον, δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον.

Υποχωρεί μοι τά Χερουβίμ, νύν, καί η φλογί νη ρομφαία, Δέσποτα, νώτά μοι δίδωσι, σέ ιδόντα Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, Ληστή οδοποιήσαντα τόν Παράδεισον.

Ουκέτι δέδοικα τήν εις γήν, Δέσποτα Χριστέ, υποστροφήν, σύ γάρ εκ γής με ανήγαγες, επιλεησμένον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, πρός ύψος αφθαρσίας τή Αναστάσει σου.

Θεοτοκίον

Τούς Θεοτόκον σε εκ ψυχής, Δέσποινα τού κόσμου αγαθή, ομολογούντας διάσωσον, σέ γάρ προστασίαν ακαταμάχητον, κεκτήμεθα τήν όντως Θεογεννήτριαν.

Τής Αναλήψεως Ορθρίζοντες βωόμεν σοι

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα, ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι, μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις αιρόμενον, σέ ιδούσαι, τὰς πύλας, εκραύγαζον,
τῷ Βασιλεί ημῶν ἀρατε.

Ἀπόστολοι ἰδόντες υψούμενον, τὸν Σωτῆρα, ἐν τρόμῳ εκραύγαζον,
τῷ βασιλεί ημῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τὸν Θεὸν Λόγον,
σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τῶν Πατέρων τῷ Θεῷ φέγγει σου

Ὡπαῖοι πόδες ὡς ἀληθῶς, σέ τῶν κηρυττόνται των τὴν εἰρήνην, τὴν
πάντα νοῦν υπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων, καὶ τῶν ἀνθρώπων
Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συνάπτουσαν.

Σοφίαν δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σέ
συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς Παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς, τῷ νόμῳ
σφραγισθέντες θεῖοι Διδάσκαλοι.

Υδάτων νάματα καθαρὰ, τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν
ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν υδάτων τῆς ἀναπαύσεως νῦν, τρυφάτε δι' αἰῶνος
αγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον

Λυχνίαν πάναγνε φαεινήν, πάσιν ἀπαυγάζουσαν Χριστόν,
δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον, σέ εἰδότες, μόνη Θεογεννήτορ ἀγνή, τὴν σὴν
νῦν προστασίαν επικαλούμεθα.

Καταβασία

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
- Νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ
κλύδῳ, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμών, βοῶ σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ
φθοράς τὴν ζωὴν μου, Πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοίς μέν ήλοις τήν αράν, τήν καθημών
εξήλειψας, τή δέ λόγχη νυπτόμενος τήν πλευράν, Αδάμ τό
χειρόγραφον, διαρρήξας, τόν κόσμον ηλευθέρωσας.

Αδάμ κατενήνεκται, δι' απάτης πτερνισθείς, πρός τό τού Άδου
βάραθρον, αλλ' ο φύσει Θεός τε καί συμπαθής, κατήλθες πρός
έρευναν, καί επ' ώμων βαστάσας συνανέστησας.

Θεοτοκίον

Η πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτόν κυβερνήτην Κύριον,
τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί
γαλήνην παράσχου τή καρδιά μου.

Τής Αναλήψεως Εκύκλωσέ με άβυσσος

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην
αιρόμενον, ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω
σου.

Επέστησαν οι άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, Όν
τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος
πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύψος αιρόμενον
σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, Μεγάλη Δέσποτα, η φιλανθρωπία
σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην
ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Τών Πατέρων Τού βίου τήν θάλασσαν

Παθείν ου δεδύνηται, ζιζανίων ο σπορευός, τό τής προνοίας άφατον,
τής μανίας επώνυμος ο κληθείς, Ιούδαν ζηλώσας γάρ, ως εκείνος
ερράγη ο παμπόνηρος.

Ο θείος κατάλογος, τών Πατέρων ο σεπτός, μονογενές απαύγασμα,
τής ουσίας εκλάμπαν τής Πατρικής, κηρύττει σε Δέσποτα, καί πρό
πάντων γεννηθέντα Υιόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατά λόγον η πηγή, τήν θολεράν καί άπτοτον,

αιρέσεων πηγάσασα δυσσεβών, αρότρω δεήσεως, Ιερέων ενθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον

Ο μέγας προέγραψεν, εν Προφήταις Μωϋσής, σέ κιβωτόν και τράπεζαν, και λυχνίαν, και στάμνον συμβολικώς, σημαίνων τήν σάρκωσιν, τήν εκ σου του Υψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία

- Ιλασμός ημίν Χριστέ και σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν ως Προφήτην θηρός εκ θαλαπτίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τον Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ'

Αποστόλων τό κήρυγμα, και των Πατέρων τά δόγματα, τή Εκκλησία μίαν τήν πίστιν εκράτυνεν, ή και χιτώνα φορούσα τής αληθείας, τον υφαντόν εκ τής άνω θεολογίας, ορθοτομεί και δοξάζει, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Ο Οίκος

Εν υψηλώ κηρύγματι τής του Θεού Εκκλησίας, ακούσωμεν βοώσης, ο διψών, ερχέσθω και πινέτω, ο κρατήρ, όν φέρω, κρατηρ εστι τής σοφίας, τούτου τό πόμα αληθείας λόγω κεκέρακα, ύδωρ ου προχέων αντιλογίας, αλλ' ομολογίας, ής πίνων ο νύν Ισραήλ, Θεόν ορά φθεγγόμενον, ίδετε, ίδετε, ότι αυτός εγώ ειμι, και ουκ ηλλοίωμαι, εγώ Θεός πρώτος, εγώ και μετά ταύτα, και πλήν εμού άλλος ουκ εστιν όλως, Εντεύθεν οι μετέχοντες πλησθήσονται, και αιnéσουσι, τής ευσεβείας τό μέγα μυστήριον.

Συναξάριον

Τή αυτή ημέρα, Κυριακή εβδόμη από του Πάσχα, τήν εν Νικαία πρώτην Οικουμενικήν Σύνοδον εορτάζομεν, των τριακοσίων δέκα και οκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι

- Πόλου νοητού αστέρες σελασφόροι.
- Ακτίσιν υμών φωτίσαι τέ μοι φρένας.

Κατά Αρείου

- Ξένον τον Υιόν Πατρός ουσίας λέγων,
- Άρειος, ήτω τής Θεού δόξης ξένος.

Ταίς τών αγίων τριακοσίων δέκα καί οκτώ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον, ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Οδυρόμενος τώ πάθει σου ο ήλιος, ζόφον περιεβάλλετο, καί εν ημέρα επί πάσαν Δέσποτα τήν γήν, τό φώς συνεσκότασε βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ημφιάσατο Χριστέ τή καταβάσει σου, φέγγος τά καταχθόνια, ο Προπάτωρ δέ θυμηδίας έμπλεως οφθείς, χορεύων εσκίρτησε, βοών, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Διά σου Μήτερ Παρθένε φώς ανέτειλε, πάση τή οικουμένη φαιδρόν, τόν γάρ κτίστην σύ τών απάντων τέτοκας Θεόν, όν αίτησαι Πάναγνε ήμίν, καταπεμφθήναι τοίς πιστοίς τό μέγα έλεος.

Τής Αναλήψεως Ο εν καμίνω πυρός

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς καί σώσας κόσμον, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών

Επί τών ώμων Χριστέ τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς, τώ Θεώ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, προς τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου τεχθείς, ήν Θεοτόκον απειργάσω, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών Πατέρων Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Νενικήκατε μανίας τόν επώνυμον, Άρειον, τόν μανέντα δεινώς, καί λαλήσαντα εις τό ύψος άδικα Θεού, Υιώ γάρ ήρνήσατο βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τόν Υιόν βροντής μιμούμενοι θεσπέσιοι, Λόγον Πατρί συνάναρχον,
καί ομόθρονον, πυριμόρφοις στόμασιν υμών, τούς πάντας διδάσκετε
βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ως υπόπτεροι τώ Λόγω βοηθήσαντες, ήκετε θεομακάριστοι,
οικουμένης γάρ εκ περάτων ήθροισεν υμάς, τό Πνεύμα τό άγιον
βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νεανίας τρεις η κάμιнос ουκ έφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τήν σήν,
τό γάρ θείον πύρ σε μή φλέξαν, ώκησεν εν σοί, καί πάντας εφώτισε
βοάν, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Καταβασία

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, Ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι
έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, όν
υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιουδαίων τόν πάλαι προφητοκτόνον λαόν, Θεοκτόνον ο φθόνος νύν
απειργάσατο, σέ επί Σταυρού αναρτήσαντα Λόγε Θεού, όν
υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ουρανίους αψίδας ου καταλέλοιπας, καί εις Άδου φοιτήσας, όλον
συνήγειρας, κείμενον Χριστέ, εν σαπρία τόν άνθρωπον, σέ
ύπερυψούντα εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καί τεκούσα αφράστως
τούτον δεδόξασαι, Πνεύμα γάρ εν σοί, Κόρη θείον εσκήνωσεν, όθεν
σε υμνούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Αναλήψεως Τόν εκ Πατρός πρό αιώνων

Τόν εν δυσί ταίς ουσίαις, αναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εις ουρανούς

μετά δόξης, καί Πατρί συγκαθεζόμενον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν εκ δουλείας τήν κτίσιν, τών ειδώλων λυτρωσάμενον, καί παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σέ Σωτήρ υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε, εν τή γαστρί σου τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν Ασωμάτοις, βροτοί δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Πατέρων Εκ φλογός τοίς οσίοις

Πυρσωθέντες ακτίσι τής σής θεότητος, οι χρηστοί σου Ποιμένες σέ ωμολόγησαν, γενεσιουργόν τών απάντων καί Κύριον, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο χορός τών Ποιμένων ο παναοίδιμος, αθροισθείς θεοφρόνως Τριάδα άκτιστον, νύν θεολογών, πάντας διδάσκει βοάν, Σέ υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οι αξιάγαστοι, τήν Χριστού Εκκλησίαν, κατα φωτίζουσιν, άλλοι αλλαχού ταύτην καταφαιδρύναντες, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μυστικώς εν εικόσι προεθεάσαντο, οι Προφήταί σε πάντες Λόγον κήσουςαν, σάρκα γάρ εκ σου λαβών ούτος προήλθε διπλούς, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

- Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
- Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, ὄν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, ὄν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν.

Παθών αμέτοχος σύ διέμεινας, Λόγε Θεού, σαρκί προσομιλήσας τοίς πάθεσιν, αλλά λύεις τών παθών τόν άνθρωπον, πάθεσι χρηματίσας, πάθος, Σωτήρ ημών, μόνος γάρ υπάρχεις απαθής καί παντοδύναμος.

Φθοράν θανάτου καταδεξάμενος, διαφθοράς ετήρησας τό σώμά σου άγευστον, η δέ σή ζωοποιός καί θεία ψυχή, Δέσποτα εν τώ Άδη ου καταλέλειπται, αλλ' ὡσπερ εξ ύπνου αναστάς, ημάς συνήγειρας.

Τριαδικόν

Πατέρα, Υιόν συνάναρχον, πάντες βροτοί, εν χείλεσιν αγνοίς μέν δοξάζομεν, τήν δέ άρρητον καί υπερένδοξον, Πνεύματος παναγίου, δύναμιν σέβομεν, μόνη γάρ υπάρχει πανσθενής Τριάς αχώριστος.

Τής Αναλήψεως

Σέ τήν υπέρ νούν

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα, ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι, αλληλοίς διένευον, Αληθώς ούτός εστιν ο Θεός ημών.

Σε τών ασωμάτων τάξεις, Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον, ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί, πύλας άρατε.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ὄν εκύησας σήμερον, εκ γής ανιπτάμενον, σύν Αγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Τών Πατέρων

Θεόν ανθρώποις

Ευρών συμμάχους ημάς συνήθροισε, τή κραταιά δυνάμει καθοπλίσας τού Πνεύματος, ο Πατρί συνάναρχος καί σύνθρονος, Λόγος ο πρό αιώνων, ὄν νύν Πανίεροι, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς, αεί δοξάζετε.

Νομήν Αρείου δεινής αιρέσεως, ως ιατροί ψυχών τε καί σωμάτων εστήσατε, ιερώς τής πίστεως τό Σύμβολον, πάσιν εκτεθεικότες, ο νύν

κατέχοντες, μνήμην τήν υμών, Ιερουργοί, αεί δοξάζομεν.

Ως φώς υπάρχων, Χριστέ, πανάχραντον, τής τών παθών αχλύος τήν ψυχήν μου εκλύτρωσε, ταίς πρεσβείαις Δέσποτα τών σών λειτουργών, τών νύν σε κηρυζάντων, άναρχον, άκτιστον, κτίστην τε τών όλων, καί Θεόν Πατρί συνάναρχον.

Θεοτοκίον

Νεκροίς ανάστασις νύν δεδωρηται, διά τής σής αφράστου καί αρρήτου κυήσεως, Θεοτόκε Δέσποινα, ζωή γάρ εκ σου, σάρκα περικειμένη, πάσιν εξέλαμψε, καί τό τού θανάτου αμειδές σαφώς διέλυσεν.

Καταβασία

- Χριστός Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλλιγιά δέ νούς, άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Τό, Άγιος Κύριος, ο Θεός ημών εκ γ'

Εξαποστειλάριον Αναστάσιμον Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Τιβεριάδος θάλασσα, σύν παισί Ζεβεδαίου, `Ναθαναήλ, τώ Πέτρω τε, σύν δυσίν άλλοις πάλαι, καί θωμάν είχε πρόσ άγραν, οί, Χριστού τή προστάξει, εν δεξιοίς χαλάσαντες, πλήθος είλκον ιχθύων, όν Πέτρος γνούς, πρόσ αυτόν ενήχετο, οίς τό τρίτον, φανείς, καί άρτον έδειξε, καί ιχθύν επ' ανθράκων.

Έτερον τών Πατέρων Γυναίκες ακουτίσθητε

Πατέρων θείων σήμεραν, τήν μνήμην εορτάζοντες, ταίς παρακλήσεσι τούτων, δεόμεθα πανοικτίρμον, Πάσης βλάβης αιρέσεων, ρύσαι λαόν σου Κύριε, καί πάντα καταξίωσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καί τό πανάγιον Πνεύμα.

Έτερον τής Αναλήψεως

Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ πρόσ τόν Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον, Άρατε πύλας άρατε, ο Βασιλεύς γάρ ανήλθε, πρόσ τήν αρχίφωτον δόξαν.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα δ', καί τών Αγίων Πατέρων δ'.

Τά Αναστάσιμα Ἦχος πλ. β'

Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωή καί ανάστασις υπάρχει τώ λαώ σου, καί επ' αὐτώ πεποιοθέντες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ημῶν υμνοῦμεν, ελέησον ημάς.

Ἡ ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἠνοιξε τώ γένει τῶν ἀνθρώπων, καί ἐκ φθοράς λυτρωθέντες, σέ τόν αναστάντα, Θεόν ημῶν υμνοῦμεν, ελέησον ημάς.

Σύν Πατρί καί Πνεύματι, Χριστόν ἀνυμνήσωμεν, τόν αναστάντα ἐκ νεκρῶν, καί πρὸς αὐτόν ἐκβώμεν. Σύ ζωὴ υπάρχεις, ημῶν καί ἀνάστασις, ελέησον ημάς.

Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ, ἐκ τάφου καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τόν Προπάτορα ημῶν, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τῶν ἀνθρώπων, καί ἀνυμνεῖ σου τήν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τήν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καί τώ θείῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τό μακάριον, καί σεπτόν Σύμβολον, οἱ σεπτοί Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τώ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τόν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καί παναληθῶς ομοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλεεῖς καί πανόλβιοι, ὄντως καί θεόφρονες. (Δίς)

Στίχ. Εὐλογητός εἶ Κύριε ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ημῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τήν νοητήν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τό υπερφυσίον χρῆσμονόγημα, τό βραχύ ρήματι, καί πολύ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καί τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τήν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καί φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Οσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καί θυμόν κινήσαντες,

νύν τόν δικαιοτάτον ενδικώτατα, τούς βαρείς ήλασαν, καί λοιμώδεις λύκους, τή σφενδόνη τή τού Πνεύματος, εκσφενδονήσαντες, τού τής Εκκλησίας πληρώ ανιάματος, πεσόντας ως πρός θάνατον, καί ως τως νοσήσαντας, οι θείοι Ποιμένες, ως δούλοι γνησιώτατοι Χριστού, καί τού ενθέου κηρύγματος, μύστα ιερώτατοι.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών αγίων Πατέρων ο χορός, εκ τών τής οικουμένης περάτων συνδραμών, Πατρός, και Υιού, καί Πνεύματος αγίου, μίαν ουσίαν εδογμάτισε καί φύσιν, καί τό μυστήριον τής θεολογίας, τρανώς παρέδωκε τή Εκκλησία, ούς ευφημούντες εν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες, Ω θεία παρεμβολή, θεηγόροι οπλίται, παρατάξεως Κυρίου, αστέρες πολύφωτοι, τού νοητού στερεώματος, τής μυστικής Σιών οι ακαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα άνθη τού Παραδείσου, τά πάγχρυσά στόματα τού Λόγου, Νικαίας τό καύχημα, οικουμένης αγλάϊσμα, εκτενώς πρεσβεύσατε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα εξωποιοήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν. Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη

Απόλυσις

Εις τήν πρώτην Ώραν, τό Εωθινόν

Ήχος πλ. β'

Μετά τήν εις Άδου κάθοδον, καί τήν εκ νεκρών ανάστασιν, αθυμούντες, ως εικός, επί τώ χωρισμώ σου, Χριστέ, οι Μαθηταί, πρός εργασίαν ετράπησαν, καί πάλιν πλοία καί δίκτυα, καί άγρα ουδαμού, Αλλά σύ Σώτερ εμφανισθείς, ως Δεσπότης πάντων, δεξιοίς τά δίκτυα κελεύεις βαλείν, Καί ήν ο λόγος έργον ευθύς καί πλήθος τών ιχθύων πολύ, καί δείπνον ξένον έτοιμον εν γή, ου μετασχόντων τότε σου τών Μαθητών, καί ημάς νύν νοητώς καταξίωσον εντροφήσαι, φιλάνθρωπε Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί εις ιβ'.

Τῆς Οκτωήχου εις δ'
Ἦχος πλ. β'

Μνήσθητί μου, ο Θεός ο Σωτήρ μου, όταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου,
καί σῶσόν με, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Διά ξύλου, τόν Ἀδάμ ἀπατηθέντα, διά ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας,
Ληστήν βοώντα, Μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ἄδου πύλας, καί μοχλοῦς συντρίψας, ζωοδότα, ἀνέστησας ἅπαντας,
Σωτήρ βοώντας, Δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ο τόν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου, καί τῇ
Ἀναστάσει σου, χαράς τά πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ' Ὠδή εις δ', καί τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ ζ'
Ὠδή εις δ'.

Ἀπόστολος καί Ευαγγέλιον τῆς ἡμέρας

Κοινωνικόν

Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν, Αἰνεῖτε αὐτόν ἐν τοῖς υψίστοις.
Ἀλληλούϊα.

ρ72 [TOP](#)

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῶν Πατέρων γ'
Ἦχος πλ. β' Ἡ ἀπεγνωσμένη

Ἐκ γαστροῦ ἐτέχθης πρό εωσφόρου, ἐκ Πατροῦ ἀμήτωρ πρό τῶν
αιῶνων, κἀν Ἄρειος κτίσμα σε, καί οὐ Θεόν δοξάζει, τόλμη συνάπτων
σε τόν κτίστην, τοῖς κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρός τοῦ αἰωνίου,
ἐαυτῷ θησαυρίζων, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱόν Θεοῦ σε
ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί Πνεύματι σύνθρονον.

Τίς σου τόν χιτώνα Σώτερ διείλεν, Ἄρειος σύ ἔφη, ο τῆς Τριάδος,
τεμῶν τήν ομότιμον, ἀρχήν εἰς διαιρέσεις, οὗτος ἠθέτησέ σε εἶναι, τόν
ένα τῆς Τριάδος, οὗτος Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόκον μή λέγειν, ἀλλ'
ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱόν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καί
Πνεύματι σύνθρονον.

Κρημνώ περιπίπτει τὰς ἀμαρτίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ βλέπειν, καὶ θεῖω σπαράττεται, ἀγκίστρω τοῖς ἐγκάτοις, πάσαν ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυχὴν βιαίως, ἄλλος Ἰούδας χρηματίσας, τὴ γνῶμη καὶ τῷ τρόπῳ, ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαῖα, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύνθρονον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον, οὐσίαν τε καὶ θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν...

Ἐν τοῖς ὅρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριστέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρός, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωτοειδῆ τοῦ προσώπου μορφήν, προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα, τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν, τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρά Προσόμοια τῶν Πατέρων

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ὅλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θεῖῳ Πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδασκαίς, οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι, ὄντως καὶ θεόφρονες.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυέστατον χρησμολόγημα, τὸ βραχὺ ῥήματι, καὶ πολὺ συνέσει, θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊστάμενοι, δογμάτων οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαβόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες, ἐξέθεντο, ὄρον θεοδίδακτον.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους αὐτοῦ.

Ὅλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον ἐνδικώτατα, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν, καὶ λοιμῶδεις

λύκους, τή σφενδόνη τή τού Πνεύματος, εκσφενδονήσαντες, τού τής Εκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ως πρός θάνατον, καί ως ανιάτως νοσήσαντας, οι θείοι Ποιμένες, ως δούλοι γνησιώτατοι Χριστού, καί τού ενθέου κηρύγματος, μύσται ιερώτατοι.

Δόξα... Ἦχος γ'

Αποστολικών παραδόσεων, ακριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες, τής γάρ ἁγίας Τριάδος τό ομοούσιον, ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τό βλάσφημον, συνοδικῶς κατεβάλετε, μεθ' ὄν καί Μακεδόνιον, πνευματομάχον ἀπελέγξαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχεά, καί Διόσκορον, Σαβέλλιόν τε, καί Σεβήρον τόν ἀκέφαλον, ὧν τής πλάνης αἰτήσασθε ρυσθέντας ἡμᾶς, ἀκηλίδωτον ἡμῶν τόν βίον, ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι, δεόμεθα.

Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τού ἀνουψῶσαι τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τού Ἀδάμ, καί ἀποστεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τού ἀγιάσαι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἵπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ φωστήρας ἐπὶ γῆς τούς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καί δι' αὐτῶν πρός τήν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε δόξα σοι.

Καί τῆς Εορτῆς Ἦχος δ'

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τού ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σύ εἶ ὁ Υἱός τού Θεοῦ, ὁ λυτρωτής τού κόσμου.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τῆς Εορτῆς

Ἦχος α' Τού λίθου σφραγισθέντος

Ἀγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καί πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ, διὰ τούτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν εθαύμαζον βοῶσαι, Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου.

δόξα τῇ Αναλήψει σου, μόνη φιλόνηρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τού Άδου σκυλευθέντος υπό σου Ζωδοδά, καί κόσμου φωτισθέντος, εν τή σή, Αναστάσει, ανήλθες μετά δόξης ο Σωτήρ, ο πάντα περιέχων τή χειρί, διά τούτο σύν Αγγέλοις σε καί ημείς, δοξάζομεν, βοώντες, Δόξα τή Αναλήψει σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, μόνε φιλόανθρωπε. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Λόγου τοίς Μαθηταίς, πιστοί συνεπαρθώμεν, τών αρετών εις όρη, ως άν Χριστού τήν δόξαν, ιδείν αξιωθειήμεν.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ήσχυναν εμφανώς, τήν Μανιχαίων λέσχην, οι νόες οίς ηπόρουν, Χριστού σαφώς δηλούντες, σύσσωμον τήν ανέλευσιν.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ανάκρουσον Δαυϊδ, γηθόμενος τήν λύραν, αναληφθείς Χριστός γάρ, τοίς πράγμασι τούς λόγους, κυροί τής Προφητείας σου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού όρους τών Ελαιών, Χριστέ ο Θεός, ενώπιον τών σών Μαθητών, καί εκάθισας εν δεξιά τού Πατρός, ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αυτοίς Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

ρ73 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Έπαθες ως άνθρωπος, ο απαθής τή θεότητι, καί ανέστης τρι ήμερος, σκυλεύσας τόν θάνατον, καί συναναστήσας, πάντας τούς φθαρέντας, καί ανελήλυθας Χριστέ, πρός τόν Πατέρα, επαγγειλάμενος, εκπέμψειν τόν Παράκλητον, τοίς ιεροίς Αποστόλοις σου, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Υμείς τί εστήκατε, πρὸς ουρανὸν ἀτενίζοντες; οἱ ορώμενοι Ἄγγελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς τοῦ Λόγου Μύσταις, οὗτος, ὃν οράτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀναληφθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε, κρίναι τὸν κόσμον, ὡς ἔφησε, πορευθέντες οὖν ἅπαντα, τὰ ρηθέντα πληρώσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε Κύριε λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ πρὸς τὸ ὄρος γεγονῶς, τοῦ Ελαιῶνος, τούτους ἠυλόγησας, καὶ οὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Ὅτε παραγένονας ἐπὶ τὸ ὄρος, Χριστέ τῶν Ελαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ ουράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἐφριξαν οἱ καταθόνιοι, παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ χαρὰς ἔντρομοι, ὡς ἐλάλεις αὐτοῖς, ὡς θρόνος δὲ ἠτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα, πύλας δὲ ὁ ουρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο, καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἀδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αὐθις ἀνάβασιν, Ἀλλ' ἴχνη μὲν ὑψούτο, ὡς ὑπὸ χειρός, στόμα δὲ μεγάλα ἠυλόγει, ὡς ἠκούετο, νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ ουρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο, Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω, μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατρός τὴν εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἀνήλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννήτορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κειμένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ...

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ, καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θεῷ σου κελεύσματι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος δ'

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδὰμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὁ Θεὸς καινοποιήσας σεαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας

ανήγαγες σήμερον, ως αγαπήσας γάρ, συνεκάθισας, ως συμπαθήσας δέ, ήνωσας σεαυτώ, ως ενώσας συνέπαθες, ως απαθής παθών δέ, συνεδόξασας, Αλλ' οι Ασώματοι, Τίς εστιν ούτος, έλεγον, ο ωραίος ανήρ; αλλ' ουκ άνθρωπος μόνον, Θεός δέ καί άνθρωπος, τό συναμφοτέρον τό φαινόμενον, Όθεν έξαλλοι Άγγελοι, εν στολαίς περιϊπτάμενοι, τούς Μαθητάς, Άνδρες, εβόων, Γαλιλαίοι, ός αφ' υμών πεπόρευται, ούτος Ιησούς άνθρωπος Θεός, θεάνθρωπος πάλιν ελεύσεται, κριτής ζώντων καί νεκρών, πιστοίς δέ δωρούμενος, αμαρτιών συγχώρησιν, καί τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Εορτής Ήχος β' Τά άνω ζητών

Υπόθεν εις γήν, Χριστέ καταβέβηκας, καί αύθις εκ γής, εις ύψος ανέδραμες, πρός τόν σόν Γεννήτορα, Μαθητών ορώντων σου τήν άνοδον, σύν αυτοίς ούν εορτάζοντες, υμνούμέν σου Σώτερ τήν Ανάληψιν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Λόγος καί άναρχος, ήν περ ανείληφε, φύσιν ανθρώπειον, θεοποιήσας μυστικώς, σήμερον ανελήφθη, Άγγελοι προτρέχοντες, Αποστόλοις εδεικνυον, τούτον πορευόμενον, εις ουρανούς μετά δόξης πολλής, αυτώ δέ προσκυνήσαντες, έλεγον, Δόξα Θεώ τώ αναληφθέντι. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια Ήχος β' Οίκος τού Ευφραθά

Ου λείψω ορφανούς, ούς περ εγώ συνήξα, ο Κύριος τοίς φίλοις, ελάλει, αλλά πέμψω, υμίν Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ἄγγελοι τοῖς σοφοῖς, εβῶν Ἀποστόλοις, ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὄν τρόπον καθοράτε, αὐτός πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Κατήλθον ἐν χαρά, ἀπό τοῦ Ελαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τήν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος δ'

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεός τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός, πύλαι ἐπήρθησαν αἱ οὐράνιαι, ὁ χορός τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει, αἱ ἀνώτεραι δυνάμεις ἔκραζον, λέγουσαι, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης, οἱ δέ Μαθηταί ἐκπληττόμενοι ἔλεγον, Μή χωρισθῆς ἡμῶν, ὁ Ποιμὴν ὁ καλός, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸν Πνεῦμά σου τὸ πανάγιον, τὸ ὁδηγούν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ρ74 [top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

**Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'
Ἦχος δ' Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι**

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνελήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθισας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τοῦτου ἀχώριστος, ὑπερούσιε Υἱέ, καὶ ὡς εἶπας ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανοῦς ἐπιγείους ἐκτελούντα, τοὺς σοφοὺς καὶ θεηγόρους, καὶ ἱερούς, Ἀποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄφατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ Σταυρόν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος, ἐθελουσίως ὑπέμεινας, καὶ αὐθις τριήμερος, ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶην κατήλθες, εἰρηνεύσας, τὰ ἐπίγεια, καὶ πάντας, προσαγαγὼν τῷ Γεννήτορι.

Ἐν νεφέλαις ὡς εἶδόν σε, ἐπαιρόμενον Κύριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι ὀδυρόμενοι, καὶ κατηφείας πληρούμενοι, εβῶν σὺν δάκρυσιν, Μὴ εἴσης ὀρφανούς, ὡς δι' οἴκτον ἠγάπησας, ἀλλ' ἀπόστειλον, εφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρμον τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγούν τὰς ψυχὰς, ἡμῶν.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. α'

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας μνηθέντες τῶν Μαθητῶν

τού Χριστού, ἀληκτον ὕμνον εἶπωμεν, ἐπὶ τοῦ Ελαιώνος, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαυῖδ βοήσωμεν, Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ρύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, καί φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον
Στιχηρὰ Προσόμοια
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Ευφραθά

Θαύμα καινοπρεπές! ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνήλθεν, ἡ ἐνωθείσα Λόγω, Θεῷ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἐλαμψεν ἡ φαιδρά, καί πάμφωτος ἡμέρα, τῆς θείας τοῦ Δεσπότου, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ...

Ὡσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τό συμφυές σου Πνεῦμα, καί τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστέ Σωτήρ τὴν χάριν σου.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. α'

Κύριε, ἀναλαμβάνομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις δυνάμεσιν, Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καί εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης, ὁ γὰρ θρόνος ὁ χερουβικός, ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα παλινδρομήσας, παντουργέ τοὺς δούλους σου, μὴ καταλίπης ὀρφανούς, οἱ Μαθηταὶ ὡς κατείδόν σε, ἀναληφθέντα, ἐβόων φιλόνηθρον. (Δίς)

Μετά τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Οι κλεινοί διάκοσμοι τών θείων νόων, τόν τής δόξης Κύριον, αναληφθέντα εμφανώς, μετά σαρκός θεασάμενοι, Πύλας εβώνων αλλήλοις επάρατε. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Δι' άκραν ευσπλαγχνίαν Χριστέ, ετέχθης εκ Παρθένου σαρκί, εκουσίως, υπομείνας δέ Σταυρόν, τριήμερος ανέστης, εκ τάφου πανοικτίρμον, συναναστήσας καί ζωώσας ημάς.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Ορώντων σε Χριστέ ο Θεός, τών θείων Μαθητών εμφανώς, ανελήφθης, από γής προς ουρανόν, καί τούτοις επηγγείλω, εκπέμψειν Ζωοδότα, εκ τού Πατρός Πνεύμα τό άγιον.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Ξενίζεται Αγγέλων πληθύς, τό ξένον τής ανόδου σου, καί φρικώδες, Ιησού παμβασιλεύ, καί πύλας ουρανίους, διαίρειν επεβώνων, ταίς ανωτέραις νύν δυνάμεσι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τών κόλπων τών πατρικών μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ιησού, καί τοίς επί γής ως άνθρωπος συναναστραφείς, σήμερον απ' όρους τών Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών, συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, Όθεν αι ουράνια τών ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληπτόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν εμεγάλυνον, Μεθ' ών καί ημείς οι επί γής, τήν προς ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ' ημών Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς Μαθητάς καί τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

ρ75 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'

Ἦχος δ' Ο ἐξ υψίστου κληθεῖς

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σωτηρίαν, τό ὄρος κατέλαβες τοῦ
Ελαιῶνος Χριστέ, ὅθεν ἀνέπτης ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς
ουρανοῦς ἐν δόξῃ φερόμενος, διό τό μυστήριον καταπληττόμενοι,
ταῖς ἀνωτέραις ἐκραύγαζον, αἱ κάτω τάξεις, Ἄρατε πύλας καί
εἰσελεύσεται, ὅθεν ἐξήλθε, τῶν ἀπάντων, ὁ βασιλεύων Θεός, ὡς
ἠυδόκησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σωτηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορός σε, ὡς εὔρα, ἀναλαμβάνόμενον, ἔλεγε
Δέσποτα, Πού νῦν ἀπαίρεις τῶν δούλων σου; καί πού πορεύῃ, ὁ ἐν
χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡμεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ τῷ Θεῷ,
ἠκολουθήσαμεν χαίροντες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοί, ἐλπίδας ἔχοντες
ἔσεσθαι, μὴ καταλίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, Πατὴρ, ἡμῶν
εὐσπλαγχνε, τὸν Παράκλητον πέμψον, καί Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα,
ἐμυσταγώγεις αὐτούς, ὁράτε φίλοι πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν
δέ πέμψω ἄλλον Παράκλητον, οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ
συνήξα, οὐκ ἐπιλήσομαι οὐς ἠγάπησα, θείαν ἐξ ὕψους ἐνδυσάμενοι,
δυναστείαν, πορεύεσθαι λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας
εὐαγγέλια.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος πλ. β'

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ
ἀνουψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καί ἀποστείλει Πνεῦμα
Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Αἱ Ἀγγελικαί

Ἴνα τὸν εἰς γῆν, ἀνουψῶσης με πεσόντα, ἤλθες ἐπὶ γῆς, προσλαβῶν
δέ με συνάγεις, καντεύθεν συνδοξάζεις, συνεδρία τοῦ φύσαντος,
πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρράξας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος, ὑμνῶ
Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιλανθρωπίας σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καί ἡ Εὐα, οὐς γὰρ τῆ φθορά,
ἐνεδύσασθε χιτώνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφθαρσίαν ἐλπίσαντες,
προσλαβῶν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφθαρσίαν, καί
συνύψωσε, καί συνεδρία πατρικὴ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Τύραννον εχθρόν, αποστάτην συμπατήσας, σθένει θεϊκῶ, ο φορέσας μου τήν φύσιν, ατρέπτως, ασυγχύτως, αμερίστως ανέδραμεν, αύθις σύν αυτή πρόσ τόν Πατέρα, οιχέσθω τών αιρετιζόντων φληναφήματα, ευσεβοφρόνως δ' οι πιστοί, αυτόν μεγαλύνωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Σήμερον εν ουρανοίς αι άνω δυνάμεις, τήν ημετέραν φύσιν Θεώμεναι, θαυμάζουσαι τού ξένου τρόπου τήν άνοδον, διηπόρουν αλλήλαις λέγουσαι, Τίς ούτος ό παραγενόμενος; Βλέπουσαι δέ τόν οικείον Δεσπότην, τάς ουρανόυς πύλας αίρειν διεκελεύοντο, Μεθ' ών απαύστως υμνούμέν σε, τόν μετά σαρκός εκείθεν πάλιν ερχόμενον, ως κριτήν τών απάντων, καί Θεόν παντοδύναμον.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Κατελθών ουρανόθεν πρόσ τά επίγεια, καί τήν κάτω κειμένην εν τή τού Ἄδου φρουρά, συναναστήσας ως Θεός, Αδαμιαίαν μορφήν, τή Αναλήψει σου Χριστέ, ανήγαγες εις ουρανούς, καί θρόνω τώ Πατρικώ σου, συγκάθεδρον απειργάσω, ως ελεήμων καί φιλόανθρωπος **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς**

Επί τού όρους ανελθών τού Ελαιώνος, ο ελεήμων Ιησούς αυτόθεν ήρθης, φωτεινής σε νεφέλης καθυπολαβούσης, ορώντων τών Μαθητών σου από τής γής, βοώντων καί τών Αγγέλων εν ουρανοίς, Φόβω πύλαι επάρθητε, καί γάρ ο μόνος κραταιός, νικήσας τόν αλάστορα, πρόσ ημάς επεδήμησε. **(Δίς)**

**Εις τόν Στίχον τών Αίνων
Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος πλ. β' Αι Αγγελικαί**

Όλον με Χριστέ, προσλαβόμενος αφράστως, όλω μοι τή σή

συνεκράθης θεία φύσει, φυρμόν ουχ υπομείνας, ου τροπήν, ου διαίρεσιν, Δόξα τή φρικτή σου καταβάσει, τώ πάθει καί τή αναστάσει, τή αναβάσει τε, δι' ών η πρίν χαμαιριφής, ανύψωται φύσις ημών.

Στίχ. Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

Υμείς ίνα τί, βλεφαρίδας ανυψούτε, καί θαμβητικώς τόν αόρατον οράτε; οι Άγγελοί σου Σώτερ ανεβών τοίς Μύσταις σου, ούτος ο εν δόξη αναβαίνων, ωσαύτως ήξει σαρκοφόρος, πνοήν άπασαν, κρίναι δικαίοις εν ζυγοίς, Θεός ών καί άνθρωπος.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμώ...

Θρήνου καί χαράς, ο χορός τών Μαθητών σου, επί τή σεπτή, Αναλήψει σου Σωτήρ μου, εσώς εν μεταιχμίω, εν τώ όρει φιλάνθρωπε, Δέσποτα μή λίπης, ανεβών, ωρφανισμένους σούς οικέτας, αλλ' απόστειλον, Πνεύμα τό θείον, τάς ψυχάς φωτίζον τών δούλων σου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ανελήφθης εν δόξη, από γής εις ουρανούς, ο πάντα πληρών τή θεότητι, καί εν δεξιά Πατρός εκάθισας, ο εν αρχή Θεός Λόγος, όθεν αι ουράνιαι δυνάμεις ορώσαι, τοίς Αποστόλοις έμφοβοι έλεγον, Τίνι ατενίζετε, βλέποντες εις τόν ουρανόν, ούτος, όν εθεάσασθε, αυτός πάλιν ελεύσεται μετά δόξης, τού κρίναι πάσαν τήν γήν, καί αποδοúναι εκάστω κατά τά έργα αυτού, προς όν βοήσωμεν, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

ρ76 [τορ](#)

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Αποδίδοται η τής Α ν α λ ή ψ ε ω ς εορτή

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά ιδιόμελα ε'
Ήχος πλ. β'

Ο Κύριος ανελήφθη εις ουρανούς, ίνα πέμψη τόν Παράκλητον τώ κόσμω, οι ουρανοί ητοίμασαν τόν θρόνον αυτού, νεφέλαι τήν επίβασιν αυτού, Άγγελοι θαυμάζουσιν, άνθρωπον ορώντες υπεράνω αυτών, ο Πατήρ εκδέχεται, όν εν κόλποις έχει συναϊδιον, Τό Πνεύμα τό άγιον κελεύει πάσι τοίς Αγγέλοις αυτού, Άρατε πύλας οι άρχοντες ημών, Πάντα τά έθνη κροτήσατε χείρας.

ότι ανέβη Χριστός, όπου ήν τό πρότερον. (Δίς)

Κύριε, τή σή, Αναλήψει, εξεπλάγησαν τά Θεόν, επί Χερουβίμ,
θεωρήσαντά σε τον νεφελών ανερχόμενον, τόν επ' αυτών
καθεζόμενον, καί δοξάζομέν σε, ότι χρηστόν τό έλεός σου, δόξα σοι.
(Δίς)

Εν τοίς όρεσι τοίς αγίοις, θεωρούντές σου τάς υψώσεις Χριστέ, τό
απαύγασμα τής δόξης τού Πατρός, ανυμνούμέν σου τήν φωτοειδή
τού προσώπου μορφήν, προσκυνούμέν σου τά παθήματα, τιμώνμεν
τήν Ανάστασιν, τήν ένδοξον Ανάληψιν δοξάζοντες, ελέησον ημάς.
(Δίς)

Κύριε, οι Απόστολοι ως ειδόν σε, εν νεφέλαις επαιρόμενον, οδυρμοίς
δακρύων, ζωοδότα Χριστέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνούντες
έλεγον, Δέσποτα, μή έάσης ημάς ορφανούς, ούς δι' οίκτον ηγάπησας
δούλους σου, ως εύσπλαγχνος, αλλ' απόστειλον, ως υπέσχου ημίν,
τό πανάγιόν σου Πνεύμα, φωταγωγούν τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Κύριε, τής οικονομίας πληρώσας τό μυστήριον, παραλαβών τούς
σούς Μαθητάς, εις τό όρος τών Ελαιών ανελάμβανες, καί ιδού, τό
στερέωμα τού ουρανού παρήλθες, ο δι' εμέ πτωχεύσας κατ' εμέ, καί
αναβάς, όθεν ουκ εχωρίσθης, τό πανάγιόν σου Πνεύμα
εξαπόστειλον, φωτίζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν...

Τών κόλπων τών πατρικών μή χωρισθείς, γλυκύτατε Ιησού, καί τοίς
επί γής ως άνθρωπος, συναναστραφεις, σήμεραν απ' όρους τών
Ελαιών ανελήφθης εν δόξη, καί τήν πεσούσαν φύσιν ημών
συμπαθώς ανυψώσας, τώ Πατρί συνεκάθισας, όθεν αι ουράνιαι τών
ασωμάτων τάξεις, τό θαύμα εκπληττόμεναι, εξίσταντο θάμβει, καί
τρόμω συνεχόμεναι, τήν σήν φιλανθρωπίαν εμεγάλυνον, Μεθ' ών καί
ημείς οι επί γής, τήν πρόσ ημάς σου συγκατάβασιν, καί τήν αφ' ημών
Ανάληψιν δοξολογούντες, ικετεύομεν λέγοντες, ο τούς μαθητάς καί
τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, χαράς απείρου πλήσας εν τή σή
Αναλήψει, καί ημάς αξίωσον, τών εκλεκτών σου τής χαράς, ευχαίς
αυτών, διά τό μέγα σου έλεος.

Εις τόν Σ τ ί χ ο ν
Στιχηρά Ιδιόμελα Ήχος β'

Ετέχθης ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες

σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης εν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θεϊόν, τού ανυμνεῖν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Στίχ. Πάντα τα ἔθνη κροτήσατε χείρας...

Αναλαμβανομένου σου Χριστέ, εκ τού ὄρους τών Ελαιών, αι δυνάμεις ορώσαι ετέρα τή ετέρα εβῶν, Τίς εστιν οὔτος; καί φησί πρός αὐτάς, Οὔτός εστιν ο κραταῖός καί δυνάστης, οὔτός εστιν ο δυνατός εν πολέμῳ, οὔτός εστιν ἀληθώς ο Βασιλεύς τῆς δόξης, Καί ἵνα τί αὐτοῦ ερυθρά τά ἱμάτια; Εκ Βοσόρ ἤκει, ὅπερ εστί, τῆς σαρκός, Αὐτός δέ ως Θεός εν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, απέστειλας ημίν τό Πνεύμα τό ἅγιον ἵνα οδηγήσῃ, καί σῶσῃ τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Ανέβη ο Θεός εν ἀλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος.

Ανελήφθης εν δόξη, εκ τού ὄρους τών Ελαιών Χριστέ ο Θεός ἐνώπιον τών σών Μαθητῶν, καί ἐκάθισας εν δεξιᾷ τού Πατρός ο τά σύμπαντα πληρών τή θεότητι, καί απέστειλας αὐτοῖς Πνεύμα τό ἅγιον, τό φωτίζον, καί στηρίζον, καί ἀγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Ανέβη ο Θεός εν ἀλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνῇ σάλπιγγος, τού ανυψῶσαι τήν πεσοῦσαν εἰκόνα τού Αδάμ, καί αποστείλαι Πνεύμα Παράκλητον, τού ἀγιάσαι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή ἐπαγγελία τού ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διά τῆς εὐλογίας, ὅτι σύ εἶ ο Υἱός τού Θεοῦ, ο λυτρωτής τού κόσμου.

(Εκ γ)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος**

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνόδου τό ξένον, καί Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τό φρικτόν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετά δόξης ως

Θεός, καί πύλαι σοι επήρθησαν Σωτήρ, διά τούτο αι δυνάμεις τών ουρανών εθαύμαζον βούσαι, Δόξα τή καταβάσει σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή Αναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τήν ωραιότητα

Ο προαιώνιος Θεός καί άναρχος, ήν περ ανείληφε, φύσιν ανθρώπειον, θεοποιήσας μυστικώς, σήμεραν ανελήφθη, Άγγελοι προτρέχοντες, Αποστόλοις εδεικνυον, τούτον πορευόμενον, εις ουρανούς μετά δόξης πολλής, αυτώ δέ προσκυνήσαντες έλεγον, Δόξα Θεώ τώ αναληφθέντι.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Κατελθών ουρανόθεν εις τά επίγεια, καί τήν κάτω κειμένην εν τή τού Άδου φρουρά, συναναστήσας ως Θεός, Αδαμιαίαν μορφήν, τή Αναλήψει σου Χριστέ, εις ουρανούς αναγαγών, τώ θρόνω τώ πατρικώ σου, συγκάθεδρον απειργάσω, ως ελεήμων καί φιλόνηρωπος.

Οι Κανόνες, ο τού Ἦχου πλ. α' μετά τών ειρμών εις η' καί ο τού Ἦχου δ' εις ζ' [άνευ Στίχων]

Κανών τού Ἦχου Ποίημα Ιωάννου Μοναχού Ωδή α' Ἦχος πλ. α' Ο ειρμός

Τώ Σωτήρι Θεώ, τώ εν θαλάσση λαόν, ποσίν αβρόχοις οδηγήσαντι, καί Φαραώ πανστρατιά καταποντίσαντι, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες λαοί τώ επί ώμων Χερουβίμ αναληφθέντι, μετά δόξης Χριστώ, καί συγκαθίσταντι ημάς εν δεξιά τού Πατρός, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Τόν μεσίτην Θεού καί ανθρώπων Χριστόν, χοροί Αγγέλων θεασάμενοι, μετά σαρκός εν υψίστοις εξεπλήττοντο, συμφώνως δέ

ανέμελπον, ύμνον επινίκιον.

Τώ οφθέντι Θεώ, επί τού όρους Σινά, καί νόμον δόντι τώ θεόπτη Μωσει, τών Ελαιών εκ τού όρους αναληφθέντι σαρκί, αυτώ πάντες άσωμεν, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτερ Θεού, τόν σαρκωθέντα εκ σου, καί εκ τών κόλπων τού γεννήτορος μή εκφοιήσαντα Θεόν, απαύστως πρέσβευε, εκ πάσης περιστάσεως, σώσαι ούς έπλασεν.

Κανών τού Ήχου δ'
Ού η ακροστιχίς κατ' αλφάβητον
Εν δέ τή η' καί θ' Ωδή
Ποίημα Ιωσήφ τού Θεσσαλονίκης
Ανοίξω τό στόμα μου

Ανέστης τριήμερος, ο κατά φύσιν αθάνατος, καί ώφθης τοίς ένδεκα, καί πάσι τοίς Μαθηταίς, καί ανέδραμες, Χριστέ πρός τόν Πατέρα, νεφέλη οχούμενος, ο τού παντός ποιητής.

Βοά εμφανέστατα, ψάλλων Δαυϊδ ο θεόπνευστος, Ανέβη ο Κύριος, πρός τά ουράνια, εν αλαλαγμώ, καί σάλπιγγος ηχήσει, καί πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα έφθασε.

Γηράσαντα Κύριε, κόσμον πολλοίς αμαρτήμασι, καινίσας τώ Πάθει σου, καί τή Εγέρσει σου, ανελήλυθας, οχούμενος νεφέλη, πρός τά επουράνια, δόξα τή δόξη σου.

Θεοτοκίον

Δεσπότην εκύησας, πάντων πανάμωμε Δέσποινα, τόν Πάθος εκούσιον καταδεξάμενον, καί ανελθόντα, πρός τόν αυτού Πατέρα, όν περ ου κατέλιπε, κάν σάρκα είληφε.

Καταβασία

Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνώφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα καί μείται Πνεύματος,
Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο ειρμός

Δυνάμει τού Σταυρού σου Χριστέ, στερέωσόν μου τήν διάνοιαν, εις τό υμνείν καί δοξάζειν σου, τήν σωτήριοιαν Ανάληψιν.

Ανήλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τό
γένος φιλόανθρωπε, τὴ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνία σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμεναι,
συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως, εκπληττόμεναι ἀνύμνουν σε.

Εξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος,
ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνουν, τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορὰ πεσοῦσαν ἐξανέστησας,
καὶ τὴ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῷ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθήναι
πλάνης Διαβόλου, τοὺς υμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Ἄλλος

Τοὺς σοὺς υμνολόγους

Ἐπάρατε πύλας οὐρανοῦς, ἰδοὺ παραγένονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ
Κύριος, σῶμα φορέσας γήϊνον, ταῖς ἀνωτέραις ἔλεγον, δυνάμεσιν αἱ
κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄφεως Ἀδάμ, ὡς τούτον
ἐνδυσάμενος, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος,
Πατρός, υμνοῦντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ εορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τὴ Ἀναλήψει
σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς κτίσεως, τοῦ προφανῶς ἐνώσαντος, τὰ
διεστῶτα βουλήματι.

Θεοτοκίον

Θανάτου τεκούσα καθαιρέτην τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν,
Παρθενομήτορ πάναγνε, τούτον αἰεὶ ἰκέτευε, τὰ θανατούντα πάθη με,
ἀπονεκρώσαι καὶ σώσαί με.

Καταβασία

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἐβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς προφήτιδος πάλαι,
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Επιβάς εν νεφέλαις τῶν ουρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς, ἀνήλθες καὶ ἐκάθισας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ ὑπάρχων καὶ Πνεύματι, ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθης, ἀλλ' ἀτρεπτος ἔμεινας, ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρασ, τοῦ κρίναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, Δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ὡδὴ δ' Ὁ εἰρμός

Εἰσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοιγῆ δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς, τὸν Παράκλητον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστέλλαι, Διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ὡς ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέραις ἐβόων, Πύλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν, ἅμα σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινεν, ἦν ἀνυμνοῦντες, Χαίρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Ἄλλος

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ἰησοῦς ὁ Ζωοδότης, προσλαβὼν οὐς ἠγάπησεν Ἐλαιῶν εἰς ὄρος, ἀνεισι, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατρώους νεφέλη ἐποχοῦμενος κόλπους ἐφθασεν, οὐς οὐδαμῶς καταλέλοιπε.

Κόσμος ὅλος εορτάζει, ορατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιᾷσει, Ἄγγελοι σκιρτώσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογούντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πάσιν ἐδωρήσω φιλόνητο, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ καθορώντων σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον

Μακαρία η κοιλία, σού Πανάμωμε γέγονε, τόν γάρ τήν κοιλίαν Άδου παραδόξως κενώσαντα, ανερμηνεύτως χωρήσαι κατηξίωσαι, όν ικέτευε, σώσαι ημάς τούς υμνούντάς σε.

Καταβασία

Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος
Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου,
Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου Κύριε.

Ωδή ε' Ο ειρμός

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι, Κύριε Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών,
εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν.

Πληρώσας ευφροσύνης τά σύμπαντα ελεήμον, ταίς άνω δυνάμεσι,
μετά σαρκός επεδήμησας.

Αγγέλων αι δυνάμεις, αιρόμενον σε ιδούσαι, τάς πύλας, εκραύγαζον,
τώ Βασιλεί ημών άρατε.

Απόστολοι ιδόντες υψούμενον, τόν Σωτήρα, εν τρόμω εκραύγαζον,
τώ Βασιλεί ημών δόξα σοι.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον,
σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Άλλος

Εξέστη τά σύμπαντα

Νεκρώσας τόν θάνατον, τώ σώ θανάτω Κύριε, λαβών ούς ηγάπησας,
ανήλθες, τού Ελαιώνος εις όρος άγιον, κακείθεν ανέδραμες Χριστέ,
πρός, τόν σόν Γεννήτορα, νεφέλη εποχούμενος.

Ξένη σου η Γέννησις ξένη σου η Ανάστασις, ξένη καί φρικτή σου
Ζωοδότα, η εκ τού όρους θεία Ανάληψις, ήν εξεικονίζων Ηλιού,
τέθριππος ανήρχετο, ανυμνών σε φιλάνθρωπε.

Ορώσιν εφθέγγοντο, τοίς Αποστόλοις Άγγελοι, Άνδρες Γαλιλαίοι, τί
θαμβείσθε, τή Αναλήψει τού Ζωοδότου Χριστού; ούτος ήξει πάλιν επί
γής, κρίναι κόσμον άπαντα, ως κριτής δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον

Παρθένον φυλάξας σε, μετά τόν τόκον άφθορον, άνεισι Χριστός πρός τόν Πατέρα, Θεογεννήτορ, όν ου κατέλιπεν, ει καί σάρκα είληφεν εκ σου, έννουν τε καί έμψυχον, διά έλεος άφατον.

Καταβασία

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ω τέκνα φωτόμορφα τής Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο ειρμός

Εκύκλωσέ με άβυσσος, ταφή μοι τό κήτος εγένετο, εγώ δέ εβόησα πρός σέ τόν φιλόανθρωπον καί έσωσέ με η δεξιά σου Κύριε.

Εσκίρτησαν Απόστολοι, ορώντες μετάρσιον σήμερον, τόν κτίστην αιρόμενον ελπίδι τού Πνεύματος, καί φόβω έκραζον, Δόξα τή ανόδω σου.

Επέστησαν οι Άγγελοι, βοώντες Χριστέ, τοίς Μαθηταίς σου, όν τρόπον κατείδετε, Χριστόν ανερχόμενον, σαρκί ελεύσεται, δίκαιος πάντων κριτής.

Ως είδόν σε Σωτήρ ημών, δυνάμεις αι ουράνιαι, εις ύπος αιρόμενον σύσσωμον, εκραύγαζον λέγουσαι, μεγάλη Δέσποτα η φιλανθρωπία σου.

Θεοτοκίον

Βάτον σε ακατάφλεκτον, καί όρος καί κλίμακα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, αξίως δοξάζομεν, Μαρία ένδοξε, ορθοδόξων καύχημα.

Άλλος

Τήν θείαν ταύτην

Ρανάτωσαν ημίν άνωθεν, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός νεφέλη γάρ, ως Χερουβίμ εποχούμενος, πρός τόν αυτού Πατέρα άνεισι σήμερον.

Σαρκός φανείς ομοιώματι, τά πρώην διεστώτα συνήγαγες εις έν, φιλόανθρωπε, καί ανελήφθης ορώντων σε, τών Μαθητών οικτίρμον, πρός τά ουράνια.

Τί ερυθρά τά ιμάτια, σαρκός τού ενωθέντος παχύτητι; άγιοι Άγγελοι, Χριστόν ορώντες εφθέγγοντο Πάθους τιμίου θεία, φέροντα σύμβολα.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν Κόρη τήν σύλληψιν, υμνούμέν σου τήν άρρητον γέννησιν, δι' ής ερρύσθημεν καταφθοράς, καί κακώσεως, καί ζοφεράς τού Άδου, Αγνή καθείρξεως.

Καταβασία

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
Ίν', ως προφήτην θηρός εκ θαλαππίου
Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανίοις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ο Οίκος

Τά τής γής επί τής γής καταλιπόντες, τά τής τέφρας τώ χοϊ παραχωρούντες, δεύτε ανανήψωμεν, καί εις ύψος επάρωμεν, όμματα καί νοήματα, πετάσωμεν τάς όψεις ομού καί τάς αισθήσεις, επί τάς ουρανίους πύλας οι θνητοί, νομίσωμεν είναι τού Ελαιώνος εις όρος, καί ατενίζειν τώ λυτρουμένω επί νεφέλης εποχουμένω, εκείθεν γάρ ο Κύριος εις ουρανούς ανέδραμεν, εκεί καί ο φιλόδωρος τάς δωρεάς διένειμε τοίς, Αποστόλοις αυτού, καλέσας ως Πατήρ, καί στηρίξας αυτούς, οδηγήσας ως Υιούς, καί λέξας προς αυτούς, ου χωρίζομαι υμών, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Ωδήζ' Ο ειρμός

Ο εν καμίνω πυρός, τούς υμνολόγους σώσας Παίδας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο εν νεφέλη φωτός, αναληφθείς καί σώσας κόσμον, ευλογητός ο Θεός, ο τών πατέρων ημών.

Επί τών ώμων Χριστέ, τήν πλανηθείσαν άρας φύσιν, αναληφθείς, τώ Θεώ καί Πατρί προσήγαγες.

Ο ανελθών εν σαρκί, προς τόν ασώματον Πατέρα, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τὴ ἀμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σῶ ἰδίῳ Πατρὶ
Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεός,
ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Φωτεινὴ σε, φῶς υπάρχοντα υπέλαβε, νεφέλη Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς
ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβανόμενον, καὶ ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν σὺν
Ἀποστόλοις λέγοντες, ὁ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Χείρας ἀπαντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τὴ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ
αλαλάξωμεν, Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθισεν, ἐκ
δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλαι Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραζε, Προσκυνησάτωσαν
ἀνερχομένῳ Χριστῷ ουράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντός Βασιλεῖ, Ὡ
κραυγάζομεν, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεός εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ὡ θαυμάτων παραδόξων! πῶς ἐχώρησας Θεὸν ἀχώρητον,
θεοχαρίτῳ, τὸν σάρκα πτωχεύσαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς
ουράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους;

Καταβασία

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχον βρέτας,
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν, Τριάς μόνη,
Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ' Ὁ εἰρμός

Τόν ἐκ Πατρὸς πρό αἰώνων, γεννηθέντα Υἱόν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ'
ἐσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, Ἱερεῖς
ὕμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, ἀναστάντα ζωοδότην Χριστόν, εἰς οὐρανοῦς
μετὰ δόξης καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, Ἱερεῖς ὕμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τόν ἐκ δουλείας τὴν κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ

παραστήσαντα ταύτην, ελευθέραν τώ ιδίω Πατρί, σε Σωτήρ
υμνούμεν, καί σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν τή αυτού καταβάσει, καθελόντα τόν αντίπαλον, καί τή αυτού
αναβάσει, ανυψώσαντα τόν άνθρωπον, ιερείς υμνείτε, λαός
υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ υπερτέρα, ανεδείχθης Θεοτόκε αγνή, εν τή γαστρί σου
τόν τούτοις, εποχούμενον βαστάσασα, όν σύν ασωματίοις, βροτοί
δοξολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Παίδας ευαγείς

Ώφθησαν οι νόες Αποστόλοις, εν τή, Αναλήψει καί εφθέγγοντο, Τί
ενατενίζοντες, ίστασθε θαμβούμενοι; ούτος ο ανερχόμενος εις τά
ουράνια, ελεύσεται καί πάλιν τού κρίναι, τούς εν γή ανθρώπους,
κριτής υπάρχων μόνος.

Δώμεν τώ Θεώ μεγαλωσύνην, αινέσεως συμφωνία αλαλάξωμεν,
άσωμεν, χορεύσωμεν, χείράς τε κροτήσωμεν, Ανέβη ο Θεός ημών,
εις ουρανούς από γής, Αγγέλων, Αρχαγγέλων υμνούντων, τούτον ως
Δεσπότην, καί ποιητήν τών όλων.

Ήρθη υπεράνω τών Αγγέλων, η φύσις ημών, η πάλαι έκπτωτος, καί
θρόνω ενίδρυται, θείω υπέρ έννοϊαν, Δεύτε πανηγυρίσωμεν, καί
ανακράξωμεν, Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις
πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιδού ο Υιός σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρώ αυτού τόν θανατον,
ανέστη τριήμερος, καί τοίς Μαθηταίς αυτού, εμφανισθείς ανέδραμε,
πρός τά ουράνια, μεθ' ού σε προσκυνούντες υμνούμεν, καί
δοξολογούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο ειρμός

Σέ τήν υπέρ νούν καί λόγον Μητέρα Θεού, τήν εν χρόνω τόν άχρονον

αφράστως κυήσασαν, οι πιστοί ομοφρόνως μεγαλύνομεν.

Σέ τόν λυτρωτήν τού κόσμου, Χριστόν τόν Θεόν, οι Απόστολοι βλέποντες, ενθέως υψούμενον, μετά δέους σκιρτώντες εμεγάλυνον.

Σού τήν θεωθείσαν σάρκα ορώντες Χριστέ, εν τώ ύψει οι Άγγελοι, αλλήλοις διένευον, Άληθώς ούτος εστίν ο Θεός ημών.

Σέ τών ασωμάτων τάξεις Χριστέ ο Θεός, εν νεφέλαις αιρόμενον ιδούσαι εκραύγαζον, Τώ τής δόξης Βασιλεί πύλας άρατε.

Σέ τόν καταβάντα έως εσχάτου τής γής, καί τόν άνθρωπον σώσαντα, καί τή αναβάσει σου ανυψώσαντα, τούτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε Θεοτόκε Μήτηρ Χριστού τού Θεού, όν εκύησας, σήμερον, εκ γής ανιπτάμενον, σύν Άγγέλοις ορώσα εμεγάλυνες.

Άλλος Άπας γηγενής Μεγαλυνάριον

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ω τών δωρεών, τών υπέρ κατάληψιν! ώ μυστηρίου φρικτού! πάντων ο δεσπότης γάρ, εκ γής απαίρων προς τά ουράνια, τοίς Μαθηταίς απέστειλε, Πνεύμα τό άγιον, τό φωτίσαν τούτων τήν διάνοιαν, καί πυρίνους τελέσαν εν χάριτι.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Στίφει Μαθητών, ο Κύριος έφησεν, Υμείς καθίσατε, εις Ιεροσόλυμα, καγώ εκπέμψω υμίν Παράκλητον, άλλον, Πατρί τόν σύνθρονον, καμοί ομότιμον, όν οράτε, αναλαμβάνόμενον, καί νεφέλη φωτός εποχούμενον.

Άγγελοι, τήν άνοδον τού Δεσπότου, ορώντες εξεπλήττοντο, πώς μετά δόξης επήρθη, από τής γής εις τά άνω.

Ήρθη εμφανώς, η μεγαλοπρέπεια, άνωθεν σαρκί πτωχεύσαντος, τών ουρανών, του καί συνεδρία Πατρός τετίμηται, φύσις ημών η έκπτωτος, Πανηγυρίσωμεν, καί συμφώνως πάντες αλαλάξωμεν, καί

κροτήσωμεν χείρας γηθόμενοι.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν πανάμωμε, εκ σου ανέτειλε, καί τήν αμαυρότητα, τής αθείας πάσαν διέλυσε, καί τούς νυκτί καθεύδοντας εφωταγώγησε, διά τούτο πάντες κατά χρέος σε, εις αιώνας αεί μακαρίζομεν.

Καταβασία

Χαίροις Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος, Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα, Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως, ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Αυτόμελον

Ήχος β'

Τών Μαθητών ορώντων σε ανελήφθης, Χριστέ πρός τόν Πατέρα συνεδριάζων, Άγγελοι προτρέχοντες εκραύγαζον Άρατε πύλας άρατε, ό Βασιλεύς γάρ ανήλθε, πρός τήν αρχίφωτον δόξαν. (Εκ γ')

Εις τούς Αίνους

Στιχηρά Προσόμοια γ'

Ήχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγγελικώς οι εν κόσμω, πανηγυρίσωμεν, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, κραυγάζοντες τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναίδιος Λόγος, Άγιος ει, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον. (Δίς)

Οι αρχηγοί τών Αγγέλων, κατανοούντες Σωτήρ, τό τής ανόδου ξένον, διηπόρουν αλλήλοις, Τίς η θεά αύτη; άνθρωπος μέν, τή μορφή ο ορώμενος, ως δέ Θεός, υπεράνω τών ουρανών, μετά σώματος ανέρχεται.

Οι Γαλιλαίοι ορώντες, αναληφθέντα σε, από τού Ελαιώνος, μετά σώματος Λόγε, ήκουον Αγγέλων, βοώντων αυτοίς, Τί εστήκατε βλέποντες; ούτος ελεύσεται πάλιν μετά σαρκός, καθ' όν τρόπον εθεάσασθε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Ετέχθης, ως αυτός ηθέλησας, εφάνης, ως αυτός ηβουλήθης, έπαθες σαρκί, ο Θεός ημών, εκ νεκρών ανέστης, πατήσας τόν θάνατον, ανελήφθης έν δόξη, ο τά σύμπαντα πληρών, καί απέστειλας ημίν Πνεύμα θείον, τού ανυμνείν καί δοξάζειν σου τήν θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α' Ἦχος β'

Στίχ. α' Πάντα τά ἔθνη κροτήσατε χείρας.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. β' Ὅτι Κύριος ὑψιστος, φοβερός, βασιλεύς μέγας ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. γ' Ὑπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔθνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ὁ αὐτός

Στίχ. α' Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετός σφόδρα.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. β' Ὁ Θεός ἐν ταῖς βάρεσιν αὐτῆς γινώσκειται.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Ὅτι Ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς συνήχθησαν.
Σώσον ἡμᾶς, Ὑιέ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ...

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ...

Αντίφωνον Γ' Ἦχος δ'

Στίχ. α' Ακούσατε ταῦτα πάντα τά ἔθνη.
Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. β' Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Στίχ. γ' Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς μου, ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ πρόβλημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ...

Εἰσοδικόν

Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, Σώσον ἡμᾶς,

Υιέ Θεού, ο εν δόξη...

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Ανελήφθης εν δόξη, Χριστέ ο Θεός ημών, χαροποιήσας τούς Μαθητάς, τή επαγγελία τού αγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αυτών διά τής ευλογίας, ότι σύ ει ο Υιός τού Θεού, ο λυτρωτής τού κόσμου.

Κοντάκιον Αυτόμελον

Ἦχος πλ. β'

Τήν υπέρ ημών πληρώσας οικονομίαν, καί τά επί γής ενώσας τοίς ουρανόις, ανελήφθης εν δόξη, Χριστε ο Θεός ημών, ουδαμόθεν χωριζόμενος, αλλά μένων αδιάστατος, καί βοών τοίς αγαπώσί σε, Εγώ ειμι μεθ' υμών, καί ουδείς καθ' υμών.

Κοινωνικόν

Ανέβη ο Θεός εν αλαλαγμῷ, Κύριος εν φωνή σάλπιγγος, Αλληλούϊα.

[ρ77top](#)

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΗΣ Ζ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΗΤΟΙ

ΤΩ ΠΡΟ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Στιχηρά Μαρτυρικά τής Οκτωήχου γ'

Ἦχος πλ. β'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Οι μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλές βασάνους υπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καί ευχαίς αυτών, πάντας ημάς διαφύλαξον.

Οι αθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, επί γής αθλήσαντες, πολλές βασάνους υπέμειναν, καί τέλειον απέλαβον τόν στέφανον εν ουρανοίς, ίνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί τών Κεκοιμημένων γ'

Ἦχος πλ. δ' Ο εν Εδέμ Παράδεισος

Τών απ' αιώνος σήμερον νεκρών, απάντων κατ' όνομα, μετά πίστεως ζησάντων ευσεβώς, μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα καί Κύριον, ανυμνήσωμεν, αιτούντες εκτενώς, τούτους εν ώρα τής κρίσεως, απολογίαν αγαθήν, δούναι αυτώ τώ Θεώ ημών, τώ πάσαν κρίνοντι τήν γήν, τής δεξιás αυτού παραστάσεως τυχόντας εν χαρά,

εν μερίδι Δικαίων, καί εν Αγίων κλήρω φωτεινώ, καί αξίους γενέσθαι, τής ουρανού βασιλείας αυτού.

Ο τώ οικείω αίματι Σωτήρ, βροτούς εκπριάμενος, καί θανάτω σου θανάτου τού πικρού, εκλυτρωσάμενος ημάς, καί ζωήν τήν αιώνιον, παρασχών τή Αναστάσει σου ημίν, πάντας ανάπαυσον Κύριε, τούς κοιμηθέντας ευσεβώς, ή εν ερήμοις, ή πόλεσιν, ή εν θαλάσση, ή εν γή, ή εν παντί τόπω, βασιλείς τε, ιερείς, αρχιερείς, μοναστάς καί μιγάδας, εν ηλικία πάση παγγενεί, καί αξίωσον τούτους τής ουρανού βασιλείας σου.

Τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Χριστέ, ουκέτι ο θάνατος, κυριεύει τών θανόντων ευσεβώς, διό αιτούμεν εκτενώς, τούς σούς δούλους ανάπαυσον, εν αυλαίς σου, καί εν κόλποις, Αβραάμ, τούς εξ Αδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρώς, πατέρας καί αδελφούς ημών, φίλους ομού καί συγγενείς, άπαντα άνθρωπον, τά τού βίου λειτουργήσαντα πιστώς, καί πρός σέ μεταστάντα πολυειδώς καί πολυτροπως ο Θεός, καί αξίωσον τυχείν, τής ουρανού βασιλείας σου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην, τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, Ω τού θαύματος! τί τό περί ημάς τούτο γέγονε μυστήριον, πώς παρεδόθημεν τή φθορά; πώς συνεζεύχθημεν τώ θανάτω; όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται, τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον,, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμπας Υίός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Αντί δέ τού Προκειμένου

ψάλλομεν εις Ήχον πλ. δ' τό,

Αλληλούϊα,, Αλληλούϊα, Αλληλούϊα

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε.

Αλληλούϊα, γ'

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Αλληλούϊα, γ'

**Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ἦχος πλ. β'
Μαρτυρικόν**

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοίς Μάρτυσι γέγονεν όπλον αήττητον, έβλεπον γάρ τόν προκείμενον θάνατον, καί προβέποντες τήν μέλλουσαν ζωήν, τή ελπίδι τή εις σέ ενεδυναμούντο, αυτών ταίς παρακλήσεσιν ελέησον ημάς.

Νεκρώσιμον

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.

Ετίμησας εικόνη σου, τό τών χειρών σου Σώτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας εν υλική μορφή, τής νοεράς ουσίας τό ομοίωμα, ής καί κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τών επί γής κατάρχειν με τώ αυτεξουσίω, Λόγε, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, έν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου Κύριε.

Ίνα μοι τό αξίωμα τής τών λοιπών ζωής διακρίνηται, κήπον εν τή Εδέμ, παντοίοις ωραϊσμένον φυτοίς εφύτευσας, λύπης καί μερίμνης ελεύθερον, μέτοχον θείας ζωής, ισάγγελον επί γής μικτόν με τάξας, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Αρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστοουργόν σου γέγονε πρόσταγμα, βουληθείς γάρ εξ αοράτου τε, καί ορατής με ζώνον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σώμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τή θεία σου καί ζωοποιώ εμπνεύσει, διό Σώτερ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τής Τεκούσης σε, Χριστε καί τών Μαρτύρων σου, Αποστόλων, Προφη πάντων, Ιεραρχών, Οσίων καί Δικαίων, και των τών Αγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ανάπαυσον.

Απολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον

πάσιν απονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοί γάρ τήν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καί πλάστη καί Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα ἔχομεν, καί πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΔΟΣ

Νεκρώσιμον Κανόνα, οὐ ἡ ακροστιχίς

Ἐκτον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθούσιν μέλος

Ποίημα Θεοφάνους

Ὡδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Ἐν ουρανίοις θαλάμοις δι' ἠνεκῶς, οἱ γενναῖοι, οὐς ἐκ Μάρτυρες, δυσωπούσί σε Χριστε, γῆς μετέστησας πιστούς, αἰωνίων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶν μικτόν, μέσον με τόν ἄνθρωπον, ταπει νόθητος ομοῦ καί μεγέθους ἐπλασας, διό, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σωτήρ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καί γεωργόν, κατ' ἀρχάς με ἔταξας, παραβάντα δέ τήν σῆν, ἐντολήν ἐξώρισας, διό τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ πλευράς διαπλάσας Εὐάν τό πρῖν, τήν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀχράντου σου γαστρός σάρκα περιβάλλεται, δι' ἧς, τοῦ θανάτου τήν ἰσχύν Ἀγνή διέλυσεν.

Ὡδή γ' Οὐκ ἔστιν ἅγιος

Νομίμως ἠθλησαν οἱ σοί, Μάρτυρες Ζωοδότα, καί στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρά σοῦ, τοῖς μεταστάσι πιστοῖς, αἰωνίαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καί σημείοις, ἐμέ τόν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτόν κενώσας ὡς συμπαθῆς καί ζητήσας εὐρες καί διέσωσας.

Ρεόντων άστατον φθοράν, τούς πρόσ σέ διαβάντας, εν σκηναίς αιωνίοις, κατοικείν χαρμονικώς, αξίωσον αγαθέ, δικαιώσας πίστει τε καί χάριτι.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ, πάναγνε Θεομήτορ, μόνη γάρ εξ αιώνος, τόν Θεόν τόν αληθή, συνέλαβες εν γαστρί, τού θανάτου λύσαντα τήν δύναμιν.

Ο ειρμός

Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρασ, τών πιστών σου αγαθέ καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Καθίσματα Έχος πλ. β'

Αληθώς ματαιότης τά σύμπαντα, ο δέ βίος σκιά καί ενύπνιον, καί γάρ μάτιν ταραττεται πάσ γηγενής, ως είπεν η Γραφή, ότε τόν κόσμον κερδήσωμεν, τότε τώ τάφω οικήσωμεν, όπου ομού βασιλείς καί πτωχοί, διό Χριστέ ο Θεός, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, ως φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παναγία Θεοτόκε, τόν χρόνον τής ζωής μου μή εγκαταλίπης με, ανθρωπίνη προστασία μή καταπιστεύσης με, αλλ' αυτή αντιλαβού, καί ελέησόν με.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώρισμα, καί τής περι τά δώρα πολυτελούς, Δέσποτα χρηστότητος, τάς τών Μαρτύρων χορείας, τοίς Αγγέλοις συνηρίθμησας.

Αφράστου δόξης σου, τυχείν αξίωσον, τούς πρόσ σέ μεταστάντας, ένθα Χριστέ, τών ευφραινομένων εστί η κατοικία, καί φωνή, καθαράς αγαλλιάσεως.

Υμνούντας πρόσδεξαι, τό θεϊον κράτος σου, ούς εκ γής προσελάβου, τέκνα φωτός, τούτους εργαζόμενος, τής αμαρτίας τήν αχλύν, εκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον

Δοχείον άχραντον, ναόν πανάμωμον, κιβωτόν παναγίαν, παρθενικόν, τόπον αγιάσματος, σέ καλλονήν τού Ιακώβ, ο Δεσπότης εξελέξατο.

Ωδή ε' Τῷ θεῷ φέγγει σου

Ὡς ολοκάρπωσις ἱερά, καί ὡς ἀπαρχή τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανοῦ διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς προκοιμηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παο, ἔχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ μόνος φύσει ζωοποιός, τό τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς καὶ ὕμνησις ὁ ἐκ σοῦ, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο τοῖς ἀπολλυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ Ἄδου πυλῶν, ρυόμενος τοὺς πίστει σε μακαρίζοντας.

Ωδή ς' Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν Μαρτύρων τοὺς χορούς, πρὸς σεαυτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τό πάθος σου Ἀγαθέ, διό σου δεόμεθα, τοὺς πρὸς σε μεταστάντας διανάπασσον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ἔλθῃς φοβερός, κρίναι τὸν κόσμον ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον λυτρωτά, φαιδρῶς ὑπαντήσαι σοι, οὐς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς δούλους σου.

Πηγὴ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρείᾳ θεϊκῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ ἐξάγων, τοὺς δούλους σου τοὺς πρὸς σέ πιστῶς ἐκδημήσαντας, ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνωσον.

Θεοτοκίον

Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παραβάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολήν τὴν ἐνθεον, διὰ σοῦ δε Παρθένε πρὸς οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν φθοράν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.

Ὁ εἰρμός

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορών, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν βού σοι, Ἀνάγαγε, ἐκ φθοράς τὴν ζωὴν μου Πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπασσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου,

ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος ο ποιήσας καί πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γής διεπλάσθημεν, καί εις γήν τήν αυτήν πορευσόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με καί ειπών μοι, Ότι γή εί, καί εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ηδύν, τό, Αλληλουΐα.

Ωδή ζ' Δροσοβόλον μεν τήν κάμινον

Λυτρωθέντες τώ σώ αίματι οι Μάρτυρες, τής πρώτης παραβάσεως, ραντισθέντες δέ τώ ιδίω αίματι, τήν σήν σαφώς εικονίζουσι σφαγήν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θρασυνόμενον τόν θάνατον ενέκρωσας, Λόγε ζωαρχικώτατε, τούς εν πίστει δέ κοιμηθέντας, πρόσδεξαι τανύν, υμνούντας καί λέγοντας Χριστέ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο ψυχώσας με τόν άνθρωπον φυσήματι, θείω θεαρχικώτατε, τούς μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα τής σής, αξίωσον ψάλλειν σοι Σωτήρ, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Υπερτέρα πάσης κτίσεως πανάμωμε, γέγονας, συλλαβούσα Θεόν, τόν συντρίψαντα τού θανάτου πύλας, καί μοχλούς συνθλάσαντα, όθεν σε Αγνή, υμνολογούμεν οι πιστοί, ως Θεομήτορα.

Ωδή η' Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Σταθερώς τούς αγώνας επιδειξάμενοι τώ τής νίκης στεφάνω κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χριστού αθλοφόροι, κραυγάζοντες, Σε υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Ιερώς τούς τόν βίον απολιπόντας πιστούς, καί πρός σέ τόν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δέξαι προσηνώς, αναπαύων ως εύσπλαγχνος, σέ υπερυψούντας, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Νύν εν γή τών πραέων πάντας αυλίζεσθαι, τούς προκεκοιμημένους Σώτερ, ευδόκησον, πίστει τή εις σε δικαιώσας καί χάριτι, σέ υπερυψούντας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Μακαρίζομεν πάντες σε παμμακάριστε, τήν τόν Λόγον τόν όντως όντα μακάριον, σάρκα δι' ημάς γεγονότα γεννήσασαν, όν

υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο ειρμός

Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς, Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι, σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Θεόν ανθρώποις ιδείν

Ελπίς Μαρτύρων χορούς ενεύρωσε καί πρόσ τήν σήν αγάπην διαπύρωσ επτέρωσε, τών μελλόντων τούτοις προτυπώσασα, τήν μή σαλευομένην όντως ανάπαυσιν, ής τούς μεταστάντας αγαθέ τυχείν αξίωσον.

Λαμπράς καί θείας τυχείν ελλάμπεωσ, τής σής Χριστέ τούς πίστει μεταστάντας ευδόκησον, τήν εν κόλποις Αβραάμ ανάπαυσιν, μόνος ως ελεήμων, τούτοις δωρούμενος, καί τής αιωνίου αξιών μακαριότητος.

Ο ών τή φύσει χρηστός καί εύσπλαγχνος, καί θελητής ελέους ευσπλαγχνίας η άβυσσος, ούς εκ τόπου τούτου τής κακώσεωσ, καί σκιάς τού θανάτου Σώτερ μετέστησας, ένθα καταλάμπει σου τό φώς, τούτους κατάταξον.

Θεοτοκίον

Σκηνήν αγίαν Αγνή γινώσκομεν, καί κιβωτόν καί πλάκα σε τού νόμου τής χάριτος, διά σου γάρ άφεις δεδώρηται, τοίς δεδικαιωμένοις διά τού αίματος, τού σωματωθέντος εκ τής σής γαστρός πανάμωμε.

Ο ειρμός

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σου δε Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τόν Εξάψαλμον, ψάλλομεν εις Ήχον πλ. δ' τό, Αλληλούϊα εκ γ'

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεαν.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον

πάσιν απονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σε καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβιν εὐπρόσδεκτον, πρὸς, ὃν ἔτεκες Θεόν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Εἰς τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ἦχος πλ. β' Ἀγγελικαὶ δυνάμεις

Ἀθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοῖς Μάρτυρας, καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοὶ καθείλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ κομισάμενοι, παρανόμων, ἐδέκατῆργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν ξαντῶν στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ, ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ κτίσις, καὶ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρα τῶν ζώντων, οὐς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατάταξον, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός, καὶ ἐμπλησον τοῦ ἀνεσπέρου σου φωτός, καὶ τῆς ἐπουρανοῦ σου χαρὰς ἀξίωσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τό πάθος ἐκουσία βουλή, λάμπας ἐν τῷ Σταυρῷ ἀναζητήσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις, Συγχάρητέ μοι, ὅτι ευρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ, ὁ πάντα σαφῶς οἰκονομήσας Θεός, δόξα σοι.

ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ἦχος πλ. α'

Ευλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Τῶν Ἁγίων ὁ χορός, εὔρε πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, εὔρω καγώ, τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μετανοίας. τό ἀπολωλὸς πρόβατον ἐγώ εἰμι. ἀνακάλεσαί με, Σωτήρ, καὶ σώσον με.

Ευλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ὁ πάλαι μὲν, ἐκ μή ὄντων πλάσας με, καὶ εἰκόνι σου θεία τιμήσας, παραβάσει ἐντολῆς δε πάλιν με ἐπιστρέψας εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθην, εἰς τό καθ' ὁμοίωσιν ἐπανάγαγε, τό ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσασθαι.

Ευλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Εἰκὼν εἰμι, τῆς ἀρρήτου δόξης σου, εἰ καὶ στίγματα φέρω πταισμάτων, οἰκτείρησον τό σὸν πλάσμα, Δέσποτα, καὶ καθάρισον σὴ εὐσπαγχνία, καὶ τὴν ποθεινὴν πατρίδα παράσχου μοι. Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με.

Ευλογητός εἶ, Κύριε, δίδαξόν με τά δικαιώματά σου.

Ἀνάπαυσον, ὁ Θεὸς τοὺς δούλους σου, καὶ κατάταξον αὐτοὺς ἐν Παραδείσῳ, ὅπου χοροὶ τῶν Ἁγίων, Κύριε, καὶ οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς φωστήρες, τοὺς κεκοιμημένους δούλους σου ἀνάπαυσον, παρορῶν αὐτῶν πάντα τά ἐγκλήματα.

Δόξα... Τριαδικόν

Τό τριλαμπές τῆς μίας θεότητος, εὐσεβῶς ὑμνήσωμεν βοῶντες Ἅγιος εἶ, ὁ Πατήρ ὁ ἀναρχος, ὁ συνάναρχος Υἱὸς καὶ θεῖον Πνεῦμα. φώτισον ἡμᾶς πίστει σοι λατρεύοντας, καὶ τοῦ αἰωνίου πυρός ἐξάρπασον.

Καὶ νύν...

Χαίρε σεμνή, ἡ Θεὸν σαρκί τεκούσα, εἰς πάντων σωτηρίαν, δι' ἧς γένος τῶν ἀνθρώπων εὔρατο τὴν σωτηρίαν, διὰ σοῦ εὔροισεν Παράδεισον, Θεοτόκε, ἀγνή ευλογημένη.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός. (3)

Καθίσματα Ἦχος πλ. α'

Ἀνάπαυσον Σωτήρ ἡμῶν, μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου, καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τά πλημμελήματα αὐτῶν, τά ἐκούσια καὶ τά ἀκούσια, καὶ πάντα τά ἐν ἀγνοία καὶ γνῶσει, φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, Υἱὸς φωτὸς δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ψυχαίς απάσαις αίνον εξ Αρσενίου

Ωδή α' Ἦχος πλ. β'

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ ποιητής, καὶ κριτής καὶ Κύριος, οὐπερ πάντων τῶν ἐν γῆ, ἐν χειρὶ τὰ πέρατα, αὐτός, οὐς μετέστησας πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Ἵπὲρ παντός κοιμηθέντων γένους βροτῶν, ἠλικίας Δέσποτα, ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους, ἀπαντες θερμῶς, δυσωπούμεν, ὅπως σώσης οὐς μετέστησας.

Χειρὶ ἀχράντῳ σου Λόγε ὁ ἀπὸ γῆς, πλαστουργήσας μόνος με, καὶ ψυχῶσας ὡς Θεός, ζωηρὰ ἐμπνεύσει σου, αὐτός, οὐς ἐντεύθεν προσελάβου σῶσον εὐσπλαγχνε.

Θεοτοκίον

Ἀγνή Παρθένε τοῦ κόσμου καταφυγή, καὶ στερρὰ υπέρμαχε, ἱκεσίαις σου θερμαίς, ὑπερ πάντων πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων ἐν ἀνάγκαις τείχος ἀρρηκτον.

Καταβασία

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ, ἐν ἀβύσσῳ ἵχνεσι, τὸν διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ὠδήν, ἐβόα, ἄσωμεν.

Ωδή γ' Οὐκ ἔστιν Ἅγιος

Ἰσχυῖ δόξης θεϊκῆς, ὁ τῆς γῆς ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλαις ἀνάγων, τῶν πιστῶν πρὸς σέ ψυχάς, οὐς ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, βασιλεῖς καὶ δυνάστας, καὶ κριτὰς σὺν τοπάρχαις, ὅθεν πάντων ὡς Θεός, αὐτός ἐν κρίσει τῆ σῆ, ρύσαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Ἀπάσης γῆς ὁ ποιητής, σὺν πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέοις ἐφήβοις, οὐς προσελάβου Χριστέ, τῆς αἰωνίου χαρὰς, καὶ τρυφῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέσποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώση τοὺς πόθῳ, σοὶ προστρέχοντας αἰεὶ, ἀλλ' ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ρύσαι ζάλης τοὺς τιμώντάς σε.

Καταβασία

Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τό κέρας, τῶν

πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας αυτούς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου.

Καθίσματα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο τά πάντα ποιήσας νεύματι σῶ, τούς εν πίστει θανέντας Χριστιανούς, πατέρας προπάτορας, πάππους δέ καί προπάππους τε, αδελφούς καί φίλους, πλουσίους καί πένητας, βασιλείς καί άρχοντας, ομού καί μονάζοντας, όπου τών Δικαίων καί Αγίων σου πλήθη, απάντων η οίκησις, δυσωπούμεν ανάπαυσον, ως Θεός ευδιάλλακτος, Δέσποτα Χριστέ Βασιλεύ, τών πταισμάτων άφεοιν παρέχων αυτοίς, ών εξήμαρτον πάντες οι δούλοί σου.

Θεοτοκίον

Χαριστήριον αίνον χρεωστικώς, ως η Χήρα εκείνη δύο λεπτά, προσφέρω σοι Δέσποινα, υπέρ πασών τών χαρίτων σου, σύ γάρ ώφθης σκέπη, ομού καί βοήθεια, πειρασμών καί θλίψεων, αεί με εξαίρουσα, όθεν ως εκ μέσης, φλογιζούσης καμίνου, ρυσθείς τών θλιβόντων με, εκ καρδίας κραυγάζω σοι, Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεοιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Ωδή δ' Χριστός μου δύναμις

Ποιμαίνων Δέσποτα, εν τόπω χλόης Σωτήρ, καί μετάγων εφ' ύδωρ πάντας πιστούς, τό τής αναπαύσεως, μή αποπέμψης τής εκεί, ευφροσύνης τούς οικέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αυτός κατάταξον, μοναστών σου χορείας ιεραρχών, λειτουργών απάντων σου, σοί γάρ ανέθεντο ψυχάς, σύν τοίς σώμασι φιλάνθρωπε.

Σύ μόνος έγνωκας, ως πάντων Κύριος, τας θανάτου εφόδους, μέτρα ζωής καί τό πέρας πάντων βροτών, διό οικτείρησον καί νύν, τούς σούς δούλους υπεράγαθε.

Θεοτοκίον

Αγίων Άγιον, Θεόν κηήσασα, Παναγία Παρθένε θείαις λιταίς, τούτον νύν δυσώπησον, σκηναίς Αγίων εν τρυφή, κατατάξαι ούς μετέστησεν.

Καταβασία

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα.

Ωδή ε' Τώ θείω φέγγει σου

Ἰδοῦ Μαρτύρων θείοι χοροί, τάξεις Αποστόλων Προφητῶν, καί τῶν Δικαίων συστήματα, Σώτερ σέ υμνοῦντες καθικετεύουσι, τοῦ σώσαι οὓς περ κόσμου, πάντας προσείληφας.

Στερράς σου σάλπιγγος τή φωνή, ὅταν εξανοίγωνται τάφοι νεκρῶν, καί γή τρέμει φρίπτουσα, τότε σύν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου Χριστέ, κατάταξον σούς δούλους, οὓς περ μετέστησας.

Ἀνδρῶν τά στίφη σύν γυναιξί, παίδων γηραιῶν ομοῦ, πενήτων δούλων πλουσίων τε, τῶν πιστῶς ἐντεύθεν μετατεθέντων πρός σέ, ἀνάπαυσον, καί σώσον ὡς εὐδιάλλακτος.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες ἄχραντε βοηθόν, ζῶντες καί θανόντες εὐσεβῶς, φυλαί καί γλώσσαι κεκτήμεθα, ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως αἰτούμεθα πρεσβείαις σου ταῖς πρός Κύριον.

Καταβασία

Τώ θείω φέγγει σου ἀγαθέ, τάς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθῳ καταύγασον, δέομαι, σε εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τόν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Ωδή ς' Τοῦ βίου τήν θάλασσαν

Ἰλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, Καί δείξόν σου τό ἔλεος, δείξον σπλάγχνα, καί σώσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἅπαντας, οὓς πρός σε μετηγάγου ὡς φιλόανθρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καί ἐν ρεῖθροις ποταμῶν, καί τοῦς ἐξαίφνης θνήξαντας, τοῦς ἐν νάπαις, καί ὄρεσι, καί ὀπταῖς, τόν βίον τελέσαντας, μή παρίδης, ὡς ὁ μόνος εὐδιάλλακτος.

Ὁ βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θαλάσῃ, καί ἐν γῇ, τοῦς ἐν ἀδήλῳ θνήξαντας, τοῦς πολέμοις καί μάχαις καί ἐν πληγαῖς, δεινῶς τελευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σώτερ, ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον

Ἡ πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκούσα τοῖς βροτοῖς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τόν ἄστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδίᾳ μου.

Καταβασία

Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, ὑψομένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ

κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου, πολυέλεε.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Τούς μεταστάντας αφ' ημών εκ τών προσκαίρων, εν ταίς σκηναίς τών εκλεκτών κατασκήνωσον, καί μετά Δικαίων ανάπαυσον, Σώτερ αθάνατε, ει γάρ ως άνθρωποι ήμαρτον επί γής, αλλά σύ ως αναμάρτητος Κύριος, άφες αυτοίς τά εκούσια ππαίσματα, καί τά ακούσια, μεσιτευούσης τής τεκούσης σε Θεοτόκου, ίνα συμφώνως βοήσωμεν υπέρ αυτών, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Αυτός μόνος υπάρχεις αθάνατος, ο ποιήσας καί πλάσας τόν άνθρωπον, οι βροτοί ούν εκ γής διεπλάσθημεν, και εις γήν τήν αυτήν πορευόμεθα, καθώς εκέλευσας ο πλάσας με καί ειπών μοι, Ὅτι γή εί, καί εις γήν απελεύση, όπου πάντες βροτοί πορευσόμεθα, επιτάφιον θρήνον ποιούντες ωδήν τό, Αλληλούϊα.

Ωδή ζ' Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Σύν Αγγέλοις επί θρόνου Σώτερ δόξης σου όταν ελεύση κρίναι τήν γήν, ψυχάς δούλων σου, τής σής πλήσον θείας χαρμονής, τού ψάλλειν απαύστως καί βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Εν σπαράγμασι θηρών Χριστέ τούς θνήξαντας, καί ούς ιχθύς εμέλισεν ούς κατέχωσε συσσεισμός, καί βόθρος καί κρημνός, τούς πάντας ελέησον Σωτήρ, καί τής εκείθεν απειλής, ρύσαι ως εύσπλαγχνος.

Ξίφη, μάχαιρα, καί πύρ, δεινών επίτασις, καί λίθων η κατάλυσις, ούς ηγάλωσε σύν λησταίς, λιμός τε καί λοιμός, τή σή μετουσία καί χαρά, σώσον υμνείν σε ευσεβώς, τόν τών Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον

Μόνη πέφυκας αγνή τού κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτούς πρός Θεόν, τούς τόν βίον ούν, τή πρός σέ ελπίδι καί στοργή, τελέσαντας, Μήτηρ τού Θεού, πάσης ανάγκης καί φθο ράς σώζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία

Δροσοβόλον μεν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η' Εκστηθι φρίπτων ουρανέ

Άπαντας Δέσποτα βροτούς, παντοίου τάγματος, ούς μετέστησας
Σωτήρ, πιστούς σου βασιλείς καί άρχοντας, εθνάρχας γής καί κριτάς,
λαών τε καί φυλών τούς προστάτας, ελέησον οικτίρμον καί
ανάπαυσον μόνος, όπως σέ υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρύσαι πυρός τού φοβερού, δούλους φιλόανθρωπε, Εκκλησίας σου
σεπτής, καί σώσον μοναστών συστήματα, ιερωμένων πληθύν,
χορείας λειτουργών σου ενθέων, καί πάντας τής εκείσε καταξίωσον
δόξης, όπως σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Σώσον ώ Δέσποτα Χριστέ, σώσον ελέησον, καί ανάπαυσον ψυχάς,
λαούς σου τούς πιστώς τελέσαντας, τρόμω παντί τήν ζωήν εν τόπω,
καί εν χώρα παντοία, καί ρύσαι τής γεέννης καί πικρίας βασάνων,
ώπως σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Έλυσας μόνη τήν αράν Παρθένε άχραντε, τήν τής Εύας αληθώς,
ζωήν δε τοίς εν γή επήγασας, διό πρεσβείαις ταίς σαίς, τούς βίου τού
προσκαίρου λυθέντας, ζωής τής αιωνίου,, καταξίωσον πάντας, όπως
σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

Έκστηθι φρίπτων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν τά θεμέλια τής γής, ιδού
γάρ εν νεκροίς λογίζεται, ο εν υψίστοις οικών, καί τάφω σμικρώ
ξενοδοχείται, όν παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε,
εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Απορεί πάσα γλώσσα

Νύν ελεήμον στίφη, δυσωπεί σε Αγγέλων, σύν Χερουβίμ τε, θεία
Σεραφίμ καθικετεύει, Εξουσίαι, θρόνοι καί Αρχαί καί Δυνάμεις τε σύν
Αρχαγγέλοις, καί Κυριότητές σε αιτούσι κραταιέ, όπως ψυχάς απάσας
οικτείρης, άς περ μετέστησας.

Ιδού οι δήμοι, σέ τών Προφητών εξαιτούνται, τών Αποστόλων δέονται
χοροί, σύν, Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σύν Οσίων πλήθεσιν
ευπαρακλήτως, αναβούσι, Σώσον φιλόανθρωπε ψυχάς, πάντων τών
επί γής τεθνεώτων, ευσεβών δούλων σου.

Οίδας τά πάντα βλέπεις, καθοράς καί γινώσκεις, βροτών τά πλήθη,
καί τό τής ζωής εκάστου πέρας, πάσι δίδου τήν τών εγκλημάτων
λύτρωσιν, καί Παραδείσου τής καλλονής αξίωσον πάντας ως Θεός,

μόνε, οὐς εξελέξω οικτίρμον, πιστούς οικέτας σου.

Θεοτοκίον

Υπεραγία Δέσποινα, τού κόσμου Παρθένε, σύ πάντων σκέπη, ζώντων καί θανόντων χρηματίζεις, καί γαλήνη, δόξα καί τρυφή, καί άνεσις τών σέ προστάτιν, καί βοηθόν, καί ρύστην πλουτούντων αγαθή, όθεν αυτούς διάσωσον, πάντας ταίς ικεσίαις σου.

Καταβασία

Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας τόν ένθεον υμών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σε μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον

Ήχος γ' Ο ουρανόν τοίς άστροις

Μνήμην τελούντες πάντων, τών κοιμηθέντων εν Χριστώ, καί τελευταίας ημέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοί, υπέρ ημών τε κακεινων, Χριστόν αεί δυσωπούντες.

Θεοτοκίον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, τών θλιβομένων η χαρά, Χριστιανών η προστάτις, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου, αντιλαβού μου καί ρύσαι, τών αιωνίων βασάνων.

Εις τούς Α ί ν ο υ ς

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Η απεγνωσμένη

Φοβερόν τό τέλος τό τού θανάτου, καί φρικτή η κρίσις η τού Δεσπότου, τό πύρ γάρ τό άσβεστον ηυτρέπισται εκείσε, σκώληξ ακοίμητος κολάζων, καί βρυγμός τών οδόντων, σκότος εξώτερον υπάρχει, καί αιωνία δίκη, διό κράξωμεν πρός τόν Σωτήρα, Οὐς εξελέξω εκ τών προσκαίρων ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Πάντες οι τώ βίω προστετηκότες, δεύτε εν τοίς τάφοις εξεστηκότες, εγκύψατε, ίδετε τού κόσμου τήν απάτην, πού νύν τού σώματος τό κάλλος, καί η δόξα τού πλούτου; πού δε η έπαρσις τού βίου; όντως μάταια πάντα, διό κράξωμεν πρός τόν Σωτήρα, Οὐς εξελέξω εκ τών προσκαίρων ανάπαυσον, διά τό μέγα σου έλεος.

Νύν επί τόν τάφον ο επί θρόνου, νύν ο εν πορφύρα φθοράν υπέδου, ουκ έτι εν θρόνω γάρ, άλλ' εν μνήματι κείται, ίδε, εξέλιπε, τό βασιλειον κράτος, ίδε, ως όναρ, τών ανθρωπων, παροδεύει ο βίος διό

κράζωμεν πρὸς τὸν Σωτήρα, Οὓς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πάντας τοὺς ἐνθένδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοίῳ Σώτερ τρόπῳ, πάσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πάσαν ηλικίαν, ἄνδρας ομοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίτοκα βρέφη, ὡς φιλάνθρωπος, ἐν κόλποις τάξον, τοῦ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις ἀνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'

Ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος, πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν συσσεισμῷ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν υπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός, τότε Δέσποτα, οὓς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν Ἁγίων σου κατάταξον σκηναῖς τὰ τουτων ἐγκλήματα παριδῶν ἀγαθέ.

Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοὺς Προφήτας ἐξαποστείλας ἡμῖν προφητεύσαι σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα, καὶ οἱ μὲν, προεφήτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ, τῷ βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη, Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενώς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρί, Ἀνάπαυσον ὁ Θεός ψυχάς, ἄς προσελάβου, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον τῆς βασιλείας σου, ὁ Σταυρόν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον

Στιχηρὰ Προσόμοια Ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους

Ἦχος πλ. β' Ὅλην ἀποθέμενοι

Ἐχων ἀκατάληπτον, τὴν εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεϊκῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβέβηκας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσιν, σὺ γάρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρω τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου...

Νέκρωσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζωὴν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας, θεϊκῆ Δέσποτα, εὐσπλαγχνία μόνε, πανοικτίρμον ἀναμάρτητε ἐν ἡ δέομεθα, τοὺς κεκοιμημένους κατάταξον, ἐλπίδι ἀναστάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος,

ίνα διά πάντων υμνήταί σου τό άνομα Χριστέ, καί σεσωσμένοι
δοξάζωμεν, τήν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αι ψυχαί αυτών, έν αγαθοίς...

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, καί νεκρών δεσπόζοντα, σέ
Χριστέ γινώσκοντες ικετεύομεν, τούς πιστούς δούλους σου, τούς
πρός σέ τόν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αυτός ανάπαυσον, σύν
τοίς εκλεκτοίς σου φιλάνθρωπε, εν τόπω αναψύξεως, εν ταίς τών
Αγίων λαμπρότησι, θελητής ελέους, υπάρχουν γάρ καί σώζεις ως
Θεός, ούς κατ' εικόνα σου έπλασας, μόνε πολυέλεε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις πάλαι εν Εδέμ,
ότε όφισ ιόν εξηρεύσατο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή
κατεσθίων τόν άνθρωπον, άλλ' ελθών ο Δεσπότης, καθείλε τόν
δράκοντα, καί ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, προς αυτόν ούν
βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί ούς προσελάβου, μετά τών εκλεκτών
σου ανάπαυσον, ως φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Όφθης ενδιαίτημα, θεοπρεπες Παναγία, καί Θεόν εχώρησας, καί
Θεόν εγέννησας απειρόγαμε, καί βροτοίς ορώμενον, εν δυσίν
ουσίαις, εν μιά δέ υποστάσει αγνή, αυτόν δυσώπησον, τόν μονογενή
καί πρωτότοκον, τόν σέ παρθένον άμωμον καί μετά τόν τόκον
φυλάξαντα, ψυχάς αναπαύσαι, τών πίστει κοιμηθέντων εν φωτί, εν
ακηράτω φαιδρότητι, καί μακαριότητι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον
πάσιν απονέμων, μόνε Δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τας ψυχάς τών
δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ ποιητή καί πλάστη
καί Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Σε καί τείχος καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, προς, όν
έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστών η σωτηρία.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Προκείμενον τού Αποστόλου
Ήχος πλ. β'

Αι ψυχαί αυτών εν αγαθοίς αυλισθήσονται.
Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκράζομαι...

Κοινωνικόν

Μακάριοι, οὐς εξελέξω, καί προσελάβου Κύριε, καί τό μνημόσουνον
αυτών εις γενεάν καί γενεάν, Αλληλούϊα.

ρ81 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΕΣΠΕΡΑΣ ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους δ', καί ψάλλομεν
Στιχηρά Ἰδιόμελα γ', πρὸς Ἦχον α', δευτεροῦντες τό πρότον.

Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος επιδημίαν, καί προθεσίαν
επαγγελίας, καί ελπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον ὅσον, Ως
μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε,
δόξα σοι. (Δίς)

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ἵνα
δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα
ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί,
αγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, αλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον
συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τῷ
Πατρί καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ

Ὅτε τό Πνεύμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοίς, Αποστόλοις,
τότε οἱ τῶν Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει, ἤκουον
γάρ αυτών φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθώς τό Πνεύμα
εχορήγει αυτοίς, ἰδιῶται γάρ ὄντες, εσοφίσθησαν, καί τά ἔθνη πρὸς
πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ἐρρητόρευον, διό καί ημεῖς βοώμέν σοι,
ο ἐπί γῆς οφθείς, καί εκ τῆς πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα Ἦχος β'

Εἶδομεν τό φῶς τό ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεύμα ἐπουράνιον, εὔρομεν

Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αὐτὴ γάρ ημᾶς ἔσωσε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σύ εἶ Θεός πρῶτος, σύ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεύμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτὴρα τοῦ κόσμου, καὶ κλῖνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα, καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος ὁ αὐτός

Τριάδα Ὁμοούσιον ὑμολογήσωμεν, Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι, οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Εὐλογητός εἶ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Ἐκ γ'**

Καὶ Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ι', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ', πρὸς Ἦχον α', δευτεροῦντες τὸ α'. Εἶτα ε' πρὸς Ἦχον β', δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσμιον! Διὸ βοῶμέν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός Κύριε,

δόξα σοι. (Δίς)

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σούς Μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν εδίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τής Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τώ Πατρί καί τώ Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ήχος β'

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αύτη γάρ ημάς έσωσε. (Δίς)

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Λέοντος Δεσπότης

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα

εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν. Καί μετά τό Προκείμενον τής ημέρας, τά εφεξής Αναγνώσματα.

**Αριθμών τό Ανάγνωσμα
Κεφ. ΙΑ', 16**

Είπε Κύριος πρός Μωσήν. Συνάγαγέ μοι εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, ούς σύ αυτός οίδας, ότι ούτοί εισι πρεσβύτεροι τού λαού, καί γραμματείς αυτών, καί άξεις αυτούς εις τήν Σκηνήν τού Μαρτυρίου, καί στήσονται εκεί μετά σου. Καί καταβήσομαι, καί λαλήσω εκεί μετά σου, καί αφελώ από τού Πνεύματος τού επί σοί, καί επιθήσω επ' αυτούς, καί συναντιλήψομαι μετά σου τήν Ορμήν τού λαού, καί ουκ οίσεις αυτούς σύ μόνος. Καί συνήγαγε Μωσής εβδομήκοντα άνδρας από τών πρεσβυτέρων τού λαού, καί έστησεν αυτούς κύκλω τής Σκηνης. Καί κατέβη Κύριος εν νεφέλη, καί ελάλησε πρός Μωσήν, καί παρείλετο από τού Πνεύματος τού επ' αυτού, καί επέθηκεν επί τούς εβδομήκοντα άνδρας τούς πρεσβυτέρους. Ως δέ επανεπαύσατο τό Πνεύμα επ' αυτούς, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή, καί ουκέτι προσέθεντο. Καί κατελείφθησαν δύο άνδρες εν τή παρεμβολή, όνομα τώ ενί Ελδάδ καί όνομα τώ δευτέρω Μωδάδ, καί επανεπαύσατο επ' αυτούς τό Πνεύμα, καί ούτοι ήσαν τών καταγεγραμμένων, καί ουκ ήλθον εις τήν Σκηνήν, καί προεφήτευσαν εν τή παρεμβολή. Καί προσδραμών ο νεανίσκος, απήγγειλε τώ Μωσει, καί ειπεν αυτώ, λέγων. Ελδάδ καί Μωδάδ προφητεύουσιν εν τή παρεμβολή Καί αποκριθείς Ιησούς ο τού Ναυή, ο παρεστηκώς Μωσει, ο εκλεκτός αυτού, ειπε. Κύριε Μωσή, κώλυσον αυτούς. Καί ειπεν αυτώ Μωσής. Μή ζηλοίς σύ μοι; καί τίς δώ η πάντα τόν λαόν Κυρίου προφήτας, όταν δώ Κύριος τό Πνεύμα αυτού επ' αυτούς;

**Προφητείας Ιωήλ τό Ανάγνωσμα
Κεφ. Β', 23**

Τάδε λέγει Κύριος. Τά τέκνα Σιών, χαίρετε καί ευφραίνεσθε επί Κυρίω τώ Θεώ υμών, ότι έδωκεν υμίν τά βρώματα εις δικαιοσύνην, καί βρέξει υμίν υετόν πρῶϊμον καί όψιμον, καθώς έμπροσθεν, καί πλησθήσονται αι άλωνες σίτου, καί υπερεκχυθήσονται αι ληνοί οίνου καί ελαίου, καί ανταποδώσω υμίν αντί τών ετών, ών κατέφαγεν η ακρίς, καί ο βρούχος, καί η ερυσίβη, καί η κάμπη, καί η δύναμις μου η

μεγάλη, ἦν εξαπέστειλα εἰς υμᾶς, καί φάγεσθε εσθίοντες, καί ἐμπλησθήσεσθε, καί αινέσετε τό ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ υμῶν, ὅς ἐποίησε μεθ' υμῶν θαυμάσια, καί ου μή κατασχυνθῆ ὁ λαός μου εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσω τοῦ Ἰσραήλ ἐγώ εἰμι, καί ἐγώ Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν, καί οὐκ ἔστιν ἐτι πλὴν ἐμοῦ, καί οὐ μή κατασχυνθῆ ἐτι ὁ λαός μου εἰς τόν αἰῶνα. Καί ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πάσαν σάρκα, καί προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ υμῶν, καί αἱ θυγατέρες υμῶν, καί οἱ πρεσβύτεροι υμῶν, ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, καί οἱ νεανίσκοι υμῶν Ὁράσεις ὄψονται. Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καί ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπό τοῦ Πνεύματός μου, καί προφητεύσουσι, καί δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καί σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καί πῦρ, καί ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καί ἡ σελήνη εἰς αἶμα, πρὶν ελθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην, καί ἐπιφανή, καί ἔσται, πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσῃται τό ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα

Κεφ. ΛΣΤ', 24

Τάδε λέγει Κύριος. Λήψομαι υμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καί ἀθροίσω υμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καί εἰσάξω υμᾶς εἰς τὴν γῆν υμῶν, καί ρανώ εφ' υμᾶς ὕδωρ καθαρόν, καί καθαρισθήσεσθε ἀπό πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν υμῶν, καί ἀπό πάντων τῶν εἰδώλων υμῶν, καί κάθαριώ υμᾶς, καί δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καί πνεῦμα καινόν δώσω ὑμῖν, καί ἀφελώ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκός υμῶν, καί δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην, καί τό πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καί ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαίωμασί μου πορεύησθε, καί τὰ κρίματά μου φυλάξησθε, καί ποιήσητε, καί κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν υμῶν, καί ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καγὼ ἔσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β'

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν Ὀδὸν σωτηρίας, καί ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σὺ εἶ Θεός πρῶτος, σὺ καί μετὰ ταῦτα, καί εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τόν Σωτὴρα τοῦ κόσμου, καί κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν εσπέρα, καί πρωΐ, καί μεσημβρία, καί ἐν παντί καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνυ τής ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ

Ότε τό Πνεύμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοίς, Αποστόλοις, τότε οι τών Εβραίων παίδες θεωρούντες, εξίσταντο θάμβει, ήκουον γάρ αυτών φθεγγομένων, ετέραις ξέναις γλώσσαις, καθώς τό Πνεύμα εχορήγει αυτοίς, ιδιώται γάρ όντες, εσοφίσθησαν, καί τά έθνη πρός πίστιν ζωγήσαντες, τά θεία ερρητόρευον, διό καί ημείς βοώμέν σοι, ο επί γής οφθείς, καί εκ τής πλάνης σώσας ημάς, Κύριε, δόξα σοι.

**Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Ιδιόμελα**

Ἦχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν απίστοις μέθη ενομιζετο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμψεως καί ημάς αξίωσον, δεόμεθα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιίας,
γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί
κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ ππαίσματι, ενταύθα εφώτισε
Χριστός τούς αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, πρὸς
τιμωρίαν, ἄρτι καινουργείται η συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τών ψυχών
ημών.

Απολυτίκιον
Ἦχος πλ. δ'

Ευλογητός εἶ, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς
αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό ἅγιον, καί δι' αυτών τήν
οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ'
Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, ην εορτάσωμεν
φαιδρώς, αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί
προθεσμίας, εν ταύτη γάρ τό πύρ, τού Παρακλήτου ευθύς, κατέβη ἐπί
γῆς, ὡσπερ εν εἶδει γλωσσών, καί Μαθητάς εφώτισε, καί τούτους
ουρανομύστας ἀνέδειξε, Τό φῶς ἐπέστη, τού Παρακλήτου, καί τόν
κόσμον, εφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Η τού Πνεύματος πηγῆ, ἐπιδημούσα τοίς εν γῆ, εις πυρφόρους
ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τούς Αποστόλους εδρόσιζε
φωταγωγούσα, καί γέγονεν αυτοίς, νέφος δροσῶδες τό πύρ,
φωτίζουσα αυτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ημεῖς ἐλάβομεν τήν
χάριν, διά πυρός τε καί ὕδατος, Τό φῶς ἐπέστη, τού Παρακλήτου, καί
τόν κόσμον εφώτισε. **(Δίς)**

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν εκ τού τάφου, καί τήν πρὸς ὕψος ουρανοῦ, θείαν Ανάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οικτίρμον, Πνεῦμα ευθές εγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν, ὡσπερ κιθάρα μουσουργική, πᾶσιν ετρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τὰ ἀπηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. (Δίς)

Τό α' Αντίφωνον τῶν αναβαθμῶν τοῦ δ' Ἦχου.

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, ἀλλ' αὐτός ἀντιλαβοῦ, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οἱ μισοῦντες Σιών, ἀισχύνητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ἁγίῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καί καθάρσει υψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Προκείμενον Ἦχος δ'

Τό Πνεύμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ ευθεία.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τό Πᾶσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν Θ'

Ἀνάστασιν Χριστοῦ... οὐ λέγομεν, ἀλλ' ευθύς τόν Ν'

Ἦχος β'

Δόξα... Ταῖς τῶν ἀποστόλων πρεσβείαις...

Καί νύν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις...

Ἦχος πλ. β'

Στίχ. ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καί τὰ πάντα πληρών, ὁ θησαυρός τῶν ἀγαθῶν, καί ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καί σώσον ἀγαθῆ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Οἱ Κανόνες

Ὁ τοῦ βαρέος μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η' καί ὁ τοῦ δ' μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ζ'. Ὁ Κανὼν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν.
Ποίημα Κοσμά Μοναχού.

Ωδή α' Ἦχος βαρύς Ο Ειρμός

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν ἄρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν
υψηλώ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτώ, ὅτι δεδόξασται.

Ἐργω, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεῦμα
εξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόανθρωπε.

Νόμῳ τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, ἐπληρώθη, τού θείου
Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἄτερος Κανών ἱαμβικός

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς διὰ στίχων Ἡρωελεγεῖων

- Θειογενές Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
- Ἐκ Γενέτου κόλπων ἤκας ἐπιχθονίοις
- Οἷα πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αὔλου.
- Σῆμα τεῆς φύτλης, καί χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

- Θεῖω καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνόφῳ.
- Ἐρρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
- Ορά τόν ὄντα, καί μυεῖται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

- Ἐφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
- Νοσφισμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις.
- Ἐγώ γάρ εἰς πατρώ ον ὑψιστον θρόνον
- Συνεδριάζων, ἐκχεώ τού Πνεύματος,
- Λάμψαι ποθοῦσι, τήν χάριν τήν ἀφθονον

- Ὅρος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος,

- Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
- Έργον γάρ εκπεράνας, εύφρανε φίλους,
- Πνοή βιαία, καί πυρός γλωττήμασι,
- Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι Έχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έχος δ'

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ιλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δε ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστειλώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι φωνήν, κακώς ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τής Τριάδος, εν ή εστερεώθημεν.

Ειρμός άλλος

- Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
 - Έβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
 - Μόνη προσευχή τής Προφήτιδος πάλαι
 - Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
 - Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.
-
- Άληπτός εστιν η θεαρχικωτάτη.
 - Ρήτρας γάρ εξέφηνε τούς αγραμμάτους,
 - Άλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγω,
 - Καί τής βαθείας νυκτός εξαιρουμένους,
 - Λαούς απείρους, αστραπή τού Πνεύματος.
-
- Ην εκπορευτόν εξ αγεννήτου φάους,
 - Τό πανσθενουργόφωτον άφθιτον σέλας,

- Οὐ τήν δι' Υἱοῦ πατρικῆς εξουσίας,
- Νύν εμφανίζει συμφυή φρυκτωρίαν,
- Πυρώδες ἦχος εν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Τήν ἐξ ὑψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἀν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε εν Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τό ἐμόν τε καί Πατρός ἀποστελώ, εν ὧ στερεωθήσεσθε.

Ἦχος δ'

- Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ὑβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
- Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν

Οἱ τοῦ Σωτήρος ερασταί χαράς ἐπλήσθησαν, καί θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶν δειλιῶντες, ὡς τό Πνεῦμα τό ἅγιον σήμερον ἐξ ὑψους, κατήλθεν ἐπὶ τόν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καί ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς, γλώσσαι γάρ διεσπάρησαν, Ὠρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καί τοῦτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλά μάλλον ἐδρόσισαν. (Δίς)

Ὡδή δ' Ο Ειρμός

Κατανοῶν ο Προφήτης, τήν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν, ἀνεβόα, τήν σὴν εἰ σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σώσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ὁ εν Προφήταις λαλήσας, καί διὰ νόμου κηρυχθεῖς, πρῶ ἦν τοῖς ἀτελέσι, Θεός ἀληθῆς ο Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου υπηρέταις καί μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις εν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καί ξέναις εν γλώσσαις ἐνέφηνεν, ὡς πατρόθεν θείον σθένος, ἐρχόμενον ἐστίν αυτοκέλευστον.

Ειρμός ἄλλος

- Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
- Λόγος προελθῶν, Πατρός ἐξ ἀναϊτίου.

- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
 - Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
 - Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.
-
- Λουτρόν τό θείον τής παλιγγενεσίας,
 - Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
 - Ομβροβλυτείς μοι ρείθρον εξ ακηράτου
 - Νενυγμένης σου πλευράς, ώ Θεού Λόγε,
 - Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.
-
- Κάμπτει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
 - Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτω.
 - Εν γάρ προσώποις οίδε τριτοίς ουσίαν,
 - Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
 - Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.
-
- Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
 - Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
 - Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
 - Καί πυρσολαμπεί Χριστός εις σωτηρίαν,
 - Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβάσiai

Έχος βαρύς

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Έχος δ'

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναιτίου.
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αὐτὴ Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦμα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πατρὸς ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς ἡμῖν πεφηνός, μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίῃται φύσει, τῆς ἐν ἡ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
 - Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
 - Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,
 - Νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελέλυθε νόμος,
 - Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.
-
- Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
 - Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
 - Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
 - Ἐπισφραγίζον τὸν φερέσβιον Λόγον,
 - Πατροσθενὲς ξύμμορφον, ὃν Σωτήρ ἔφη.
-
- Ἰήτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
 - Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
 - Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἀχραντον δόμον.
 - Ομοσθενούς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
 - Νῦν ἐγκατοικίῃται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθέν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίῃται, φῶς γάρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Ἦχος δ'

- Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας,
- Νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελέλυθε νόμος,
- Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδή ς' Ὁ Εἰρμός

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος

αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τής σής η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυσ, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
 - Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
 - Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
 - Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
 - Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
-
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
 - Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
 - Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
 - Ύλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
 - Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
-
- Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
 - Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
 - Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
 - Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
 - Ωκιστα δεικνύς, πυρπνώς καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Ήχος δ'

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε

τού πυρός τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ο Οἶκος

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου, Ἰησοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν, μή χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν θλίψεσι, μή μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλά αἰεὶ ἡμᾶς πρόφθασον, Ἐγγίσον ἡμῖν, ἐγγίσον ὁ πανταχοῦ, ὡς περ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι υμνῶμεν, καὶ δοξολογῶμεν τό πανάγιόν σου Πνεῦμα.

Συναξάριον

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Κυριακὴ ογδὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Πνοὴ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει,
- Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
- Ἐκκέχεται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνεύμ' ἀλιεύσι.

Ταῖς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς υμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ῥητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ ἐνέργεια, ἐνομίζετο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογούην μὲν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα, Εὐλογητὸς εἶ, κρᾶζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἰρμός ἄλλος

- Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον ἀψυχον βρέτας.
- Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,

- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.
- Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
- Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην.
- Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
- Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
- Νεουργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.
- Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
- Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου
- Οίς εκχεώ, φήσαντος οία περ Λόγου,
- Τού Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
- Η τρισσοφεγγόφωτος, ευλογητός εί.
- Τριπτή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
- Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
- Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας,
- Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
- Υιός Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι

Έχος βαρύς

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Έχος δ'

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει καί Παίδας ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυπούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιαίας φερομένης, ἠχητικῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεύσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλωσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρρητορεύοντο, Πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ θιγομένω προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον ὑμνεῖτε, καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εἰρμός ἄλλος

- Λύει τὰ δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
 - Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος,
 - Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δέ τόν μόνον,
 - Σωτήρα καί παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
 - Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.
-
- Μνήμην ὁ Χριστός τῶν βροτοσσῶν ἐπῶν,
 - Ἀπατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη,
 - Τό Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θεά,
 - Εφίζον, εὐλογητόν οικειουμένη,
 - Ἠλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
-
- Σωτηριωδῶς, αυτοδεσπότης ἰόν,
 - Φῶς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
 - Ὑπάρχον, ἡκεῖς ἐμφοροῦν Ἀποστόλοις,
 - Τιμήν ὡς ἄημα, τοῖς σοῖς οικέταις,
 - Λελιπαρημένον δέ Πνεῦμα προσνέμοις.
-
- Ἢ σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
 - Σὴν σωματωδῶς, ὡ μέδων, ἐνδημίαν,
 - Καί Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
 - Ἀκτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
 - Ἰεῖς ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Ἄφλεκτος πυρί ἐν Σινά προσομιλοῦσα, βάτος Θεόν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καί δυσήχῳ Μωσεῖ καί Παῖδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρί ὑμνωδοὺς ἔδειξε, Πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον

υμνείτε, καί υπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἦχος δ'

- Λύει τὰ δεσμά καί δροσίζει τὴν φλόγα,
- Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος,
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ὡς ευεργέτην,
- Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Μὴ τῆς φθοράς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν.

(Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς καί πυρίπνους χαίρων οχοῦμενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις, υφ' ἧς καταλαμφθέντες, τὴν Τριάδα πάσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ἠκούετο, τῶν Μαθητῶν τῆς μίας γάρ φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ἐνηχοῦντο, λαοί, φυλαί καί γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γνώσιν μυοῦμενοι.

Εἰρμός ἄλλος

- Χαῖρος Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
 - Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
 - Ρητρεύον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
 - Ἰλιγγιά δὲ νοῦς ἄπας σου τὸν τόκον
 - Νοεῖν, ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)
-
- Ὑδριν ἔοικε τὴν φυσίζων Κόρην.
 - Μόνη γάρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον
 - Νοσοῦσαν ἀλθένοντα τὴν βροτῶν φύσιν.
 - Ὅς δεξιοῖς κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος
 - Πατρός, πέπομφε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.
-
- Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
 - Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι,
 - Ὄθειάν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην
 - Ἰσοσθενούσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες,

- Σοφήν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι
Ἦχος βαρύς

Μή τῆς φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον τού απείρου πλαστουργού σου, σε μεγαλύνομεν.

Ἦχος δ'

- Χαίρος Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ἦχος γ'
Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καί δι' Υιοή ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας, σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Ἔτερον Ἦχος ο αυτός

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. (Απαξ)

Εις τούς Αί ν ο υ ς

Ιστώμεν Στίχους ς', καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα δευτερούντες αυτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμερον είδον τά έθνη πάντα εν πόλει Δαυϊδ, ότε τό Πνεύμα κατήλθε τό άγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγγατο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητών τού Χριστού, εγένετο ήχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής, καί επλήρωσε τόν οίκον, ού ήσαν καθήμενοι, καί πάντες ήρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τής αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, ήν μέν αεί, καί έστι καί έσται, ουτε αρξάμενον, ουτε παυσόμενον, αλλ' αεί Πατρί καί Υιώ συντεταγμένον, καί

συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φώς, καί φωτός χορηγόν, αυτάγαθον, καί πηγή αγαθότητος, δι' ού Πατήρ γνωρίζεται, καί Υιός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεύμα τό άγιον, φώς, καί ζωή, καί ζώσα πηγή νοερά, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, αγαθόν, ευθές, νοερόν, ηγεμονεύον καθαίρον τά ππαίσματα, Θεός καί θεοποιούν, πύρ, εκ πυρός προϊόν, λαλούν, ενεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' ού Προφήται άπαντες, καί Θεού Απόστολοι, μετά Μαρτύρων εστέφθησαν, Ξένον άκουσμα, ξένον θέαμα, πύρ διαιρούμενον εις νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τῆς αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Αντίφωνον Α'

Ήχος β

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποιήσιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

- Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. Ημέρα τῆ ημέρα ερεύγεται ρήμα καί νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

- Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ουκ εισί λαλιαί ουδέ λόγοι ών ουχί ακούονται αι φωναί αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τῆς οικουμένης τά ρήματα αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ήχος ο αυτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό όνομα του Θεού Ιακώβ.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστειλαιο σοι βοήθειαν εξ αγίου, καί εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεί η πάσης θυσίας σου, καί τό ολοκαύτωμά σου πιανάτω.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος του Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο Βασιλεύς, καί επί τώ σωτηριώ σου αγαλλιιάσεται σφόδρα.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τής καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ καί τήν θέλησιν των χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος, έθηκας επί τήν κεφαλήν αυτού στέφανον εκ λίθου τιμίου.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ζωήν ητήσατό σε, καί έδωκας αυτώ μακρότητα ημερών εις αιώνα αιώνος.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Εισοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, εν τή δυνάμει σου, άσωμεν καί ψαλούμεν τάς δυναστείας σου, Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Τό Απολυτίκιον

Ήχος πλ. δ'

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Κοντάκιον
Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας δένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστόν εβαπτίσθητε...

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου

Ἦχος πλ. δ'

Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοί διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Ἡ Πράξις

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς...

Ἀλληλούϊα Ἦχος α'

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοί ἐστερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Ἰωάννην

Τῆ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλης τῆς Ἑορτῆς...

Κοινωνικόν

Τό Πνεύμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλούϊα.

ρ82 [TOP](#)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

(Σημαίνει ταχύτερον διά τήν τῆς γονυκλισίας Ἀκολουθίαν)

Μετά τόν Προοιμιακόν ψαλμόν, Συναπτή μεγάλη ὑπό τοῦ Διακόνου, εἰ ἔστιν, εἶδε μή, ὑπό τοῦ Ἱερέως.

- Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

- Υπέρ της άνωθεν ειρήνης, και της σωτηρίας των ψυχών ημών, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών, και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δεινού) του τιμίου πρεσβυτερίου, της εν Χριστώ διακονίας, παντός του Κλήρου και του Λαού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ευσεβούς ημών Έθνους, πάσης Αρχής και Εξουσίας εν αυτώ, του κατά ξηράν θάλασσαν και αέρα φιλοχρίστου ημών στρατού, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού περιστώτος λαού, τού απεκδεχομέμου τήν χάριν τού αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών κλινόντων τās καρδίας αυτών ενώπιον Κυρίου, καί τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού ενισχυθήναι ημάς πρός τελείωσιν ευαρεστήσεως, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού καταπεμφθήναι πλούσια τά ελέη αυτού εφ' ημάς, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τού δεχθήναι τήν γονυκλισίαν ημών, ως θυμίαμα ενώπιον αυτού, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ τών χρηζόντων τής πάρ' αυτού βοηθείας, τού Κυρίου δεηθώμεν.
- Υπέρ του ρυσθήναι ημάς από πάσης θλίψεως, οργής, κινδύνου και ανάγκης, του Κυρίου δεηθώμεν.
- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη ση χάριτι.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Εκφώνησις παρά τού Ιερέως

Ότι πρέπει σοι, πάσα δόξα, τιμή και προσκύνησις, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχ. ζ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα γ', δευτερούντες αυτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμερον, εἶδον τά ἔθνη πάντα εν πόλει Δαυΐδ, ὅτε τό Πνεῦμα κατήλθε τό Ἅγιον εν πυρίναις γλώσσαις, καθώς ο θεηγόρος Λουκάς απεφθέγγετο. Φησί γάρ, Συνηγμένων τών Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος, καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καί ἐπλήρωσε τόν οἶκον, οὐ ἦσαν καθήμενοι, καί πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ἦν μέν αεί, καί ἔστι, καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αεί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον, ζωή, καί ζωοποιούν, φῶς, καί φωτός χορηγόν, αὐτάγαθον, καί πηγῆ ἀγαθότητος, δι' οὐ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς αγίας Τριάδος. (Δίς)

Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, φῶς, καί ζωή, καί ζῶσα πηγῆ νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεύον, καθαίρων τά πταίσματα, Θεός, καί θεοποιούν, πῦρ, ἐκ πυρός προϊόν, λαλούν, ἐνεργούν, διαιρούν τά χαρίσματα, δι' οὐ Προφήται ἀπαντες, καί Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν, Ξένον ἀκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον, εἰς νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ο πανταχοῦ παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών ἀγαθών, καί ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καί σκήνωσον εν ἡμίν, καί καθάρισον ἡμᾶς ἀπό πάσης κηλίδος, καί σώσον ἀγαθέ τās ψυχᾶς ἡμῶν.

Ἱερεῦς Σοφία Ὁρθοί !

Χόρος Φῶς ἱλαρόν αγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρός, ουρανίου, αγίου, μάρκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τήν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερινόν, ὑμνούμεν Πατέρα, Υἱόν, καί ἅγιον Πνεῦμα Θεόν. Ἄξιόν σε εν πάσι καιροῖς, ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσαῖς, Υἱέ Θεοῦ, ζωήν ο διδούς, Διό ο κόσμος σέ δοξάζει.

Διάκονος Εσπέρας Προκείμενον!

Προκείμενον Ἦχος βαρύς

Τίς Θεός μέγας, ὡς ο Θεός ἡμῶν, σύ εἶ ο Θεός, ο ποιῶν θαυμάσια

μόνος.

Στίχ. α'. Εγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

- Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. β'. καὶ εἶπα. Νῦν ηρξάμην, αὐτὴ ἡ αλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ υψίστου.

- Τίς Θεός μέγας...

Στίχ. γ'. Εμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.

- Τίς Θεός μέγας...

Ο Διάκονος

Ἐτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ γῆς, καὶ ἀσκεπτῶν ὄντων, ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς τὰς Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ βήματος μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων.

Ἄχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκαταληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπερβλήτε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς, ὁ πρό τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων. Σοῦ δεόμεθα, καὶ σέ παρακαλοῦμεν, Δέσποτα φιλόανθρωπε, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς αειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου, Θεοτόκου. ὅς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις υποδεικνύς, ἠνίκα τό σωτήριο ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν υπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἀμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτός οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόανθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἡ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε ἐξαιρέτως δέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἡ, μετὰ τό ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, κατέπεμψε τό ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους, ὁ καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεία σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι

ημών τών ταπεινών, καί κατακρίτων, καί επίστρεψον τήν
αιχμαλωσίαν τών ψυχών ημών, τήν οικείαν συμπάθειαν έχων υπέρ
ημών πρεσβεύουσαν. Δέξαι ημάς προσπίπτοντάς σοι, καί βοώντας
τό, Ημάρτομεν. Επί σέ επερρίφημεν εκ μήτρας, από γαστρός μητρός
ημών, Θεός ημών σύ εί, αλλ' ότι εξέλιπον εν ματαιότητι αι ημέραι
ημών, γεγυμνώμεθα τής σής βοηθείας, εστερήμεθα από πάσης
απολογίας. Αλλά θαρρούντες τοίς οικτιρμοίς σου, κράζομεν. Αμαρτίας
νεότητος ημών, καί αγνοίας μή μνησθής, καί εκ τών κρυφίων ημών
καθάρισον ημάς. Μή απορρίψης ημάς εις καιρόν γήρωσ, εν τώ
εκλείπειν τήν ισχύν ημών, μή εγκαταλίπης ημάς, πρίν ημάς εις τήν
γήν αποστρέψαι, αξίωσον πρός σέ επιστρέψαι, καί πρόσχες ημίν εν
ευμενεία καί χάριτι. Επιμέτρησον τάς ανομίας ημών τοίς οικτιρμοίς
σου, αντίθες τήν άβυσσον τών οικτιρμών σου, τώ πλήθει τών
πλημμελημάτων ημών. Επίβλεψον εξ ύψους αγίου σου, Κύριε, επί
τόν λαόν σου τόν περιστώτα, καί απεκδεχόμενον τό παρά σου
πλούσιον έλεος, επίσκεψαι ημάς έν τή χρηστότητί σου, ρύσαι ημάς εκ
τής καταδυναστείας του Διαβόλου, ασφάλισαι τήν ζωήν ημών τοίς
αγίοις καί ιεροίς νόμοις σου, Αγγέλω πιστώ φύλακι παρακατάθου τόν
λαόν σου, πάντας ημάς συνάγαγε εις τήν Βασιλείαν σου, δός
συγγνώμην τοίς ελπίζουσιν επί σέ, άφες αυτοίς καί υμίν τά
αμαρτήματα, καθάρισον ήμάς τή ενεργεία του αγίου σου Πνεύματος,
διάλυσον τάς καθημών μηχανάς του εχθρού.

Επισυνάπτει καί ταύτην τήν Ευχήν

Ευλογητός εί, Κύριε, Δέσποτα παντοκράτορ, ο φωτίσας τήν ημέραν
τώ φωτί τώ ηλιακώ, καί τήν νύκτα φαιδρύνας ταίς αυγαίς του πυρός,
ο τό μήκος τής ημέρας διελθειν ημάς καταξιώσας, καί προσεγγίσει
ταίς αρχαίς τής νυκτός, επάκουσον τής δεήσεως ημών, καί παντός
του λαού σου, καί πάσιν ημίν συγχωρήσας τά εκούσια καί τά ακούσια
αμαρτήματα, πρόσδεξαι τάς εσπερινας ημών ικεσίας, καί
κατάπεμψον τό πλήθος του ελέους σου καί τών οικτιρμών σου επί
τήν κληρονομίαν σου. Τείχισον ημάς αγίοις Αγγέλοις σου όπλισον
ημας όπλοις δικαιοσύνης σου, περιχαράκωσον ημάς τή αληθεία σου,
φρούρησον ημάς τή δυνάμει σου, ρύσαι ημάς εκ πάσης
περιστάσεως, καί πάσης επιβουλής του αντικειμένου. Παράσχου δέ
ήμίν καί τήν παρούσαν εσπέραν, σύν τή επερχομένη νυκτί, τελείαν,
αγίαν, ειρηνικην, αναμάρτητον, ασκανδάλιστον, αφάνταστον, καί
πάσας τάς ημέρας τής ζωής ημών πρεσβείαις τής αγίας Θεοτόκου,
καί πάντων τών Αγίων τών απ' αιώνός σοι ευαρεστησάντων.

Ο Διάκονος

- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον, ανάστησον καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός, τή σή χάριτι.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου, Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αιιπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την ζωήν ημών, Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς εκφώνως

Σόν γάρ εστι τό ελεείν καί σώζειν ημάς, ο Θεός ημών, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νύν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

- Είπωμεν πάντες εξ όλης της ψυχής και εξ όλης της διανοίας ημών είπωμεν.
- Κύριε παντοκράτορ ο Θεός των πατέρων ημών, δεόμεθά Σου, επάκουσον και ελέησον.
- Ελέησον ημάς ο Θεός κατά το μέγα ελεός Σου, δεόμεθά Σου, επάκουσον και ελέησον.
- Έτι δεόμεθα υπέρ του Αρχιεπισκόπου ημών (δείνου). Έτι δεόμεθα υπέρ των αδελφών ημών, των ιερέων, ιερομονάχων, ιεροδιακόνων και μοναχών, και πάσης της εν Χριστώ ημών αδελφότητας.
- Έτι δεόμεθα υπέρ ελέους, ζωής, ειρήνης, υγείας, σωτηρίας, επισκέψεως, συγχωρήσεως και αφέσεως των αμαρτιών των δούλων του Θεού, πάντων των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών, των κατοικούντων και παρεπιδημούντων εν τη (κώνη, πόλη) ταύτη, των ενοριτών, επιτρόπων, συνδορομητών και αφειρωτών του αγίου ναού τούτου.
- Έτι δεόμεθα υπέρ των μακαρίων και αιιδίμων κτιόρων της αγίας Εκκλησίας ταύτης, και υπέρ πάντων των προαναπαυσασμένων πατέρων και αδελφών ημών, των ενθάδε ευσεβώς, κειμένων, και απανταχού ορθοδόξων.
- Έτι δεόμεθα υπέρ των καρποφορούντων και καλλιεργούντων εν τω αγίω και πανσέπτω ναώ τούτω, κοπιώντων, ψαλλόντων και υπέρ του περιστώτος λαού, του απεκδεχομένου το παρά Σου μέγα και πλούσιον έλεος.

Ο Ιερεύς τήν Εκφώνησιν.

Ότι ελεήμων και φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί

και εις τους αιωνας των αιωνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

Έτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Ο Ιερεύς επεύχεται

Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο τήν σήν ειρηνην δεδωκώς τοίς ανθρώποις, καί τήν τού παναγίου Πνεύματος δωρεάν, έτι τώ βίω καί ημίν συμπαρών, εις κληρονομίαν αναφαίρετον τοίς πιστοίς αεί παρέχων, εμφανέστερον δέ ταύτην τήν χάριν τοίς σοίς μαθηταίς καί Αποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καί τά τούτων χείλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ών πάν γένος ανθρώπων τήν θεογνωσίαν, ίδια διαλέκτω, εις ακοήν ωτίου δεξάμενοι, φωτί τού Πνεύματος εφωτίσθημεν, καί τής πλάνης ως εκ σκότους απηλλάγημεν, καί τή τών αισθητών καί πυρίνων γλωσσών διανομή, καί υπερφυσεί ενεργεία, τήν εις σέ πίστιν εμαθητεύθημεν, καί σέ θεολογείν, σύν τώ Πατρί καί τώ αγίω Πνεύματι, εν μιά θεότητι, καί δυνάμει, καί εξουσία κατηυγάσθημεν. Σύ ούν τό απαύγασμα τού Πατρός, ο τής ουσίας καί τής φύσεως αυτού απaráλλακτος, καί αμετακίνητος χαρακτηρ, ή πηγή τής σωτηρίας καί τής χάριτος, διάνοιξον καμού τού αμαρτωλού τά χείλη, καί διδαξόν με πώς δεί, καί υπέρ ών χρή προσεύχεσθαι. Σύ γάρ εί, ο γινώσκων τό πολύ τών αμαρτιών μου πλήθος, αλλ' η σή ευσπλαγχνία νικήσει τούτων τό άμετρον, ιδού γάρ φόβω παρίσταμαί σοι, εις τό πέλαγος τού ελέους σου τήν απόγνωσιν απορρίψας τής ψυχής μου. Κυβέρνησόν μου τήν ζωήν, ο πάσαν ρηματι τήν κτίσιν αρρήτω σοφίας δυνάμει κυβερνών, ο εύδιος τών χειμαζομένων λιμήν, καί γνώρισόν μοι οδόν, εν ή πορεύσομαι Πνεύμα σοφίας σου, τοίς εμοίς παράσχου διαλογισμοίς, Πνεύμα συνέσεως τή αφροσύνη μου εμοίς επιδωρούμενος. Πνεύμα φόβου σου τοις σκίασον έργοις καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου, καί Πνεύματι ηγεμονικώ τό τής διανοίας μου στήριξον ολισθηρόν, ίνα καθ' εκάστην ημέραν, τώ Πνεύματί σου τώ αγαθώ, πρός τό συμφέρον οδηγούμενος, καταξιωθώ ποιείν τάς εντολάς σου, καί τής σής αεί μνημονεύειν ενδόξου, καί ερευνητικής τών πεπραγμένων ημίν παρουσίας, καί μή παρίδης με τοίς φθειρομένοις τού κόσμου εναπατάσθαι τερπνοίς, αλλά τών μελλόντων ορέγεσθαι τής απολαύσεως ενίσχυσον θησαυρών. Σύ γάρ είπας, Δέσποτα, ότι περ, όσα άν τις αιτήσεται εν τώ ονόματί σου, ακωλύτως παρά τού σου λαμβάνει συναϊδίου Θεού καί Πατρός, διό καγώ ο αμαρτωλός, εν τή επιφοιτήσει τού αγίου σου Πνεύματος, τήν σήν ικετεύω αγαθότητα.

Όσα ηυξάμην, απόδος μοι εις σωτηρίαν. Ναί, Κύριε, ο πάσης ευεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτήρ αγαθός, ότι σύ εί ο διδούς υπερεκπερισσού, ών αιτούμεθα. Σύ εί ο συμπαθής, ο ελεήμων, ο αναμαρτήτως γεγονώς τής σαρκός ημών κοινωνός, καί τοίς κάμππουσι πρός σέ γόνυ, επικαμπτόμενος φιλευσπλάγχχως, ιλασμός τε γενόμενος τών αμαρτιών ημών. Δός δή, Κύριε, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου, επάκουσον ημών εξ ουρανού αγίου σου, αγιάσον αυτούς τή δυνάμει τής σωτηρίου δεξιός σου, σκέπασον αυτούς εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μή παρίδης τα έργα τών χειρών σου. Σοί μόνω αμαρτάνομεν, αλλά καί σοί μόνω λατρεύομεν, ουκ οίδαμεν προσκυνείν Θεώ αλλοτρίω, ουδέ διαπτετάζειν πρός έτερον Θεόν τάς εαυτών, Δέσποτα, χείρας. Άφες ημίν τά παραπτώματα, καί προσδεχόμενος ημών τάς γονυπετείς δεήσεις, έκτεινον πάσιν ημίν χείρα βοηθείας, πρόσδεξαι τήν ευχήν πάντων, ως θυμίαμα δεκτόν, αναλαμβανόμενον ενώπιον τής σής υπεραγάθου βασιλείας.

Επισυνάπτει καί ταύτην

Κύριε, Κύριε, ο ρυσάμενος ημάς από παντός βέλους πετομένου ημέρας, ρύσαι ημάς καί από παντός πράγματος εν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν εσπερινήν, τάς τών χειρών ημών επάρσεις. Καταξίωσον δέ ημάς καί τό νυκτερινόν στάδιον αμέμπτως διελθειν, απειράστους κακών, καί λύτρωσαι ημάς από πάσης ταραχής καί δειλίας, τής εκ τού Διαβόλου ημίν προσγινομένης. Χάρισαι ταίς ψυχαίς ημών κατάνυξιν, καί τοίς λογισμοίς ημών μέριμναν, τής εν τή φοβερά καί δικαία σου κρίσει εξετάσεως. Καθήλωσον εκ τού φόβου σου τάς σάρκας ημών, καί νέκρωσον τά μέλη ημών τά επί τής γής, ίνα, καί εν τή καθύπνον ησυχία, εμφαιδρυνώμεθα τή θεωρία τών κριμάτων σου. Απόστησον δέ αφ' ημών πάσαν φαντασίαν απρεπή, καί επιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δέ ημάς έν τώ καιρώ τής προσευχής εστηριγμένους εν τή πίστει, καί προκόπτοντας εν τοίς παραγγέλμασί σου.

Ο Διάκονος

- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον, ανάστησον, καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός, τή σή χάριτι.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την Ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς εκφώνως

Ευδοκία, καί χάριτι τού μονογενούς σου Υιού, μεθού ευλογητός εί,

σύν τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων.

Αναγνώστης Καταξίωσον, Κύριε, εν τή εσπέρα ταύτη, αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς. Ευλογητός εί, Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών, καί αινετόν καί δεδοξασμένον τό όνομά σου εις τούς αιώνας. Αμήν. Γένοιτο, Κύριε, τό έλεός σου εφ' ημάς, καθάπερ ηλπίσασμεν επί σέ. Ευλογητός εί, Κύριε. δίδαξόν με τά δικαιώματά σου. Ευλογητός εί, Δέσποτα, συνέτισον με τά δικαιώματά σου. Ευλογητός εί, Άγιε, φώτισόν με τοίς δικαιώμασί σου. Κύριε, τό έλεός σου εις τόν αιώνα, τά έργα τών χειρών σου μή παρίδης. Σοί πρέπει αίνος, σοί πρέπει ύμνος, σοί δόξα πρέπει, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

Έτι καί έτι, κλίναντες τά γόνατα, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Ο Ιερεύς τήν Ευχήν

Η αενάως βρύουσα ζωτική καί φωτιστική πηγή, η συναϊδιος τού Πατρός δημιουργική δύναμις, ο πάσαν τήν οικονομίαν, διά τήν τών βροτών σωτηρίαν, υπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ, ο Θεός ημών. Ο θανάτου δεσμούς αλύτους, καί κλείθρα Άδου διαρρήξας, πονηρών δέ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας, ο προσαγαγών σεαυτόν άμωμον υπέρ ημών ιερείον, τό σώμα δούς τό άχραντον εις θυσίαν, τό πάσης αμαρτίας αψαυστόν τε καί άβατον, καί διά τής φρικτής ταύτης, καί ανεκδιηγήτου ιερουργίας, ζωήν ημίν αιώνιον χαρισάμενος, ο εις Άδου καταβάς, καί μοχλούς αιωνίους συντρίψας, καί τοίς κάτω καθημένοις άνοδον υποδείξας, τόν δέ αρχέκακον καί βύθιον δράκοντα, θεοσόφω δελεάσματι αγκιστρεύσας, καί σειραίς ζόφου δεσμεύσας εν ταρτάρω, καί πυρί ασβέστω, καί σκότω εξωτέρω, διά τής απειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ισχύος, η μεγαλώνυμος σοφία τού Πατρός, ο τοίς επηρεαζομένοις μέγας επίκουρος φανείς, καί φωτίσας τούς εν σκότει, καί σκιά θανάτου καθημένους. Σύ, δόξης αενάου Κύριε, καί Πατρός υψίστου Υιέ αγαπητέ, αϊδιον φώς, εξ αϊδίου φωτός, Ήλιε δικαιοσύνης, επάκουσον ημών δεομένων σου, καί ανάπασσον τάς ψυχάς τών δούλων σου, τών προκεκοιμημένων πατέρων καί αδελφών ημών, καί τών λοιπών συγγενών κατά σάρκα, καί πάντων τών οικείων τής πίστεως, περί ών καί τήν μνήμην ποιούμεθα νύν, ότι εν σοί πάντων τό κράτος, καί εν τή χειρί σου κατέχεις πάντα τά πέρατα τής γής. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, γένους

θνητού τε καί αθανάτου, καί πάσης φύσεως ανθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καί πάλιν λυομένης, ζωής τε καί τελευτής, τῆς ενταύθα διαγωγῆς, καί τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως, ο χρόνους μετρῶν τοῖς ζώσι, καί καιρούς θανάτου ἰστών, κατάγων εἰς Ἄδου καί ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καί ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ, ο τά παρόντα χρησίμως οικονομῶν, καί τά μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν, ο τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτός Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ο Θεός, ο Σωτήρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καί τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ο καί ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καί μεγάλη καί σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τό μυστήριον τῆς ἀγίας, καί Ὁμοουσίου, καί συναϊδίου, καί ἀδιαιρέτου, καί ἀσυγχύτου Τριάδος υποδείξας ἡμῖν, καί τὴν ἐπιφοίτησιν καί παρουσίαν τοῦ ἀγίου καί ζωοποιοῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καί εὐαγγελιστάς αὐτοὺς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καί Ὁμολογητὰς καί κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας θεολογίας, ο καί ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καί σωτηριῳδῇ, ἰλασμοὺς ἰκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Ἄδῃ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας, ἀνεσιν τοῖς κατοιχομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιάρων, καί παραψυχὴν παρά σου καταπέμπεσθαι. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, οἰκτρῶν δεομένων σου, καί ἀνάπαυσον τὰς καὶ ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθά ἀπέδρα πάσα οδύνη, λύπη, καί στεναγμός, καί κατάταξον τά πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καί εἰρήνης καί ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτοὺς, ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδέ οἱ ἐν Ἄδῃ ἐξομολόγησιν παρρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καί ἰκετεύομεν, καί τὰς ἰλαστηρίους εὐχὰς καί θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καί ταύτην τὴν Εὐχήν

Ὁ Θεός ο μέγας καί αἰώνιος, ο ἅγιος καί φιλόανθρωπος, ο καταξιώσας ἡμὰς καί ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καί αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου, καί παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καί τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας καί ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμὰς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καί μὴ συναπολέσης ἡμὰς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα, τό τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν, καί ἐνδυσάμενοι

τά όπλα τού φωτός, ανεπιβουλεύτως διατελέσωμεν από πάσης επηρείας τού πονηρού, καί μετά παρρησίας δοξάσωμεν επί πάσι, σέ τόν μόνον αληθινόν καί φιλόανθρωπον Θεόν. Σόν γάρ ως αληθώς, καί μέγα όντως μυστήριο, Δέσποτα τών απάντων καί ποιητά, ή τε πρόσκαιρος λύσις τών σών κτισμάτων, καί η μετά ταύτα συνάφεια, καί ανάπαυσις η εις αιώνας. Σοί χάριν επί πάσιν Ομολογούμεν, επί ταίς εισόδοις ημών ταίς εις τόν κόσμον τούτον, καί ταίς εξόδοις, αι τάς ελπίδας ημών τής αναστάσεως, καί τής ακηράτου ζωής, διά τής σής αψευδούς επαγγελίας προμνηστεύονται, ής απολαύσαιμεν εν τή δευτέρα μελλούση παρουσία σου. Σύ γάρ εί καί τής αναστάσεως ημών αρχηγός, καί τών βεβιωμένων αδέκαστος, καί φιλόανθρωπος κριτής, καί τής μισθαποδοσίας Δεσπότης καί Κύριος, ο καί κοινωνήσας ημίν παραπλησίως σαρκός καί αίματος, διά συγκατάβασιν άκραν, καί τών ημετέρων αδιαβλήτων παθών, εν τώ εκουσίως εις πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οικτιρμών, καί εν ώ πέπονθας πειρασθείς αυτός, τοίς πειραζομένοις ημίν γενόμενος αυτεπάγγελτος βοηθός, διό καί συνήγαγες ημάς εις τήν σήν απάθειαν. Δέξαι ούν, Δέσποτα, δεήσεις καί ικεσίας ημετέρας, καί ανάπαυσον πάντας τούς πατέρας εκάστου, καί μητέρας, καί αδελφούς, καί αδελφάς καί τέκνα, καί εί τι άλλο Ομογενές καί ομόφυλον, καί πάσας τάς προαναπαυσαμένας ψυχάς επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου, καί κατάταξον τά πνεύματα αυτών καί τά ονόματα εν βίβλω ζωής, εν κόλποις Αβραάμ, Ισαάκ καί Ιακώβ, εν χώρα ζώντων, εις βασιλείαν ουρανών, εν Παραδείσω τρυφής, διά τών φωτεινών Αγγέλων σου εισάγων άπαντας εις τάς αγίας σου μονάς, συνέγειρον καί τά σώματα ημών εν ημέρα, ή ώρισας, κατά τάς αγίας σου καί αψευδείς επαγγελίας, ουκ έστιν ούν, Κύριε, τοίς δούλοις σου θάνατος, εκδημούντων ημών από τού σώματος, καί πρός σέ τόν Θεόν ενδημούντων, αλλά μετάστασις από τών λυπηροτέρων επί τά χρηστότερα καί θυμηδέστερα, καί ανάπαυσις καί χαρά. Ει δέ καί τι ημάρτομεν εις σέ, ίλεως γενού ημίν τε καί αυτοίς, διότι ουδείς καθαρός από ρύπου ενώπιόν σου, ουδ' άν μία ημέρα ή η ζωή αυτού, ειμή μόνος σύ, ο επί γής φανείς αναμάρτητος, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, δι' ού πάντες ελπίζομεν ελέους τυχείν, καί αφέσεως αμαρτιών. Διά τούτο ημίν τε καί αυτοίς, ως αγαθός καί φιλόανθρωπος Θεός, άνες, άφες, συγχώρησον τά παραπτώματα ημών, τά εκούσια καί τά ακούσια, τά εν γνώσει καί εν αγνοία, τά λανθάνοντα, τά εν πράξει, τά εν διαπρόδηλα, τα νοία, τά εν λόγω, τά εν πάσαις ημών ταίς αναστροφαίς, καί τοίς κινήμασι, καί τοίς μέν προλαβούσιν ελευθερίαν καί άνεσιν δώρησαι, ημάς δέ τούς περιεστώτας

ευλόγησον, τέλος αγαθόν καί ειρηνικόν παρεχόμενος ημίν τε, καί παντί τώ λαώ σου, καί ελέους σπλάγχνα καί φιλανθρωπίας διανοίγων ημίν, εν τή φρικτή καί φοβερά σου παρουσία, καί τής βασιλείας σου αξίους ημάς ποιήσον.

Επισυνάπτει καί ταύτην

Ο Θεός ο μέγας καί ύψιστος, ο μόνος έχων αθανασίαν, φώς οικών απρόσιτον, ο πάσαν τήν κτίσιν εν σοφία δημιουργήσας, Ο διαχωρήσας ανά μέσον τού φωτός, καί αναμέσον τού σκότους, καί τόν ήλιον θέμενος εις εξουσίαν τής ημέρας, σελήνην δέ καί αστέρας εις εξουσίαν τής νυκτός, ο καταξιώσας ημάς τούς αμαρτωλούς, καί επί τής παρούσης ημέρας προφθάσαι τό πρόσωπόν σου εν εξομολογήσει, καί τήν εσπερινήν σοι λατρείαν προσαγαγείν. Αυτός, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τήν προσευχήν ημών, ως θυμίαμα ενώπιόν σου, καί πρόσδεξαι αυτήν εις Οσμήν ευωδίας. Παράσχου δέ ημίν τήν παρούσαν εσπέραν, καί τήν επιούσαν νύκτα ειρηνικήν, ένδυσον ημάς όπλα φωτός, ρύσαι ημάς από φόβου νυκτερινού, καί από παντός πράγματος εν σκότει διαπορευομένου, καί δώρησαι ημίν τόν ύπνον, όν εις ανάπαυσιν τή ασθενεία ημών εδωρήσω, πάσης διαβολικής φαντασίας απηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τών απάντων, τών αγαθών χορηγέ, ίνα, καί εν ταίς κοίταις ημών κατανουόμενοι, μνημονεύωμεν καί εν νυκτί τού παναγίου ονόματός σου, καί τή μελέτη τών σών εντολών καταυγαζόμενοι, εν αγαλλιάσει ψυχής διανιστώμεν προς δοξολογίαν τής σής αγαθότητος, δεήσεις καί ικεσίας τή σή ευσπλαγχνία προσάγοντες, υπέρ τών ιδίων αμαρτιών, καί παντός τού λαού σου, όν ταίς πρεσβείαις τής αγίας Θεοτόκου εν ελέει επίσκεψαι.

Ο Διάκονος

- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον, ανάστησον, καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός...
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την Ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς εκφώνως

Σύ γάρ εί η ανάπαυσις, τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, καί σοί τήν δόξαν αναπέμπομεν, τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, καί τώ αγίω Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ο Διάκονος

- Πληρώσωμεν την εσπερινήν δέησιν ημών τω Κυρίω.

- Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς, ο Θεός, τη Ση χάριτι.
- Την εσπέραν πάσαν, τελείαν, αγίαν, ειρηνικήν και αναμάρτητον, παρά του Κυρίου, αιτησώμεθα.
- Άγγελον ειρήνης, πιστόν οδηγόν, φύλακα των ψυχών και των σωμάτων ημών, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Συγγνώμην και άφεσιν των αμαρτιών και των πλημμελημάτων ημών, παρά του Κυρίου αίτησώμεθα.
- Τα καλά και συμφέροντα ταίς ψυχαίς ημών και ειρήνην τω κόσμω, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Τον υπόλοιπον χρόνον της ζωής ημών εν ειρήνη και μετανοία εκτελέσαι, παρά του Κυρίου αιτησώμεθα.
- Χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ανεππαίσχυντα, ειρηνικά, και καλήν απολογίαν την επί του φοβερού βήματος του Χριστού αιτησώμεθα.
- Της Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων των Αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς και αλλήλους και πάσαν την Ζωήν ημών Χριστώ τω Θεώ παραθώμεθα.

Ο Ιερεύς τήν εκφώνησιν

Ότι αγαθός και φιλόανθρωπος Θεός υπάρχεις, και σοι την δόξαν αναπέμπομεν, τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ιερεύς Ειρήνη πάσι.

Λαός Καί τώ Πνεύματί σου.

Διάκονος Τάς κεφαλάς υμών τώ Κυρίω κλίνετε.

Λαός. Σοί Κύριε.

Ιερεύς Ο Θεός ημών, ο κλίνας ουρανούς, καί καταβάς επί σωτηρία τού γένους τών ανθρώπων, έπίδε επί τούς δούλους σου καί επί τήν κληρονομίαν σου. σοί γάρ τώ φοβερώ καί φιλανθρώπω κριτή οι σοί δούλοι τάς εαυτών έκκλιναν κεφαλάς, τούς δέ αυτών υπέταξαν αυχένas, ου τήν εξ ανθρώπων αναμένοντες βοήθειαν, αλλά τό σόν περιμένοντες έλεος, καί τήν σήν απεκδεχόμενοι σωτηρίαν, ούς διαφύλαξον εν παντί καιρώ, καί κατά τήν παρούσαν εσπέραν, καί τήν επιούσαν νύκτα, από παντός εχθρού, από πάσης αντικειμένης ενεργείας διαβολικής, καί διαλογισμών ματαίων, καί ενθυμήσεων πονηρών.

Ιερεύς Είη τό κράτος τής βασιλείας σου ευλογημένον καί

δεδοξασμένον, τού Πατρός, καί τού Υιού, καί τού αγίου Πνεύματος, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί ψάλλομεν τά Ιδιόμελα τού Στίχου

Ἦχος γ'

Νύν εις σημείον τοίς πάσιν, εμφανώς αι γλώσσαι γεγόνασιν Ιουδαίοι γάρ, εξ ών κατά σάρκα Χριστός, απιστία νοσήσαντες, θεϊκής εξέπεσον χάριτος, καί τού θείου φωτός οι εξ εθνών ηξιώθημεν, στηριχθέντες τοίς λόγοις τών Μαθητών, φθεγγομένων τήν δόξαν τού ευεργέτου τών όλων Θεού, μεθ' ών τάς καρδίας σύν τοίς γόνασι κλίναντες, εν πίστει προσκυνήσωμεν, τώ αγίω Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός καί πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Νύν τό Παράκλητον Πνεύμα, εις πάσαν σάρκα εκκέχυται. Αποστόλων γάρ χορείας αρξάμενον, εξ αυτών κατά μέθεξιν τοίς πιστοίς τήν χάριν εφήπλωσε, καί πιστούται αυτού τήν κραταιάν επιφοίτησιν, εν πυρίνω τώ είδει τοίς Μαθηταίς διανέμον τάς γλώσσας, εις υμνωδίαν καί δόξαν Θεού, διό τάς καρδίας νοερώς ελλαμπόμενοι, εν πίστει στηριχθέντες τώ αγίω Πνεύματι, δυσωπούμεν σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στιχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου καί τό πνεύμα τό άγιόν σου μή αντανέλης απ' εμού.

Νύν περιβάλλονται κράτος, οι Χριστού αφ' ύψους, Απόστολοι, εγκαινίζει γάρ αυτούς ο Παράκλητος εν αυτοίς καινιζόμενος, μυστική καινότητι γνώσεως, ήν ταίς ξέναις φωναίς, καί υψηγόροις κηρύττοντες, τήν αϊδιον φύσιν τε καί απλήν, τρισυπόστατον σέβειν τού ευεργέτου τών όλων Θεού, ημάς εκδιδάσκουσι, διό φωτισθέντες τοίς εκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σύν Υιώ καί Πνεύματι, δυσωπούντες σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού,

συνεργείατού Αγίου Πνεύματος. Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω. Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Ιερεύς Νυν απολύεις τον δούλόν σου, Δέσποτα, κατά το ρήμά σου, εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου, ο ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων των λαών, φως εις αποκάλυψιν εθνών, και δόξαν λαού σου Ισραήλ.

Αναγνώστης Άγιος ο Θεός, Άγιος Ισχυρός, Άγιος Αθάνατος, ελέησον ημάς (εκ γ').

Δόξα... Καί νύν...

- Παναγία Τριάς, ελέησον ημάς.
- Κύριε, ιλάσθητι ταίς αμαρτίαις ημών,
- Δέσποτα, συγχώρησον τάς ανομίας ημίν.
- Άγιε, επίσκεψαι καί ίασαι τάς ασθενείας ημών,
- ένεκεν τού ονόματός σου.

Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον, Κύριε, ελέησον.

Δόξα... Καί νύν...

Πάτερ ημών ο εν τοίς ουρανοίς, αγιασθήτω τό όνομά σου, ελθέτω η βασιλεία σου, γενηθήτω τό θέλημά σου, ώς εν ουρανώ, καί επί τής γής. Τόν άρτον ημών τόν επιούσιον δός ημίν σήμερα, καί άφες ημίν τά οφειλήματα ημών, ώς καί ημείς αφίεμεν τοίς οφειλέταις ημών, καί μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από τού πονηρού.

Ιερεύς Ότι σου εστίν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

**Απολυτίκιον τής Εορτής
Ήχος πλ. δ'**

Ευλογητός εί Χριστέ, ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δί αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι. (εκ γ')

Ο Ιερεύς ποιεί τήν Απόλυσιν ούτως

Ο εκ τών πατρικών κόλπων κενώσας εαυτόν, καί τήν ημετέραν όλην ανθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καί θεώσας αυτήν, μετά δέ ταύτα

εις ουρανούς αύθις ανελθών, καί εν δεξιά καθίσας τού Θεού καί Πατρός, τό τε θείον, καί άγιον, καί Ομοούσιον, καί Ομοδύναμον, καί Ομόδοξον, καί συναϊδιον Πνεύμα καταπέμψας επί τούς αγίους αυτού μαθητάς καί Αποστόλους, καί διά τούτου φωτίσας μέν αυτούς, δι' αυτών δέ πάσαν τήν οικουμένην, Χριστός ο αληθινός Θεός ημών, ταίς πρεσβείαις τής παναχράντου, καί παναμώμου αγίας αυτού Μητρός, τών αγίων, ενδόξων, πανευφήμων, θεοκηρύκων καί πνευματοφόρων Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεήσαι καί σώσαι ημάς διά τήν εαυτού αγαθότητα. Αμήν.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, εορτάσωμεν φαιδρώς, αύτη εστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, έν ταύτη γάρ τό πύρ, τού Παρακλήτου ευθύς, κατέβη επί γής, ώσπερ εν είδει γλωσσών, καί Μαθητάς εφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ανέδειξε, Τό φώς επέστη, τού Παρακλήτου, καί τόν κόσμον εφώτισεν. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα

Η τού Πνεύματος πηγή, επιδημούσα τοίς εν γή, εις πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητός, τούς Αποστόλους εδρόσιζε φωταγωγούσα, καί γέγονεν αυτοίς, νέφος δροσώδες τό πύρ, φωτίζουσα αυτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ών ημείς ελάβομεν τήν χάριν, διά πυρός τε καί ύδατος, Τό φώς επέστη, τού Παρακλήτου, καί τόν κόσμον έφώτισεν. (Δίς)

Ωδή α' Ἦχος βαρύς

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, Άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Έργω, ως πάλαι τοίς Μαθηταίς επηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεύμα έξαποστείλας Χριστέ, έλαμψας τώ κόσμω φώς, φιλόανθρωπε.

Νόμω τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, επληρώθη, τού θείου Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοίς χάρις έκκέχυται.

Ωδή α' Ἦχος δ' Ο εἰρμός

Θείω καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτι νάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ένθέοις τοίς άσμασιν.

Έφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
Νοσφισμός υμίν ου γενήσεται φίλοις.
Εγώ γάρ εἰς Πατρών ύπιστον θρονον,
Συνεδριάζων, εκχεώ τού Πνεύματος,
Λάμψαι ποθούσι, τήν χάριν τήν άφθονον.

Όρος βεβηκώς, ατρεκέστατος Λόγος,
Γαληνόμορφον εκτελεί τήν καρδίαν.
Έργον γάρ εκπεράνας, εύφρανε φίλους.
Πνοή βιαία καί πυρός γλωπτήμασι,
Νείμας τό Πνεύμα Χριστός, ως υπέσχετο.

Καταβασίαι

Πόντω εκάλυψε Φαραώ σύν άρμασιν, ο συντρίβων πολέμους εν
υψηλώ βραχίονι, Άσωμεν αυτώ, ότι δεδόξασται.

Θείω καλυφθεῖς ο βραδύγλωσσος γνόφω,
Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον.
Ιλύν γάρ εκτι νάξας όμματος νόου,
Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
Γνώσιν, γεραίρων ένθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο εἰρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε,
έφης, καθίσατε εν, Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον,
Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός άποστελώ, έν ώ στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι
φωνήν, κακώς ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε,

γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τῆς Τριάδος, ἐν ἡ ἐστερεώθημεν.

Εἰρμός ἄλλος

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἐβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης Πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τῶν γνώσεων.

Ἀληπτός ἐστιν ἡ θεαρχικωτάτη.
Ρήτρας γάρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους
Ἄλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγῳ,
Καί τῆς βαθείας νυκτός ἐξαιρουμένους,
Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπή τοῦ Πνεύματος.

Ἦν ἐκπορευτόν ἐξ ἀγεννήτου φάους,
Τό πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας,
Οὐ τήν δι' Ἰοῦ πατρικῆς ἐξουσίας,
Νύν ἐμφανίζει συμφυή φρυκτωρίαν,
Πυρώδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσιν.

Καταβασίαι

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἀν ἐνδύσησθε,
ἐφης, καθίσατε ἐν, Ἱερουσαλήμ, ἐγὼ δὲ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον,
Πνεύμα τό ἐμόν τε καί Πατρός ἀποστελώ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἐρρηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἐβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης Πνεύμα συντετριμμένον,
Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ Τὴν Σοφίαν καί Λόγον

Τό πανάγιον Πνεύμα νύν κατελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει
πυρός, τοῦ θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἔθνῶν τὰ συστήματα, ἐν γάρ
γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος,
διάλεξιν ἤκουον, ὅθεν καί τό θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ
σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο, διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τό κράτος σου
Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἀφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι
πλουσίως τοῖς δούλοις σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο ειρμός

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα,
Τήν σήν εισακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι τούς
χριστούς σου ελήλυθας.

Ο εν Προφήταις λαλήσας, καί δια νόμου κηρυχθείς, πρώην τοίς
ατελέσι, Θεός αληθής ο Παράκλητος, τοίς τού Λόγου υπηρέταις καί
μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σήμα θεότητος φέρων, τοίς Αποστόλοις εν πυρί, Πνεύμα
κατεμερίσθη, καί ξέναις εν γλώσσαις ενέφηγεν, ως πατρόθεν θείον
σθένος, ερχόμενον εστίν αυτοκέλευστον.

Ειρμός άλλος

Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
Λόγος προελθών Πατρός εξ αναιπίου,
Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Λουτρόν τό θείον τής παλιγγενεσίας,
Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
Ομβροβλυτείς μοι ρείθρον εξ ακηράτου,
Νενυγμένης σου πλευράς, ώ Θεού Λόγε,
Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.

Κάμπτει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτω.
Εν γάρ προσώποις οίδε τριτοίς ουσίαν,
Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.

Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
Καί πυρσολαμπεί Χριστός εις σωτηρίαν
Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβασίαι

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα,
Τήν σήν εισακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι τούς
χριστούς σου ελήλυθας.

Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
Λόγος προελθὼν Πατρός ἐξ ἀναϊτίου,
Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.

Ὡδή ε' Ὁ εἰρμός

Τό διὰ τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ
κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικᾶς καρδίας κτίζει
καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται, φῶς γάρ καὶ εἰρήνη,
διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχὺς σήμερον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦμα
σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πατρός ἐκπορευτόν, καὶ δι' Υἱοῦ πιστοῖς
ἡμῖν πεφηνός, μεταδοτικόν, ἐν οἷς κατοικίζεται φύσει, τῆς ἐν ἡ
κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Εἰρμός ἄλλος

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
Νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος,
Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξουσίως,
Ἀδέσποτον κάτεισι Πνεῦμα πατρόθεν,
Σοφίζον ἐν γλώσσησι τοὺς Ἀποστόλους,
Ἐπισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
Πατροσθενὲς ζύμμορφον, ὄν Σωτήρ ἔφη.

Ἰήτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἀμαρτίας,
Χ' αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἀχραντον δόμον.
Ὁμοσθενούς δέ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι

Τό διὰ τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ
κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικᾶς καρδίας κτίζει
καθαράς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται, φῶς γάρ καὶ εἰρήνη,
διότι τὰ σὰ προστάγματα.

Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας.
Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ὡδή ς' Ὁ ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόοις
ποντούμενον αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως
ο Ἰωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθοῦ ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως
εξέχεας, καί επληρώθη τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ
Πατρός Υἱός αρρεύστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τῆς Παρθένου,
Ίν' ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ιωνάν, τῆς φθοράς διαρπάσης,
Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
Ύλης απεχθούς καυστικόν μολυσμάτων,
Ρύπτου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.

Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
Ὡκιστα δεικνύς, πυρπνόως καθιδρύεις.

Καταβασίαι

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιωτικῶν μελημάτων, συμπλόοις
ποντούμενον αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως
ο Ἰωνάς Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθοῦ ανάγαγε.

Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,
Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τῆς Παρθένου,

Ἴν' ως Προφήτην θηρός εκ θαλαττίου,
Στέρνων Ἰωνάν, τῆς φθοράς διαρπάσης,
Ὅλον τόν Ἀδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ο ὕψιστος, ὅτε
τοῦ πυρός τὰς γλώσσας δένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καί
συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ὁ Οἶκος

Ταχεῖαν καί σταθεράν δίδου παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου Ἰησοῦ, ἐν
τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύματα ἡμῶν, μή χωρίζου τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν
θλίψεσι, μή μακρύνου τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν, ἀλλά αἰεὶ
ἡμᾶς πρόφθασον, Ἐγγισον ἡμῖν, ἐγγισον ο πανταχοῦ, ὡς περ καί τοῖς
Ἀποστόλοις σου πάντοτε συνῆς οὕτω καί τοῖς σέ ποθοῦσιν ἔνωσον
σαυτὸν οἰκτίρμον, ἵνα συνημμένοι σοι υμνῶμεν, καί δοξολογῶμεν τό
πανάγιόν σου Πνεύμα.

Συναξάριον

Τῆ αὐτῆς ἡμέρα, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστής, αὐτό τό πανάγιον,
καί ζωοποιόν, καί παντοδύναμον εορτάζομεν Πνεύμα, τόν ἕνα τῆς
Τριάδος Θεόν, τό Ομοτίμον, καί Ομοούσιον, καί Ομόδοξον τῷ Πατρὶ
καί τῷ Υἱῷ.

Στίχοι

- Πάσα πνοή, δόξαζε Πνεύμα Κυρίου,
- Δι' οὐ πονηρῶν πνευμάτων φρούδα θράση.

Τῆ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἀγίου Πνεύματος, πρεσβεΐαις τῶν
Ἀποστόλων σου, Χριστέ ο Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὡδή ζ' Ὁ εἰρμός

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός ἐμβληθέντες ὅσοι Παῖδες, τό πῦρ εἰς δρόσον
μετέβαλον διὰ τῆς υμνωδίας, οὕτω βοῶντες, Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ο
Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρητορευόντων τὰ θεῖα μεγαλεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πνεύματος ἡ
ἐνέργεια, ἐνομιζέτο μέθη τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται, εἰς
Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθοδόξως θεολογούμεν, Θεόν Πατέρα τόν
ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Εὐλογητὸς εἰ,

κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην,
Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
Νεουργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου,
Οίς εκχεώ, φήσαντος οία περ Λόγου,
Τού Πνεύμα τός μου, συμβοήσουσι.
Φύσις, Η τρισσοφεγγόφωτος ευλογητός εί.

Τριπτή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας.
Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
Υίός, Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον
μετέβαλον διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο
Θεός τών Πατέρων ημών.

Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις
Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ
βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει, καί παιδάς ζήλος Θεού, τρείς
αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, πάντα τά έργα τόν Κύριον

υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, παντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.

Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσσοών επών,
Α πατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,
Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ίόν
Φώς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
Υπάρχον, ήκες εμφορούν Αποστόλοις,
Τιμήν ως άημα, τοίς σοίς οικέταις,
Λελιπαρημένον δέ Πνεύμα προσνέμοις.

Ήσε Προφητών πνευματέμφορον στόμα,
Σήν σωματωδώς, ώ μέδων, ενδημίαν,
Καί Πνεύμα κόλπων πατρικών προηγμένον,
Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
Ιείς ενανθρωπήσεως πιστοίς σέβας.

Καταβασίαι

Αφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει, καί παιδάς ζήλος Θεού, τρείς αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Λύει τά δεσμά, καί δροσίζει τήν φλόγα,
Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος.
Υμνούσι Παῖδες, ευλογεῖ δέ τόν μόνον,
Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδή θ' Ο εἰρμός

Μή τής φθοράς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω
σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ
αστέκτου, χωρίον του ἀπείρου πλαστουργοῦ σου, σέ μεγαλύνομεν.

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους,
χαίρων οχούμενος, τήν νύν εκλάμψασαν επίπνοϊαν εδήλου, ἐξ ὕψους
Ἀποστόλοις, υφ' ἧς καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πάσιν ἐγνώρισαν.

Νόμου τών φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τών μαθητῶν τής μίας γάρ
φωνῆς ἀπηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως ἐνηχούντο, λαοί
φυλαί καί γλώσσαι, τά θεῖα μεγαλεῖα, τής Τριάδος γνώσιν μουόμενοι.

Εἰρμός ἄλλος

Χαίροις Ἀνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν ἀξίως.
Ἰλιγγιά δέ νοῦς ἄπας σου τόν τόκον
Νοεῖν ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Ἐδριν εοικε τήν φυσίζων Κόρην.
Μόνη γάρ ἐν δίνησι κεκρύφει Λόγον,
Νοσοῦσαν ἀλθαίνοντα τήν βροτῶν φύσιν.
Ὅς, δεξιοῖς κλισμοῖσι νύν ἰδρυμένος
Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ὅσοις ἐπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις,
Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι,
Ὁθνεῖαν ἀλλοίωσιν ευπρεπεστάτην,
Ἰσοσθενούσαν τήν ἀτμητον εἰδότες,
Σοφὴν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Μή τής φθοράς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω
σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τοῦ

αστέκτου, χωρίον του απείρου πλαστουργού σου, σέ μεγαλύνομεν.

Χαίροις Ανασσα, μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα.
Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
Νοείν όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ἦχος γ'
Ο ουρανόν τοίς άστροίς

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προίόν εκ τού Πατρός, καί δι' Υιού
ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας,
σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Ἐτερον

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν
γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο
κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. (Απαξ)

Ειστούς Αίνους
Στιχηρά Ιδιόμελα
Ἦχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν
Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί
Θεός πρώτος, συ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός
ημών. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας
γόνου προσκυνησω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ,
καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε. (Δίς)

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνου τής ψυχής καί τού
σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν
συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον,
καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιϊας,
γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, διά τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί
κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ ππαίσματι, ενταύθα εφώτισε
Χριστός τους αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, πρός
τιμωρίαν άρτι καινουργείται η συμφωνία, πρός σωτηρίαν τών ψυχών

ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικά καί ἐκ τοῦ Κανόνος, Ὡδή γ' καί ς'

Εἰσοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ἄσωμεν καί ψαλούμεν τὰς
δυναστείας σου, Σώσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ...

Ἀπολυτίκιον τῆς Εορτῆς

Ἦχος πλ. δ'

Ευλογητός εἶ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς
ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καί δι' αὐτῶν τὴν
οἰκουμένην σαγήνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε
τοῦ πυρός τὰς γλώσσας δένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καί
συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Κοινωνικόν

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν Ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ, Ἀλληλούϊα.

ρ83 [top](#)

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά Προσόμοια τῆς Εορτῆς γ'

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἕτεροφθόγγοις λόγοις,
καί πυρός ὡς ἐν εἶδει, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγείσθαι
τρανότατα, νῦν εἰς σημεῖον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία
ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι υπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους
δυναστείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμψεις, τὸ ἅγιον τοῦ Πνεύμα, δείξας
ἡμῖν, ὅτι σύ εἶ ἡ ἀλήθεια, καί ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθέ, ἀληθῶς οὐ
καταισχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, εξαπέστειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θεῖῳ πυρὶ, ἀναχωνεύσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωσίαν εὐκρινή, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Πεντηκοστὴν εορτάζομεν, καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν, καὶ τὸ μυστήριον ὅσον, Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον! Διὸ βουόμεν σοι, Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

**Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ
Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά**

Ἔργῳ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ ἅγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου...

Ἄφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πάσα, τοῦ θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καὶ θεολόγους ἔδειξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γένος ἀλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεοὺς Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος α'

Γλώσσαις ἀλλογενῶν ἐκαινούργησας Χριστέ τοὺς σοὺς Μαθητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι, τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Π Ρ Ω Ϊ**

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ**

Συντάπτω, συνυμνώ, συνδοξάζω, συνσέβω, Πατρί καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνὼν τῇ θεότητι, διαιρῶν ιδιότησιν, οὕτω τούτο γάρ τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορήσαν νῦν, ἀνά τὸν σύμπαντα κόσμον, κηρύττειν ἐσόφισε. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὅμοιον

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις, φρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθούσα ἐν εἴδει, πυρός, κατεφώτισε, καί φωστήρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τήν τῆς αγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καί κυριότητα μίαν, ἣν πίστει δοξάζομεν. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά Ἦχος β' Οἶκος τοῦ Εφραθά

Αἴγλη θεαρχική, τόν νοῦν καταλαμφθέντες, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, οὐσιωδῶς τό Πνεῦμα, τό ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός...

Γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐξ ὕψους οραθεῖσαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι, οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου...

Ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητε φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις αγίασον καί σώσον, τοὺς σέ Θεόν κηρύττοντας.

Δόξα... Καί νῦν... Ἦχος α'

Πάντα χορηγεί, τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοί, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, Ὁμοούσιε καί Ὁμόθρονε τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, Παράκλητε, δόξα σοι.

ρ84 [top](#)

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ

Στιχηρά τῆς Εορτῆς γ' Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὡς προσφυές ὡς οικεῖον, τοῖς λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν, τοῦ τῷ πυρί, οὐρανοῦς ωραΐσαντος, καί καταυγάσαντος κόσμον τόν αἰσθητόν, σὺν Υἱῷ τε καί τῷ Πνεύματι.

Ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία,

τό πανάγιον Πνεύμα, εν τούτοις εφιζήσαν, είδει πυρός, πυριπνόους ανέδειξεν, εκφαντορίαις τά δόγματα μυστικάις, τής Τριάδος ρητορεύοντας.

Ουρανοχάλκευτα ξίφη, τούς Ιερούς Μαθητάς, τό ιερόν φοιτήσαν, εκτετέλεκε Πνεύμα, τήν γήν καθιερώσαι, τώ ποιητή, ανιέρους συγκόψαντας, ως εκλιπείν τάς ρομφαίας τού πονηρού, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αύτη γάρ ημάς έσωσε.

**Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν**

Σήμερον εφοίτησε, τού παναγίου σου Πνεύματος, η ενέργεια Κύριε, εν τοίς Αποστόλοις σου, καί σοφούς ενδείξαν, τή θεογνωσία, καταπεπλήρωκεν ιδού, τής μακαρίας διδασκαλίας σου, διό σου τήν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού Παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Σήμερον τό Πνεύμά σου, τό παντοδύναμον Δέσποτα, εκ Πατρός καταπέμπεται, τό σοί ομοούσιον, εν πυρίναις γλώσσαις, διανεμηθέν δέ, τά μεγαλείά σου λαλείν, τους Αποστόλους σου παρεσκεύασε, διό σου τήν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Στίχ. Μή απορρίψης με, από τού προσώπου σου...

Σήμερον εξέχεας, τού Παρακλήτου σου Πνεύματος, ο Σωτήρ τά χαρίσματα, τή βροτεία φύσει, διδούς προφητεύειν, ως έφησας λόγε, καί τήν Τριάδα, προσκυνείν, αδιαιρέτως συνεξεπαίδευσας, διό σου τήν σωτήριον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας σύ εί ο Θεός

ημών.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Καθώς επηγγείλατο, αυτεξουσίως μολόν, τό Πνεύμα τό άγιον, τοίς Αποστόλοις Χριστέ, εις μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν, τής ακτίστου Τριάδος, γλώσσας τάς διαφόρους, τής εθνών πανσπερμίας, αλλ' οίκησον καί ημίν αγαθέ, φιλόανθρωπε δεόμεθα. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τήν Σοφίαν καί λόγον

Τό πανάγιον Πνεύμα νύν κατελθόν, επί τούς Αποστόλους είδει πυρός, θάμβους επλήρωσε, τών εθνών τά συστήματα, εν γάρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόανθρωπε, τήν ιδίαν έκαστος, διάλεξιν ήκουεν, όθεν καί τό θαύμα, τοίς απίστοις ως μέθη, πιστοίς δε σωτήριον, αληθώς εγνωρίζετο, διά τούτο δοξάζομεν, τό κράτος σου, Χριστέ ο Θεός, τών ππαισμάτων άφεσιν αιτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοίς δούλοις σου. (Δίς)

Εις τόν Στίχον τών Αίνων

Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος πλ. β' Τριήμερος ανέστης

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, τό φώς τό εκ φωτός προϊόν, εν πυρίναις γλώσσαις, ήλθεν επί γής, φλέξαι τάς αμαρτίας, τών πίστει προσκυνούντων, τήν τρισυπόστατον θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, εγκαίνισον ημίν ο Θεός, όπερ πάλαι, πέμψας σου τοίς Μαθηταίς, ενίσχυσας οικτίρμον, πληρώσαι εν τώ κόσμω, σου τά σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, πιστώσ θεολογήσωμεν, εκβοώντες, Μή αποστής αφ' ημών, Παράκλητε, ο πάσι παρέχων σωτηρίαν, καί αγιάζων τούς υμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε, τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνου προσκυνήσω σου, τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε, Κύριε.

ρ85 [top](#)

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Στιχηρά τής Εορτής γ
Ἦχος α' Τών ουρανίων ταγμάτων**

Μωσής εν όρει τόν όντα, πυρί τεθέαται, αλλά καί τοίς θεόπταις, καί σοφοίς Αποστόλοις, τό πνεύμα πυριμόρφως κάτεισι νύν, ως σαφώς υπεμφήνειεν, ως είς Θεός ο λαλήσας, τότε καί νύν, εν ταυτότητα τής φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταίς γλώσσαις, οι θεωρήτορες, βαπτίσματος τού θείου, οι πρός ύδωρ καλούντες, ρητόρων φληναφίας, αθέων πυρί, τώ τού Πνεύματος έφλεξαν, αλλά φωτίσαις Παράκλητε καί ημάς, τούς πιστώσ θεολογούντάς σε.

Καί τούς εν ύλη Θεέ μου, σοί λειτουργήσαντας, προσλαβομένω πάχος, τό τής ύλης αρρήτως, ως πάλαι τούς αΰλους, πυρί και νουργείς, φλογερούς τώ τού Πνεύματος, Ως πολυΰμνητος πέλεις, ως θαυμαστός, εν τοίς έργοις σου φιλόανθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνου τής ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα καί τόν συνάναρχον Υίόν, καί τό συναΐδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

**Είς τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν**

Ομοδύναμον, σύνθρονον, συμφυές καί συνάναρχον, τώ Πατρί, τώ Λόγω τε, Πνεύμα άγιον, συμπαντουργόν, συναΐδιον, πανάγαθον, πάνταρχον, τούς τού Λόγου Μαθητάς, εμφορήσαν εσόφισεν, εν τοίς έθνεσιν, εν φωναίς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τού Θεού τά

μεγαλεία, καί τῆς Τριάδος τά δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός.

Τά τή μέθη σκοτούμενα, τῆς αγνοίας θεάνθρωπε, τών εθνών συστήματα, τά πολύσπορα, υψηγορούντας εν πνεύματι, τά θεία τούς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαίς, απεκάλουν μεθύοντας, τούς ελάσαντας, τῆς απάτης τήν μέθην, αλλ' ημείς σε, δι' αὐτῶν επεγνωκότες, θεολογούμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου...

Η πηγή η αἶδιος, αενάως η βρύουσα, ποταμόν ανέκφραστον αγαθότητος ὕδωρ τό ζών αεί βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταίς αυτού επιρροαίς, τήν ψυχήν μου κατάρδευσον, λυτρουμένη με, τών παθῶν τῆς καμίνου, τού φλογμού τε, τών δεινῶν πειρατηρίων, καί τού πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Τριάδα ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υἱόν, σύν Αγίω Πνεύματι, οὕτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ϊ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ**

Ἰδοῦ προφητικάί, περαιοῦνται προρρήσεις, ο τούτους γάρ αυγαίς, αμυδραίς εκκαλύψας μελλόντων τήν δήλωσιν, ως Θεός ο Παράκλητος, νύν εκκέχεται, τοίς Αποστόλοις πλουσίως, διά τούτων δέ, καί τοίς πιστώς προσκυνούσι, Τριάδα τήν άκτιστον. **(Δίς)**

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

**Κάθισμα Ἦχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον**

Η τού Πνεύματος αίγλη τούς Αποστόλους σου, εμφορήσασα Σώτερ, φωστήρας έδειξε, τήν τών αιρέσεων αχλύν, αποδιώκοντας, από τῆς

γής, καί τών πιστών, καταφωτίζοντας ψυχάς, λατρεύειν σου τόν Πατέρα, καί τό πανάγιον Πνεύμα τό αγιάζον τούς προσκυνούντάς σε.

**Εἰς τόν Στίχον τών Αἰώνων, Στιχηρά Προσόμοια
Ἦχος δ' Ὡς γενναίον ἐν Μάρτυσιν**

Ἡ τοῦ Πνεύματος κάθοδος, Ἀποστόλους ἐρώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νύν, ἐποφθείσα αυτοῖς, καί τούτους ῥήτορας ἔδειξε, τοῖς πάσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυή τε τήν ἔνωσιν, ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθορώντα, τούς ποτε ἀγροικοτάτους, τρανῶς λαλούντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός...

ὑπερώω καθήμενοι οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον, τοῦ ἀγίου Πνεύματος τήν ἐνέργειαν, πνοήν βιαίαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαισι, καί ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσφθεγγόμενοι, τόν τῆς χάριτος λόγον βεβαιούντες, τόν παθόντα ἐκουσίως, Χριστόν ὑπάρχειν Θεόν ἀληθῆ.

Στίχ. Μή ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου σου...

Ὡς κατέπεμψας Κύριε, τοῦ ἀγίου σου Πνεύματος Ἀποστόλοις σήμερον, θείαν χάριν, καί νύν ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρδίας φωτί, ἀενάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως, ὅπως σαφῶς τόν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις, αἶνον πάντες, ἀναπέ μψωμεν ὑμνούντες, Τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος β'

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδόν σωτηρίας, καί, ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτήρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σύ εἶ Θεός πρῶτος, σύ καί μετὰ ταῦτα, καί εἰς τούς αἰῶνας σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν.

ρ86 [top](#)

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΕΤ ΑΘΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
Ε Σ Π Ε Ρ Α Σ**

**Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'
Ἦχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν**

Τό Πνεύμα τό ἀγιον, τό διαιροῦν τά χαρίσματα, ἐπί γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὡς περ τό πρότερον, τῆ σκιά τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν Προφήταις, οὐσιωδῶς δέ νύν ἡμῖν, τῆ μεσιτεία Χριστοῦ δεδῶρηται, καρδίας

εκκαθάρωμεν, ταίς αρεταίς καί δεξώμεθα, τήν αυτού επιφοίτησιν, μυστικώς φωτιζομενοι.

Τό Πνεύμα τό άγιον, μή αντανέλης φιλάνθρωπε, αφ' ημών, αλλά δώρησαι, αξίως τήν χάριν σου, πολιτευομένους, ψυχή καί καρδιά διαιωνίζουσιν αυτού, τήν μετουσίαν κληρονομήσαι ημάς, ναούς καί οικητήρια, τού Παρακλήτου υπάρχοντας, Ιησού ο Θεός ημών, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Τό πνεύμα τό άγιον τό αγιάζον τά σύμπαντα, ευσεβώς ανυμνήσωμεν, καί πίστει βοησωμεν, ο ελθών εν κόσμω, Πατρός ευδοκία, μή αποχώρει αφ' ημών, τών λατρευόντων σου τή θεότητι, ναούς ημάς ανάδειξον, τής σής αφράστου χρηστότητος, καί αγίασον άπαντας, τούς πιστώσ ανυμνούντάς σε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος βαρύς

Παράκλητον έχοντες πρός τόν Πατέρα, Χριστόν τόν Θεόν, Παράκλητον άλλον επιδημήσαντα τή γή σήμερα, τό Πνεύμα τής αληθείας, εν πίστει προσκυνήσωμεν.

**Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες**

Τό Πνεύμα τό άγιον Πατρός, τό εκπορευόμενον, καί εν Υιώ προσκυνούμενον, δι' ού καί φέρεται, καί κρατείται πάντα, καί ζωή συνέχεται, καί ζή καί διαμένει καί σώζεται, θεολογήσωμεν, Ακατάληπτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός...

Τό Πνεύμα τό άγιον πηγή, πάσης αγαθότητος, ουσιωδώς επεδήμησε, τής γής τά πέρατα, ουρανού σθένους, διά τών Αποστόλων, πληρώσαι καί τής θείας χρηστότητος, αυτώ βοήσωμεν, Ανερμήνευτε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.
προσώπου

Στίχ. Μή απορρίψης με από του σου...

Τό Πνεύμα τό άγιον Θεός, συμφυές καί σύνθρονον, Πατρί καί Λόγω γνωρίζεται, φώς υπερτέλειον, εκ φωτός εκλάμψαν, εξ ανάρχου τελείου, Πατρός, καί δι' Υιού προερχόμενον, αυτώ βοήσωμεν, Ζωοπάροχε Παράκλητε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε τό Πνεύμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοις τοῖς Αποστόλοις, τότε οἱ τῶν Εβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει, ἤκουον γάρ αὐτῶν φθεγγομένων, ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθῶς τό Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς, ἰδιῶται γάρ ὄντες, ἐσοφίσθησαν, καί τά ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγρήσαντες, τά θεία ἐρρητόρευον, διό καί ἡμεῖς βοώμέν σοι, ο ἐπί γῆς οφθεῖς, καί ἐκ τῆς πλάνης σῶσας ἡμάς, Κύριε, δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ Π Ρ Ω Ἰ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν ἐκ τοῦ τάφου, καί τήν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν Ανάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθές ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν ὡσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ, μυστικῶς, Σῶτερ τά ἀπηχήματα, καί τήν οικονομίαν σου. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Οἱ σοῦ Σωτήρος ἐρασταί, χαράς ἐπλήσθησαν, καί θάρσος ἔλαβον οἱ πρῶν δειλιώντες, ὡς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν, καί ἔστη ἐπί τάς κάρας τῶν Μαθητῶν, καί ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαούς, γλώσσαι γάρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καί τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλά μάλλον ἐδρόσισαν. (Δίς)

Εἰς τόν Στίχον τῶν Αἰῶν Στιχηρά Προσόμοια

Ἦχος α' Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Επιπαφλάζοντος πάλαι, πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτῆς Ἡλίας, καί πυρίπνου ἐν δόξῃ, οχοῦμενος ἐδήλου, τήν νῦν ἐν Σιών, Αποστόλοις ἐκλάμψασαν, ἀφ' ὕψους θείαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός...

Ισηγορούντες τήν θεϊάν, οικονομίαν Χριστού, εν πυριμόρφοις γλώσσαις, οι Απόστολοι πάντες, εφώτισαν τά έθνη, σέβειν πιστώως, εν τρισίν υποστάσεσιν, ένα Θεόν τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα τό πανάγιον.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου,.

Σιών αγία η Μήτηρ, Εκκλησιών απασών, εν ή πυρός εν είδει, τό Παράκλητον Πνεύμα, επί τούς Αποστόλους, κατήλθε φρικτώως, χαίρε νύν καί εόρταζε, τήν κοσμοπόθητον όντως Πεντηκοστήν, σύν ημίν πανηγυρίζουσα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς, από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

ρ87 [top](#)

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ
απόδοσις**

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα γ', πρός Ήχον α', δευτερούντες τό α'. Είτα ε' πρός Ήχον β', δευτερούντες πάλιν τό α'.

Ήχος α'

Πεντηκοστήν εορτάζομεν, καί Πνεύματος επιδημίαν, καί προθεσμίαν επαγγελίας, καί ελπίδος συμπλήρωσιν, καί τό μυστήριον όσον, Ως μέγα τε καί σεβάσμιον! Διό βοώμέν σοι, Δημιουργέ τού παντός Κύριε, δόξα σοι. **(Δίς)**

Γλώσσαις αλλογενών, εκαινούργησας Χριστέ τούς σους Μαθητάς, ίνα δι' αυτών σε κηρύξωσι, τόν αθάνατον Λόγον καί Θεόν, τόν παρέχοντα ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πάντα χορηγεί τό Πνεύμα τό άγιον, βρύει προφητείας, ιερέας τελειοί, αγραμμάτους σοφίαν εδίδαξεν, αλιείς θεολόγους ανέδειξεν, όλον συγκροτεί τόν θεσμόν τής Εκκλησίας, Ομοούσιε καί Ομόθρονε, τώ

Πατρί καί τώ Υιώ, Παράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'

Είδομεν τό φώς τό αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν Πίστιν αληθή, αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες, αὐτή γάρ ημάς έσωσε. (Δίς)

Εν τοίς Προφήταις ανήγγειλας ημίν οδόν σωτηρίας, καί εν Αποστόλοις έλαμψε, Σωτήρ ημών, η χάρις τού Πνεύματός σου, σύ εί Θεός πρώτος, σύ καί μετά ταύτα, καί εις τούς αιώνας, σύ εί ο Θεός ημών.

Εν ταίς αυλαίς σου υμνήσω σε τόν Σωτήρα τού κόσμου, καί κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τήν αήττητον δύναμιν, εν εσπέρα, καί πρωϊ, καί μεσημβρία, καί εν παντί καιρώ ευλογήσω σε Κύριε.

Εν ταίς αυλαίς σου Κύριε, οι πιστοί τό γόνου ψυχής καί τού σώματος υποκλίναντες, ανυμνούμέν σε τόν άναρχον Πατέρα, καί τόν συνάναρχον Υιόν, καί τό συναϊδιον καί πανάγιον Πνεύμα, τό φωτίζον καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Τριάδα Ομοούσιον υμνολογήσωμεν, Πατέρα, καί Υιόν, σύν Αγίω Πνεύματι, ούτω γάρ εκήρυξαν πάντες οι Προφήται, καί Απόστολοι μετά Μαρτύρων.

Δόξα... Καί νύν... Ἦχος πλ. δ'
Λέοντος Δεσπότης

Δεύτε λαοί, τήν τρισυπόστατον θεότητα προσκυνήσωμεν, Υιόν εν τώ Πατρί, σύν αγίω Πνεύματι, Πατήρ γάρ αχρόνως εγέννησεν Υιόν, συναϊδιον καί σύνθρονον, καί Πνεύμα άγιον ήν εν τώ Πατρί, σύν Υιώ δοξαζόμενον, μία δύναμις, μία ουσία, μία θεότης, ήν προσκυνούντες πάντες λέγομεν, Άγιος ο Θεός, ο τά πάντα δημιουργήσας δι' Υιού, συνεργία τού Αγίου Πνεύματος, Άγιος ισχυρός, δι' ού τόν Πατέρα εγνώκαμεν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον επεδήμησεν εν κόσμω, Άγιος αθάνατος, τό Παράκλητον Πνεύμα, τό εκ Πατρός εκπορευόμενον, καί εν Υιώ αναπαυόμενον, Τριάς αγία, δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον
Στιχηρά Ιδιόμελα

Ἦχος πλ. β'

Αγνοούντα τά έθνη Κύριε, τήν τού παναγίου Πνεύματος, εν τοίς

Αποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τήν εναλλαγήν τών γλωσσών, μέθην είναι ενόμιζον, ημείς δέ στηριχθέντες υπ' αυτών, απαύστως ούτω λέγομεν, Τό Πνεύμά σου τό άγιον, μή αντανέλης αφ' ημών, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, καί Πνεύμα ευθές εγκαινίσον εν τοίς εγκάτοις μου.

Κύριε, τού αγίου Πνεύματος η επιφοίτησις, τούς Αποστόλους σου εμφορήσασα, εν ετέραις γλώσσαις λαλείν παρεσκεύασεν, όθεν τό παράδοξον, τοίς μέν απίστοις μέθη ενομιζετο, τοίς δε πιστοίς πρόξενον σωτηρίας, ού τής ελλάμψεως καί ημάς αξίωσον, δεόμεθα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μή απορρίψης με από τού προσώπου σου, καί τό Πνεύμά σου τό άγιον μή αντανέλης απ' εμού.

Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, τό Πνεύμα τής αληθείας, ο πανταχού παρών, καί τά πάντα πληρών, ο θησαυρός τών αγαθών, καί ζωής χορηγός, ελθέ, καί σκήνωσον εν ημίν, καί καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος, καί σώσον αγαθέ τας ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Γλώσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διά τήν τόλμαν τής πυργοποιίας, γλώσσαι δέ νύν εσοφίσθησαν, δια τήν δόξαν τής θεογνωσίας, Εκεί κατεδίκασε Θεός τούς ασεβείς τώ ππαίσματι, ενταύθα εφώτισε Χριστός τούς αλιείς τώ Πνεύματι, Τότε κατειργάσθη η αφωνία, προς τιμωρίαν, άρτι καινουργείται η συμφωνία, προς σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

**Απολυτίκιον
Ήχος πλ. δ'**

Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαηγεύσας, φιλάνθρωπε, δόξα σοι. **Εκ γ'**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Τήν μεθέορτον πιστοί, καί τελευταίαν εορτήν, ην εορτάσωμεν φαιδρώς, αὕτη ἐστί Πεντηκοστή, επαγγελίας συμπλήρωσις, καί προθεσμίας, ἐν ταύτῃ γάρ τό πύρ, τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπί γῆς, ὡσπερ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καί Μαθητάς ἐφώτισε, καί τούτους ουρανομύστας ἀνέδειξε, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον, ἐφώτισε. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγῆ, ἐπιδημούσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμούς, μεριζομένη νοητῶς, τοῦς Ἀποστόλους ἐδρόσιζε φωταγωγούσα, καί γέγονεν αὐτοῖς, νέφος δροσῶδες τό πύρ, φωτίζουσα αὐτούς, καί υετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τήν χάριν, διά πυρός τε καί ὕδατος, Τό φῶς ἐπέστη, τοῦ Παρακλήτου, καί τόν κόσμον ἐφώτισε. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικῶς

Μετά τήν Ἐγερσιν Χριστέ, τήν ἐκ τοῦ τάφου, καί τήν πρός ὕψος οὐρανοῦ, θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τήν δόξαν σου κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθές ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς, ὅθεν, ὡσπερ κιθάρα μουσουργική, πάσιν ἐτρανολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ, τά ἀπηχήματα, καί τήν οἰκονομίαν σου. (Δίς)

Οἱ Κανόνες

Ὁ τοῦ βαρέος μετά τῶν Εἰρμῶν, εἰς η' καί ὁ τοῦ δ' μετά τῶν Εἰρμῶν, εἰς ς'. Ὁ Κανών, οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Πεντηκοστήν εορτάζομεν.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὡδή α' Ἦχος βαρύς Ὁ Εἰρμός

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῷ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἔργω, ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τό Παράκλητον Πνεῦμα
εξαποστείλας Χριστέ, ἐλάμψας τῷ κόσμῳ φῶς, φιλόανθρωπε.

Νόμῳ τό πάλαι προκηρυχθέν καί Προφήταις, ἐπληρώθη, τοῦ Θεοῦ
Πνεύματος σήμερον, πάσι γάρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Ἄτερος Κανὼν ἱαμβικός

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς διὰ στίχων Ἡρωελεγείων

- Θειογενές Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον,
- Ἐκ Γενέτου κόλπων ἤκας ἐπιχθονίοις
- Οἷα πυρός γλώσσησι φέρον θεότητος αὔλου.
- Σήμα τεῆς φύτλης, καί χάριν ὑμνοπόλοις.

Ποίημα Κυρίου Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά

Ὠδή α' Ἦχος δ' Ο Ειρμός

- Θεῖω καλυφθεῖς ὁ βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ἐρρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου,
- Ὁρά τόν ὄντα, καί μείτῃ Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

- Ἐφη τό σεπτόν καί σεβάσμιον στόμα.
- Νοσφισμός ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις.
- Ἐγὼ γάρ εἰς πατρῷον ὑψίστον θρόνον
- Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος,
- Λάμψαι ποθοῦσι, τήν χάριν τήν ἀφθονον

- Ὅρος βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος,
- Γαληνόμορφον ἐκτελεῖ τήν καρδίαν.
- Ἔργον γάρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους,
- Πνοή βιαία, καί πυρός γλωττήμασι,
- Νείμας τό Πνεῦμα Χριστός, ὡς υπέσχετο.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Πόντῳ ἐκάλυψε Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν
ὕψηλῳ βραχίονι, ἄσωμεν αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἦχος δ'

- Θείω καλυφθείς ο βραδύγλωσσος γνόφω.
- Ερρητόρευσε τόν θεόγραφον νόμον
- Ἰλύν γάρ εκτινάξας όμματος νόου,
- Ορά τόν όντα, καί μυείται Πνεύματος
- Γνώσιν, γεραίρων ενθέοις τοίς άσμασιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστειλώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Η τού θείου Πνεύματος επιδημήσασα δύναμις, τήν μερισθείσαν πάλαι φωνήν, κακώς ομονοησάντων, εις μίαν αρμονίαν θείως συνήψε, γνώσιν συνετίζουσα πιστούς τής Τριάδος, εν ή εστερεώθημεν.

Ειρμός άλλος

- Έρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
 - Έβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
 - Μόνη προσευχή τής Προφήτιδος πάλαι
 - Άννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
 - Πρός τόν δυνάστην, καί Θεόν τών γνώσεων.
-
- Άληπτός εστιν η θεαρχικωτάτη.
 - Ρήτρας γάρ εξέφηνε τούς αγραμμάτους,
 - Άλις σοφιστάς συστομίζοντας λόγω,
 - Καί τής βαθείας νυκτός εξαιρουμένους,
 - Λαούς απείρους, αστραπή τού Πνεύματος.
-
- Ην εκπορευτόν εξ αγεννήτου φάους,
 - Τό πανσθενουργόφωτον άφθιτον σέλας,
 - Ού τήν δι' Υιού πατρικής εξουσίας,
 - Νύν εμφανίζει συμφυή φρουκτωρίαν,
 - Πυρώδες ήχος εν Σιών τοίς έθνεσιν.

Καταβασίαι

Ἦχος βαρύς

Τήν εξ ύψους δύναμιν τοίς Μαθηταίς, Χριστέ, έως άν ενδύσησθε έφης, καθίσατε εν Ιερουσαλήμ, εγώ δέ ως εμέ Παράκλητον άλλον, Πνεύμα τό εμόν τε καί Πατρός αποστειλώ, εν ώ στερεωθήσεσθε.

Ἦχος δ'

- Ἐρρηξε γαστρός ητεκνωμένης πέδας,
- Ἵβριν τε δυσκάθεκτον ευτεκνουμένης,
- Μόνη προσευχή τῆς Προφήτιδος πάλαι
- Ἄννης, φερούσης πνεύμα συντετριμμένον,
- Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Τό προσταθέν

Οι τοῦ Σωτήρος ερασταὶ χαράς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον, οἱ πρῶν δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον ἐξ ὑψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς, γλώσσαι γὰρ διεσπάρησαν, Ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τοὺς οὗ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μάλλον ἐδρόσισαν. (Δίς)

Ὠδή δ' Ο Ειρμός

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἐλευσιν, ἀνεβόα, τὴν σὴν εἰ σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σώσαι, τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.

Ὁ ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ διὰ νόμου κηρυχθεὶς, πρῶ ἦν τοῖς ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθὴς ὁ Παράκλητος, τοῖς τοῦ Λόγου υπηρέταις καὶ μάρτυσι, γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα θεότητος φέρον, τοῖς Ἀποστόλοις ἐν πυρί, Πνεῦμα κατεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσσαις ἐνέφηεν, ὡς πατρόθεν θεῖον σθένος, ἐρχόμενον ἐστὶν αυτοκέλευστον.

Ειρμός ἄλλος

- Ἄναξ ἀνάκτων, οἶος ἐξ οἴου μόνος,
 - Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναϊτίου.
 - Ἰσοσθενὲς σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
 - Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς ευεργέτης,
 - Ἄδουσι, Δόξα τῷ κράτει σου, Κύριε.
-
- Λουτρόν τὸ θεῖον τῆς παλιγγενεσίας,
 - Λόγω κεραννύς συντεθειμένη φύσει,
 - Ομβροβλυτεῖς μοι ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου
 - Νενυγμένης σου πλευράς, ὦ Θεοῦ Λόγε,

- Επισφραγίζων τή ζέσει τού Πνεύματος.
- Κάμπτει τά πάντα τώ Παρακλήτω γόνυ,
- Γόνω τε Πατρός, Πατρί συμφυεστάτω.
- Εν γάρ προσώποις οίδε τριποίς ουσίαν,
- Νημερτές, απρόσιτον, άχρονον, μίαν.
- Έλαμψε φώς γάρ η χάρις τού Πνεύματος.
- Τελείσθε πάντες τή θεαρχικωτάτη,
- Όσοι λατρευταί τής τριφεγγούς ουσίας.
- Υπερφυώς τελεί γάρ ως ευεργέτης,
- Καί πυροσολαμπεί Χριστός εις σωτηρίαν,
- Όλην πορίζων τήν χάριν τού Πνεύματος.

Καταβασίαι Έχος βαρύς

Κατανοών ο Προφήτης, τήν επ' εσχάτων σου Χριστέ έλευσιν, ανεβόα, τήν σήν ει σακήκοα Κύριε δυναστείαν, ότι πάντας τού σώσαι, τούς χριστούς σου ελήλυθας.

Έχος δ'

- Άναξ ανάκτων, οίος εξ οίου μόνος,
- Λόγος προελθών, Πατρός εξ αναίπίου.
- Ισοσθενές σου Πνεύμα τοίς Αποστόλοις,
- Νημερτές εξέπεμψας ως ευεργέτης,
- Άδουσι, Δόξα τώ κράτει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κυηθέν επί τής γής πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Η επιφοιτήσασα ισχύς σήμερον, αύτη Πνεύμα αγαθόν, Πνεύμα σοφίας Θεού, Πνεύμα εκ Πατρός εκπορευτόν, καί δι' Υιού πιστοίς ημίν πεφηνός, μεταδοτικόν, εν οίς κατοικίζεται φύσει, τής εν ή κατοπτεύεται αγιότητος.

Ειρμός άλλος

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,

- Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

- Καθώς περ ευδόκησεν αυτεξουσίως,
- Αδέσποτον κάτεισι Πνεύμα πατρόθεν,
- Σοφίζον εν γλώσσησι τούς Αποστόλους,
- Επισφραγίζον τόν φερέσβιον Λόγον,
- Πατροσθενές ξύμμορφον, όν Σωτήρ έφη.

- Ιήτο τās φρένας μέν εξ αμαρτίας,
- Χ' αυτώ κατεσκεύαζε τών Αποστόλων,
- Θεός Λόγος πάνταρχος, άχραντον δόμον.
- Ομοσθενούς δέ καί συνουσιουμένου,
- Νύν εγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Καταβασίαι Έχος βαρύς

Τό διά τόν φόβον σου ληφθέν Κύριε, εν γαστρί τών Προφητών, καί κηθέν επί τῆς γῆς πνεύμα σωτηρίας, αποστολικάς καρδίας κτίζει καθαράς, καί εν τοίς πιστοίς ευθές εγκαινίζεται, φώς γάρ καί ειρήνη, διότι τά σά προστάγματα.

Έχος δ'

- Λυτήριον κάθαρσιν αμπλακημάτων,
- Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
- Ω τέκνα φωτόμορφα τῆς Εκκλησίας,
- Νύν εκ Σιών γάρ εξελήλυθε νόμος,
- Η γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος αμαρτίαις, καί ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς Χριστέ βού σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Εκ τού Πνεύματός σου, σάρκα επί πάσαν, ως είπας, πλουσίως εξέχεας, καί επληρώθη τῆς σῆς η σύμπασα γνώσεως Κύριε, ότι εκ Πατρός Υιός αρρεύστως έφυς, καί τό Πνεύμα αμερίστως πρόεισιν.

Ειρμός άλλος

- Ιλασμός ημίν Χριστέ καί σωτηρία,

- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
 - Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
 - Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
 - Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.
- Ιμερτόν ημίν ευθές εν τοίς εγκάτοις,
 - Αιωνίως έξουσι Πνεύμα καινίσαις,
 - Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
 - Ύλης απεχθούς καυστικών μολυσμάτων,
 - Ρύπου τε φρενών ρυπτικόν Παντοκράτορ.
- Ορεκτόν αξίωμα τοίς Αποστόλοις,
 - Σιωνίταις μίμνουσι σήν παρουσίαν,
 - Γνώρισμα Πνεύμα πατρογεννήτου Λόγου,
 - Λέσχην απηνή τών εθνών ποππυσμάτων,
 - Ωκιστα δεικνύς, πυρπνώως καθιδρύεις.

Καταβασίαι Ήχος βαρύς

Ναυτιών τώ σάλω, τών βιοτικών μελημάτων, συμπλόοις ποντούμενος
αμαρτίαις, και ψυχοφθόρω θηρί προσριπτούμενος, ως ο Ιωνάς
Χριστέ βοώ σοι, Εκ θανατηφόρου με βυθού ανάγαγε.

Ήχος δ'

- Ιλασμός ημίν Χριστέ και σωτηρία,
- Ο Δεσπότης έλαμψας εκ τής Παρθένου,
- Ίν, ως Προφήτην θηρός εκ θαλατίου,
- Στέρνων Ιωνάν, τής φθοράς διαρπάσης,
- Όλον τόν Αδάμ, παγγενή πεπτωκότα.

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ότε καταβάς τās γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ο Ύψιστος, ότε
τού πυρός τās γλώσσας διένειμεν, εις ενότητα πάντας εκάλεσε, και
συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεύμα.

Ο Οίκος

Ταχείαν και σταθηράν δίδου παραμυθίαν τοίς δούλοις σου, Ιησού, εν
τώ ακηδιάσαι τά πνεύματα ημών, μή χωρίζου τών ψυχών ημών εν
θλίψει, μή μακρύνου τών φρενών ημών εν περιστάσεσιν, αλλά αεί
ημάς πρόφθασον, Εγγισον ημίν, έγγισον ο πανταχού, ως περ και τοίς
Αποστόλοις σου πάντοτε συνής, ούτω και τοίς σέ ποθούσιν ένωσον
σαυτόν οικτίρμον, ίνα συνημμένοι σοι υμνώμεν, και δοξολογώμεν τό

πανάγιόν σου Πνεύμα.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοιοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ρητορευόντων τά θεία μεγαλεία τών Αποστόλων, τού Πνεύματος η ενέργεια, ενομίζετο μέθη τοίς απιστούσι, δι' ής Τριάς γνωρίζεται, εις Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν αδιαίρετον φύσιν ορθοδόξως θεολογούην μεν, Θεόν Πατέρα τόν άναρχον, τής αυτής εξουσίας Λόγον καί Πνεύμα, Ευλογητός εί, κράζοντες, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
 - Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
 - Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
 - Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
 - Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.
-
- Φωνήν προφητόφθεγκτον ηγνοηκότες,
 - Έφασκον οινότευκτον άφρονες μέθην.
 - Ρήσεις ξενηκούσθησαν ως Αποστόλων.
 - Οι ευσεβείς δέ, σοί βοώμεν ενθέως.
 - Νεουργέ τού σύμπαντος, ευλογητός εί.
-
- Θέσπιν κατεβρόντησεν ο βλέπων όπα,
 - Ένθους Ιωήλ τού θεαρχικωτάτου
 - Οίς εκχεώ, φήσαντος οιά περ Λόγου,
 - Τού Πνεύματός μου, συμβοήσουσι. Φύσις,
 - Η τρισσοφεγγόφωτος, ευλογητός εί.
-
- Τριπτή μέν ευμοίρησεν ωρών τήν χάριν,
 - Όπως υπεμφήνειε τρείς υποστάσεις,
 - Σέβειν εν απλότητι τής εξουσίας,
 - Αλλ' εν μιά νύν ημερών τή Κυρία,
 - Υιός Πατήρ, καί Πνεύμα, ευλογητός εί.

Καταβασίαι Ἦχος βαρύς

Οι εν καμίνω τού πυρός εμβληθέντες όσοι Παίδες, τό πύρ εις δρόσον μετέβαλον, διά τής υμνωδίας, ούτω βοώντες, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ἦχος δ'

- Σύμφωνον εθρόησεν οργάνων μέλος,
- Σέβειν τό χρυσότευκτον άψυχον βρέτας.
- Η τού Παρακλήτου δέ φωσφόρος χάρις,
- Σεβασμιάζει τού βοάν, Τριάς μόνη,
- Ισοσθενής, άναρχος, ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Άφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλούσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τώ βραδυγλώσσω καί δυσήχω Μωσει καί Παίδαζ ζήλος Θεού, τρεις αναλώτους τώ πυρί υμνωδούς έδειξε, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ζωτικλής εξ ύψους βιαίας φερομένης, ηχητικώς τού Πνεύματος τού παναγίου, αλιεύσι πνοής, πυρίνων είδει γλωσσών, τά μεγαλεία τού Θεού ερρητορεύοντο, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι μή θιγομένω προβαίνοντες εν όρει, μή πεφρικότες πύρ δειματούν, δεύτε καί στώμεν εν τώ όρει Σιών, εν πόλει ζώντος Θεού, πνευματοφόροις Μαθηταίς νύν συγχορεύοντες, Πάντα τά έργα τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
 - Ο τρισσοφεγγής τής θεαρχίας τύπος,
 - Υμνούσι Παίδες, ευλογεί δέ τόν μόνον,
 - Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
 - Η δημιουργηθείσα σύμπασα κτίσις.
-
- Μνήμην ο Χριστός τών βροτοσσών επών,
 - Απατρακουσθείς τοίς Αποστόλοις έφη,
 - Τό Πνεύμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτω θέα,
 - Εφίζον, ευλογητόν οικειουμένη,

- Ηλλοτριωμένη δέ μέλπει σε κτίσις.
- Σωτηριωδώς, αυτοδεσπότης ἰόν,
- Φῶς αυτολαμπές, καί παρεκτικόν φάους,
- Ὑπάρχον, ἡκές εμφοροῦν Αποστόλοις,
- Τιμήεν ως ἄημα, τοῖς σοῖς οικήταις,
- Λελιπαρημένον δέ Πνεῦμα προσνέμοις.
- Ἦ σε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα,
- Σήν σωματωδώς, ὦ μέδων, ενδημίαν,
- Καί Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον,
- Ακτιστοσυμπλαστουργοσύνθρονον σέθεν,
- Ἰεῖς ενανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβάσιαι Ἦχος βαρύς

Ἄφλεκτος πυρί εν Σινά προσομιλοῦσα, βάτος Θεόν εγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καί δυσήχῳ Μωσεί καί Παίδας ζήλος Θεοῦ, τρεῖς αναλώτους τῷ πυρί υμνωδοῦς ἔδειξε, Πάντα τά ἔργα τόν Κύριον υμνεῖτε, καί υπερυψοῦτε εις πάντας τούς αἰώνας.

Ἦχος δ'

- Λύει τά δεσμά καί δροσίζει τήν φλόγα,
- Ο τρισσοφεγγής τῆς θεαρχίας τύπος,
- Ὑμνοῦσι Παῖδες, ευλογεῖ δέ τόν μόνον,
- Σωτήρα καί παντουργόν, ως ευεργέτην,
- Η δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

Μή τῆς φθοράς διαπεῖρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτηρ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ αστέκτου, χωρίον τοῦ απείρου πλαστοουργοῦ σου, σε μεγαλύνομεν.

(Δίς)

Επιπαφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ο ζηλωτής καί πυρίπνους χαίρων οχοῦμενος, τήν νύν εκλάμψασαν επίπνοιαν εδήλου, εξ ὕψους Αποστόλοις, υφ' ἧς καταλαμφθέντες, τήν Τριάδα πάσιν εγνώρισαν.

Νόμου τῶν φύσεων δίχα ξένον ηκούετο, τῶν Μαθητῶν τῆς μίας γάρ φωνῆς απηχουμένης, Πνεύματος χάριτι, ποικίλως, ενηχούντο, λαοί, φυλαί καί γλώσσαι, τά θεία μεγαλεία, τῆς Τριάδος γνώσιν μουόμενοι.

Ειρμός άλλος

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
 - Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
 - Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
 - Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
 - Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. (Δίς)
-
- Ύδειν έοικε τήν φυσίζων Κόρην.
 - Μόνη γάρ εν δίνησι κεκρύφει Λόγον
 - Νοσούσαν αλθένοντα τήν βροτών φύσιν.
 - Ος δεξιούς κλισμοίσι νύν ιδρυμένος
 - Πατρός, πέπομφε τήν χάριν τού Πνεύματος.
-
- Όσοις έπνευσεν η θεόρρυτος χάρις,
 - Λάμποντες, αστράπτοντες, ηλλοιωμένοι,
 - Οθνείαν αλλοίωσιν ευπρεπεστάτην
 - Ισοσθενούσαν τήν άτμητον ειδοτες,
 - Σοφήν τρίφεγγον ουσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι

Ήχος βαρύς

Μή τής φθοράς διαπείρα κυοφορήσασα, καί παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μήτερ απείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχείον τού αστέκτου, χωρίον τού απείρου πλαστοουργού σου, σε μεγαλύνομεν.

Ήχος δ'

- Χαίρος Άνασσα, μητροπάρθενον κλέος.
- Άπαν γάρ ευδίνητον εύλαλον στόμα,
- Ρητρεύον, ου σθένει σε μέλπειν αξίως.
- Ιλιγγιά δέ νούς άπας σου τόν τόκον
- Νοείν, όθεν σε συμφώνως δοξάζομεν.

Εξαποστειλάριον Ήχος γ'

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τό πανάγιον Πνεύμα, τό προϊόν εκ τού Πατρός, καί δι' Υιοή ενδημήσαν, τοίς αγραμμάτοις Μαθηταίς, τούς σέ Θεόν επιγνόντας, σώσον, αγίασον πάντας. (Δίς)

Έτερον Ήχος ο αυτός

Φώς ο Πατήρ, φώς ο Λόγος, φώς καί τό άγιον Πνεύμα, όπερ εν γλώσσαις πυρίναις, τοίς Αποστόλοις επέμφθη, καί δι' αυτού πάς ο

κόσμος φωταγωγείται, Τριάδα σέβειν αγίαν. (Άπαξ)

Εἰς τοὺς Αἶνους

Ἰστώμεν Στίχους ς', καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαυΐδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκάς ἀπεφθέγγετο, Φησί γάρ, Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἦχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὐ ἦσαν καθήμενοι, καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἁγίας Τριάδος. (Δίς)

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι καὶ ἔσται, οὐτε ἀρξάμενον, οὐτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρί καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον, ζωὴ, καὶ ζωοποιούν, φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν, αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος. (Δίς)

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ζῶσα πηγὴ νοερά, Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως, ἀγαθόν, εὐθέξ, νοερόν, ἡγεμονεῦον καθαίρον τὰ ππαίσματα, Θεὸς καὶ θεοποιούν, πῦρ, ἐκ πυρός προῖόν, λαλούν, ἐνεργούν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα, δι' οὗ Προφήται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν, Ξένον ἀκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων. (Δίς)

Δόξα... Καὶ νῦν... Ἦχος πλ. β'

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρών, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ, καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὴ τας ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Απόλυσις

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Ἀντίφωνον Α'

Ήχος β

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. Ημέρα τή ημέρα ερεύγεται ρήμα καί νύξ νυκτί αναγγέλλει γνώσιν.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ουκ εισί λαλιάι ουδέ λόγοι ών ουχί ακούονται αι φωναί αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

- Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Ήχος ο αυτός

Στίχ. Επακούσαι σου Κύριος εν ημέρα θλίψεως, υπερασπίσαι σου τό όνομα τού Θεού Ιακώβ.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξαποστείλαι σοι βοήθειαν εξ αγίου, καί εκ Σιών αντιλάβοιτό σου.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Στίχ. Μνησθεί η πάσης θυσίας σου, καί τό ολοκαύτωμά σου πιανάτω.

- Σώσον ημάς, Παράκλητε αγαθέ...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Ήχος πλ. δ'

Στίχ. Κύριε, εν τή δυνάμει σου ευφρανθήσεται ο Βασιλεύς, καί επί τώ σωτηρίω σου αγαλλιάζεται σφόδρα.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τούς αλιείς αναδείξας, καταπέμψας αυτοίς τό Πνεύμα τό άγιον, καί δι' αυτών τήν οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Στίχ. Τήν επιθυμίαν τής καρδιάς αυτού έδωκας αυτώ καί τήν θέλησιν τών χειλέων αυτού ουκ εστέρησας αυτόν.

- Ευλογητός εί, Χριστέ ο Θεός ημών...

Στίχ. Ότι προέφθασας αυτόν εν ευλογίαις χρηστότητος, έθηκας επί

τήν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

- Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Στίχ. Ζωὴν ἠτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

- Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν...

Εἰσοδικόν

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ ψαλούμεν τὰς δυναστείας σου, Σώσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Τὸ Ἀπολυτίκιον

Ἦχος πλ. δ'

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε, δόξα σοι.

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος, ὅτε τοῦ πυρός τὰς γλώσσας δένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε, καὶ συμφώνως δοξάζομεν τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἀντί δέ τοῦ Τρισαγίου

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε...

Κοινωνικόν

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλούϊα.

ρ91 [top](#)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα... ἱστώμεν Στίχους δ', καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'

Ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν, ὅτι

ηυδόκησας, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλά ευδόκησον, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον, σύ γάρ εδέξω πρώτη, άφεσιν αμαρτιών, διά της, Αναστάσεως.

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ' εσχάτων δέ τών χρόνων, ο αυτός εκ τής Απειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλοι νεκρωθέντα άνθρωπον έσωσε, διά τής εαυτού Αναστάσεως.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Μαρτύρων θείος χορός, τής Εκκλησίας η βάση, τού Ευαγγελίου η τελείωσις, υμείς έργω τού Σωτήρος τά ρητά επληρώσατε, εν υμίν γάρ αι πύλαι τού Άδου, κατά τής Εκκλησίας ανεωχθείσαι, εκλείσθησαν, η τού αίματος υμών χύσις, τας ειδωλικάς σπονδάς εξήρανε, η σφαγή υμών, απέτεκε τών πιστών τό πλήρωμα, τούς ασωμάτους εξεπλήξατε, τώ Θεώ στεφανηφόροι παρίστασθε, ώ απαύστως πρεσβεύετε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Δογματικόν Ήχος πλ. δ'

Πώς σε μακαρίσωμεν Θεοτόκε; πώς δέ ανυμνήσωμεν υπερευλογημένη, τό ακατάληπτον μυστήριον τής κυοφορίας σου; Τών αιώνων γάρ ο ποιητής, καί τής ημετέρας δημιουργός φύσεως; τήν ιδίαν εικόνα οικτείας, καθήκεν εαυτόν, εις κένωσιν τήν ανεξιχνίαστον, ο ών εν τοίς αϋλοις κόλποις τού Πατρός, εν μήτρα σου αγνή κατεσκήνωσε, καί σάρξ ατρέπτως εγένετο εκ σου, απειρόγαμε, μείνας, όπερ υπήρχε φύσει, Θεός, Διό αυτόν προσκυνούμεν, Θεόν τέλειον, καί άνθρωπον τέλειον, τόν αυτόν εν εκατέρα μορφή, εκατέρα γάρ φύσις εστί εν αυτώ αληθώς, διπλά δέ πάντα κηρύττομεν, τά φυσικά αυτού ιδιώματα, κατά τήν διπλόην τών ουσιών, δύο σέβοντες τας ενεργείας, καί τά θελήματα, Ομοούσιος γάρ ών τώ Θεώ καί Πατρί, αυτεξουσίως θέλει, καί ενεργεί ως άνθρωπος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, τού σωθίηναι τας ψυχάς ημών.

Τό, Φώς ιλαρόν, καί τό Προκείμενον

Εις τόν Στίχον, τό Αναστάσιμον Στιχηρόν.

Ἦχος πλ. δ'

Ανήλθες ἐπὶ σταυροῦ Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ, ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πρὸς τοὺς πεσόντας, ἡ πάντων Ἀνάστασις, ὁ φωτισμός, καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῆς Θεοτόκου Προσόμοια γ'

Ἦχος πλ. δ'

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος

Στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Χαίρε, Θεοτόκε πάνσεμνε, χαίρε πηγὴ τὴν ζωὴν, τοῖς πιστοῖς ἡ πηγάζουσα, χαίρε πάντων Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως, εὐλογημένη, χαίρε πανάμωμε, δεδοξασμένη, χαίρε πανάχραντε, χαίρε παλάτιον, χαίρε θεῖον σκῆνωμα, χαίρε ἀγνή, χαίρε Μητροπάρθενε, χαίρε Θεόνυμφε.

Στίχ. Ἄκουσον, θύγατερ, καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου, καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου.

Χαίρε, Θεομήτορ ἀχραντε, χαίρε, πιστῶν ἡ ἐλπίς, χαίρε, κόσμου καθάρσιον, χαίρε, πάσης θλίψεως, ρυομένη τοὺς δούλους σου, ἡ τῶν ἀνθρώπων, χαίρε, παράκλησις, ἡ ζωηφόρος, χαίρε, ἀντίληψις, χαίρε, προπύργιον, τῶν προσκαλουμένων σε, χαίρε, Θεοῦ, θεῖον ἐνδιαίτημα, καὶ ὄρος ἅγιον.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ τῆς γῆς.

Χαίρε, Θεοτόκε Δέσποινα, χαίρε, ἡ μόνη ἐλπίς, τῶν βροτῶν καὶ ἀντίληψις, χαίρε, καταφύγιον, καὶ λυχνία αείφωτος, ἠγλαϊσμένον, χαίρε, λαμπάδιον, ἠγιασμένον, χαίρε, παλάτιον χαίρε, Παράδεισε, χαίρε, θεῖον σκῆνωμα, χαίρε, πηγὴ, βρύουσα τὰ νάματα, τῶν προστρεχόντων σοι.

Δόξα... Ἦχος πλ. β'

Δεῦτε πιστοί, σήμερον χορείαν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πανηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἁγίων πάντων τὴν ἐνδοξον, καὶ σεβάσιμον μνήμην, ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἐνδοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες, καὶ ἱεράρχαι, Χαίρετε, Οσίων ὁ δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων, Χαίρετε, τιμίων Γυναικῶν ὁ χορὸς καὶ Χριστὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τῷ βασιλεῖ κατὰ βαρβάρων δωρήσασθαι,

καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Ήχος πλ. δ'

Εξ ύψους κατήλθες ο εύσπλαγχνος, ταφήν καταδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τών παθών, Η ζωή καί η Ανάστασις ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τών Αγίων Ήχος δ'

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός, εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, καί τό α Κάθισμα τού Ψαλτηρίου, εις τό, Κύριε εκέκραξα... ιστώμεν Στίχους ι', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ζ', καί τών Αγίων δ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Εσπερινόν ύμνον, καί λογικήν λατρείαν, σοί Χριστέ προσφέρομεν, ότι ηυδόκησας, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μή απορρίψης ημάς από τού προσώπου σου, αλλά ευδόκησον, τού ελεήσαι ημάς, διά τής Αναστάσεως.

Χαίρε Σιών αγία, Μήτηρ τών Εκκλησιών, Θεού κατοικητήριον, σύ γάρ
εδέξω πρώτη, άφεςιν αμαρτιών, διά της, Αναστάσεως.

Στιχηρά Ανατολικά

Ο εκ Θεού Πατρός Λόγος, πρό τών αιώνων γεννηθείς, επ' εσχάτων
δέ τών χρόνων, ο αυτός εκ τής Απειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει
σταύρωσιν θανάτου υπέμεινε, καί τόν πάλαι νεκρωθέντα άνθρωπον
έσωσε, διά τής εαυτού Αναστάσεως.

Τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δοξολογούμεν Χριστέ, δι' ής
ηλευθέρωσας Αδαμιαίον γένος, εκ τής τού Άδου τυραννίδος, καί
έδωρήσω τώ κόσμω ως Θεός, ζωήν αιώνιον, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υιέ, Θεού μονογενές, ο προσπαγείς εν τώ
σταυρώ, καί αναστάς εκ τάφου τριήμερος.

Έτερα τών Αγίων Πάντων

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Οι πνευματορρητορες, οι Μαθηταί τού Σωτήρος, τού Πνεύματος
όργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εις τά γής πέρατα, τό
σεπτόν κήρυγμα, ορθοδόξως κατασπείροντες, εξ ών εβλάστησαν,
θεία γεωργια καί χάριτι Μαρτύρων τά στρατεύματα, πάθος τό σεπτόν
εικονίζοντες, διά πολυτρόπων, στρεβλώσεων μαστίγων καί πυρος,
καί παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Πυρί εκκαιόμενοι, τής τού Κυρίου αγάπης, πυρός κατεφρόνησαν, καί
ως θείοι άνθρακες αναπτόμενοι, οι σεπτοί Μάρτυρες, εν Χριστώ
έφλεξαν, φρυγανώδες πλάνης φρύαγμα, θηρών δέ έφραξαν,
στόματα, σοφαίς επικλήσεσι, καί κάρας εκτεμνόμενοι, έτεμον εχθρού
πάσας φάλαγγας, καί τούς τών αιμάτων, προχέοντες κρουνούς
καρτερικώς, τήν Εκκλησίαν κατήρδευσαν, πίστει αναθάλλουσιν.

Θηρσί προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, όνυξι ξεόμενοι, χείρας
αφαιρούμενοι, καί στρεβλούμενοι, οι στερροί μάρτυρες, καί πυρί
ενύλω, ανενδότως φλογιζόμενοι, καί εκκεντούμενοι, καί τάς αρμονίας
τεμνόμενοι, υπέφερον στερρότατα, λήξιν προορώντες τήν μέλλουσιν,
καί τούς ακηράτους, στεφάνους, καί τήν δόξαν τού Χριστού, ώ
παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εν πάσι τοίς πέρασι, τούς εναθλήσαντας πίστει, Αποστόλους,

Μάρτυρας, Ιερείς θεόφρονες, σεμνά Γύναια, ιερών άθροισμα, ιερούς άσμασι, κατά χρέος ευφημήσωμεν, ότι συνήφθησαν, τοίς επουρανίοις οι γήϊνοι, καί πάθει τήν απάθειαν, χάριτι Χριστού εκομίσαντο, καί νύν ως αστέρες, στερροί περιουγάζοντες ημάς, εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Μαρτύρων θείος χορός, τής Εκκλησίας η βάση, τού Ευαγγελίου η τελείωσις, υμείς έργω τού Σωτήρος τά ρητά επληρώσατε, εν υμίν γάρ αι πύλαι τού Άδου, κατά τής Εκκλησίας ανεωχθείσαι, εκλείσθησαν, η τού αίματος υμών χύσις, τάς ειδωλικάς σπονδάς εξήρανεν, η σφαγή υμών, απέτεκε τών πιστών τό πλήρωμα, τούς ασωμάτους εξεπλήξατε, τώ Θεώ στεφανηφόροι παρίστασθε, ώ απαύστως πρεσβεύετε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. δ'

Ο Βασιλεύς τών ουρανών, διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, εκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών, μετά τής προσλήψεως, εις εστίν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, Ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε, Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν...

Προκείμενον τής ημέρας

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπιαν ενεδύσατο.

Στίχ. Ενεδύσατο ο Κύριος δύμαμιν, καί περιεζώσατο.

Στίχ. Καί γάρ εστερέωσε τήν οικουμένην, ήτις ου σαλευθήσεται.

Προφητείας Ησαΐου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 43, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος, Πάντα τά έθνη συνήχθησαν άμα καί συναχθήσονται άρχοντες εξ αυτών, Τίς αναγγελεί ταύτα εν αυτοίς; ή τά εξ αρχής, τίς ακουστά ποιήσει ημίν, Αγαγέτωσαν τούς μάρτυρας αυτών, καί δικαιωθήτωσαν, Καί ειπάτωσαν αληθή, Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καί εγώ μάρτυς Κύριος ο Θεός, καί ο παίς, όν εξελεξάμην, ίνα γνώτε καί Πιστεύσητε, καί συνήτε, ότι εγώ ειμι, Εμπροσθέν μου ουκ εγένετο άλλος Θεός, καί μετ εμέ ουκ έσται, Εγώ ειμι ο Θεός, καί ουκ έστι πάρεξ εμού ο σώζων. Εγώ ανήγγειλα καί έσωσα, ωνείδισα,

καί ουκ ἦν εν ημίν αλλότριος. Υμείς εμοί μάρτυρες, καί εγώ Κύριος ο Θεός, ότι απ' αρχής εγώ ειμι, καί ουκ ἔστιν ο εκ τών χειρών μου εξαιρούμενος. Ποιήσω, καί τίς αποστρέψει αυτό. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, ο λυτρούμενος ημάς, ο Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι. Καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρωπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεπιοθότες επ' αυτόν, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί έν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αίωνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήπονται τό βασιλειον τής ευπρεπειάς, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα, δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονas, πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως. Αντιστήσεται αυτοίς πνευμαδυνάμεως, καί ως λαίλαψ εκκικμήσει αυτούς, καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί περάτων γής, ενωτίσασθε οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις εθνών, ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, εἶτα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἦχος α'

Πίστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανηγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῶ
ευαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν
σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα,
Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἁγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς
εορτάσωμεν, πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ
κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τῶν Ἁγίων πάντων, ἐν ψαλμοῖς καὶ τὴν
πανένδοξον μνήμην, ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν,
τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Σωτήρος, Ἀποστόλους, Προφήτας, καὶ Μάρτυρας,
Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Οσίου, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν
ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλόθεον σύστημα, σεβασμίως μακαρίζοντες,
συμφώνως ἐκβοήσωμεν, Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς
αυτῶν πρεσβείαις παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ'
ἐχθρῶν τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεί, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων,
ἰδοὺ γὰρ παραγένονε, πλουτοποιὰ ἡμῖν χάρισμα κομίζουσα, διὸ ἐν
φωνῇ ἀγαλλιᾶσεως, καὶ καθαρῶ συνειδῶτι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες,
Χαίρετε Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ
κηρύξαντες, καὶ τὰ πόρρω ἐγγύς προβλέποντες Χαίρετε Ἀποστόλων
ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηνευταί, καὶ ἀλιεῖς τῶν ἀνθρώπων, Χαίρετε
Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περάτων γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν
πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμοὺς υπομείναντες, καὶ
τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες, Χαίρετε Πατέρων ὁ
μελισσῶν, οἱ τὰ ἑαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατήξαντες, καὶ
νεκρῶσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὸν νοῦν θεῖῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε,
εἰς οὐρανοὺς ἐνέπητε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραινόμενοι, ἀπολαύετε
τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, Ἄλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες
σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ
λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ Ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ
πόθῳ τελούντας, τὴν αἰσιέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. α'

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοί, προτίθεται γὰρ ἡμῖν

πνευματική τράπεζα, καί κρατήρ μυστικός, εξ ηδέων εδεσμάτων ευφροσύνης πλήρης, αι τών Μαρτύρων αρεταί, ούτοι γάρ οι καρτερόψυχοι, εκ τών περάτων τής γής, τών τού σώματος άκρων, ετεροπόνους αικισμούς, τώ Θεώ προσήνεγκαν, θυσίαν λογικήν, πάσαν ακμήν ηλικίας, οι μεν τάς κεφαλάς αποτεμνόμενοι, έτεροι δέ χειρών διαιρέσεις, καί πάσης αρμονίας άμα, πάντες οι Άγιοι τών τού Χριστού παθημάτων κοινωνοί γεγονάσιν, Αλλ' ώ στεφάνους αυτοίς αμοιβάς βασάνων δεδωκώς, Κύριε, κατ' ίχνος τούτων πολιτεύεσθαι αξίωσον ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ναός καί πύλη υπάρχεις παλάτιον καί θρόνος τού Βασιλέως, Παρθένε πάνσεμνε, δι' ής ο λυτρωτής μου, Χριστός ο Κύριος, τοίς έν σκότει καθεύδουσιν επέφανεν, Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, ούς έπλασε κατ εικόνα ιδίαν, χειρί τή εαυτού, Διό πανύμνητε, ως μητρικήν παρρησίαν πρόσ αυτόν κεκτημένη, αδιαλείπτως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Ανήλθες επί σταυρού Ιησού, ο καταβάς εξ ουρανού, ήλθες επί θάνατον, η ζωή η αθάνατος, πρόσ τούς εν σκότει, τό φώς τό αληθινόν, πρόσ τούς πεσόντας, η πάντων Ανάστασις, ο φωτισμός, καί ο Σωτήρ ημών, δόξα σοι.

Τά κατ' Αλφάβητον

Χριστόν δοξολογήσωμεν, τόν αναστάντα εκ νεκρών, ψυχήν καί σώμα γάρ αναλαβών, τώ πάθει απ' αλλήλων διέτεμε, τής αχράντου μέν ψυχής εν Άδη κατελθούσης, όν καί εσκύλευσε, τάφω δέ διαφθοράν ουκ οιδε τό άγιον σώμα, τού Λυτρωτού τών ψυχών ημών.

Ψαλμοίς καί ύμνοις δοξολογούμεν Χριστέ, τήν εκ νεκρών σου Ανάστασιν, δι' ής ημάς ηλευθέρωσας, τής τυραννίδος τού Άδου, καί ως Θεός εδωρήσω, ζωήν αιώνιον, και τό μέγα έλεος.

Ω Δέσποτα τών απάντων, ακατάληπτε Ποιητά ουρανού καί γής, διά Σταυρού παθών, εμοί απάθειαν επήγασας, ταφήν δέ καταδεξάμενος, καί αναστάς εν δόξη, συνανέστησας τόν Αδάμ χειρί παντοδυνάμω, Δόξα τή σή τριημέρω Εγέρσει, δι' ής δεδώρησαι ημίν, τήν αιώνιον ζωήν, καί ιλασμόν αμαρτιών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Δεύτε πιστοί, σήμεραν χορείαν επικροτήσαντες, ευσεβώς

πανηγυρίσωμεν, καί τών Αγίων πάντων τήν ένδοξον, καί σεβάσμιον μνήμην, ενδόξως τιμήσωμεν, λέγοντες, Χαίρετε, Απόστολοι ένδοξοι, Προφήται, καί Μάρτυρες, καί Ιεράρχαι, Χαίρετε, Οσίων ο δήμος, καί τών Δικαίων, Χαίρετε, τιμίων Γυναικών ο χορός καί Χριστόν υπέρ τού κόσμου πρεσβεύσατε, νίκας τώ βασιλεί κατά βαρβάρων δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τόν Αδάμ ηλευθέρωσε, Διό σοι πάναγνε, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Αναστάσιμον

Ήχος πλ. δ'

Εξ ύψους κατήλθες ο εύσπλαγχνος, ταφήν καταδέξω τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τών παθών, Η ζωή καί η Ανάστασις ημών, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Τών Αγίων Ήχος δ'

Τών εν όλω τώ κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι, Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ο αυτός

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί Αγγέλοις ο άγνωστον μυστήριον, διά σου Θεοτόκε, τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός, εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τās ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚΩ

Κανών Τριαδικός, ού η ακροστιχίς.

Τριάς μονάς σώσον με τόν σόν οικέτην.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Αρματηλάτην Φαραώ

Τώ τρισηλίω Βασιλεί καί πρύτασι, καί προμηθεί τού παντός, καί αγαθώ μόνω, φυσικώς υπάρχοντι, καί ενιαίαν έχοντι, τής θεότητος δόξαν θεώ, μονάρχη προσπίπτομεν, ύμνον τόν τρισάγιον άδοντες.

Ρήσεις τās θείας καί χρησμούς τούς άνωθεν, μεμυημένοι σαφώς, θεαρχικήν φύσιν, ενικήν δοξάζομεν, αϊδιον συνάναρχον, εν τρισί τοίς προσώποις, Πατρί Υιώ καί τώ Πνεύματι, δημιουργικήν, παντοδύναμον.

Ιερομύστης Αβραάμ γενόμενος, ιεροτύπως τοππρίν, τόν ποιητήν πάντων, καί Θεόν καί Κύριον, τρισί μέν υποστάσεσιν, υπεδέξατο χαίρων, τών δέ τριών υποστάσεων, κράτος ενιαίον εγνώρισεν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμωσ τόν Χριστόν εκύησας, τόν καθ' ημάς δι' ημάς, ειληφότα φύσιν, Πάναγνε, καί άτρεπτον, κατ' άμφω διαμείναντα, όν δυσώπει απαύστως, αμαρτιών μοι δωρήσασθαι, καί τών πειρασμών απολύτρωσιν.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας κατ αρχάς

Σέ τόν απρόσιτον Θεόν, καί Βασιλέα τής δόξης, επί θρόνου Ησαΐας κατείδεν, υψηλού, καί Χερουβίμ, καί Σεραφίμ δοξάζοντα, ακαταπαύστοις ύμνοις, μοναδικόν τρισυπόστατον.

Μόνον πατρόθεν ως εκ νού, γεγεννημένον τόν Λόγον, καί τό Πνεύμα προελθών απορρήτως, καταλλήλοις λογισμοίς, καί γραφικοίς διδάγμασι, κατειληφότες ένα, Θεόν τρισήλιον σέβομεν.

Ο ών αγέννητος Πατήρ, καί τής ίδιας ουσίας, τό απαύγασμα γεννήσας αρρεύστως, τόν Υιόν φώς εκ φωτός, εκπορευτώσ προβάλλεται, συμφυές φώς τό Πνεύμα, τό παντουργόν καί ομότιμον.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης καθαρός, Παρθενομήτορ Μαρία, τού τά πάντα πανσθενώσ καί πανσόφως, υποστήσαντος Χριστού, καί τάξαντος καί φέροντος, όν εξιλέωσαί μοι, ταίς μητρικαίς σου δεήσεσι.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώσ

Τής τρισηλίου καί σεπτής τελεταρχίας, τās δυναστείας οι πιστοί νύν ευφημούμεν, ότι νεύματι μόνω τό πάν συνέστησε, τās άνω χοροστασίας Αγγελικάς, τās κάτω ιεραρχίας Εκκλησιών, τού κραυγάζειν τό, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί, Θεέ υπεράγαθε, δόξα, ύμνος τώ κράτει σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Τόν αναλλοίωτον Θεόν η τετοκυία, αλλοιουμένην εις αεί τή αμαρτία, ταίς προσβολαίς τού δολίου καί τή ραθυμία, στερέωσον τήν καρδίαν μου αγαθή, πρεσβείαις ταίς μητρικαίς σου, όπως καγώ, ευχαρίστως κραυγάζω σοι, Θεογεννήτορ Μαριάμ, ελέησον τήν ποιμνην σου, ήν εκτήσω πανάμωμε.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ανατολή, επιφανείσα θεότητος, τοίς εν σκότει, πάσαν διεσκέδασε, τήν αφεγγή νύκτα τών παθών, καί δικαιοσύνης, τόν Ήλιον εξανέτειλεν, απλούν μεν κατ' ουσίαν, τριλαμπή δέ προσώποις, ο υμνούμεν αεί καί δοξάζομεν.

Σεραφικοίς, στόμασι τόν ανυμνούμενον, τοίς πηλίνοις χείλεσι δοξάζομεν, μοναδικόν, καί τριαδικόν, Κύριον τής δόξης, τή φύσει καί υποστάσεσι, βιώντες, Ω παντάναξ, τοίς σοίς δούλοις παράσχου, τών ποικίλων πταισμάτων συγχώρησιν.

Συνεκτική πάντων τών όντων αόρατε, πανοικτίρμον, εύσπλαγχνε, φιλόανθρωπε, Τριάς σεπτή καί θεαρχική, μή μου επιλάθη, τού σου οικέτου τό σύνολον, μηδέ διασκεδάσης, ήν διέθου σοίς δούλοις, διαθήκην δι' άφατον έλεος.

Θεοτοκίον

Ωραίαν σέ, πάναγνε μόνην ευράμενος, εξ αιώνος, Λόγος ο προάναρχος, τήν Ιακώβ Κόρη καλλονήν, καί εν σοί σκηνώσας, δι' ευσπλαγχνίαν ανέπλασε, τήν φύσιν τών ανθρώπων, όν δυσώπει απαύστως, από πάσης ρυσθήναί με θλίψεως.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Συναίδια τρία, πρόσωπα δοξάζομεν, ένα δέ Κύριον, σέ τήν θείαν φύσιν, διαιρούντες απλώς καί συνάπτοντες, καί πιστώς βούμεν, θεαρχική Τριάς αγία, τούς σους δούλους εκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ολοφύρομαι σφόδρα, διά τήν ασθένειαν τής διανοίας μου, πώς μή θέλων πάσχω, τήν αβούλητον όντως αλλοίωσιν, διά τούτο κράζω, Ζωαρχική Τριάς αγία, τών καλών εν τή στάσει με σύνταξον.

Νυσταγμώ βαρυνθέντα, τώ τής αμαρτίας με, καί συνωθούμενον,

πρός θανάτου ύπνον, ως φιλόανθρωπος καί υπεράγαθος, καί παντελεήμων, θεαρχική Τριάς αγία, κατοικτείρησον καί διανάστησον.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε, πανάμωμε, θεοχαρίτωτε, ταίς σαίς ικεσίαις, τόν Υιόν καί Θεόν σου καί Κύριον, εξιλέωσαί μοι, καί τών παθών καί τών πταισμάτων, τόν σόν δούλον εκλύτρωσαι τάχιον.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Επουρανίων νοών, ταξιαρχίας μιμούμενοι, μοναρχική τού παντός, Τριάς υπερούσιε, τρισαγίοις άσμασι, σέ δοξολογούμεν, τοίς πηλίνοις ημών στόμασι.

Τόν κατ' εικόνα τήν σήν, τόν άνθρωπον διαπλάσαντα, καί εξ ουκ όντων τό πάν, σοφώς υποστήσαντα, Θεόν τρισυπόστατον, προσκυνώ καί σέβω, καί υμνώ, καί μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεός, καί μόνος απεριόριστος, ενοίκησον εν εμοί, δι' άφατον έλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καί καταύγασόν με, καί συνέτισον ως εύσπλαγχνος.

Θεοτοκίον

Ναός εδείχθης Θεού, τού αχωρήτου πανάχραντε, ναόν καμέ τής αυτού, δείξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταίς σαίς ικεσίαις, καί συντήρησον αλώβητον.

Καθίσματα 'Ηχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν μυστικώς

Πατέρα άναρχον πιστοί, Υιόν συνάναρχον, καί Πνεύμα θεϊόν, αληθώς υμνολογούμεν, ασυγχύτως, ατρέπτως, καί αναλλοιώτως, Τριάδα απλήν αγίαν καί συμφυή, βοώντες σύν τοίς Αγγέλοις, Άγιος εί, Πάτερ, Υιέ, σύν τώ Πνεύματι, τώ παναγίω, καί σεπτώ, ελέησον ούς έπλασας, κατ' εικόνα σου Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον Όμοιον

Ευχαριστούμέν σοι αεί Θεοτόκε, καί μεγαλύνομεν αγνή και προσκυνούμεν, ανυμνούντες τόν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοώντες ακαταπαύστως, Σώσον ημάς, παρθένε παντελεήμον, ως αγαθή, καί δαιμόνων εξάρπασον, λογοθεσίου φοβερού, εν ώρα τής ετάσεως, μή αισχυνθώμεν οι δούλοί σου.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Σοφία αρρήτω σου, καί τώ πελάγει τῆς αγαθότητος, δωρεάν τόν σόν δούλον, ηλεημένον ανάδειξόν με καί νύν, καθάπερ πάλαι, καί ρύσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς ο Θεός, αμαρτιών καί παθών. (Δίς)

Ο νοῦς ο αγέννητος, Πατήρ, καί Λόγος ο γεννηθείς εξ αυτού, καί τό Πνεῦμα τό θεῖον, ακαταλήπτως εκπορευτόν πεφυκός, Θεέ μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς αμαρτίας πιών τό φάρμακον, καί προστρέχω σοι πίστει, τῆ τετοκυία τόν αρχηγόν τῆς ζωῆς, ταίς σαίς πρεσβείαις τόν δούλόν σου ζώωσον, καί πειρασμών καί παθών, λύτρωσαι μόνη αγνή.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Ο φῶς υπάρχων άδυτον, τριλαμπές καί τρισήλιον, καί μοναρχικόν, μονοκρατές, απλούστατον, Θεός ακατάληπτος, καί μονοκράτωρ Κύριος, νύν τήν σκοτεινήν, καί ζοφεράν μου καρδίαν, καταύγασον καί δείξον, φωταυγή καί φωσφόρον, υμνείν σε καί δοξάζειν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμ οι θειότατοι, πρόσωπα καί πόδας, ευλαβώς καλύπτουσι, τήν δόξαν μή φέροντες, τού αμηχάνου κάλλους σου, αγαθαρχική θεαρχική μοναρχία, Τριάς υπεραγία, πλήν ημείς ανυμνείν σε τολμώμεν, καί δοξάζειν, πιστώς εις τούς αιώνας.

Κυριαρχίαν άναρχον, πανσθενή καί πανάγαθον, τελεταρχικήν, αγαθουργόν άόριστον, αιτίαν αναίτιον, ποιητικήν αιΐδιον, προνοητικήν, καί σωστικήν τών απάντων, μονάδα κατ' ουσίαν, καί Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστώς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Επί της γῆς ανέτειλεν, ο ανέσπερος Ήλιος, διά τῆς εκ σου παρθενικής γεννήσεως, πανάχραντε Δέσποινα, καί τούς βροτούς απήλλαξε, ζοφεράς σκοτομήνης, διό καί τῆς ειδωλικῆς καί νύν με μάλλον, τῆς αυτού θεαρχίας, καταύγασον ταίς αίγλαις, καί φρούρει τόν σόν δούλον.

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ παντουργόν, υπεράρχιον φύσιν, υπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγχνον, φιλόανθρωπον, αγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δοξολογούντες, ἀμαρτιῶν συγχώρησιν αἰτούμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίαις τὴν Ὁμόνοιαν. (Δίς)

Ἡ μία κυριότης καὶ τριλαμπής, ἐνικὴ θεαρχία τρισήλιε, τοὺς ὑμνητάς, πρόσδεξαι τοὺς σοὺς αγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν, καὶ θάπτον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλόανθρωπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον

Νηδύν Χριστέ Σωτήρ μου παρθενικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σου, θεανδρικῶς, ἀτρεπτος ἀσύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς, διό τῆς σέ τεκούσης, πρεσβεΐαις τὴν εἰρήνην, πάση τῇ ποιμνῇ σου πρυτάνευσον.

Εἶτα τό, Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς... καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου

Ἦχος πλ. δ'

Ἀνέστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτός, ταῖς Γυναίξιν ἐβόα, Παύσασθε τῶν δακρῶν, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε, κράξατε ἀνυμνοῦσαι, Ὅτι ἀνέστη Χριστός ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Δόξα...

Ἀνθρωποὶ τό μνήμά σου, Σωτήρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον, ἐκτῆς θύρας ἀπεκύλισε. Γυναῖκες ἐθεάσαντο, ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὗται εὐηγγελίσαντο τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν Σιών, Ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμά τού θανάτου. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν υπομείνας ἀγαθὲ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἐπλάσας τῇ χειρὶ σου, δείξον τὴν φιλοανθρωπίαν σου ἐλεήμον, δέξαι τὴν τεκούσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν υπέρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Καθίσματα Ἦχος ο αὐτός Τό προσταχθέν μυστικῶς

Λευχειμονῶν ο Γαβριήλ φαιδρός επέστη, ως περ εν εἶδει αστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καί τόν λίθον εκύλισεν ἀπό τοῦ μνημείου, καί φόβος μέγας συνέσχε σού τούς φρουρούς, καί ἀφνω ἐμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπό τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καί τοῦ λίθου ἡ σφραγίς, Αἰσχύνθητε παράνομοι, γνῶτε, ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα... Τήν σοφίαν καί Λόγον

Ἀναστάς εκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς οσίαις προσέταξας Γυναιξί, κηρύξαι τήν Ἐγερσιν, Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται, καί δρομαῖος ο Πέτρος, επέστη τῷ μνήματι, καί τό φῶς εν τῷ τάφῳ, ὀρών κατεπλήττετο, ὅθεν καί κατείδε, τά οθόνια μόνα, χωρίς τοῦ θείου σώματος, εν αὐτῷ κατακείμενα, καί πιστεύσας εβόησε, Δόξα σοι Χριστέ ο Θεός, ὅτι σῶζεις ἀπαντας Σωτήρ ἡμῶν, τοῦ Πατρός γάρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Επί σοί χαίρει, Κεχαριτωμένη, πάσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τό σύστημα, καί ἀνθρώπων τό γένος, ἡγιασμένε ναέ, καί Παράδεισε λογικέ, παρθενικόν καύχημα, ἐξ ἧς Θεός εσαρκώθη, καί παιδίον γέγονεν, ο πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν, τήν γάρ σήν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καί τήν σήν γαστέρα, πλατυτέραν ουρανῶν ἀπειργάσατο. Επί σοί χαίρει Κεχαριτωμένη, πάσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Μετά τόν Ἄμωμον, τά Ευλογητάρια,

Ἡ Ὑπακοή Ἦχος πλ. δ'

Αἱ Μυροφόροι τοῦ Ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τόν Δεσπότην ἐζήτησαν, εν νεκροῖς τόν ἀθάνατον, καί χαράς εὐαγγέλια, εκ τοῦ, Ἀγγέλου δεξάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνυον. Ὅτι ἀνέστη Χριστός ο Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοί Ἀντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου ο εχθρός με πειράζει, ταῖς ἠδοναῖς φλέγει με, ἐγώ δέ πεποιθῶς, εν σοί Κύριε τροπούμαι τούτον.
- Οἱ μισούντες Σιών, γεννηθήτωσαν δῆ, πρίν εκσπασθῆναι ὡς χόρτος, συγκόψει γάρ Χριστός, αὐχένas αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα... Καί νύν...

Ἀγίῳ Πνεύματι, τό ζήν τά πάντα, φῶς εκ φωτός, Θεός μέγας, σύν

Πατρί υμνούμεν αυτό καί τώ Λόγω.

Αντίφωνον Β'

- Η καρδιά μου τώ φόβω σου σκεπέσθω, ταπεινοφρονούσα, μή υψωθείσα αποπέση, εκ σου Πανοικτίρμον.
- Επί τόν Κύριον ο εσχηκώς ελπίδα, ου δείσει τότε, ότε πυρί τά πάντα κρινεί καί κολάσει.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, πάς τις θεός βλέπει καί προλέγει, τερατουργεί ύψιστα, εν τρισίν ένα Θεόν μέλπων, ει γάρ καί τριλαμπεί, μοναρχεί τό θείον.

Αντίφωνον Γ'

- Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλίνόν μοι τό ούς σου βοώντι, καί κάθαρον πρίν άρης με, από τών ενθένδε.
- Επί τήν μητέρα αυτού γήν, δύνων πάς αύθις αναλύσει, τού λαβείν βασάνους, ή γέρα τών βεβιωμένων.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, θεολογία μονάς τρισαγία ο Πατήρ γάρ άναρχος, εξ ού έφω ο Υίός αχρόνως, καί τό Πνεύμα σύμμορφον, σύνθρονον, εκ Πατρός συνεκλάμψαν.

Αντίφωνον Δ'

- Ιδού δή τί καλόν, ή τί τερπνόν, αλλ' ή τό κατοικείν αδελφούς άμα; εν τούτω γάρ Κύριος, επηγγείλατο ζωήν αιωνίαν.
- Τού ενδύματος αυτού, ο τά κρίνα τού αγρού κοσμών, κελεύει μή δειν φροντίζειν.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, ενοειδεί αιτία, πάντα έχεται ειρηνοβραβεύτως. Θεός τούτο γάρ εστι, Πατρί τε καί Υιώ, ομοούσιον κυρίως.

Προκείμενον

Βασιλεύσει Κύριος εις τόν αιώνα, ο Θεός σου Σιών, εις γενεάν καί γενεάν.

Στίχ. Αίνει η ψυχή μου τόν Κύριον.

Τό, Πάσα πνοή... Ευαγγέλιον Εωθινόν Α' Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι... ο Ν', καί τά λοιπά.

Οι κανόνες, ο Αναστάσιμος εις δ', ο Σταυροαναστάσιμος εις β', τής Θεοτόκου εις β', καί τών Αγίων εις ζ'.

Κανών Αναστάσιμος

Ἦχος πλ. δ'
Ὠδή α' ο Ειρμός

Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαικὴ
ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελούσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δέ
φυγάδα, πεζὸν οδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ αναμέλποντα.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν
παθῶν πάσι, τοῖς πιστοῖς ἀπάθειαν, καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσαν, ἐκ
πλευράς δέ αγίας, πηγὴν ἀθάνατον στάζουσαν, καὶ ζωὴν ἐκ τάφου
αἰδίου.

Ὡς ευρεπὴς ταῖς Γυναιξίν ο Ἄγγελος, νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγὴ
φέρων, τῆς ἐμφύτου σύμβολα, αἴλου καθαρότητος, τῆ μορφῆ δέ
μηνύων, τό φέγγος τῆς Ἀναστάσεως, κράζων, Ἐξηγέρθη ο Κύριος.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἡ τὸν Θεὸν Λόγον, ἐν
γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δέ διαμείνας, Θεοτόκε Παρθένε, διό σέ
πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστασίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος. Ἦχος ο αὐτός.

Ὠδή α'
Υγρὰν διοδεύσας

Ἐπήρθησαν πύλαι οδυνηραί, καὶ ἐφριξαν Ἄδου, καθορώντες οἱ
πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὑψεί, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα
φύσεως.

Ἐξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, Ὁρώσαι ἐν θρόνῳ, ἰδρυμένην τῷ
πατρικῷ, τὴν ἐκπτώτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καθειργμένην ἐν
τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ἦχος ο αὐτός.

Ὠδή α'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ἀχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἶδιον, καὶ υπέρθεον Λόγον,
υπὲρ φύσιν τεκούσα, ὑμνοῦμέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς παγκοσμίου, ἀποστάζοντα, γλυκασμόν

σωτηρίας, η Παρθένος Χριστέ απεκύησεν.

Κανών τών Αγίων Πάντων. Ἦχος ο αυτός. ού η ακροστιχίς.
Τών Αγίων Πάντων πολυώνυμα τάγματα μέλπων.

Ωδή α'
Αρματηλάτην Φαραώ

Τών σών Αγίων ανυμνών τά τάγματα, τώ σώ ων φωτί τήν ψυχήν, ταίς προσευχαίς τούτων, αυγασθήναι δέομαι, σύ γάρ εί φώς απρόσιτον, τής αγνοίας τόν ζόφον, διώκων τοίς σοίς πυρσεύμασι, Λόγε τού Θεού φωτοδότα Χριστέ.

Ως ανυψώθης επί ξύλου, είλκυσας, πρός σήν επίγνωσιν, τήν τών εθνών πάσαν, κληρουχίαν Δέσποτα, καί φωτί κατελάμπρυνας, τής αγίας Τριάδος, δι' Αποστόλων αγίων σου, δι' ών τήν απάτην απήλασας.

Νομοθεσία σου Χριστέ πειθόμενοι, οι σοί Απόστολοι, τά επί γής πάντα, ευσεβώς απώσαντο, καί τώ φωτί τής χάριτος, κατεφαίδρυναν πάσαν, τήν οικουμένην οι ένδοξοι, ευαγγελικώς σε κηρύττοντες.

Αγαλλιώμενοι Σταυρόν οι Μάρτυρες, τόν σόν αράμενοι, καί τό σεπτόν πάθος, ακλινώς μιμούμενοι, τυραννικήν ουκ έπτηξαν, απειλήν οι γενναίοι, ου πύρ, ου ξίφος, ου μάστιγας, αλλ' ουδέ λιμόν, ουδέ θάνατον.

Θεοτοκίον

Γνώμην ανδρείαν αι παρθένοι πάναγνε, αναλαβούσαι σαφώς, μαρτυρικούς άθλους, ακλινώς υπέμειναν, καί ψαλμικώς οπίσω σου, τώ Υιώ σου Παρθένε, ενθέως συναγαλλόμεναι, τώ παμβασιλεί προσηνέχθησαν.

Καταβασία

Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι τή βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε.

Κατακριθέντα τόν Αδάμ, τή γεύσει τής αμαρτίας, τής σαρκός σου τό σωτήριον πάθος, εδικαίωσε Χριστέ αυτός γάρ ουχ υπεύθυνος, τή τού θανάτου πείρα, πέφηνας ο αναμάρτητος.

Της, Αναστάσεως τό φώς, εξέλαμψε τοίς εν σκότει, τού θανάτου καί σκιά καθημένοις, ο Θεός μου Ιησούς, καί τή αυτού θεότητι, τόν ισχυρόν δεσμεύσας, τούτου τά σκεύη διήρπασε.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλοτέρα, Θεοτόκε, σύ γά μόνη εδέξω, τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις αεί μακαρίζομεν.

Άλλος Ουρανίας απίδος

Απειθήσαντα πρώην, τή εντολή Κύριε, τού πεπιοηκότος με όντως, σύ απεξένωσας, όν μορφωσάμενος, υπακοήν τε παιδεύσας, σεαυτώ ω κείωσας διά σταυρώσεως.

Ο σοφία τά πάντα, προεγνωκώς Κύριε, καί τή σή συνέσει, συμπήξας τά υποχθόνια, ουκ απηξίωσας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τού Θεού, αναστήσαι τόν κατ' εικόνα σου.

Άλλος Σύ εί τό στερέωμα

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τάς προσβολάς, αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Εύας τής προμήτορος, σύ επανόρθωσις γέγονας, τόν αρχηγόν τής ζωής τώ κόσμω, Θεοτόκε κυήσασα.

Άλλος Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ιερωσύνην ιεράν, οι Ιερείς καί Ποιμένες, ενδυσάμενοι, καί ταύτην εμφρόνως, κυβερνήσαντες Χριστέ, αξίως κετεκόσμησαν, διδασκαλίας λόγον, άνωθεν όντως πλουτήσαντες.

Ωραιοθέντες καλλοναίς, τής πρώτης καλλοποιΐας, καί φανέντες απλανείς ως φωστήρες, ουρανώσατε Χριστού, τήν Εκκλησίαν Άγιοι, άλλοθεν άλλος ταύτην, ποικίλως, κατακοσμήσαντες.

Νόμω πειθόμενοι τώ σώ, τών μακαρίων οι δήμοι, πολυτρόποις αρεταίς φαιδρυνθέντες, επληρώσαντο μονάς, τας ουρανούς

χαίροντες, άλλην γάρ άλλος πάντες, ταύτας αξίως επλήρωσαν.

Θεοτοκίον

Παρθενικής από γασρός, τού εκ Θεού Θεόν Λόγον, απεγέννησας
ημίν, Θεομήτορ, όν νεάνιδες αγναί, θεοπρεπώς επόθησαν, καί σου
οπίσω πάσαι, τούτω σαφώς ηκολούθησαν.

Καταβασία

Τούς σους υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον
συγκροτήσαν, στερέωσον, καί εν τή θείατες, πνευματικον, δόξη σου,
στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κοντάκιον τής Οκτωήχου

Ως απαρχάς τής φύσεως.

Εξαναστάς τού μνήματος, τούς τεθνεώτας ήγειρας, καί τόν Αδάμ
ανέστησας, καί η Εύα χορεύει εν τή σή Αναστάσει, καί κόσμου τά
πέρατα πανηγυρίζουσι, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου Πολυέλεε.

Ο Οίκος

Τά τού, Άδου σκυλεύσας βασίλεια, καί νεκρούς αναστήσας
Μακρόθυμε, Γυναιξί Μυροφόροις συνήντησας, αντί λύπης, χαράν
κομισάμενος, καί Αποστόλοις σου εμήνυσας τά τής νίκης σύμβολα.
Σωτήρ μου ζωοδότα, καί τήν κτίσιν εφώτισας φιλόανθρωπε, διά τούτο
καί κόσμος συγχαίρει, τή εκ νεκρών Εγέρσει σου πολυέλεε.

Καθίσματα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προπατόρων Πατέρων Πατριαρχών, Αποστόλων Μαρτύρων
Ιεραρχών, Προφητών καί Οσίων σου, Ασκητών καί Δικαίων τε, καί
παντός ονόματος, εγγεγραμμένου εν βίβλω ζωής, τήν αγίαν μνήμην,
τελούντες Χριστέ ο Θεός, πάντας συγκινούμεν, εις πρεσβείαν
δεόμενοι, Ειρήνευσον τόν κόσμον σου, δι' αυτών ως φιλόανθρωπος,
ίνα πάντες βοώμέν σοι, ο Θεός ο ενδοξαζόμενος, εν βουλή Αγίων
σου, σύ υπάρχεις αληθώς, ο δοξάσας αξίως τήν μνήμην αυτών.

Θεοτοκίον Όμοιον

Τήν ουράνιον πύλην καί κιβωτόν, τό πανάγιον όρος, τήν φωταυγή,
νεφέλην υμνήσωμεν τήν ουράνιον κλίμακα, τόν λογικόν Παράδεισον,
τής Εύας τήν λύτρωσιν, τής οικουμένης πάσης, τό μέγα κειμήλιον, ότι
σωτηρία, εν αυτή διεπράχθη, τώ κόσμω καί άφεις, τών αρχαίων
εγκλημάτων, Διά τούτο βοώμεν αυτή, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ,
τών πταισμάτων άφεισιν δωρήσασθαι, τοίς ευσεβώς προσκυνούσι,
τόν πανάγιον τόκον σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοί κραυγάζω Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Σύ δυσμενή, όντα με λίαν ηγάπησας, σύ κενώσει, ξένη καταβέβηκας, επί τής γής, εύσπλαγχνε Σωτήρ, τής εσχατίας μου, τήν ύβριν μή ανηνάμενος, καί μείνας εν τώ ύψει, τής αχράντου σου δόξης τόν πρίν ητιμωμένον εδόξασας.

Τίς καθοράν, Δέσποτα νύν ουκ εξίσταται, διά πάθους, θάνατον λυόμενον, διά Σταυρού φεύγουσαν φθοράν, καί διά θανάτου, τόν Άδην πλούτου κενούμενον, Τής θείας δυναστείας, σου τού εσταυρωμένου, τό εξαίσιον έργον φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, προς γάρ τον Υίόν σου, εντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Τώ Σταυρώ σε προσήλωσαν, οι τών παρανόμων παίδες φιλάνθρωπε, δι' ου έσωσας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Αναστάς εκ τού μνήματος, πάντας συνανέστησας τούς έν Άδη νεκρούς, καί εφώτισας ως εύσπλαγχνος, τούς δοξάζοντάς σου τήν Ανάστασιν.

Άλλος Εισακήκοα Κύριε

Η τόν στάχυν βλαστήσασα, τόν ζωοποιόν ανήροτος άρουρα, τόν παρέχοντα τώ κόσμω ζωήν, Θεοτόκε σώζε τούς υμνούντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οι πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν, τόν γάρ Ήλιον εκύησας, τής δικαιοσύνης αιειπάρθενε.

Άλλος Σύ μου ισχύς, Κύριε

Ανακραθείς, όμιλος ο τών Αγίων σου, δι' αγάπης, καί σοί ενηδόμενος, ειλικρινώς τε καί καθαρώς, εν αγαλλιάσει, χορείαν τήν ακατάλυτον,

Αγγέλοις συγχορεύει, περί σέ παντεπόπτα, τόν απάντων Θεόν τε καί Κύριον.

Νεανικώς, ένδοξοι Ιερομάρτυρες, τών Μαρτύρων, στέφος ανεδήσασθε, τώ θεουργώ χρίσματι τοπρίν, τής Ιερωσύνης, ηγγαΐσμένοι πανόλβιοι, διό διπλούς στεφάνους, επαξίως λαβόντες, συν Χριστώ αιωνίως αγάλλεσθε.

Τό τής σαρκός, φρόνημα άπαν τώ Πνεύματι, θεοφόροι, όντως υπετάξατε, ασκητικώς τούτου τάς Ορμάς, τάς ακατασχέτους, νηστεία καταμαράναντες, καί νύν τής απαθείας, τώ φωτί πυ ρσωθέντες, αμοιβάς τάς τών πόνων ειλήφατε.

Ως τού Χριστού, Μάρτυρες τού Πρωτομάρτυρος, τάς βασάνους, άγαν υπεμείνατε, καρτερικώς τε καί γενικώς, ως εν αλλοτρίοις, αθλούντες σώμασιν ένδοξοι, καί νύν τής βασιλείας, κληρονόμοι δειχθέντες, τοίς πιστοίς τάς ίασεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον

Νύμφη Θεού, γεγονόςα Θεογεννήτρια, τόν γάρ τούτου, Λόγον προαιώνιον, σωματικώς τέτοκας ημίν, εν ώ καί γυναίκες, αγίως πολιτευσάμεναι, καί άθλοισ παμποικίλοισ διά σου κοσμηθείσαι, τήν Προμήτορος πτώσιν ανώρθωσαν.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σου τού Υψίστου, ο Προφήτης Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυπέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δειλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρόσ τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι.

Περιθέσθαι ηγέσχου, χλαίναν πρό τού πάθους σου, Σώτερ παιζόμενος, τήν τού Πρωτοπλάστου, περιστέλλων ασχήμονα γύμνωσιν, καί γυμνός παγήναι, εν τώ Σταυρώ απαμφιάζων, τόν χιτώνα Χριστέ τής νεκρώσεως.

Εκ χοός τού θανάτου, σύ τήν πεπτωκυίάν μου ανωκοδόμησας, αναστάς ουσίαν, καί αγήρω Χριστέ κατεσκεύασας, αναδείξας πάλιν,

βασιλικήν ὡσπερ εἰκόνα, ἀφθαρσίας φωτί ἀπαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τῆς ἡμῶν μή παρίδης δεόμεθα, ὅτι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ἰλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Ἄλλος Φώτισον ἡμάς

Οδήγησον ἡμάς, τή δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπίπτομεν, καί τήν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλόανθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν, τήν ζωήν ὡς υπεράγαθος, τῶν υμνούντων σου τήν Ἐγερσιν, καί τήν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλόανθρωπε.

Ἄλλος Ορθρίζοντες

Κατεύνασον τόν ἀστατον, κλύδωνα τῶν παθῶν μου, ἡ Θεόν κύησασα, τόν κυβερνήτην καί Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἀχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τά τάγματα, καί τῶν βροτῶν τά συστήματα.

Ἄλλος Ἴνα τί με ἀπώσω

Προοράν ὡς Προφήται, θεῖοι τά ἐσόμενα κατηξιώθητε, ἅ επιποθοῦντες, ευγενεία ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνή πολιτεία, ὑμᾶς αὐτούς, ὡ θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορός τῶν Ἁγίων, νύν ἐναγλαΐζεται θείοις χαρίσμασιν, οἱ πρό νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφήται, Ἀπόστολοι, καί Μαρτύρων δῆμοι, καί Ἀσκητῶν καί διδασκάλων, καί δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην Ορώντες, τήν τῶν σὼν Ἁγίων Ομήγουριν σήμερον, τή σή Σώτερ αἴγλη, χάριτος, τόν σόν καί λαμπάσιν ἀσβέστοις τῆς θεῖον πλοῦτον, τῶν ἀγαθῶν, καί ἀφθονίαν, ἀνυμνούμεν ἀπαύστως φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον

Υπερθαύμαστον τόκον, τόν σόν ἀγαπήσασαι γυναῖκες πάνσεμναι, τά τερπνά τοῦ βίου, εἰς οὐδέν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καί μόνης, ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι, ἀγλαΐας καί θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου, σύ γάρ ἀπειρόγαμε

Παρθένε, έσχεσ εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηριαν βραβεύουσα.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλάί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε, δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου.

Διά ξύλου κραταιώς, καθείλέ με ο αρχέκακος, αυτός δέ αναρτηθείς, Χριστέ κραταιότερον, Σταυρώ καταβέβληκας, δειγματίσας τούτον, τόν πεσόντα δέ ανέστησας.

Σύ ώ κτειρας τήν Σιών, εξανατείλας τού μνήματος, καινήν αντί παλαιάς, τελέσας ως εύσπλαγχνος, τώ θείω σου αίματι, καί νύν βασιλεύεις, εν αυτή εις τούς αιώνας Χριστέ.

Θεοτοκίον

Ρυσθειήμεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ίκεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σου αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Άλλος Τήν δέησιν εκχεώ

Παλάμας εν τώ Σταυρώ εξήπλωσας, ιατρεύων ακρατώσ τήν ταθείσαν, εν τή Εδέμ, χείρα τού Πρωτοπλάστου, καί τής ίδιας χολής απεγεύσω Χριστέ, καί έσωσας ως δυνατός, τούς δοξάζοντάς σου τά παθήματα.

Θανάτου ο λυτρωτής εγεύσατο, τής αρχαίας αποφάσεως όπως, καί τής φθοράς, τό βασίλειον λύση, καί τοίς εν Άδη φοιτήσας, ανέστησε, καί έσωσεν ως δυνατός, τούς υμνούντας αυτού τήν Ανάστασιν.

Άλλος Χιτώνά μοι παράσχου

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Ξοάνων καταλύτης ως Θεός, γεγονώς ο τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνείται σύν Πατρί καί τώ Πνεύματι.

Άλλος Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Ως έντιμον εκλεκτόν, τεθέντα λίθον ακρόγωνον, οι Άγιοι εν Σιών, ευρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ασάλευτον, εκλεκτούς ως λίθους, εαυτούς επωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τής πλευράς, ρανίδες αίματος στάξασαι, σύν ύδατι
θεουργώ, τόν κόσμον ανέπλασαν, καί θείαν Ομήγυριν, τών Αγίων
πάντων, ευεργέτα προσεκάλεσαν.

Υμνούμεν πανευσεβώς, Μαρτύρων νέφος τό ένθεον, τή χάριτι
λαμπρυνθέν, καί λάμπσαν φαιδρότερον, πορφύρα τού αίματος, καί τή
αλουργίδι, τής αυτών στερράς αθλήσεως.

Θεοτοκίον

Μητέρα παναληθή, Θεού σε πάντες γινώσκομεν, δι' ής φύσις
γυναικών, ρωσθείσα πανάμωμε, Χριστού υπερήθλησεν, αρετής τε
πάσης, ευσεβώς γέγονεν έμπλεως.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής
Θεομήτορος, δεύτε τās χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα
Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως, τώ φυτουργώ τής κτίσεως, η οικουμένη
προσφέρει σοι Κύριε, τούς θεοφόρους Μάρτυρας, ταίς αυτών
ικεσίαις, εν ειρήνη βαθεία, τήν Εκκλησίαν σου, διά τής Θεοτόκου
συντήρησον, πολυέλεε.

Ο Οίκος

Οι εν πάση τή γή μαρτυρήσαντες, καί εν τοίς ουρανοίς μετοικήσαντες,
οι τά πάθη Χριστού μιμησάμενοι, καί τά πάθη ημών αφαιρούμενοι,
ενταύθα σήμερον αθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Εκκλησίαν,
ως τής άνω τόν τύπον επέχουσαν, καί Χριστώ εκβώωσαν, Θεός μου
εί, Σύ με διά τής Θεοτόκου συντήρησον, πολυέλεε.

Συναξάριον

Τή σήμερον ημέρα, Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστήν, τήν τών
απανταχού τής οικουμένης εν Ασία, Λιβύη, καί Ευρώπη, Βορρά τε καί
Νότω, Αγίων πάντων Εορτήν εορτάζομεν.

Στίχοι

- Τού Κυρίου μου πάντας υμνώ τούς φίλους.
- Εί τις δε μέλλων, εις τούς πάντας εισίτω.

Ταίς τής αχράντου σου Μητρός πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, καί
πάντων τών απ' αιώνος Αγίων σου, ελέησον καί σώσον ημάς, ως
μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παιδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η ένδοξος κένωσις, ο θείος πλούτος τής σής πτωχείας Χριστέ, καταπλήττει Αγγέλους, Σταυρώ ορώντάς σε καθηλούμενον, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τή Θεία καθόδω σου, φωτός επλήσθη τά καταχθόνια, καί τό σκότος ηλάθη, το πρίν διώκον όθεν ανέστησαν, οι απ' αιώνος δεσμώται κραυγάζοντες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τριαδικόν

Απάντων μέν Κύριον, ενός δέ μόνου μονογενούς Υιού, ορθοδόξως Πατέρα, θεολογούντες σέ καταγγέλλομεν, καί έν ειδότες σου εκπορευόμενον Πνεύμα ευθές, συμφυές καί συναΐδιον.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Σωτηριάν ειργάσω, μέσον τής οικουμένης, προφητικώς ο Θεός, υψωθείς γάρ εν ξύλω, πάντας ανεκαλέσω, τούς εν πίστει κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Αναστάς εκ τού τάφου, ως εξ ύπνου οικτίρμον, πάντας ερρύσω φθοράς, η κτίσις δέ πιστούται, διά τών Αποστόλων, κηρυπτόντων τήν Έγερσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Άλλος Οι εκ τής Ιουδαίας

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης εις σωτηριάν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ράβδος έφυς Παρθένε, Ιεσσαί εκ τής ρίζης η παμμακάριστος, καρπόν ανθηφορούσα, σωτήριοιόν τοίς πίστει, τώ Υιώ σου κραυγάζουσιν ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Άλλος Θεού συγκατάβασιν

Αγίων τά τάγματα, τόν εν Αγίοις αναπαυόμενον, ασιγήτως υμνούντα, τρυφής ενθέου νύν απολαύουσι, καί γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες,

Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ταίς θείαις ελλάμψεσι, τής τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτώς, τών Αγίων οι δήμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογούσι Πατέρα συνάναρχον, καί τόν Υιόν ευσεβώς, καί Πνεύμα άγιον.

Αφράστω τή δόξη σου, όταν οφθήση Θεός εν μέσω θεών, τάς αξίας παρέχων ενί έκάστω, καί τούς στεφάνους διδούς, τότε τούς πάντας αξίωσον ψάλλειν σοι, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Γηθόμενοι μέλψωμεν, τήν τών Αγίων πάντων ομήγουριν, εκ παντός κροτουμένην, καί γένους άμα, καί αξιώματος, καί πολιτείας, καί τούτοις συμπάλωμεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν Θεογεννήτριαν, αι νεάνιδες πάσαι, χορείαν θείαν άμα στησάμεναι, μεγαλοφώνως, Αγάλλου, βοήσατε, η τής χαράς τήν πηγήν ημίν βλυστάνουσα.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν, τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, έχαιρον ψάλλοντες, Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν δημιουργόν, καί λυτρωτην, ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Ιησού θεότητος, η υπέρθεος δύναμις, ης εν τοίς καθ' ημάς, θεοπρεπώς εξέλαμψε σαρκί γάρ γευσάμενος, υπέρ παντός θανάτου Σταυρού, έλυσε τού Άδου τήν ισχύν, Ον απαύστως, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ο σταυρωθείς εγήγερται, ο μέγалаυχος πέπτωκεν, ο καταπεσών καί συντριβείς ανώρθωται, φθορά εξωστράκισται, καί αφθαρσία ήνηθησεν, υπό τής ζωής γάρ τό θνητόν κατεπόθη, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τριαδικόν

Τρισσοφαή θεότητα, ενιαίαν εκλάμπουσαν, αίγλην εκ μιάς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα άναρχον, ομοφυά τε Λόγον

Πατρός, καί συμβασιλεύον ομοούσιον Πνεύμα, οι παῖδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος Νικηταί τυράννου

Τόν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καί καλούμενόν με, τῆ αὐτοῦ εὐσχήμονι θάλψαι γυμνώσει, ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τόν ἐκ κατωτάτου, Ἄδου με υψώσαντα τόν ὄν πεπτωκότα, καί τῆ υψιθρόνω, δόξη τοῦ Γεννήτορος τετιμηκότα, ευλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τόν Κύριον, καί υπερυψοῦτε αὐτόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος Τόν Βασιλέα τῶν ουρανῶν

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καί φλογώδεις ὡν καθ' ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε υμνῶμεν, Ἀγνή εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπερφυῶς τόν δημιουργόν καί Σωτήρα, Θεόν Λόγον τέτοκας Παρθένε, ὅθεν σε υμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος Ἐπταπλασίως κάμινον

Ἀγαλλιᾶσθε Μάρτυρες, οι Προφῆται, Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Οσίων τε, καί Διδασκάλων θεῖος χορός, σύν ταῖς Μυροφόροις γυναίξί μελωδοῦντες, Οι παῖδες ευλογεῖτε, ιερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι Ἅγιοι, θείας ευφροσύνης καί χαρὰς πληρούμενοι, Θεοὶ χρηματίζετε, τῆ πρὸς Θεόν ἐγγύτητι, ταῖς θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὁμιλοῦντες, καί δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτίσι, Χριστόν υπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀναφανέντες Ἅγιοι, ὡς φωστήρες πολύφωτοι, τόν τῆς Ἐκκλησίας, ουρανόν φαιδρύνετε, ποικίλοις χάρισμασι, καί διαφόροις κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνη, σωφροσύνη ἀνδρεία, φρονήσει τε, βιώντες, Ἱερείς ανυμνεῖτε, λαός υπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μετ' ευφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἰ θεόφρονες, αἰ τελειωθεῖσαι, ἐν Χριστῷ τῷ Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἀχραντον, καί ἀληθὴ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρας, τῆς προμήτορος Εύας, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τανὺν περικυκλοῦσαι, τόν ταύτης ανυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

Παῖδας ευαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἀπασαν ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή θ' Ὁ Εἰρμός

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα, ὅτι Θεός, ὠφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωρότερα τῶν οὐρανῶν διό σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχίαι, μεγαλύνουσι.

Τῇ θείᾳ καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς, πεφυκῶς ἡ συνετέθης προσλήψει σαρκός, ἐν σεαυτῷ, ταύτην υποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπονθῶς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτός πάθους ὡς Θεός, διό σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδιαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεϊκὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησθε Θεόν, ὕψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξαναστας τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεόν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὐ σε πάντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Ὡράθης ὦ Παρθένε Μήτηρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκούσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθόν, Λόγον καρδίας τῆς εαυτοῦ, ὃν Ὁ Πατήρ ἠρεύξατο, ἐκ πάντων πρὸ αἰώνων ὡς ἀγαθός, ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τό σῶμα περιβέβληται.

Ἄλλος Ἐφριξε πάσα ἀκοή

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συλληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορώντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθὴ δὲ ὡς Θεόν διαμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ Ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν Ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστός, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεότητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεός ἐπίγειος, ὃν ἐν φύσεσι διτταῖς μεγαλύνομεν.

Ἄλλος Κυρίως Θεοτόκον

Χαράς καὶ ευφροσύνης, πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα

βρύουσα, καί ευσεβώς Θεοτόκον σέ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοίς σε ανυμνούμεν, Κεχαριτωμένη, καί ασιγήτως τό Χαίρε προσάγομεν σύ γάρ επήγασας, πάσι τήν αγαλλίασιν.

Άλλος Εξέστη επί τούτω

Ελπίδι καί αγάπη θωρακισθέν, καί πιστώς πεφραγμένον τό σύνταγμα, τών εκλεκτών, πάσας τών τυράννων τάς απειλάς, τούς αικισμούς καί μάστιγας, χαίροντες υπέμειναν ευκλεώς, Χριστόν πεπλουτηκότες, νικοποϊόν εν άθλοις, τής αληθείας πρωτομάρτυρες.

Λιμένα σωτηρίας τόν Βαπτιστήν, Αποστόλους, Προφήτας καί Μάρτυρας, σύν Ασκηταίς, θείους Διδασκάλους, καί Ιερείς, Πατριαρχών τε σύλλογον, καί Ιερομάρτυρας ευκλεείς, γυναίκας φιλοθέους, Οσίους καί Δικαίους, νύν επαξίως ευφημήσωμεν.

Πυρί δοκιμασθέντες τών πειρασμών, καί τρυφαίς μή θελχθέντες αγάλλεσθε, ειλικρινώς θρόνω τού Δεσπότη φωτοειδεί, παρεστη κότες ένδοξοι, δήμος τών Αγίων εν ουρανοίς, λυθέντων τών εσόπτρων, σκιάς τε παρειμένης, τής αληθείας ταίς εμφάσεσι.

Θεοτοκίον

Ωράθης διεστώτων συναπτική, διά σου γαρ Αγγέλοις ομόσκηνοι, έν ουρανοίς, άνθρωποι γεγόνασιν αληθώς, καί μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τών Αγίων νύν σύν αυτοίς, υμνούντες τόν σόν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, εν αιωνίοις μελωδήμασι.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων, φύσις γεραιουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάρια Τής Οκτωήχου

Αυτόμελον Ήχος β'

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν, εν Γαλιλαίας, πίστει Χριστόν θεάσασθαι, λέγοντα εξουσίαν, λαβείν τών άνω καί κάτω, μάθωμεν πώς διδάσκει, βαπτίζειν εις τό όνομα τού Πατρός, έθνη πάντα, καί τού Υιού, καί αγίου Πνεύματος, καί συνείναι, τοίς Μύσταις ώς υπέσχετο, έως τής συντελείας.

Έτερον τών Αγίων Όμοιον

Τόν Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, Αποστόλους Προφήτας, Μάρτυρας,

Ιεράρχας τε Ασκητάς καί Οσίους, Ιερομάρτυρας άμα, φιλοθέους
γυναίκας, καί τους Δικαίους άπαντας, καί, Αγγέλων τάς τάξεις
χρεωστικώς, ύμνοις καταστέψωμεν δυσωπούντες, τής δόξης τούτων
τεύξασθαι, πρός Χριστού τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ο άνω δοξαζόμενος, θεϊκώς υπ' Αγγέλων, κόλπων πατρώων
άχραντε, μή εκστάς απορρήτως, τοίς κάτω συνανεστράφη, σύ δέ
ταύτης υπήρξας, τής σωτηρίας πρόξενος, εξ αγνών σου αιμάτων,
τούτω Αγνή, υπέρ λόγον σάρκα δανεισαμένη, όν αίτησαι τοίς δούλοις
σου, λύτρον δούναι πταισμάτων.

Εις τούς Αίνους

Ιστώμεν Στίχους η', καί ψάλλομεν Στιχηρά Αναστάσιμα ε' καί
τών Αγίων γ'.

Στιχηρά Αναστάσιμα

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω παρέστης, υπό Πιλάτου κρινόμενος, αλλ' ουκ
απελείφθης τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθεζόμενος, καί αναστάς εκ
νεκρών, τόν κόσμον ηλευθέρωσας, εκ τής δουλείας τού αλλοτρίου,
ως οικτίρμων καί Φιλάνθρωπος.

Κύριε, ει καί ως νεκρόν εν μνημείω, Ιουδαίοι σε κατέθεντο, αλλ' ως
Βασιλέα υπνούντα, στρατιώται σε εφύλαττον, καί ως ζωής θησαυρόν,
σφραγίδι εσφραγίσαντο, αλλά ανέστης καί παρέσχες, αφθαρσίαν ταίς
ψυχαίς ημών.

Κύριε, όπλον κατά τού διαβόλου, τόν Σταυρόν σου ημίν δέδωκας,
φρίπτει γάρ καί τρέμει, μή φέρων καθοράν αυτού τήν δύναμιν, ότι
νεκρούς ανιστά καί θάνατον κατήργησε, διά τούτο προσκυνούμεν, τήν
Ταφήν σου καί τήν Έγερσιν.

Ο Άγγελός σου Κύριε, ο τήν Ανάστασιν κηρύξας, τούς μέν φύλακας
εφόβησε, τά δέ Γύναια εφώνησε λέγων. Τί ζητείτε τόν ζώντα μετά των
νεκρών, ανέστη Θεός ών, καί τή οικουμένη ζωήν εδωρήσατο.

Έτερον Ανατολικόν

Έπαθες διά σταυρού, ο απαθής τή θεότητι, ταφήν κατεδέξω
τριήμερον, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, καί

αθανατίσας, ζωοποιήσης ημάς Χριστέ ο Θεός, διά τής Αναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Στιχηρά Προσόμοια τών Αγίων

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τούς Αγίους ο Κύριος, τούς εν γή εθαυμάστωσε, τά αυτού γάρ στίγματα καί παθήματα, έν τή σαρκί ανεδέξαντο, έν τούτοις κοσμούμενοι, καί ταίς θείαις καλλοναίς, προφανώς αναθέμενοι, ούς υμνήσωμεν, ως αμάραντα άνθη, ως αστέρας, απλανείς τής Εκκλησίας, ως εθελόθυτα θύματα

Στίχ. Εκέκραξαν οι δίκαιοι, καί ο Κύριος εισήκουσεν αυτών.

Σύν προφήταις, Απόστολοι, σύν Οσίοις Διδάσκαλοι, σύν Ιερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καί γυναικών αι αθλήσασαι, καί πόθω ασκήσασαι, τών Αγίων η πληθύς, καί Δικαίων τά τάγματα, ευφημείσθωσαν, ιεραίς μελωδίαις, ως τής άνω, βασιλείας κληρονόμοι, ως Παραδείσου οικήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού.

Οι τήν γήν ουρανώσαντες, αρετών εν φαιδρότητι, οι Χριστού τόν θάνατον μιμησάμενοι, αθανασίας τήν πρόξενον, οδόν οι βαδίσαντες, οι τά πάθη τών βροτών, χειρουργία τής χάριτος, εκκαθάραντες, οι εν όλω τώ κόσμω ομοψύχως, εναθλήσαντες γενναίως, ανευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα... Εωθινόν Α' Ήχος α'

Εις τό όρος τοίς Μαθηταίς επειροοομένοις, διά τήν χαμόθεν έπαρσιν, επέστη ο Κύριος, καί προσκυνήσαντες αυτόν καί τήν δοθείσαν εξουσίαν, πανταχού διδαχθέντες, εις τήν υπ' ουρανόν εξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τήν εκ νεκρών Ανάστασιν , καί τήν εις Ουρανούς αποκατάστασιν, οίς καί συνδιδαιωνίζεις, ο αψευδής επηγγείλατο, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερευλογημένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, διά γάρ τού εκ σου σαρκωθέντος, ο Άδης ηχημαλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται, καί ημείς εζωοποιήθημεν, διό ανυμνούντες βοώμεν, Ευλογητός Χριστός ο Θεός ημών, ο ούτως ευδοκήσας, δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καί μετ' αυτήν, τό Αναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'

Αναστάς εκ τού μνήματος, καί τά δεσμά διαρρήξας τού Ἄδου, ἔλυσας τό κατάκριμα, τού θανάτου Κύριε, πάντας εκ τών παγίδων τού εχθρού ρυσάμενος, εμφανίσας σεαυτόν τοίς, Αποστόλοις σου, εξαπέστειλας αυτούς επί τό κήρυγμα, καί δι' αυτών τήν ειρήνην παρέσχες τή οικουμένη, μόνε πολυέλεε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τά Τυπικά, καί οι Μακαρισμοί εις ιβ' τῆς Οκτωήχου, εις δ'

Ἦχος πλ. δ'

Μνήσθητι ημών, Χριστέ Σωτήρ τού κόσμου ὡσπερ τού Ληστού ἐμνήσθης ἐπί ξύλου, καί καταξίωσον πάντας, μόνε οικτίρμον, τῆς ουρανίου βασιλείας σου.

Ξύλω προσπαγεῖς, Σωτήρ ημών βουλήσει, ξύλου τόν Ἀδάμ, κατάρας ἐλυτρώσω, ἀποδιδοῦς ὡς οικτίρμων τό κατ' εἰκόνα, καί Παραδείσου τήν κατοίκησιν.

Ἄκουε Ἀδάμ, καί χαίρε σύν τῇ Εὐά, ὅτι ο γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καί δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους, ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστός ἀνέστη ἐκ τού τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς παρέχων ἀφθαρσίαν, καί τήν χαράν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τό πάθος καί τήν ἔγερσιν.

Καί ἀπό τού Κανόνος τών Ἀγίων.
Ὡδή γ' καί ς'.

Προκείμενον τού Αποστόλου
Ἦχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.
Στίχ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν.

Ἀλληλούϊα Ἦχος δ'

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι, καί ο Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Στίχ. Πολλάι αι θλίψεις τών δικαίων.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, καί Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

τονε [1τορ](#)

ΉΧΟΣ Α' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος α'

Ότι τό πέλαγος πολύ, τών παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καί δεινώς βεβύθισμαι ταίς πλημμελείαις μου, δός μοι χείρα, σώσόν με, ως τώ Πέτρω, ο Θεός, καί ελέησόν με.

Ότι εννοίαις πονηραίς, καί έργοις καταδεδίκασμαι Σωτήρ, λογισμόν μοι δώρησαι, επιστροφής ο Θεός, ίνα κράζω, Σώσόν με Ευεργέτα αγαθέ, καί ελέησόν με.

Άλλος σε κόσμος ψυχή αναμένει, καί Κριτής, τά σά μέλλων δημοσιεύειν κρυπτά καί δεινά, μη ούν εμμείνης τοίς ώδε, αλλά πρόφθασον βοώσα τώ Κριτή, ο Θεός Ιλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Μή αποδοκιμάσης με Σωτήρ μου, τή ραθυμία τής αμαρτίας συνεχόμενον, διέγειρόν μου τόν λογισμόν πρός μετάνοιαν, καί τού σου αμπελώνος, εργάτην δόκιμον ανάδειξόν με, δωρούμενός μοι τής ενδεκάτης, ώρας τόν μισθόν, καί τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος α'

Εν ανομίαις συλληφθείς εγώ ο άσωτος, ου τολμώ ατενίσαι εις τό ύψος τού ουρανού, αλλά θαρρών εις τήν φιλανθρωπίαν σου κράζω, ο Θεός ιλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης

με.

Ει ο δίκαιος μόλις σώζεται, εγώ πού φανούμαι ο αμαρτωλός; τό βάρος καί τόν καύσωνα τής ημέρας ουκ εβάστασα, τοίς περί τήν ενδεκάτην ώραν συναρίθμησόν με, ο Θεός, καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θαύμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, εν σοί θεωρούσα η Κτίσις αγάλλεται, συνέλαβες γάρ ασπόρως, καί έτεκες αφράστως, όν ταξιαρχίαι Αγγέλων, Οράν ου δεδύνηνται, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικών**

Αθλήσεως, καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα, οι ένδοξοι Αθλοφόροι, περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών, τούς ανόμους ετροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκή, εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις δώρησαι ημίν ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ**

Αγκάλας πατρικάς, διανοίξαι μοι σπεύσον, ασώτως τόν εμόν, κατηνάλωσα βίον, εις πλούτον αδαπάνητον, αφορών, οικτιρμών σου Σωτήρ, νύν πτωχεύουσαν, μή υπερίδης καρδίαν, σοί γάρ Κύριε, εν κατανύξει κραυγάζω, Ήμαρτον εις τόν ουρανόν, καί ενώπιόν σου.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Τό βήμά σου φρικτόν, καί η κρίσις δικαία, τά έργα μου δεινά, αλλ' αυτός Ελεήμον, προφθάσας με διάσωσον, καί κολάσεως λύτρωσαι, ρύσαι Δέσποτα, τής τών ερίφων μερίδος, καί αξίωσον, εκ δεξιών σου με στήναι κριτά δικαιότατε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Συλλαβούσα αφλέκτως τό πύρ τής θεότητας, καί τεκούσα ασπόρως πηγήν ζωής τόν Κύριον κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσωζε τούς σέ

μεγαλύνοντας.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πποούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν, καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος α'
Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ὁρώσά σε Χριστέ, ἡ πανάμωμος Μήτηρ, νεκρόν ἐπὶ Σταυροῦ, ἠπλωμένον εβόα, Υἱέ μου συνάναρχε, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, τίς ἡ ἀφατος οικονομία σου αὕτη; δι' ἧς ἔσωσας, τό τῶν χειρῶν σου οἰκτίρμον, πλαστούργημα Δέσποτα.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεόν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τοῦ Σταυροῦ σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλόφρωπε, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, Παράδεισον ἠνέωξας Σωτήρ, τῷ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καὶ τρυφῆς κατηξιώθη ὁμολογῶν σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, δέξαι ὡσπερ ἐκείνον καὶ ἡμᾶς, κραυγάζοντας, Ἠμάρτομεν, πάντες τὴ εὐσπλαγχνία σου, μὴ υπερίδης ἡμᾶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἄρνα ἐπὶ ξύλου ἡ ἀμνάς καθορώσα, μετὰ ληστῶν μακροθύμως σταυρούμενόν σε Λόγε, καὶ λόγῃ κεντούμενον πλευράν, ἠλάλαζε βοῶσα μητρικῶς, Τί τό ξένον καὶ φρικῶδες, Υἱέ μου μυστήριον, πῶς καλύπτει τάφος τὸν ἀπερίγραπτον Θεόν, ἀφραστον τό τελούμενον! Μὴ με τὴν τεκούσαν εἴσης, Υἱέ μου γλυκύτατε.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τάς αληθόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλόανθρωπε δεόμεθα.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τή σαγήνη τού λόγου, τάς πλοκάς τών ρητόρων, οι Αλιείς τώ καλάμω τού Σταυρού ανατρέψαντες, εφώτισαν τά έθνη ευσεβώς, δοξάζειν σε Θεόν αληθινόν, διό σοι καί τόν ύμνον, τώ ενδυναμώσαντι αυτούς βοώμεν, Δόξα τώ Πατρί, καί τώ Υιώ, δόξα τώ ομοουσίω Πνεύματι, δόξα τώ δι' αυτών φωτίσαντι τόν Κόσμον.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Οι σοφοί τής Οικουμένης Αλιείς, εκ Θεού λαβόντες τό συμπαθές, πρεσβεύσατε καί νύν υπέρ ημών τών βοώντων, Κύριε σώσον τούς βασιλείς καί τήν πόλιν σου, καί τών συνεχόντων δεινών ελευθέρωσον, διά τών Αποστόλων, τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τον αμήτορα εν ουρανώ, υπέρ έννοιαν καί ακοήν, επί γής απάτορα έτεκες, αυτόν Θεοτόκε ικέτευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τούς Μάρτυρας Χριστού, ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών, σωτηρίαν αιτούσι, καί πάντες προσέλθωμεν, πρός αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρύουσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, ως φύλακες τής Πίστεως.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ἦχος α'

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ανηρέθη η τυραννίς, επατήθη η δύναμις τού εχθρού, ούτε γάρ Ἄγγελος, ουκ άνθρωπος, αλλ' αυτός ο Κύριος έσωσας ημάς, δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό όπλον τού Σταυρού, εν πολέμοις εδείχθη, ποτέ τώ ευσεβεί, Βασιλεί Κωνσταντίνω, αήττητον τρόπαιον, κατ' εχθρών διά πίστεως, τούτο τρέμουσι, καί αι δυνάμεις τού Ἄδου, τούτο γέγονε, καί τών πιστών σωτηρία, καί Παύλου τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Οι τήν σήν προστασίαν, κεκτημένοι Ἀχραντε, καί ταίς σαίς ικεσίαις, τών δεινών εκλυτρούμενοι, τώ Σταυρώ τού Υιού σου εν παντί φρουρούμενοι, καταχρέως σε πάντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Εις τήν ζ' Ωδήν Μαρτυρικόν

Αθλήσεως καύχημα, καί στεφάνων αξίωμα οι ένδοξοι Αθλοφόροι περιβέβληνταί σε Κύριε, καρτερία γάρ αικισμών, τούς ανόμους ετροπώσαντο, καί δυνάμει θεϊκή, εξ ουρανού τήν νίκην εδέξαντο, αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι ημίν ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα Στιχηρά Μαρτυρικά Ἦχος α'

Τή πρεσβεία Κύριε, πάντων τών Αγίων, καί τής Θεοτόκου, τήν σήν ειρήνην δός ημίν, καί ελέησον ημάς, ως μόνος οικτίρμων.

Η εν σταδίω υμών ομολογία Ἄγιοι, τών δαιμόνων κατέπτηξε τήν δύναμιν, καί τής πλάνης τούς ανθρώπους ηλευθέρωσε, διό καί τās κεφαλάς αποτεμνόμενοι εκράζετε, Γενέσθω Κύριε ή θυσία τών ψυχών ημών, ευπρόσδεκτος ενώπιόν σου, ότι σε ποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τής προσκαίρου ζωής φιλάνθρωπε.

Ω τής καλής υμών πραγματείας Ἄγιοι! ότι αίματα εδώκατε, καί

ουρανοὺς εκληρονομήσατε, καί πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνίως ἀγάλλεσθε, ὄντως καλὸν ὑμῶν τὸ ἐμπόρευμα, φθαρτὰ γὰρ καταλιπόντες, τὰ ἀφθαρτὰ ἀπελάβετε, καί σὺν Ἀγγέλοις χορεύοντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως Τριάδα ὁμοούσιον, ἀνεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοίγησαν Παραδείσου πύλαι, καί ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καί τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἰδιόμελον
Ἦχος α' Νεκρώσιμον
Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ

Ποῖα τοῦ βίου τρυφή, διαμένει λύπης ἀμέτοχος; ποῖα δόξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιάς ἀσθενέστερα, πάντα ονειρῶν ἀπατηλότερα, μιά ροπή, καί ταῦτα πάντα, θάνατος διαδέχεται, Ἀλλ' ἐν τῷ φωτὶ Χριστέ τοῦ προσώπου σου, καὶ τῷ γλυκασμῷ τῆς σῆς ωραιότητος, οὐς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καί τὸν Δεσπότην τεκούσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλην, ὑμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καί τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρανός, καί ναὸς τῆς θεότητος, αὕτη τὸ μεσότοιχον τῆς ἐχθρας καθελούσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καί τὸ βασιλείον ἠνέωξε, Ταύτην οὖν κατέχοντες τῆς Πίστεως τὴν ἀγκυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Κύριον, θαρσεῖτω τοῖνον, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ, καί γὰρ αὐτὸς πολεμήσει, τοὺς ἐχθροὺς ὡς παντοδύναμος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος α'
Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ὡς καλοὶ στρατιῶται, Ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλάς τῶν τυράννων, μὴ πποούμενοι Ἅγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρόν, καί τέλεσαντες τὸν δρόμον, ἐξ Οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε, Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πάσιν ἰάματα.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τάς αληθόνας τών Αγίων, άς υπέρ σου έπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καί πάσας ημών τάς οδύνας, ίασαι φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Τούς μάρτυρας Χριστού ικετεύσωμεν πάντες, αυτοί γάρ τήν ημών σωτηρίαν αιτούνται, καί πάντες προσέλθωμεν, προς αυτούς μετά πίστεως, ούτοι βρύουσι, τών ιαμάτων τήν χάριν, ούτοι φάλαγγας, αποσοβούσι δαιμόνων, ως φύλακες τής Πίστεως.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
Όμοιον**

Ο σάρκα δι' ημάς εκ Παρθένου ατρέπτως, φορέσας εκ Μητρός, επ' εσχάτων τών χρόνων, καί γινώσκων ως Κύριος, τό καθ' ημάς ευόλισθον, άνες, οίκτηρον, τούς μεταστάντας τού βίου, σοί γάρ Δέσποτα, ψυχάς ανέθεντο πίστει, τώ μονω Θεώ ημών.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Αυτόμελον**

Τού Γαβριήλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τό Χαίρε, σύν τή φωνή εσαρκούτο, ο τών όλων Δεσπότης, εν σοί τή αγία κιβωτώ, ως έφη ο δίκαιος Δαυϊδ, Εδείχθης πλατυτέρα τών ουρανών, βαστάσασα τόν Κτίστην σου, δόξα τώ ανοικήσαντι εν σοί, δόξα τώ προελθόντι εκ σου, δόξα τώ ελευθερώσαντι ημάς, διά τού τόκου σου.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ήχος α'**

Τούς Αθλοφόρους τού Χριστού, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ύμνοις καί ωδαίς πνευματικαίς, τούς φωστήρας τού Κόσμου, καί κήρυκας τής Πίστεως, τήν πηγγήν τήν αένναον, εξ ής αναβλύζει τοίς πιστοίς τά ιάματα, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ούτοι οι Στρατιώται τού Βασιλέως τού μεγάλου, αντέστησαν τοίς δόγμασι τών τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τών βασάνων, καί τήν πλάνην πάσαν πατήσαντες, αξίως στεφανωθέντες, αιτούνται

παρά τού Σωτήρος ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Υμάς πανεύφημοι Μάρτυρες, ου θλίψις, ου στενοχωρία, ου λιμός, ουδέ μάστιγες, ου θυμός θηρών, ου ξίφος, ουδέ πύρ απειλούν, χωρίσαι Θεού δεδύνηνται, πόθω δέ μάλλον τώ πρός αυτόν, ως εν αλλοτρίοις αγωνισάμενοι σώμασι, τήν φύσιν ελάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες, όθεν καί επαξίως, τόν τών πόνων υμών μισθόν εκομίσασθε, ουρανών Βασιλείας, κληρονόμοι γεγόνατε, πρεσβεύσατε υπέρ τών ψυχών ημών δεόμεθα.

Αγαλλιόσθε Μάρτυρες εν Κυρίω, ότι τόν αγώνα τόν καλόν ηγωνίασθε, αντέστητε βασιλεύσι, καί τυράννους ενικήσατε, πύρ καί ξίφος ουκ επτοήθητε, θηρών αγρίων κατεσθιόντων τά σώματα υμών, Χριστώ μετά Αγγέλων, τήν υμνωδίαν αναπέμποντες, τούς απ' ουρανών στεφάνους εκομίσασθε, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
Ποίημα Ιωάννου Δαμασκηνού**

Έργω Σωτήρ μου δεικνύς, ότι σύ εί η πάντων ανάστασις λόγω Λόγε Λάζαρον, εκ νεκρών εξανέστησας, τότε μοχλοί εσαλεύθησαν, πύλαι δέ Άδου συνεταράχθησαν, τότε ύπνος ο τών ανθρώπων, θάνατος απεδείκνυτο, αλλ' ο εις τό σώσαί σου τό πλαστούργημα, καί ουκ εις τό κρίναι παραγενόμενος, ούς εξελέξω, ανάπαυσον ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Φαιδρύνεται Κόρη Προφητών, ο χορός τώ τόκω σου, Πατριαρχών θείος σύλλογος, σεπτοί Απόστολοι, καί Αρχιερέων, καί Μαρτύρων σύστημα, Οσίων καί Δικαίων τά τάγματα, καί σέ γινώσκουσιν, αφορμήν τής τούτων τάξεως, καί τιμώνσιν, ως Θεού γεννήτριαν.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα τού Θεοφάνους
Έχος α'
Πανεύφημοι**

Σού Σώτερ δεόμεθα τής σής, γλυκείας μεθέξεως, τούς μεταστάντας ανάπαυσον, καί κατασκήνωσον, εν σκηναίς Δικαίων, εν μοναίς Αγίων σου, εν τοίς επουρανίοις σκηνώμασι, τή ευσπλαγχνία σου, παρορών τά παραπτώματα, καί παρέχων αυτοίς τήν ανάπαυσιν.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ουδείς αναμάρτητος ουδείς, τών ανθρώπων γέγονεν, ειμή σύ μόνη
Αθάνατε, διό τούς δούλους σου, ως Θεός οικτίρμον, εν φωτί
κατάταξον, σύν ταίς χοροστασίαις Αγγέλων σου, τή ευσπλαγχνία σου,
υπερβαίνων ανομήματα, καί παρέχων αυτοίς τήν συγχώρησιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Υπέρ τά ορώμενα τά σά, Σώτερ επαγγέλματα, ά οφθαλμός ου
τεθέαται, καί ούς ουκ ήκουσε, καί επί καρδίαν, ουκ ανέβη πώποτε, ών
τής προσενηστώσης μεθέξεως, τυχείν ευδόκησον, τούς πρός σέ
μεταχωρήσαντας, καί παρέχων ζωήν τήν αιώνιον.

Δόξα...

Σταυρώ σου γηθόμενοι Σταυρώ, θαρρούντες οι δούλοί σου, πρός σέ
μετέστησαν Κύριε, οίς νύν αντίλυτρον, τών αυτών πταισμάτων, τόν
Σταυρόν σου δώρησαι, καί αίμα τό χυθέν υπέρ τού Κόσμου ζωής, τή
ευσπλαγχνία σου, συγχωρών τά πλημμελήματα, καί φωτίζων φωτί
τού προσώπου σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χριστόν εκδυσώπησον τόν σόν, τόκον Μητροπάρθενε, τήν τών
πταισμάτων συγχώρησιν, δούναι τοίς δούλοις σου, τοίς σέ Θεοτόκον,
ευσεβώς κηρύξασι, καί λόγω αληθεί δογματίσασι, καί τής
λαμπρότητος, τών Αγίων καί φαιδρότητος αξιώσαι εν τή βασιλεία
σου.

τονε [2τορ](#)

**ΉΧΟΣ Β'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος β'**

Ήμαρτον εις σέ Σωτήρ, ως ο άσωτος Υιός, δέξαι με Πάτερ
μετανοούντα, καί ελέησόν με ο Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τού Τελώνου τήν φωνήν, Ιλάσθητί μοι
ώσπερ εκείνω, καί ελέησόν με ο Θεός.

Τών πεπραγμένων μου δεινών, εννοών τά άτοπα, επί τούς σούς
καταφεύγω οικτιρμούς, Τελώνην μιμούμενος, καί Πόρνην
δακρύσασαν, καί τόν Άσωτον Υιόν, διό καί προσπίπτω σοι Ελεήμον,

πρίν με καταδικάσης, φείσαί μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Τάς ανομίας μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς, καί τήν καρδίαν μου καθάρισον, ναόν αυτήν ποιών τού αγίου σου Πνεύματος, μή με εξουδενώσης από τού σου προσώπου, ο αμέτρητον έχων τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος β'

Ως κύματα θαλάσσης, επ' εμέ επανέστησαν αι ανομιαί μου, ως σκάφος εν πελάγει, εγώ μόνος χειμάζομαι, υπό πταισμάτων πολλών, αλλ' εις εύδιον λιμένα, οδήγησόν με Κύριε τή μετανοία, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Εγώ υπάρχω τό δένδρον τό άκαρπον Κύριε, κατανύξεως καρπόν, μή φέρων τό σύνολον, καί τήν εκκοπήνπτοούμαι, καί τό πύρ εκείνο δειλιώ τό ακοίμητον, διό σε ικετεύω, πρό εκείνης τής ανάγκης, επίστρεψον, καί σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Αυτόμελον

Ευσπλαγχνίας υπάρχουσα πηγή, συμπαθείας αξίωσον ημάς πανύμνητε Θεοτόκε, βλέψον εις λαόν τόν αμαρτήσαντα, δείξον ως αεί τήν δυναστείαν σου, εις σέ γάρ ελπίζοντες, τό Χαίρε βοώμέν σοι, ως ποτέ ο Γαβριήλ, ο τών Ασωμάτων Αρχιστράτηγος.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Σέ τόν περιβάλλοντα τόν ουρανόν εν νεφέλαις, έχοντες οι Άγιοι περιβολήν εν τώ Κόσμω, τάς βασάνους τών ανόμων υπέμει ναν, καί τήν πλάνην τών ειδώλων κατήργησαν, αυτών ταίς ικεσίαις καί ημάς ελευθέρωσον, τού αοράτου εχθρού Σωτήρ, καί σώσον ημάς.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος β'

Ελέησόν με εἶπεν ὁ Δαυῖδ, καγώ σοι κράζω, Ἥμαρτον Σωτήρ, τάς
εμάς αμαρτίας διά τῆς μετανοίας εξαλείψας, ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ελέγξης με μηδέ τή ὀργή σου παιδεύσης
με.

Ελέησόν με ὁ Θεός ελέησόν με, ἐπί δυσίν αμαρτήμασιν ὁ Δαυῖδ
εθρήνει, ἐπί μυρίοις ἐγώ πλημμελήμασι βιώ σοι, ἐκεῖνος τήν
στρωμνήν τοῖς δάκρυσιν ἔβρεχεν, ἐγώ δέ ρανίδα μίαν οὐ κέκτημαι,
ἀπέγνωσμαι, καί δέομαι, Ελέησόν με ὁ Θεός, κατά τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε μή παρίδης με, δεόμενον ἀντιλήψεως τῆς ὑπό σοῦ, ἐπί σοί
γάρ πέποιθεν ἡ ψυχή μου, Ελέησόν με.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Ὁ φαῖδρυνας τοῦς Ἁγίους σου ὑπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τοῦς
Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος Χριστέ ὁ Θεός,
τήν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καί τὴν εὐχήν
κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος β'
Αυτόμελον

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν τῆς σῆς ἀγαθότητος, ὄν ἐδωρήσω ἡμῖν τοῖς
ἀναξίοις Κύριε, σοί προσάγομεν εἰς πρεσβείαν, Σώζε τοῦς βασιλεῖς
καὶ τάς πόλεις σου, ἰκετεύοντας διά τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλόανθρωπε.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ
τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὁν τρόπον ἠχμαλώτευσεν ὁ ἐχθρός τόν Ἀδάμ, διά ξύλου τῆς

βρώσεως Κύριε, ωσαύτως ηχηλώτευσας καί αυτός τόν εχθρόν, διά ξύλου Σταυρού, καί τού πάθους σου, εν τούτω γάρ παρεγένου ο δεύτερος Αδάμ, αναζητήσαι τόν πλανηθέντα, ζωοποιήσαι τόν νεκρωθέντα, ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η παρθένος καί Μήτηρ σου Χριστέ, επί ξύλου ορώσά σε νεκρόν ηπλωμένον, κλαίουσα πικρώς, Υιέ μου έλεγε, τί τό φοβερόν τούτο μυστήριον, ο πάσι δωρούμενος, ζωήν τήν αιώνιον, εκουσίως εν Σταυρώ, πώς θνήσκεις θάνατον επονείδιστον.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά σώματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε, αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ήχος β'**

Ο σοφίσας υπέρ ρήτορας τούς Αλιείς, καί εκπέμψας ώσπερ κήρυκας πάση τή γή, τή αφάτω φιλανθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, δι' αυτών κραταίωσον τήν Εκκλησίαν σου, καί τοίς πιστοίς κατάπεμψον τήν ευλογίαν σου, ο μόνος ελεήμων καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Σαηνεύσαντες τά έθνη οι Αλιείς, καί διδάξαντες τά πέρατα σέ προσκυνείν, τή αφάτω φιλανθρωπία σου Χριστέ ο Θεός, δι' αυτών στερέωσον τήν Εκκλησίαν σου, καί τοίς πιστοίς κατάπεμψον τήν ευλογίαν σου, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοώντες, Χαίρε αδύτου φωτός νεφέλη, αυτόν βαστάσασα εν κόλποις, τής δόξης τόν Κύριον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφήται, Ιεράρχαι, Ὅσοι καί Δίκαιοι, οἱ καλῶς τόν ἀγῶνα τελέσαντες, καί τήν Πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν ἔχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ἡμῶν αὐτόν ὡς ἀγαθόν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τάς ψυχάς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα Ἦχος β' Αυτόμελον

Τήν ἀχραντον Εικόνα σου προσκυνούμεν Ἀγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ο Θεός, βουλήσει γάρ ἠυδόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὐς ἐπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ὅθεν εὐχαρίστως βοώμέν σοι, Χαράς ἐπλήρωσας τά πάντα, ο Σωτήρ ἡ μῶν παραγενόμενος, εἰς τό σῶσαι τόν Κόσμον.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστέ ο Θεός, ἐπὶ Σταυροῦ τάς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τά ἔθνη, κράζοντα, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον Αυτόμελον

Υπερδεδοξασμένη υπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε ὑμνούμεν σε, διὰ γάρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καί ὁ θάνατος τέθηκε, νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καί ζωῆς ἠξιώθημεν, τόν Παράδεισον ἐλάβομεν, τήν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν, διό εὐχαριστοῦντες δοξολογούμεν, ὡς κραταῖόν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, καί μόνον πολυέλεον.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν Μαρτυρικόν

Επὶ τήν πέτραν τήν ἀσάλευτον, θεμελιώσαντες οἱ Ἅγιοι, κατὰ τῶν τυράννων κραταιῶς ἠνδρίσαντο, καί διὰ βασάνων τῶν στεφάνων ἔτυχον, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, σώσον ἡμᾶς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα Στιχηρά Μαρτυρικά Ἦχος β'

Οἱ τήν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μή ποθήσαντες, Αθλοφόροι, ουρανίων ἀγαθῶν ηξιώθησαν, καί Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι, Κύριε πρεσβεΐαις αὐτῶν, ἐλέησον καί σώσον ἡμᾶς.

Τῶν ἀγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων υπέρ ἡμῶν, καί τόν Χριστόν υμνούντων, πάσα πλάνη πέπταται, καί τῶν ἀνθρώπων τό γένος, πίστει διασώζεται.

Χοροί Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες, Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων, εἰ καί πυρί καί βασάνοις ἀναλώσετε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τήν δύναμιν.

Μεγάλη ἡ δόξα, ἦν ἐκτήσασθε Ἄγιοι, διά τῆς πίστεως, οὐ μόνον γάρ ἐν τῷ πάσχειν τόν ἐχθρόν ἐνικήσατε, ἀλλά καί μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούντας θεραπεύετε, ψυχῶν καί σωμάτων ἰατροί, πρεσβεύσατε πρός Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Νεκρώσιμον τοῦ Δαμασκηνοῦ

Οἴμοι οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος! οἴμοι πόσα δακρύει τότε, καί οὐχ ὑπάρχει ὁ ἐλεών αὐτήν! πρός τοὺς Ἀγγέλους τὰ ὄμματα ρέπουσα, ἀπρακτα καθικετεύει, πρός τοὺς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, οὐκ ἔχει τόν βοηθούντα, Διό ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐννοήσαντες ἡμῶν τό βραχύ τῆς ζωῆς, τοῖς μεταστάσι τήν ἀνάπαυσιν, παρά Χριστοῦ αἰτησώμεθα, καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης, ὡς γάρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καί παρθένος ἔμεινας, ἀντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντί Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος β'

Ο φαιδρύνας τούς Αγίους σου υπέρ χρυσόν, καί δοξάσας τούς Οσίους σου ως αγαθός, υπ' αυτών δυσωπούμενος Χριστέ ο Θεός, τήν ζωήν ημών ειρήνευσον ως φιλόανθρωπος, καί τήν ευχήν κατεύθυνον ως θυμίαμα, ο μόνος εν Αγίοις αναπαυόμενος.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία η γή, η πιανθείσα τοίς αίμασιν υμών, καί άγιοι αι σκηναί, αι δεξάμεναι τά σώματα υμών, εν σταδίω γάρ τόν εχθρόν εθριαμβεύσατε, καί Χριστόν μετά παρρησίας εκηρύξατε αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Απόστολοι Μάρτυρες, καί Προφήται Ιεράρχαι, Όσοι καί Δίκαιοι, οι καλώς τόν αγώνα τελέσαντες, καί τήν πίστιν τηρήσαντες, παρρησίαν έχοντες πρός τόν Σωτήρα, υπέρ ημών αυτόν ως αγαθόν ικετεύσατε, σωθήναι δεόμεθα τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Η μνήμη τών κεκοιμημένων Κύριε, εις μνείαν τών προσδοκωμένων άγει με, καί καθορών μου τήν καταδίκην, προσφέρω τήν εκ βασάνων φωνήν, Ελεήμον ελέησόν με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μήτηρ αγία η τού αχράντου Φωτός, Αγγελικοίς σε ύμνοις τιμώντες, ευσεβώς μεγαλύνομεν.

Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος β'

Υπέρ Χριστού παθόντες μέχρι θανάτου, ώ αθλοφόροι Μάρτυρες, ψυχάς μέν έχετε εις ουρανούς εν χειρί Θεού, καί κατά Κόσμον όλον δορυφορείται υμών τά λείψανα, Ιερείς καί βασιλείς προσκυνούσι, καί λαοί πάντες επαγαλλόμενοι, συνήθως βούμεν, Ὑπνος τίμιος εναντίον Κυρίου, ο θάνατος τών Οσίων αυτού.

Τόν Σταυρόν τού Χριστού λαβόντες οι άγιοι Μάρτυρες, όπλον ακαταγώνιστον, πάσαν τού Διαβόλου τήν ισχύν κατήργησαν, καί λαβόντες στέφος ουράνιον, τείχος ημίν γεγόνασιν, υπέρ ημών αεί πρεσβεύοντες.

Τών Αγίων σου τά πλήθη, δυσωπούσί σε Χριστέ, Ελέησον ημάς, ως φιλόανθρωπος.

Πάσα πόλις καί χώρα, τιμά υμών τά λείψανα, ώ αθλοφόροι Μάρτυρες, υμείς γάρ νομίμως αθλήσαντες, στέφανον ουράνιον ελάβετε, διά τούτο Ιερέων εστέ τό καύχημα, Βασιλέων τό νίκος, Εκκλησιών η ευπρέπεια.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού
Ήχος β'**

Εκ γής πλαστουργήσας με, εις γήν πάλιν πορεύεσθαι, τή παραβάσει με κατέκρινας, έστησας ημέραν ετάσεως, εν ή τά κρυπτά τής εκάστου πράξεως, φανερά παρίστανται ενώπιόν σου, τότε φείσαι μου αναμάρτητε, καί τών εσφαλμένων μοι συγχώρησιν διδούς, τής Βασιλείας σου μή χωρίσης με.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε Μαρία Θεοτόκε, ο ναός ο ακατάλυτος, μάλλον δέ ο άγιος, καθώς βοά ο Προφήτης, Άγιος ο Ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

**Απόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ήχος β'
Ότε εκ τού ξύλου σε**

Ρύμην, τού θανάτου καί φθοράν, σου τώ ζωηφόρω θανάτω, καθείλες Δέσποτα πάσι δέ επήγασας ζωήν αιώνιον, καί νεκροίς εξανάστασιν, θνητοίς εδωρήσω, όθεν σου δεόμεθα, Σώτερ ανάπαυσον, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τής ακηράτου σου δόξης, τούτους καταξίωσον φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ίνα, τούς ανθρώπους κοινωνούς θείας Βασιλείας εργάση, σταυρόν

υπέμεινας, θάνατον εκούσιον καταδεξάμενος, διά τούτο δεόμεθα, τή σή ευσπλαγχνία, μετόχους ανάδειξον τής Βασιλείας σου, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τής αϊδίου σου δόξης, καί μακαριότητος αξίωσον.

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Σώσαι τό σόν πλάσμα βουληθείς, τής οικονομίας τό όντως, βαθύ μυστήριον, χαίρων εξετέλεσας, ως υπεράγαθος, καί τιμής εξηγόρασας, τόν σύμπαντα Κόσμον, Αίματι τιμίω σου, διό δεόμεθα, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τού γλυκυτάτου σου κάλλους, τούτους καταξίωσον Φιλάνθρωπε.

Δόξα...

Τρόμω τώ φρικτώ καί φοβερώ, βήματι τώ σώ παρεστώτες, οι απ' αιώνος νεκροί, ψήφον αναμένουσι, τήν σήν δικαίαν Σωτήρ, καί τήν θείαν εκδέχονται, δικαιοκρισίαν, τότε φείσαι Δέσποτα, Σώτερ τών δούλων σου, πίστει τούς πρός σέ μεταστάντας, καί τής αϊδίου τρυφής σου, καί μακαριότητος αξίωσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εύας τής προμήτορος Αγνή, σύ τήν οφειλήν συλλαβούσα, Θεόν απήτησας, τόν τήν αφθαρσίαν τε, καί τήν ανάστασιν, τοίς πιστοίς χαριζόμενον, καί τή αθανάτω, δόξη στεφανώσαντα, τούς σε δοξάζοντας, όν νύν δυσωπούσα μή παύση, τούτους εν φωτί κατατάξαι, τής αυτού λαμπρότητος Θεόνυμφε.

τοηε [3τορ](#)

ΉΧΟΣ Γ' ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος γ'**

Εσπερινόν ύμνον, προσφέρομέν σοι Χριστέ, μετά θυμιάματος, καί ωδών πνευματικών, ελέησον Σωτήρ τάς ψυχάς ημών.

Σώσόν με Κύριε ο Θεός μου, σύ γάρ πάντων η σωτηρία, ο κλύδων με τών παθών εκταράπτει, καί τό βάρος τών ανομιών με βυθίζει, δός μοι χείρα βοηθείας, καί πρός φώς ανάγαγέ με κατανύξεως, ως μόνος εύσπλαγχνος, καί φιλάνθρωπος.

Τόν διεσπαρμένον μου νούν συνάγαγε Κύριε, καί τήν χερσωθείσάν

μου καρδίαν καθάρισον, ως τώ Πέτρω διδούς μοι μετάνοιαν, ως τώ Τελώνη στεναγμόν, καί ως τή Πόρνη δάκρυα, ίνα μεγάλη τή φωνή κραυγάζω σοι, ο Θεός σώσόν με, ως μόνος εύσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος.

Πολλάκις τήν υμνωδίαν εκτελών, ευρέθην τήν αμαρτίαν εκπληρών, τή μέν γλώττη άσματα φθεγγόμενος, τή δέ ψυχή άτοπα λογιζόμενος, αλλ' εκάτερα διόρθωσον Χριστέ ο Θεός, διά τής μετανοίας, καί ελέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Κατανυκτικά Ήχος γ'

Επί τής δίκης τής φοβεράς, άνευ κατηγορών ελέγχομαι, άνευ μαρτύρων κατακρίνομαι, αι γάρ βίβλοι τού συνειδότος αναπτύσσονται, καί τά έργα τά κεκρυμμένα ανακαλύπτονται, πρίν ούν εν εκείνω τώ πανδήμω θεάτρω, μέλλης ερευνήσαι τά εμοί πεπραγμένα, ο Θεός ιλάσθητί μοι, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Έως πότε ψυχή μου επιμένεις τοίς ππαίσμασιν, έως τίνος λαμβάνεις μετανοίας υπέρθεσιν, λάβε κατά νούν τήν κρίσιν τήν μέλλουσαν, καί βόησον τώ Κυρίω, Ήμαρτον αναμάρτητε, Κύριε σώσόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Έκαστος όπου σώζεται, εκεί δικαίως καί προστρέχει, καί ποία άλλη τοιαύτη καταφυγή ως σύ Θεοτόκε, σκέπτουσα τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν Μαρτυρικών

Τίς μή θαυμάση τών αγίων Μαρτύρων τούς αηπήτους αγώνας; τίς μή εκπλαγή τά τούτων αεί κατορθώματα; ότι εν πυρί καί μάστιγι, θηρσί τε καί σφαγαίς, τόν αντίδικον εχθρόν ετροπώσαντο, βασιλέων κολακείας βδελυξάμενοι, καί τυράννων απειλάς αποσεισάμενοι, διό καί τούς στεφάνους εκομίσαντο, παρά Χριστού τού Θεού, τού παρέχοντος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος γ'

Παροικούσα εν τή γή, ψυχή μου μετανόησον, χούς εν τάφω ουχ
υμνεί, πταισμάτων ου λυτρούται, βόησον Χριστώ τώ Θεώ,
Καρδιογνώστα ήμαρτον, πρίν καταδικάσης με ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης
με.

Εν τή ώρα τής προσευχής, μετανοείν επαγγέλλομαι, καί ο εχθρός
επιμελώς αμαρτάνειν, εμβάλλει μοι άτοπα, αλλ' εξ αυτού με ρύσαι ο
Θεός, καί ελέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Καταφυγή καί δύναμις ημών Θεοτόκε, η κραταιά βοήθεια τού
Κόσμου, ταίς πρεσβείαις σου σώζε τούς δούλους σου, από πάσης
ανάγκης, μόνη ευλογημένη.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Τό εύψυχον τής καρτερίας υμών, ενίκησε τά μηχανήματα τού
αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι πανεύφημοι, διά του το τής αιωνίου
κατηξιώθητε μακαριότητος, αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού
φιλοχρίστου λαού, σώσαι τό ποίμνιον, μάρτυρες υπάρχοντες τής
αληθείας.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τό αναρίθμητον τής εξουσίας σου, καί τό εκούσιον τό τής
σταυρώσεως, αι τών Αγγέλων στρατιαί, εξίσταντο καθορώσαι, πώς ο
αθεώρητος, εν σαρκί εμαστίζετο, θέλων εκλυτρώσασθαι εκ φθοράς τό

ανθρώπινον, διό ως Ζωοδότη βούμέν σοι, Δόξα Χριστέ τή Βασιλεία σου.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Σταυρός επάγη επί γής, καί ήψατο τών ουρανών, ουχ ως τού ξύλου φθάσαντος τό ύψος, αλλά σου τού εν αυτώ πληρούντος τά σύμπαντα, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τόν Σταυρόν τού Υιού σου Θεοτόκε, εν αυτώ καταβάλλομεν τών εχθρών τά φρυάγματα, οι πόθω σε απαύστως μεγαλύνοντες.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Τών Αθλοφόρων σου τήν μνήμην Κύριε, υπερεφαιδρυνας ως Παντοδύναμος, ότι ενίσχυσας αυτούς τά πάθη σου μιμήσασθαι, ενίκησαν ανδρείως γάρ τού Βελίαρ τήν δύναμιν, όθεν καί απέλαβον, ιαμάτων χαρίσματα, αυτών ταίς ικεσίαις φιλόανθρωπε, ειρήνην παράσχου ταίς ψυχαίς ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ήχος γ'
Θείας πίστεως**

Θείοι κήρυκες τής αληθείας, καί διδάσκαλοι τής Εκκλησίας, ανεδείχθητε αυτόπται Απόστολοι, καί γάρ ειδώλων τήν πλάνην πατήσαντες, καί τήν Τριάδα τρανώς εκηρύξατε, ήν πρεσβεύσατε μακάριοι, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Δεύτε άπαντες τούς Αποστόλους ανυμνήσωμεν ως κυβερνήτας, τών ειδώλων γάρ τήν πλάνην εδίωξαν, καί προς τό φώς τής ζωής επανήγαγον, καί τήν Τριάδα δοξάζειν εδίδαξαν, όθεν άπαντες αυτών,

τήν σεβάσμιον μνήμην τελούντες οι πιστοί, τόν Σωτήρα δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως αγεώργητος Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον βότρυν
εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν τόν οίνον τόν σωτήριον, τόν πάντων
ευφραίνοντα τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε, τών καλών
μακαρίζοντες, αεί σύν τώ Αγγελώ βοώμέν σοι, Χαίρε η κεχαριτωμένη.

Εισ τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Θωρακισάμενοι τήν πανοπλίαν Χριστού, καί ενδυσάμενοι όπλα τής
πίστεως, τάς παρατάξεις τού εχθρού αθλητικώς κατεβάλετε,
προθύμως τή ελπίδι γάρ, τής ζωής υπεμείνατε, καί πάσας τάς τών
Τυράννων, απειλάς τε καί μάστιγας, διό καί τούς στεφάνους
εδέξασθε, Μάρτυρες Χριστού καρτερόψυχοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Σταυρώσιμα

Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Σταυρόν καί θάνατον, παθείν ελόμενος, μέσον τής Κτίσεως τούτον
κατέπηξας, ότε ευδόκησας Σωτήρ, τό σώμά σου προσηλωθήναι, τότε
καί ο ήλιος τάς ακτίνας απέκρυσσε, ταύτα καί Ληστής Ορών, Θεόν σε
ωμολόγησε, βοών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, καί έλαβε πιστεύσας τόν
Παράδεισον.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω
τών ποδών αυτού.

Εν κυπαρίσσω, καί πεύκη, καί κέδρω, υψώθης ο Αμνός τού Θεού, ίνα
σώσης τούς εν πίστει προσκυνούντας, τήν εκούσιον σου Σταύρωσιν,
Χριστέ ο Θεός δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τήν ωραιότητα

Τόν επονείδιστον Οικτίρμον θάνατον, διά σταυρώσεως, εκών
υπέμεινας, όν η τεκούσά σε Χριστέ, Ορώσα επιτρώσκετο, ής ταίς

παρακλήσεσι, διά σπλάγχνα ελέους σου, μόνε υπεράγαθε, καί φιλόανθρωπε Κύριε, οικτείρησον καί σώσον τόν Κόσμον, ο αίρων τήν τούτου αμαρτίαν.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Εκλάμπετε διά τῆς πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Ἅγιοι, θεοσεβείας ἰατροί, ἀθλοφόροι πανεύφημοι, τῶν τυράννων γάρ τοὺς αἰκισμοὺς μή δειλανδρίσαντες, τῶν εἰδώλων τὰς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήτητον, τόν Σταυρόν τῆς ἀληθείας.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

**Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος γ'**

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ δύναμις, ἐν μνήμασι γάρ κείνται, καί πνεύματα διώκουσι, καί κατήργησαν ἐχθροῦ τήν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι υπέρ τῆς εὐσεβείας.

Προφήται καί Ἀπόστολοι Χριστοῦ, καί Μάρτυρες, ἐδίδαξαν ὑμνεῖσθαι, Τριάδα Ὁμοούσιον, καί ἐφώτισαν τὰ ἔθνη τὰ πεπλανημένα, καί κοινωνοῦς Ἀγγέλων ἐποίησαν, τοὺς υἱούς τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίστει στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τήν τυραννίδα ἔλυσαν, καί τυχόντες τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν Ἀσωμάτων πρεσβεύουσιν, υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις, ἐπάγη γάρ ἐν τόπῳ, καί ἐνεργεῖ ἐν Κόσμῳ, καί ἀνέδειξεν ἐξ ἀλιέων Ἀποστόλους, καί ἐξ ἐθνῶν Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν υπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τοῦ Δαμασκηνοῦ**

Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθόν γάρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται, Διό Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βοήσωμεν, τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἐνθα πάντων ἐστίν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πῶς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον πανσεβάσμιε;

Πείραν γάρ ανδρός μή δεξαμένη Πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ' εκατέρας ουσίας τήν ιδιότητα σώαν φυλάξαντα, Διό Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον ομολογούντων σε.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Μαρτυρικά Ήχος γ

Όσοι φιλομάρτυρες, ευφράνθητε καί νύν, συμφώνως αναμέλποντες τήν υμνωδίαν τώ Χριστώ, ως γάρ φωστήρας εν Κόσμω, ανέτειλεν ημίν τήν ετήσιον μνήμην τών Αθλοφόρων αυτού, θαυμάτων χάριν εκπέμπουσαν, καί φωτίζουσαν τόν νούν, καί τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τό εύψυχον τής καρτερίας υμών, ενίκησε τά μηχανήματα τού αρχεκάκου εχθρού, Αθλοφόροι πανεύφημοι, διά τούτο τής αιωνίου κατηξιώθητε μακαριότητος, Αλλά πρεσβεύσατε τώ Κυρίω, τού φιλοχρίστου λαού, σώσαι τό ποίμνιον, Μάρτυρες υπάρχοντες τής αληθείας.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Εκλάμπετε διά τής πίστεως, υπέρλαμπροι φωστήρες Άγιοι, θεοσεβείας ιατροί, αθλοφόροι πανεύφημοι, τών τυράννων γάρ τούς αικισμούς μή δειλανδρίσαντες, τών ειδώλων τάς δυσφημίας κατηδαφίσατε, τρόπαιον έχοντες αήττητον, τόν Σταυρόν τής αληθείας.

Δόξα... Νεκρώσιμον Τήν ωραιότητα

Ότε τώ λόγω σου παραστησόμεθα, τώ αδεκάστω σου Βήματι Κύριε, μή κατακρίνης τούς εις σέ, Σωτήρ ημών πεπιστευκότας, πάντες γάρ ημάρτομεν, αλλά σου ουκ απέστημεν, όθεν δυσωπούμέν σε, εν σκηναίς τών Δικαίων σου, Χριστέ, ούς προσελάβου κατάταξον, ως

μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σου προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς εκ φθοράς ως φιλόανθρωπος.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος γ'**

Τών αγίων Αθλοφόρων τήν μνήμην, δεύτε λαοί άπαντες τιμήσωμεν, ότι θέατρον γενόμενοι Αγγέλοις, καί ανθρώποις, τόν τής νίκης στέφανον, παρά Χριστού εκομίσαντο, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Βασιλέων καί τυράννων, τόν φόβον απώσαντο, οι Χριστού στρατιώται, καί ευθαρσώς καί ανδρείως, αυτόν ωμολόγησαν τών απάντων Κύριον, Θεόν καί Βασιλέα ημών, καί πρεσβεύουσιν υπερ τών ψυχών ημών.

Αι δυνάμεις τών αγίων Αγγέλων, εθαύμασαν τών Μαρτύρων τούς άθλους, ότι σώμα περικείμενοι, βασάνων κατεφρόνησαν, μιμηταί γενόμενοι, τού πάθους τού Σωτήρος Χριστού, καί πρεσβεύουσιν υπέρ τών ψυχών ημών.

Ως φωστήρες εν Κόσμω λάμπετε, καί μετά θάνατον άγιοι Μάρτυρες, τόν αγώνα τόν καλόν αγωνισάμενοι, διό έχοντες παρρησίαν, Χριστόν τόν Θεόν ικετεύσατε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ανθρωποι τί μάτην ταραττόμεθα; ο δρόμος βραχύς εστιν, όν τρέχομεν, καπνός υπάρχει ο βίος, καί ατμής καί τέφρα καί κόνις, πρός ολίγον φαινόμενος, καί ταχέως αχρειούμενος, Διό Χριστώ τώ αθανάτω βοήσωμεν, Τούς μεταστάντας εξ ημών ανάπαυσον, ένθα πάντων εστί, ευφραινομένων η κατοικία εν σοί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε η προστασία πάντων τών δεομένων, εις σε θαρρούμεν, εις σε καυχώμεθα, έν σοί πάσα η ελπίς ημών εστι, πρέσβευε τώ εκ σου τεχθέντι υπέρ αχρείων δούλων σου.

Απόστιχα

Νεκρώσιμα Προσόμοια
τού Θεοφάνους
Ἦχος γ'
Τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ

Δοξάζω τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, δι' οὐ ζωὴ δεδῶρηται, καί
τρυφῆς ἢ ἀπόλαυσις, τοῖς ἐν πίστει καί πόθῳ σε υμνοῦσι, μόνε
Πολυέλεε, Διό βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός, Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν
ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστίν, ευφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

Στίχ. Μακάριοι, οὐς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ὁ μόνος ἐλεήμων, καί εὐσπλαγχνος, ὁ ἔχων ἀκατάληπτον
ἀγαθότητος πέλαγος, ὁ γινώσκων τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἦν
ἐδημιούργησας, σέ ἱκετεύομεν Χριστέ ὁ Θεός, Τοὺς μεταστάντας ἐξ
ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστίν, ευφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν
σοί.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Υπνώσας ἐν τῷ τάφῳ ὡς ἄνθρωπος, δυνάμει ἀητήτῳ σου, ὡς Θεός
ἐξανέστησας, τοὺς ἐν τάφῳ υμνοῦντας, ἀσιγήτως ὕμνον σοι
προσφέροντας, Διό βοῶμέν σοι Χριστέ ὁ Θεός, Τοὺς μεταστάντας ἐξ
ἡμῶν ἀνάπαυσον, ἔνθα πάντων ἐστίν, ευφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν
σοί.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον

Λαμπάδα νοητὴν σε βαστάζουσαν, τό φέγγος τῆς θεότητος, ὁμιλήσαν
παχύτητι τῆς ἀνθρώπων οὐσίας, Θεοτόκε πάντες ἐπιστάμεθα, τόν
σόν δυσώπησον Υἱόν καί Θεόν, Τοὺς μεταστάντας ἐξ ἡμῶν
ἀναπαύσαι, ἔνθα πάντων ἐστίν, ευφραينوμένων ἡ κατοικία ἐν σοί.

τονε [4top](#)

**ἮΧΟΣ Δ'
Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος δ'**

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλείψαι, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Κύριε, τό
χειρόγραφον, καί τό υπόλοιπον τῆς ζωῆς μου, διά μετανοίας
εὐαρεστήσαί σοι, ἀλλ' ὁ ἐχθρός ἀπατά με, καί πολεμεῖ τὴν ψυχὴν
μου, Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι, σῶσόν με.

Τίς χειμαζόμενος καί προστρέχων, τώ λιμένι τούτω ου διασώ, ζεται; ή τίς οδυνώμενος καί προσπίπτων, τώ ιατρείω τούτω ου θεραπεύεται; Δημιουργέ τών απάντων, καί ιατρέ τών νοσοούντων, Κύριε, πρίν εις τέλος απόλωμαι, σώσόν με.

Πλύνόν με τοίς δάκρυσί μου Σωτήρ, ότι ρερύπωμαι εν πολλαίς αμαρτίαις, διό καί προσπίπτω σοι, Ήμαρτον ελέησόν με ο Θεός, ρόβατον ειμί τής λογικής σου ποιίμνης, καί πρός σέ καταφεύγω, τόν ποιμένα τόν καλόν, ζήτησόν με τόν πλανηθέντα ο Θεός, καί ελέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος δ'

Τήν ταπεινήν μου ψυχήν επίστρεψαι Κύριε, τήν εν αμαρτίαις τόν βίον όλον δαπανήσασαν, όν τρόπον τήν Πόρνην, δέξαι καμέ, καί σώσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Διαπλέων τό πέλαγος τής παρούσης ζωής, άβυσσον τών πολλών μου ενθυμούμαι τήν κακών, καί μή έχων τόν κυβερνήτην λογισμόν, τήν τού Πέτρου σοι προσφθέγγομαι φωνήν, Σώσόν με Χριστέ, σώσόν με ο Θεός, ως φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή άνατραφείση εν τώ ναώ, εις τά Άγια τών Αγίων, τή περιβεβλημένη τήν πίστιν καί τήν σοφίαν, καί τήν άμεμπτον παρθενίαν, ο Αρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερεν ουρανόθεν, τον ασπασμόν καί τό Χαίρε, Χαίρε ευλογημένη, Χαίρε δεδοξασμένη, ο Κύριος μετά σου.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Σήμερον τά τών Αγγέλων στρατεύματα, εν τή μνήμη τών Αθλοφόρων παραγένονε, τάς τών πιστών διανοίας φωτίσαι, καί τήν Οικουμένην τή χάριτι φαιδρύναι, δι' αυτών ο Θεός δυσωπούμενος, δώρησαι ημίν τό

μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ταχύ συνεισέλθωμεν, εις τόν νυμφώνα Χριστού, ίνα πάντες ακούσωμεν τής μακαρίας φωνής, αυτού τού Θεού ημών, Δεύτε οι αγαπώντες, τήν ουράνιον δόξαν, σύμμορφοι γεγονότες, ταίς φρονίμοις Παρθένοις, φαιδρύνωμεν τάς λαμπάδας ημών διά τής πίστεως.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναλόγισαι ψυχή, πώς παραστώμεν τώ Κριτή, εν τή ώρα τή φρικτή, τίθενται θρόνοι φοβεροί, καί εκάστου αι πράξεις εξελέγχονται, τότε ο Κριτής αδυσώπητος, εκεί τό πύρ δεινώς σοι ητοιμάσται, ως περ αγρία θάλασσα κυμαινομένη, ως καλύψαι τά σύμπαντα, Σύν πάσι τούτοις, βλέπε ψυχή μου, στέναξον πρό τού τέλους.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η κυρίως καί αληθώς Θεοτόκος, η πρεσβεύουσα ως μήτηρ εν παρρησία, τώ Υιώ σου καί Θεώ ημών, διαφύλαττε πόλιν εξαιρέτως, τή σκέπη σου προστρέχουσιν, εν σοί τό κράτος έχουσιν, καί πρός σέ καταφεύγουσαν, τόν λιμένα τό τείχος, τήν μόνην προστασίαν, τού γένους τών ανθρώπων.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικών

Τών εν όλω τώ Κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι Χριστέ ο Θεός, Τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος δ'

Εξηγόρασας ημάς εκ τής κατάρας τού νόμου, τώ τιμίω σου Αίματι, τώ Σταυρώ προσηλωθείς, καί τή λόγχη κεντηθείς, τήν αθανασίαν επήγασας ανθρώποις, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Αυτόμελον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθῆναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η Πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Ὅμοιον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Ὅμοιον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρας εις τά πέρατα, τούς Μαθητάς σου Χριστέ, ανέδειξας εκλάμποντας, εν τώ κηρύγματι τώ σώ, φωτίζοντας ημών τάς ψυχάς, πλάνην τήν τών ειδώλων, δι' αυτών αμαυρώσας, δόγμασιν ευσεβείας, καταλάμπας τώ Κόσμω, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Ὡς Μωϋσῆς τόν Ἰσραήλ ἐκ δουλείας, διά θαλάσσης ἐρυθράς ὁδηγήσας, τή δεξιᾷ σου Δέσποτα βυθίσας Φαραῷ, οὕτως ἐν τοῖς θαύμασιν, οἱ σοφοί Μαθηταί σου, τήν θάλασσαν διέρρηξαν, τῆς πικράς αθεΐας, καί τόν λαόν ὠδήγησαν πρὸς σέ, ἀναρχε Λόγε, καί μόνη φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν Λόγον τοῦ Πατρός, Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη, διό ἀπαύστως, σέ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Εἰς τήν ζ' Ὁδήν Μαρτυρικόν

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρῷ σπλισάμενοι οἱ Ἀθλοφόροι σου, ἐνίκησαν τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλάμψαν ὡς φωστήρες, τοὺς βροτούς ὁδηγούντες διδοῦσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει αἰτούσιν, Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα Ἦχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὐ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω τό πρῖν, φιλάνθρωπε Κύριε, ἠπλωσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ τή βουλήσει, λόγῃ δέ τήν πλευράν σου κατεδέξω νυγῆναι, τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα Μακρόθυμε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅμοιον

Τό φῶς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, νύν καθορώντες Χριστέ, Σταυρόν σου τόν ἀχραντον, καί προσκυνούντες αὐτόν, φαιδρῶς ἐκβοώμέν σοι, Δόξα

σοι ο εν τούτω, υψωθήναι θελήσας, δόξα σοι ο φωτίσας, δι' αυτού
πάσαν κτίσιν, εν ώ σε ακαταπαύστως, ύμνοις δοξάζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Σταυρώ σε υψούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε
Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο
Υιέ μου θαύμα; πώς η ζωή των όλων ομιλείς τώ θανάτω; ζώωσαι
τούς τεθνεώτας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Η σεπτή των Αθλοφόρων πανήγυρις, Ουρανόν τήν Εκκλησίαν έδειξε,
καί τοίς ανθρώποις συγχορεύουσιν Άγγελοι, ταίς αυτών ικεσίαις,
Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Έχος δ'

Ο ενδοξαζόμενος, εν ταίς μνεΐαις των Αγίων σου, Χριστέ ο Θεός, υπ'
αυτών δυσωπούμενος, κατάπεμψον ημίν τό μέγα έλεος.

Ο των αγίων Μαρτύρων δεξάμενος τήν υπομονήν, καί παρ' ημών
δέχου τήν υμνωδίαν φιλόνηρωπε, δωρούμενος ημίν, ταίς αυτών,
ικεσίαις, τό μεγα έλεος.

Έχοντες παρρησίαν, πρός τόν Σωτήρα Άγιοι, πρεσβεύσατε
απαύστως, υπέρ ημών των αμαρτωλών, άφεισιν πταισμάτων
αιτούμενοι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Ιερεία έμψυχα, ολοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα
τέλεια Θεού, Θεόν γινώσκοντα, καί Θεώ γινωσκόμενα, πρόβατα, ών η
μάνδρα λύκοις ανεπίβατος, πρεσβεύσατε καί ημάς, συμποιμανθήναι
ημίν, επί ύδατος αναπαύσεως.

Δόξα... Νεκρώσιμον

τού Δαμασκηνού

Πού εστιν η του Κόσμου Προσπάθεια; πού εστιν η των προσκαίρων
φαντασία; πού εστιν ο χρυσός, καί ο άργυρος; πού εστι των οικετών
η πλημμύρα, καί ο θόρυβος; πάντα τέφρα, πάντα κόνις, πάντα σκιά,

Αλλά δεύτε βοήσωμεν τώ αθανάτω Βασιλεί, Κύριε τών αιωνίων σου αγαθών αξίωσον, τούς μεταστάντας εξ ημών, καί ανάπαυσον αυτούς, εν τή αγήρω μακαριότητι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυΐδ, μελωδικώς περί σου προανεφώνησε, τώ μεγαλειά σοι ποιήσαντι, Παρέστη η βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σου ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών, πρόβατον τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι ταίς ουρανίαις συνάψη Δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν Κόσμον, Χριστός ο έχων τό μέγα, καί πλούσιον έλεος.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Μαρτυρικά Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σου τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Αυτόμελον

Τών εν όλω τώ Κόσμω Μαρτύρων σου, ως πορφύραν καί βύσσον τά αίματα, η Εκκλησία σου στολισαμένη, δι' αυτών βοά σοι Χριστέ ο Θεός, τώ λαώ σου τούς οικτιρμούς σου κατάπεμψον, ειρήνην τή πολιτεία σου δώρησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Ταχύ προκατάλαβε

Σταυρόν οπλισάμενοι οι Αθλοφόροι σου, ενίκησαν τά μηχανήματα, τού αρχεκάκου εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών, έλαμψαν ως φωστήρες, τούς βροτούς οδηγούντες, διδούσι τάς ίασεις τοίς εν πίστει αιτούσιν, Αυτών ταίς ικεσίαις, σώσον τόν Κόσμον σου.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὅμοιον

Ψυχάς ἄς μετέστησας, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς σέ, ἀνάπαυσον ὡς εὐσπλαγχνος καὶ παντοδύναμος, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, συγχώρησον ὡς οἰκτίρμον, τὰ αὐτῶν πεπραγμένα, ἐλέησον ἐλεήμον, τῶν χειρῶν σου τό ἔργον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αυτόμελον

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπι γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρόν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὐ ἀναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρὰ Μαρτυρικά Ἦχος δ'

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὁρῶν ἅγιοι Μάρτυρες, τόν ἀγῶνα τόν καλόν, ὄν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τόν ἀσώματον ἐχθρόν ἐνικήσατε, Χριστόν ὁμολογήσαντες, καὶ Σταυρόν ὀπλισάμενοι; ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμιοι, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀγγέλων συμμέτοχοι γέγονατε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τόν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, πάντα γάρ τὰ ἐν Κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν Πίστιν δὲ ὡς ἀγκυραν, ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε, ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πῶς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς ἀγῶνας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα θνητόν περικείμενοι, τοὺς ἀσωμάτους ἐχθροὺς ἐτροπώσασθε; οὐκ ἐφόβησαν ὑμᾶς, τῶν τυράννων αἰ ἀπειλαί; οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς, τῶν βασάνων αἰ προσβολαί, ὄντως ἀξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε, τοῦ παρέχοντος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τό μέγα ἔλεος.

Τίμιος ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων σου Κύριε, ξίφει γάρ καὶ πυρί, καὶ ψύχει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τό αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τόν μισθόν, ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον, παρὰ σοῦ Σωτήρ, τό μέγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Εἰς τὴν κατάπαυσίν σου Κύριε, ὅπου πάντες οἱ Ἅγιοί σου ἀναπαύονται, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὅτι μόνος ὑπάρχεις φιλάνθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἐχοντές σε Θεοτόκε, ἐλπίδα καί προστασίαν, ἐχθρῶν ἐπιβουλᾶς οὐ πποούμεθα, ὅτι σκέπεις τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Ἀπόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τοῦ Θεοφάνους
Ἦχος δ'
Ἐδωκας σημείωσιν**

Ὦντως φοβερῶτατον, τό τοῦ θανάτου μυστήριον! πῶς ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, βιαίως χωρίζεται, ἐκ τῆς ἀρμονίας, καί τῆς συμφυΐας, ὁ φυσικώτατος δεσμός, θείῳ βουλήματι ἀποτέμνεται; Διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἁγίων σου, Ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ἦπνος ἀναδέδεικται, τῶν πιστευόντων ὁ θάνατος, σοῦ τεθέντος ἐν μνήματι, τοῦ πάντων δεσπύζοντος, καί τό τοῦ θανάτου, κράτος λευκότος, καί καταργήσαντος αὐτοῦ, τὴν δυναστείαν τὴν πολυχρόνιον, Διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς τῶν Ἁγίων σου, Ζωοδότα φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Σύ δικαιοσύνη τε, ἀγιασμός ἡμῖν γέγονας, καί ψυχῶν ἀπολύτρωσις, Πατρί γάρ προσήγαγες, δεδικαιωμένους, καί λευτρωμένους, ἀναδεξάμενος ἡμῶν, τό ὀφειλόμενον ἐπιτίμιον, καί νύν ἐκδυσωπούμέν σε, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν χαρᾷ καί φαιδρότητι, εὐεργέτα Σωτήρ ἡμῶν.

Δόξα...

Γένος τό ἀνθρώπινον, πρὸς ἀφθαρσίαν ἀνώλεθρον, ἐκ φθοράς ἀνακέκληται, λουσάμενον αἷματι, τῷ ἐκ τῆς πλευράς σου, Σῶτερ κενωθέντι, ἐν ᾧ ἀπέπλυνας ἡμᾶς, τῆς παραβάσεως τοῦ Προπάτορος, Διό σε ἱκετεύομεν, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ἐν σκηναῖς αἰωνίσις σου, ἐν χοροῖς τῶν Μαρτύρων σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ρήσσειν επόμενοι, τών θεηγόρων πανάμωμε Θεοτόκον φρονούμεν
σε, Θεόν γάρ εγέννησας, σεσωματωμένον, απερινοήτως, τόν
λυτρωσάμενον ημάς, τούς αιχμαλώτους τοίς παραπτώμασιν, όν καί
νύν εκδυσώπησον, τούς μεταστάντας οικέτας σου, ταίς οικείαις
εκλάμψεσι, καταυγάσαι Πανάχραντε.

τονε [5τορ](#)

**ΉΧΟΣ ΠΛ. Α'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος πλ. α'**

Κύριε αμαρτάνων ου παύομαι, φιλανθρωπίας αξιούμενος ου
γινώσκω, νίκησόν μου τήν πώρωσιν, μόνε Αγαθέ, καί ελέησόν με.

Κύριε, καί τόν φόβον σου πποούμαι, καί τό πονηρόν ποιείν ου
παύομαι, τίς εν δικαστηρίω τόν δικαστήν ου πποείται; ή τίς ιαθήναι
βουλόμενος, τόν ιατρόν παροργίζει ως καγώ; Μακρόθυμε Κύριε, επί
τή ασθενεία μου σπλαγχνίσθητι, καί ελέησόν με.

Οίμοι! τί ομοιώθην εγώ, τή ακάρπω συκή, καί πποούμαι τήν κατάραν
σύν τή εκκοπή, αλλ' επουράνιε γεωργέ Χριστέ ο Θεός, τήν
χερσωθείσάν μου ψυχήν, καρποφόρον ανάδειξον, καί ως τόν άσωτον
Υιόν, δέξαι με καί ελέησόν με.

Τά πλήθη τών ππαισμάτων μου πάριδε Κύριε, ο εκ Παρθένου τεχθείς,
καί πάσας εξάλειψον τάς ανομίας μου, λογισμόν μοι παρέχων
επιστροφής, ως μόνος φιλάνθρωπος, δέομαι καί ελέησόν με.

**ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος πλ. α'**

Κριτού καθεζομένου, καί Αγγέλων εστώτων, σάλπιγγος ηχούσης, καί
φλογός καιομένης, τί ποιήσεις ψυχή μου απαγομένη εις κρίσιν, τότε,
γάρ τά δεινά σου παρίστανται, τά κρυπτά σου ελέγχονται εγκλήματα,
διό πρό τέλους βόησον Χριστώ τώ Θεώ, Καρδιογνώστα, ήμαρτον,
ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ψυχή τά ώδε πρόσκαιρα, τά δέ εκεί αιώνια, ορώ τό δικαστήριον, καί επί θρόνου τόν Κριτήν, καί τρέμω τήν απόφασιν, λοιπόν ψυχή επίστρεψον, η κρίσις ασυγχώρητος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά Αγγέλων τά ουράνια, μετά ανθρώπων τά επίγεια, εν φωνή αγαλλιάσεως Θεοτόκε βούμέν σοι, χαίρε πύλη τών ουρανών πλατυτέρα, χαίρε μόνη τών γηγενών σωτηρία, χαίρε σεμνή, χαίρε κεχαριτωμένη, η τεκούσα Θεόν σεσαρκωμένον.

**Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν**

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου, οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγόνασι τών Αγγέλων συμμετοχοί, αυτών ταίς παρακλήσεσι παράσχου ταίς ψυχαίς ημών, ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

**ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Έχος πλ. α'**

Εν κλίνη κατακείμενος, αμαρτημάτων πολλών, συλούμαι τήν ελπίδα τής σωτηρίας μου, ο γάρ ύπνος τής εμής ραθυμίας, προξενεί μου τή ψυχή τιμωρίαν, Διό φείσαι μου Χριστέ ο Θεός, ως μόνος φιλόανθρωπος.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Πάντες αγρυπνήσωμεν, καί Χριστώ υπαντήσωμεν πάντες, μετά πλήθους ελέους καί λαμπάδων φαεινών, όπως τού νυμφώνος ένδον αξιωθώμεν, ο γάρ τής θύρας έξω φθεγγόμενος, άπρακτα τώ Θεώ κέκραγεν, Ελέησόν με.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Αυτόμελον**

Τό ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τώ κόσμῳ ανεδείχθη σωτήριον, ἐξ αὐτῆς γάρ ἐτέχθη ἄνευ σποράς, καί σαρκί ανεδείχθη δίχα φθοράς, ἡ πάντων χαρά, Κύριε δόξα σοι.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τά θαύματα τῶν αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ἀκαταμάχητον, ἡμῖν δωρησάμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, βουλὰς ἐθνῶν διασκέδασον, τῆς βασιλείας τὰ σκήπτρα κραταίωσον, ὡς ἄνευ ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν σταυρωθέντα Σωτήρα, καὶ Λυτρωτὴν ἡμῶν, ἐκουσίως ὡς οἶδε καὶ ὡς ἠδούκησεν, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ δοξάζομεν, ὅτι προσήλωσεν αὐτὸς τὰς ἀμαρτίας τῶν βροτῶν, ρυσάμενος ἐκ τῆς πλάνης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ βασιλείας ἡμᾶς κατηξίωσε.

Στίχ. Ὑψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ὅμοιον

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας ἐκουσία βουλή, καὶ φθοράς τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερώσας Σωτήρ, ἀνυμνοῦμεν οἱ πιστοί, καὶ προσκυνούμεν σε, ὅτι ἐφώτισας ἡμᾶς, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, καὶ πάντες δοξολογούμεν, φιλόανθρωπε, καὶ οἰκτίρμον, ὡς ζωοδότην καὶ Κύριον.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου παρισταμένη, θρηνηδούσα εβόα ἡ Θεοτόκος, Οἶμοι ὦ Τέκνον μου! οἶμοι φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν! πῶς ἐτανύθης ἐν Σταυρῷ, ὁ ἐκτείνας θεϊκῶς τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, καὶ ἐκ θαλάσσης ἀνάγων, πηγὰς ὑδάτων Τῷ σῷ προστάγματι;

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τοὺς Ἀθλοφόρους σου Κύριε, μεγάλους ἀντιλήπτορας ἀνέδειξας, Σωτήρ τῆ Οἰκουμένη, δι' ὧν τὰ πάθη φυγαδεύονται, ταῖς αὐτῶν

πρεσβείαις σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος πλ. α'
Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ὡς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, καὶ υπηρέτας Χριστοῦ, τοὺς σοφοὺς
Ἀποστόλους εγκωμιάσωμεν, ἐν ὧδαίς πνευματικαῖς, καὶ ὕμνοις
πάντες βροτοί, τὸν Χριστὸν γὰρ ἐκτενῶς ἱκετεύουσιν αὐτοί, ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν ὑμνούντων, τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην, καὶ προσκυνούντων
τὰ λείψανα.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα
τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.

Ὅμοιον

Τοὺς Ἀποστόλους Κυρίου, συμφώνως ἀνευφημήσωμεν, ὡς
φωστήρας φανέντας τῇ Οἰκουμένῃ, τὰ γὰρ ἔθνη εὐσεβῶς
εσαγήνευσαν, καὶ φωτίσαντες ἡμᾶς, ἀνακηρύττουσι τρανώς, Τριάδα
τῆ οὐσία, διαιρετὴν σέβειν ἁγίαν, ἠνωμένην μὲν δὲ ταῖς ὑποστάσεσιν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὅμοιον

Ἀπειρόγαμε Νύμφη, καὶ αειπάρθενε, σὺν Ἀγγέλοις ἀπαύστως
ἀνευφημούμέν σε, ὅτι ἐποίησεν ἡμῖν μεγαλεία διὰ σοῦ, ὁ Υἱὸς σου καὶ
Θεός, ὁ πρό αἰῶνων ἐκ Πατρός, ἐν μήτρᾳ σου χωρηθῆναι,
εὐδοκήσας, καὶ ἐκ τῆς πλάνης, ἐλευθερώσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν
Ὅμοιον

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις
ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ
δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως, καὶ
πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. α'

Τόπος Κρανίου Παράδεισος γέγονε, μόνον γάρ επάγη τό ξύλον τού Σταυρού, ευθύς εβλάστησε τόν βότρυν τής ζωής, σέ Σωτήρ εις ημών ευφροσύνην, δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τό ξένον τής Παρθένου

Τό ξύλον τού Σταυρού σου Σωτήρ ημών, τώ Κόσμω ανεδείχθη σωτήριοι, εν αυτώ γάρ βουλήσει προσηλωθείς, τής κατάρας ερρύσω τούς γηγενείς, η πάντων χαρά, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον
Τόν συνάναρχον Λόγον

Εν Σταυρώ σε Ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς, τά σπλάγχνα έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ως περ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων, ως υπεράγαθος.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικόν

Λάμπει σήμερον η μνήμη τών Αθλοφόρων, έχει γάρ καί ουρανόθεν απαύγασμα, ο Αγγέλων πανηγυρίζει, καί τών ανχορός των θρώπων τό γένος συνεορτάζει, Διό πρεσβεύουσι τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. α'

Τών επιγείων απάντων καταφρονήσαντες, καί τών βασάνων ανδρείως κατατολήσαντες, τών μακαρίων ελπίδων ουκ ηστοχήσατε, αλλ' ουρανών Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, πανεύφημοι Μάρτυρες, έχοντες παρρησίαν, πρός τόν φιλόανθρωπον Θεόν, τώ Κόσμω τήν ειρήνην αιτησασθε, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Τόν θυρεόν τής Πίστεως περιβαλλόμενοι, καί τώ τύπω τού Σταυρού, εαυτούς διαναστήσαντες, πρός τάς βασάνους ανδρείως

απηυτομόλησαν, καί Διαβόλου τήν πλάνην, καί τό θράσος
κατήργησαν, οι Άγιοί σου Κύριε, αυτών ταίς ικεσίαις, ως
παντοδύναμος Θεός, τώ Κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς
ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Πρεσβεύσατε υπέρ ημών άγιοι Μάρτυρες, ίνα ρυσθώμεν τών
ανομιών ημών, υμίν γάρ εδόθη χάρις, πρεσβεύειν υπέρ ημών.

Ακορέστω διαθέσει ψυχής, Χριστόν ουκ αρνησάμενοι, άγιοι
Μάρτυρες, οίτινες διαφόρους αικισμούς, παθημάτων υπομείναντες,
τών τυράννων τά θράση κατηδαφίσατε, ακλινή καί άτρωτον τήν Πίστιν
φυλάξαντες, εις Ουρανούς μετέστητε, όθεν καί παρρησίας τυχόντες
πρός αυτόν, αιτήσασθε δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα...

Νεκρώσιμον

τού Δαμασκηνού

Εμνήσθην τού Προφήτου βοώντος, Εγώ ειμι γή καί σποδός, καί πάλιν
κατενόησα εν τοίς μνήμασι, καί είδον τά οστά τά γεγυμνωμένα, καί
είπον, Άρα τίς εστι βασιλεύς, ή στρατιώτης, ή πλούσιος, ή πένης, ή
δίκαιος, ή αμαρτωλός; Αλλά ανάπαυσον Κύριε, μετά Δικαίων τούς
δούλους σου, ως φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εν τή Ερυθρά θαλάσση, τής απειρογάμου νύμφης εικών διεγράφη
ποτέ, εκεί Μωϋσής διαιρέτης τού ύδατος, ενθάδε Γαβριήλ υπηρέτης
τού θαύματος, τότε τόν βυθόν επέζευσεν αβρόχως Ισραήλ, νύν δέ τόν
Χριστόν εγεννησεν, ασπύρωσ η Παρθένος, η θάλασσα Ισραήλ
έμεινεν άβατος, μετά τήν πάροδον του ή άμεμπτος μετά τήν κύησιν
τού Εμμανουήλ, έμεινεν άφθορος, ο ών καί προών, καί φανείς ως
άνθρωπος Θεός, ελέησον ημάς.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν

Καθίσματα Μαρτυρικά

Ήχος πλ. α'

Κύριε, τό ποτήριον τού πάθους σου, οι Αθλοφόροι σου ζηλώσαντες,
κατέλιπον τήν τού βίου τερπνότητα, καί γεγονάσι τών Αγγέλων
συμμέτοχοι, αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ειρήνην παράσχου ταίς
ψυχαίς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τά θαύματα τών αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις βουλάς εθνών διασκέδασον, τής βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος Αγαθός καί φιλόανθρωπος.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Διωγμούς καί κινδύνους υπεριδόντες, καί τυράννων τά θράση μή πποηθέντες, παρηρησία τόν Χριστόν ανεκήρυττον καί βασάνων αικισμούς υπομείναντες στερρώς, ειδώλων πλάνην καθείλον, καί κράτος τού Διαβόλου, οι Αθλοφόροι σαφώς νικήσαντες.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ανάπαυσον Σωτήρ ημών, μετά Δικαίων τούς δούλους σου, καί τούτους κατασκήνωσον εν ταίς αυλαίς σου, καθώς γέγραπται, παρορών ως αγαθός, τά πλημμελήματα αυτών, τά εκούσια καί τά ακούσια, καί πάντα τά εν αγνοία καί γνώσει, μόνε φιλόανθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εκ Παρθένου ανατείλας, τώ Κόσμω Χριστέ ο Θεός, υιούς φωτός δι' αυτής αναδείξας, ελέησον ημάς.

**Εις τούς Αίνους
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ήχος πλ. α'**

Ευλογημένος ο στρατός, τού βασιλέως τών ουρανών, ει γάρ καί γηγενείς υπήρχον οι Αθλοφόροι, αλλά αγγελικόν αξίαν έσπευδον φθάσαι, τών σωμάτων καταφρονήσαντες, καί διά τών παθημάτων, τής τών ασωμάτων αξιωθέντες τιμής, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Οι Αθλοφόροι σου Κύριε, τάς τάξεις τών Αγγέλων μιμησάμενοι, ως ασώματοι ταίς βασάνοις ενεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ελπίδα έχοντες, τών επηγγελμένων αγαθών τήν απόλαυσιν, ταίς αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ημών, τήν ειρήνην δώρησαι τώ Κόσμω σου, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Οι άγιοι Μάρτυρες, επί τής γής ηγωνίσαντο, τώ αέρι ενεκαρτέρησαν, τώ πυρί παρεδόθησαν, τό ύδωρ αυτούς υπεδέξατο, εκείνων εστίν η φωνή η λέγουσα, Διήλθομεν διά πυρός καί ύδατος, καί εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν, Ταίς πρεσβείαις αυτών ο Θεός, ελέησον ημάς.

Εν ταίς βασάνοις όντες οι Άγιοι, αγαλλόμενοι εβόων, Συναλλάγματα ημίν εστι ταύτα πρός τόν Δεσπότην, αντί τών επανισταμένων μωλώπων τώ σώματι, φωτεινόν ένδυμα εν τή αναστάσει επανθήσει ημίν, αντί τής ατιμίας οι στέφανοι, αντί δεσμωτηρίων ο Παράδεισος, καί αντί τής μετά τών κακούργων καταδίκης, η μετ' Αγγέλων διαγωγή, Διό ευχαίς αυτών Κύριε, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Σύ έπλασάς με Κύριε, καί έθηκας επ' εμέ τήν χείρά σου καί ενετείλω μοι καί είπας, Εις γήν πάλιν πορεύση, Οδήγησόν με εις ευθείαν οδόν σου, συγχώρησόν μοι τά πλημμελήματά μου, καί σώσόν με δέομαι φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, ότι εκ σου ανέτειλεν ο Ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο έχων τό μέγα έλεος.

Απόστιχα Νεκρώσιμα Προσόμοια τού Θεοφάνους Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Αίγλη τού σου προσώπου Χριστέ, τούς μεταστάντας ως οικτίρμων κατάταξον, σκηνώσαι εις τόπον χλόης, επί υδάτων τής σής, ακραιφνούς καί θείας αναπαύσεως, εν τοίς ορεκτοίς κόλποις, Αβραάμ τού προπάτορος, ένθα τό φώς σου, καθαρόν επιφαί νεται, καί προχέουσιν, αι πηγαί τής χρηστότητας, ένθα περιχορεύουσι, τρανώς αγαλλόμεναι, αι τών Αγίων χορείαι, περί τήν σήν αγαθότητα, μεθ' ών κατατάξαι, τούς ικέτας σου παράσχου, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Ψάλλει παναρμονίω φωνή, δοξολογούντας τό σόν κράτος ευδόκησον, οικτίρμον, τούς μεταστάντας, εκ τών προσκαίρων πρός σέ, τόν Δεσπότην πάντων καί φιλάνθρωπον, διδούς ωραιότητα, τού σου κάλλους ελλάμπεσθαι, καί τής γλυκειάς, καί τερπνής μετουσίας σου, απολαύειν τε, καί τρυφάν καθαρώτερον, ένθα περί τόν θρόνον

σου, χορεύουσιν Ἄγγελοι, καί τῶν Ἁγίων οἱ δήμοι, χαρμονικῶς περιέπουσι, μεθ' ὧν τοῖς σοῖς δούλοις, τήν ανάπαυσιν παράσχου, καί μέγα ἔλεος.

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Ὅπου τῶν Προφητῶν ὁ χορός, τῶν Ἀποστόλων καί Μαρτύρων τά τάγματα, καί πάντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, δικαιωθέντες τῷ σῶ, σωτηρίῳ πάθει καί τῷ Αἵματι, δι' οὐ ἐξηγόρασας τόν αιχμάλωτον ἄνθρωπον, ἐκεῖ τοῦς πίστει, κοιμηθέντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος, συγχωρῶν καί τά πταίσματα, μόνος γάρ ἀναμάρτητος, ἐν γῆ πεπολίτευσαι, Ἅγιος μόνος καί μόνος, ἐν τεθνεώσιν ἐλεύθερος, Διό τοῖς σοῖς δούλοις, τήν ἀνάπαυσιν παράσχου, καί μέγα ἔλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ὅμοιον

Νόμῳ τῆς ἀμαρτίας ἡμᾶς, δεδουλωμένους ἠλευθέρωσας Πάναγνε, ἐν μήτρα τόν Νομοδότην, καί Βασιλέα Θεόν, συλλαβούσα μόνη Μητροπάρθενε, δι' οὐ δικαιούμεθα, δωρεά τε καί χάριτι, ὄν νύν δυσώπει, τάς ψυχάς τῶν υμνούντων σε, Θεομήτορα, κατατάξει ἐν βίβλω ζωῆς, ὅπως τῆ μεσιτεία σου, σωθέντες πανάμωμε, τῆς τοῦ Υἱοῦ σου ευκταίας, ἀπολυτρώσεως τύχοιμεν, αὐτόν προσκυνούμεντες, τόν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ, τό μέγα ἔλεος.

τοπε [6109](#)

**ἮΧΟΣ ΠΛ. Β'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚῃ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. β'**

Μετάνοιαν οὐ κέκτημαι, ἀλλ' οὐδέ πάλιν δάκρυα, διά τοῦτο ἰκετεύω σε Σωτήρ, πρό τέλους ἐπιστρέψαι, καί δοῦναί μοι κατάνυξιν, ὅπως ρυσθήσωμαι τῆς κολάσεως.

Ἐν τῇ φρικτῇ παρουσίᾳ σου Χριστέ, μή ἀκούσωμεν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς, τήν γάρ ἐλπίδα ἐπὶ σοί τῷ Σωτήρι ἐθέμεθα, εἰ καί τά σά προστάγματα οὐ πράττομεν, διά τήν ἀμέλειαν ἡμῶν, ἀλλά φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν δεόμεθα.

Τά τῆς καρδίας μου τραύματα, ἐκ πολλῶν ἀμαρτημάτων φυέντα μοι, ἰάτρευσον Σωτήρ, ὁ τῶν ψυχῶν, καί τῶν σωμάτων ἰατρός, ὁ,

παρέχων τοῖς αιτούσι, πταισμάτων τήν συγχώρησιν αεί, παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας, διδούς μοι τήν λύσιν τών οφλημάτων Κύριε, καί ελέησόν με.

Γυμνόν με ευρών τών αρετών ο εχθρός, τώ βέλει τής αμαρτίας έτρωσεν, αλλά σύ ως ιατρός ψυχών τε καί σωμάτων, τά τραύματα τής ψυχής μου θεράπευσον, ο Θεός, καί ελέησόν με.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ήχος πλ. β'

Εννοώ τήν ημέραν τήν φοβεράν, καί θρηνώ μου τάς πράξεις τάς πονηράς, πώς απολογήσομαι τώ αθανάτω Βασιλεί; ποία δέ παρρησία ατενίσω τώ Κριτή, ο άσωτος εγώ; Εύσπλαγχνε Πάτερ, Υιέ μονογενές, τό Πνεύμα τό άγιον ελέησόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Εις τήν κοιλάδα τού κλαυθμώνος, εις τόν τόπον όν διέθου, όταν καθίσης Ελεήμον ποιήσαι δικαίαν κρίσιν, μή δημοσιεύσης μου τά κεκρυμμένα, μηδέ κατακρίνης με ενώπιον τών Αγγέλων, αλλά φείσαι μου ο Θεός, καί ελέησόν με.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν υπερένδοξον τού Θεού Μητέρα, καί τών αγίων Αγγέλων αγιωτέραν, ασιγήτως υμνήσωμεν, καρδία καί στόματι, Θεοτόκον αυτήν ομολογούντες, ως κυρίως γεννήσασαν, Θεόν σεσαρκωμένον, καί πρεσβεύουσαν απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν
Μαρτυρικών

Φώς Δικαίοις διαπαντός, οι γάρ Άγιοι εν σοί φωτισθέντες, καταλάμπουσιν αεί ως φωστήρες, λύχνον ασεβών σβέσαντες, ών ταίς ευχαίς Σωτήρ ημών, σύ φωτιείς λύχνον μου Κύριε, καί σώσόν με.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. β'

Τῶν φρονίμων Παρθένων τό ἀγρυπνον, δώρησαί μοι Κύριε, καί τῆς ψυχῆς μου τήν λαμπάδα φαίδρυνον, ἐν ελαίῳ τῶν σῶν οἰκτιρμῶν ἵνα τῶν Ἀγγέλων τόν ὕμνον βοῶ σοι, τό, Ἀλληλούϊα.

Στίχ. Κύριε, μή τώ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τή οργή σου παιδεύσης με.

Ελέησον ἡμάς, Κύριε ἐλέησον ἡμάς, πάσης γάρ ἀπολογίας ἀπορούντες, ταύτην σοι τήν ἰκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἀμαρτωλοὶ προσφέρομεν, Ελέησον ἡμάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τῆς ευσπλαγχνίας τήν πύλην, ἀνοιξον ἡμῖν εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς σέ μή ἀστοχήσωμεν, ρυσθείημεν διά σου τῶν περιστάσεων, σύ γάρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Ἀθλητικόν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καί τά βραβεῖα τῆς νίκης παρά σου κομισάμενοι κατήργησαν τάς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δυσωπούμενος, δώρησαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. β'

Σήμερον τό προφητικόν πεπλήρωται λόγιον, Ἰδοὺ γάρ προσκυνούμεν εἰς τόν τόπον, οὐ ἔστησαν οἱ πόδες σου Κύριε, καί ξύλου σωτηρίας γευσάμενοι, τῶν ἐξ ἀμαρτίας παθῶν, ἐλευθερίας ἐτύχομεν, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ο Σταυρός σου Κύριε ηγίασται, εν αυτώ γάρ γίνονται ιάματα, τοῖς ασθενούσιν εν αμαρτίαις, Δι' αυτού σοι προσπίπτομεν, Ελέησον ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Η σέ κυήσασα Χριστέ, αιειπάρθενος Κόρη, εν τώ Σταυρώ σε δι' ημάς, υψωθέντα ορώσα, ετέρωτο λύπης ρομφαία τήν ψυχήν, καί έκλαιε θρηνωδούσα μητρικώς, Αυτής ταῖς παρακλήσεσιν, ελέησον ημάς, Κύριε τού ελέους.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Αθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τώ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καί ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καί βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθείλον τόν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὀρθρον**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Ἀποστολικά
Ἦχος πλ. β'**

Ὡς ἐν μέσω τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τήν εἰρήνην διδούς αὐτοῖς, ἐλθέ καί μεθ' ημῶν, καί σώσον ημάς.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Οἱ Μαθηταί σου Ἰησοῦ, ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς στελλόμενοι, τὰ ἔθνη εὐσεβώς, ὡς ἰχθύας ζωγρήσαντες, προσήνεγκαν τῇ σῇ αγαθότητι Κύριε, καί δι' αὐτῶν βοώμεν σοι φιλόανθρωπε, Τῷ λαῷ σου παράσχου, τό μέγα ἔλεος.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ἐλπίς τοῦ Κόσμου αγαθή**

Ἁγία Δέσποινα Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ ημῶν Μήτηρ, ὡς τῶν ἀπάντων Ποιητήν, ἀπορρήτως τεκούσα, ἰκέτευε σύν Ἀποστόλοις Ἱεροῖς, ἐκάστοτε τήν αγαθότητα αὐτοῦ, παθῶν ημάς λυτρώσασθαι, καί ἄφεσιν ημῖν δοῦναι αμαρτημάτων.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν

Μαρτυρικόν

Τών Αθλοφόρων σου η μνήμη Κύριε, ανεδείχθη ως Παράδεισος ο εν Εδέμ, εν αυτή γάρ αγάλλεται πάσα η Κτίσις, Διό παράσχου ημίν, τή αυτών παρακλήσει, ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη το ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω ο Άδης, απέλυσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμεν σε Υιέ Θεού, Ελέησον ημάς.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Κύριε κατέκρινάν σε Ιουδαίοι, θανάτω τήν ζωήν τών απάντων, οι τήν Ερυθράν ράβδω πεζεύσαντες, Σταυρώ σε προσήλωσαν, καί οι εκ πέτρας μέλι θηλάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν, αλλ' εκών υπέμεινας, ίνα ημάς ελευθερώσης τής δουλείας τού εχθρού, Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε, ικέτευε τόν Υιόν σου, τόν εκουσίως προσπαγέντα εν Σταυρώ, καί αναστάντα εκ νεκρών, Χριστόν τόν Θεόν ημών, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τήν ζ' Ωδήν Μαρτυρικόν

Τούς εν σταδίω τόν Χριστόν κηρύξαντας, καί τών ανόμων απειλάς μή ππήξαντας, εθαυμάστωσεν ο Κύριος, καθείλον γάρ αθλητική καρτερία, τά θράση τών παρανόμων, έλαβον παρά Χριστού επαξίως τήν χάριν τών ιαμάτων, απαύστως δεόμενοι, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. β

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, ουκ ηρνήσαντό σε, ουκ απέστησαν από τών εντολών σου, ταίς αυτών πρεσβείαις ελέησον ημάς.

Οι μαρτυρήσαντες διά σέ Χριστέ, πολλές βασάνους υπέμειναν, πρεσβείαις Κύριε, καί ευχαίς αυτών, πάντας ημάς διαφύλαξον.

Οι αθλοφόροι Μάρτυρες, καί ουρανοπολίται, επί γής αθλήσαντες, πολλές βασάνους υπέμειναν, καί τέλειον απέλαβον τόν στέφανον εν ουρανοίς, ίνα πρεσβεύωσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο Σταυρός σου Κύριε, τοίς Μάρτυσι γέγονεν όπλον αήττητον, έβλεπον γάρ τόν προκείμενον θάνατον, καί προβλέποντες τήν μέλλουσαν ζωήν, τή ελπίδι τή εις σέ ενεδυναμούντο, αυτών ταίς παρακλήσεσιν, ελέησον ημάς.

Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού

Αρχή μοι καί υπόστασις, τό πλαστουργόν σου γέγονε πρόσταγμα βουληθείς γάρ εξ αοράτου τε, καί όρατής με, ζώνον συμπήξαι φύσεως, γήθέν μου τό σώμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχήν, τή θεία σου καί ζωοποιώ εμπνεύσει, Διό Σωτήρ τούς δούλους σου, εν χώρα ζώντων, εν σκηναίς Δικαίων ανάπαυσον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μοι ανυμνήσει σου, τόν αλόγχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως, εκ Πατρός εκλάμπας, Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. β'

Αθλητικόν αγώνα υπομείναντες οι Άγιοι, καί τά βραβεία τής νίκης παρά σου κομισάμενοι, κατήργησαν τās επινοίας τών παρανόμων,

εδέξαντο στεφάνους τῆς αφθαρσίας, δι' αὐτῶν ὁ Θεός, δώρησαι ἡμῖν τό μεγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Ἀθλητικά ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκάμματι, τυραννικοὶ αἰκισμοὶ ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας, καὶ ἴσαντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν τυράννους, καὶ βασιλεῖς οἱ σοφοί, καθείλον τὸν Βελίαρ ὁμολογία Χριστοῦ, ὁ ἐνισχύσας αὐτούς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, σήμερον ἀνεδείχθη, ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ, ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πάσα ἡ Κτίσις, Διὸ παράσχου ἡμῖν, τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τό μεγα ἔλεος.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἀληθῶς ματαιότης τὰ σύμπαντα, ὁ δὲ βίος σκιά καὶ ἐνύπνιον, καὶ γὰρ μάτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή, ὅτε τὸν Κόσμον κερδήσωμεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσωμεν, ὅπου ομοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί, Διὸ Χριστέ ὁ Θεός, τοὺς μεταστάντας δούλους σου ἀνάπαυσον, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐλπίς τοῦ Κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν σὴν καὶ μόνην φοβερὰν προστασίαν αἰτούμεν, Σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν, δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ρυσθήναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

**Εἰς τοὺς Αἶνους
Στιχηρὰ Μαρτυρικά
Ἦχος πλ. β'**

Κύριε ἐν τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων σου, πάσα ἡ Κτίσις εορτάζει, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, καὶ ἡ γῆ εὐφραίνεται σὺν τοῖς ἀνθρώποις αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε εἰ μὴ τοὺς Ἁγίους σου εἶχομεν πρεσβευτάς, καὶ τὴν ἀγαθότητά σου συμπαθοῦσαν ἡμῖν, πῶς ἐτολμῶμεν Σωτῆρ ὑμνήσαί σε, ὃν εὐλογοῦσιν ἀπαύστως Ἄγγελοι; Καρδιογνώστα φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μνήμη Μαρτύρων, αγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τόν Κύριον,
αθλήσαντες γαρ διά Χριστόν, στεφάνους παρ' αυτού εκομίσαντο, καί
νύν εν παρρησία πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Τούς εκλεκτούς εθαυμάστωσε, καί Αγίους ο Θεός ημών, αγαλλιάσθε
καί ευφραίνεσθε πάντες οι δούλοι αυτού, υμίν γάρ ητοίμασε τόν
στέφανον, καί τήν Βασιλείαν αυτού, αλλ' αιτούμεν, καί ημών μή
επιλάθησθε.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Άλγος τώ Αδάμ εχρημάτισεν, η τού ξύλου απόγευσις, πάλαι έν Εδέμ,
ότε όφισ ιόν εξηρεύξατο, δι' αυτού γάρ εισήλθεν ο θάνατος, παγγενή
κατεσθίων τόν άνθρωπον, αλλ' ελθών ο Δεσπότης καθείλεν τόν
δράκοντα, καί ανάστασιν ημίν εδωρήσατο, Πρός αυτόν ούν
βοήσωμεν, Φείσαι Σωτήρ, καί ούς προσελάβου, ανάπαυσον, ως
φιλόανθρωπος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πρεσβείαις τής τεκούσης σε, Χριστέ καί τών Μαρτύρων σου,
Αποστόλων, Προφητών, Ιεραρχών, Οσίων καί Δικαίων, καί πάντων
τών Αγίων, τούς κοιμηθέντας δούλους σου ανάπαυσον.

Απόστιχα Νεκρώσιμα Προσόμοια τού Θεοφάνους Ήχος πλ. β' Όλην αποθέμενοι

Έχων ακατάληπτον, τήν εις ημάς ευσπλαγχνίαν, καί πηγγήν ακένωτον,
θεϊκής χρηστότητος πολυέλεε, τούς προς σέ Δέσποτα,
μεταβεβηκότας, εν γή ζώντων κατασκήνωσον, εις τά σκηνώματα, τά
αγαπητά και ποθούμενα, κατάσχεσιν δωρούμενος, τήν διηνεκώς
διαμένουσαν, σύ γάρ υπέρ πάντων, εξέχεας τό αίμά σου Χριστέ, καί
ζωηφόρω τιμήματι, Κόσμον εξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι, ούς εξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Νέκρωσιν υπέμεινας, ζωοποιόν εκουσίως, καί ζωήν επήγασας, καί
τρυφήν αἰδιον, πιστοίς δέδωκας, εν ή κατάταξον, τούς κεκοιμημένους,
επ' ελπίδι αναστάσεως, τά τούτων πταιίσματα, πάντα συγχωρών
αγαθότητι, ως μόνος αναμάρτητος, μόνος αγαθός καί φιλόανθρωπος,
ίνα διά πάντων, υμνήταί σου τό όνομα Χριστέ, καί σεσωσμένοι

δοξάζωμεν, τήν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Ζώντων κυριεύοντα, θεαρχική εξουσία, καί νεκρών δεσπόζοντα, σέ Χριστέ γινώσκομεν πολυέλεε τούς πιστούς δούλους σου, τούς πρός σέ τόν μόνον, ευεργέτην εκδημήσαντας, αυτός ανάπαυσον, σύν τοίς εκλεκτοίς σου φιλάνθρωπε, εν τόποις αναψύξεως, εν ταίς τών Αγίων λαμπρότησι, θελητής ελέους, υπάρχεις γάρ καί σώζεις ως Θεός, ούς κατ' εικόνα σου έπλασας, μόνε Πολυέλεε.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Όμοιον**

Όφθης ενδιαίτημα, θεοπρεπές Παναγία, καί Θεόν εχώρησας, καί Θεόν εγέννησας απειρόγαμε, εν, δυσί φύσεσιν, εν δυσίν ουσίαις, εν μιά δέ υποστάσει Αγνή, αυτόν ικέτευε, τόν μονογενή καί πρωτότοκον, τόν σέ παρθένον άμωμον, καί μετά τόν τόκον φυλάξαντα, ψυχάς αναπαύσαι, τών πίστει κοιμηθέντων ευσεβώς, εν ακηράτω φαιδρότητι, καί μακαριότητι.

τονε [7τορ](#)

**ΉΧΟΣ ΒΑΡΥΣ
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ**

**Εις τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ήχος βαρύς**

Ως ο άσωτος Υιός, ήλθον καγώ οικτίρμον, δέξαι με προσπίπτοντα, ως ένα τών μισθίων σου, ο Θεός καί ελέησόν με.

Ως ο περιπεσών εις τούς ληστές, καί τετραυματισμένος, ούτω καγώ περιέπεσα, εξ εμών αμαρτιών, καί τετραυματισμένη, υπάρχει μου η ψυχή, πρός τίνα καταφύγω ο υπεύθυνος εγώ, ειμή πρός σέ τόν εύσπλαγχνον, τών ψυχών τόν ιατρόν; επίχεε επ' εμέ ο Θεός, τό μέγα σου έλεος.

Ως τήν συκήν τήν άκαρπον, μή εκκόψης με Σωτήρ τόν αμαρτωλόν, αλλ' επί πολλώ τώ έτει, συγχώρησίν μοι δώρησαι, αρδεύων μου τήν ψυχήν, τοίς δάκρυσιν τής μετανοίας, ίνα καρπόν προσενέγκω σοι ελεημοσύνης.

Ως Ήλιος υπάρχων δικαιοσύνης, φωταγωγήσον τάς καρδίας, τών σέ

υμνούντων, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ηχος βαρύς

Ἐχουσα ψυχὴ μου, τό ιατρείον τῆς μετανοίας, πρόσελθε δακρύουσα ἐν στεναγμοῖς, κραυγάζουσα τῷ ἱατρῷ, ψυχῶν τε καί σωμάτων, Ἐλευθέρωσόν με Φιλάνθρωπε, ἐκ τῶν ἐμῶν πλημμελημάτων, συναρίθμησόν με τῇ Πόρνη, καί τῷ Ληστή, καί τῷ Τελώνη, καί δώρησαί μοι ὁ Θεός, τῶν ἀνομιῶν μου τήν συγχώρησιν, καί σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Τοῦ Τελώνου τήν μετάνοιαν οὐκ ἐζήλωσα, καί τῆς Πόρνης τά δάκρυα οὐ κέκτημαι, ἀπορῶ γάρ ἐκ πωρώσεως τῆς τοιαύτης διορθώσεως, ἀλλά τῇ σῇ εὐσπλαγχνίᾳ, ὁ Θεός σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τιμιωτέρα τῶν ἐνδόξων Χερουβὶμ, ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε, ἐκεῖνα γάρ τήν θείαν μή φέροντα ἔλλαμψιν, πτέρυξι κεκαλυμμένῳ προσώπῳ, τήν λειτουργίαν ἐπιτελοῦσιν, αὐτῇ δέ σεσαρκωμένον τόν Λόγον, αὐτόπτως ὀρώσα φέρεις, ὄν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τήν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Οἱ Ἁγιοί σου Κύριε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀγωνισάμενοι, τόν ἐχθρόν κατεπάτησαν, καί τῶν εἰδώλων τήν πλάνην κατήργησαν, διό καί τοὺς στεφάνους, παρά σου ἐκομίσαντο, τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, καί ἐλεήμονος Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΡΙΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά

Ἦχος βαρύς

Ο τῆς Πόρνης τά δάκρυα, καί τοῦ Πέτρου προσδεξάμενος, καί Τελώνην δικαιώσας ἐκ βάθους στενάξαντα, καμὲ ἀπεγνωσμένον ἐξ ἔργων, οἴκτειρον Σωτήρ, καί σώσον με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ο τοῦ Πέτρου τὴν ἀρνησιν, τοῖς δάκρυσιν καθάρισας, καί τοῦ Τελώνου τὰ ππαίσματα, τῷ στεναγμῷ συγχωρήσας, Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Υπερέβης τὰς Δυνάμεις τῶν ουρανῶν, ὅτι ναός ἐδείχθης θεϊκός, εὐλογημένη Θεοτόκε, ὡς τεκούσα Χριστόν, τόν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν Μαρτυρικόν

Αγαλλιάσθε Δίκαιοι, εὐφραινέσθω τὰ Ουράνια, ἐπὶ γῆς γάρ οἱ Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν, σκιρτάτω ἡ Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια εορτάζουσα, τῷ ἀθλοθέτῃ καί μόνῳ νικοποῖῳ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν Καθίσματα Σταυρώσιμα Ἦχος βαρύς

Ἡ Ἐκκλησία βοά σοι Χριστέ ὁ Θεός, ἐν κέδρῳ καί πεύκῃ, καί κυπαρίσσω προσκυνούσά σε, Νίκας τοῖς Βασιλεύσιν ἡμῶν, διὰ τῆς Θεοτόκου δωρούμενος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τόν Θεόν ἡμῶν καί προσκυνεῖτε τῷ υποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ο δι' ἐμέ ανασχόμενος, τῆς ἐν Σταυρῷ προσηλώσεως, δέξαι μου τὴν ἀγρυπνον αἴνεσιν, Χριστέ ὁ Θεός ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν Χριστόν τόν Θεόν, καί καθελόντα τοῦ θανάτου τό κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς

ημών.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Τῆς αθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καί τῶν βασάνων τό
άλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστόν οὐκ
ἠρνήσασθε, διό ἰκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Ἀποστολικά
Ἦχος βαρὺς

Γεωργούς τοῦ αγροῦ σου ἀνέδειξας, τοὺς Ἀποστόλους σου Λόγε,
εκτέμνοντας τὰ εἶδωλα, διό σε τὸν Δεσπότην, εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαντες,
εὐσεβῶς ἐμεγάλυναν.

Στίχ. Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τὰ πέρατα
τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Τῶν πανευφήμων Ἀποστόλων μνημόσυνα, τῆς Ἐκκλησίας οἱ τρόφιμοι
ποιούμενοι, ὠδαίς ασμάτων ὑμνήσωμεν Χριστόν, αὐτοὶ γάρ τοὺς
υπευθύνους τῆ ἁμαρτία ἔσωσαν, κηρύξει τῆς μετανοίας, οἱ τῆς
πλάνης διώκται, καί τοῦ Κόσμου λαμπτήρες, καὶ πρεσβευταὶ τῆς
Οἰκουμένης.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἐξ ἥς ἀτρέπτως ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν,
χαίρε σεμνή, τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων τό ἀγαλλίαμα, καί
πιστῶν σωτηρία, χαίρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν

Ἅγιοι πρεσβεύσατε, ἀφεσιν δοθῆναι ἡμῖν, τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν,
καί τῶν προσδοκωμένων δεινῶν ρυσθῆναι ἡμᾶς, καί πικροῦ θανάτου
δεόμεθα.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος βαρύς

Πυρός φωτεινότερον, φλογός εναργέστερον, τό ξύλον ανέδειξας το
τού Σταυρού σου, καταφλέγον αμαρτίας τών νοσοούντων, καί φωτίζον
τάς καρδίας τών υμνούντων, τήν εκούσιόν σου Σταύρωσιν, Χριστέ ο
Θεός δόξα σοι.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνεῖτε τώ υποποδίω
τών ποδῶν αυτού.

Ο δεσπόζων τών ασωμάτων Δυνάμεων, καί γινωσκων τής ψυχής
μου τό ράθυμον, τώ Σταυρώ σου σώσόν με Χριστέ ο Θεός, ως
φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Τόν σταυρωθέντα υπέρ ημών Χριστόν τόν Θεόν, καί καθελόντα τού
θανάτου τό κράτος, απαύστως ικέτευε Θεοτόκε Παρθένε, ίνα σώση
τάς ψυχάς ημών.

Εἰς τήν ζ' Ὁδήν
Μαρτυρικόν

Οι Μάρτυρες σου Κύριε, τόν εχθρόν ετροπώσαντο, καί τήν πλάνην
τῶν ειδῶλων κατήσχυναν, καθωπλισάμενοι τοῦ Σταυροῦ τήν δύναμιν,
διό καί σύν Ἀγγέλοις ανυμνούντες κραυγάζουσι, τόν επινίκιον ὕμνον,
δοξολογούντες σε Χριστέ, δι' αὐτῶν σε δυσωπούμεν, Σώσον ημάς.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε εκέκραξα
Στιχηρά Μαρτυρικά
Ἦχος βαρύς

Δόξα σοι Χριστέ ο Θεός, Αποστόλων καύχημα, Μαρτύρων
αγαλλίαμα, ὦν τό κήρυγμα, Τριάς η ομοούσιος.

Ἅγιοι Μάρτυρες, οι καλώς αθλήσαντες, καί στεφανωθέντες,
πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ελεηθῆναι τάς ψυχάς ημών.

Καταφρονήσαντες πάντων τῶν ἐπί γῆς, ἅγιοι Μάρτυρες, καί ἐν
σταδίῳ τόν Χριστόν, ἀνδρείως κηρύξαντες, ἀμοιβάς τῶν βασάνων

παρ' αυτού εκομίσασθε, αλλ' ως έχοντες παρρησίαν, αυτόν
ικετεύσατε, ως Θεόν παντοδύναμον, τὰς ψυχὰς ἡμῶν σώσαι, τῶν εἰς
ὑμᾶς προστρέχόντων δεόμεθα.

Πανεύφημοι Μάρτυρες, θρέμματα πνευματικά, ολοκαυτώματα λογικά,
θυσία δεκτή, ευάρεστος τῷ Χριστῷ ὑμᾶς οὐχ ἡ γῆ κατέκρυπεν, ἀλλ'
Ουρανὸς υπεδέξατο, Ἀγγέλων συμμετοχοὶ γεγονάτε, μεθ' ὧν
ικετεύσατε δεόμεθα, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, εἰρηνεύσαι τὸν
Κόσμον, καὶ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τοῦ Δαμασκηνοῦ**

Ἀνάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν ζωοδότα, οὐς μετέστησας ἀδελφούς ἡμῶν,
ἐκ τῶν προσκαίρων, κράζοντας, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Μήτηρ μὲν ἐγνώσθης, ὑπὲρ φύσιν Θεοτόκε, ἐμεινας δὲ παρθένος,
ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, καὶ τό θαῦμα τοῦ τόκου σου, ἐρμηνεύσαι
γλῶσσα οὐ δύναται, παραδόξου γὰρ οὐσης τῆς συλλήψεως Ἀγνή,
ἀκατάληπτός ἐστιν ὁ τρόπος τῆς κυσεως, ὅπου γὰρ βούλεται Θεός,
νικάται φύσεως τάξις, Διὸ σε πάντες Μητέρα τοῦ Θεοῦ γινώσκοντες,
δεόμεθά σου ἐκτενῶς, Πρέσβευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ**

**Μετά τόν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ἦχος βαρῦς**

Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι, εὐφραινέσθω τὰ ουράνια, ἐπὶ γῆς γάρ οἱ
Μάρτυρες αγωνισάμενοι, τὴν πλάνην κατήργησαν, σκιρτάτω ἡ
Ἐκκλησία, τὰ νικητήρια εορτάζουσα, τῷ ἀθλοθέτῃ, καὶ μόνῳ
νικοποιῷ, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ παρέχοντι τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ ὁ Θεός Ἰσραὴλ αὐτός
δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ εὐλογητός ὁ Θεός.

Τῆς ἀθεότητος τῶν τυράννων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων τό
ἀλγος παραβλεψάμενοι Ἅγιοι, τὴν πίστιν τὴν εἰς Χριστὸν οὐκ
ἠρνήσασθε, Διὸ ἱκετεύσατε τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ εθαυμάστωμεν πάντα τὰ θέλημα αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς.

Ἅγιοι πρεσβεύσατε, ἀφεσιν δοθῆναι ἡμῖν τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καί τῶν προσδοκωμένων δεινῶν, ρυσθῆναι ἡμᾶς, καί πικροῦ θανάτου δεόμεθα.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ἐν χώρα ζώντων Κύριε, καί ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων σου, ἀνάπαυσον τοὺς δούλους σου, ὧν τελοῦμεν τὴν μνήμην φιλόνηρωπε, καί εἴτι ἐπλημμέλησαν ἐν τῷ βίῳ υπάρχοντες, ὡς ἐλεήμων συγχώρησον, καί εὐδιάλλακτος Θεός, παρέχων τῷ Κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Καί νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ σοί πεποιοῦσας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καί βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε, σύ γάρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἀμαρτία ἔσωσας, τεκούσα τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἡ πρό τόκου παρθένος, καί ἐν τόκῳ παρθένος, καί μετὰ τόκον παρθένος μείνασα.

Εἰς τοὺς Αἴνους Στιχηρά Μαρτυρικά Ἦχος βαρῦς

Τὴν μνήμην τῶν ἁγίων σου Ἀθλοφόρων, εορτάζοντες σέ ἀνυμνοῦμεν, Χριστέ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου τῶν παρανόμων, ἀγαλλόμενοι ἀνεβῶν οἱ Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Φωστήρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ πανεύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες, Κύριε δόξα σοι.

Ἐν πνέοντες, πρὸς ἓν βλέποντες οἱ ἀθλοφόροι Μάρτυρες, μίαν οδὸν ζωῆς εὐράμενοι, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, ζηλοτυποῦντες ἀλλήλους τῆς τελευτῆς, ὡς τοῦ θαύματος! ὡσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους προαρπάζοντες, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, Ὅτι κὰν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως, καί τῇ γεννήσει τὰ οφειλόμενα λειτουργήσωμεν, ποιήσωμεν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, τό κοινόν ἴδιον ἠγησώμεθα, θανάτῳ ζῶντων ὠνησάμενοι, ταῖς πρεσβεΐαις αὐτῶν ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ψυχὰς ἅς προσελάβου, Σωτῆρ τοῦ Κόσμου, ἐν σκηναῖς τῶν Δικαίων

καί εκλεκτών σου, ανάπαυσον Κύριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τό Χαίρέ σοι κραυγάζομεν σύν τῷ Ἀγγέλῳ Θεόνυμφε, παστάδα καί πύλην, καί θρόνον πύρινον αποκαλούντές σε, καί αλατόμητον ὄρος, καί βάτον ακατάφλεκτον.

**Ἀπόστιχα
Νεκρώσιμα Προσομοια
τοῦ Θεοφάνους
Ἦχος βαρύς
Καταφρονήσαντες**

Νενεκρωμένος ωράθης, ἐπί Σταυροῦ μόνε ἀθάνατε, καί ἐν τάφῳ ὡς θνητός ἐτέθης, νεκρώσεως καί φθοράς καί θανάτου, τοὺς ἀνθρώπους λυτρωσάμενος, ἀλλ' ὡς πέλαγος εὐσπλαγχνίας ὑπάρχων ἀκένωτον, καί πηγή ἀγαθότητος, τὰς ψυχὰς τῶν σῶν δούλων, τῶν ἐξ ἡμῶν μεταστάντων ἀνάπαυσον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καί προσελάβου, Κύριε.

Τῷ ἀκηράτῳ σου κάλλει, καί γλυκασμῷ τῆς ωραιότητος, καί ταίς, τοῦ θεοῦ σου φωτός, ἀκτίσιν ἐκλάμπεσθαι, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, Ἀγαθέ καταξίωσον, ἐν αὐλῷ φτωχυσία τῆς φωτοφανείας σου, σύν Ἀγγέλοις χορεύοντας περὶ σέ τὸν Δεσπότην, καί Βασιλέα τῆς δόξης καί Κύριον.

Στίχ. Καί τό μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καί γενεάν.

Ὡς ἀδαπάνη τον ἔχων, τῶν δωρεῶν τήν μεγαλοπρέπειαν, ὡς θησαυρός ἀνελλιπῆς πλουσίας χρηστότητος, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ὡς Θεός κατασκήνωσον, ἐν τῇ χώρᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἐν τόπῳ ἀνέσεως, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς δόξης σου, ἐν τρυφῇ Παραδείσου, ἐν τῷ τῶν Παρθένων νυμφῶνι, ὡς εὐσπλαγχνος.

**Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον
Ὅμοιον**

Νόμου τό πλήρωμα τίκεις, τὸν Λυτρωτὴν σάρκα γενόμενον, οὐ γάρ ἐγένετο τοῖς πρὶν, ἐν νόμῳ δικαίωσις, δι' ἡμᾶς γάρ ὁ Χριστός, σταυρωθεὶς ἐδικαίωσεν, ὡς οὖν ἔχουσα παρρησίαν, ὡς Μήτηρ ἰκέτευε, τὸν Υἱόν σου τὸν εὐσπλαγχνον, τὰς ψυχὰς ἀναπαύσαι, τῶν εὐσεβῶς μεταστάντων Πανύμνητε.

ἮΧΟΣ ΠΛ. Δ'
ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εἰς τό Κύριε ἐκέκραξα
Στιχηρά Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. δ'

Σέ τόν Βασιλέα καί Δεσπότην, Ἄγγελοι ἀπαύστως ἀνυμνοῦσιν, ἐγώ δέ σοι προσπίπτω ὡς ὁ Τελώνης κράζων, ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σῶσόν με.

Αθάνατος υπάρχουσα ψυχή μου, τοῖς κύμασι τοῦ βίου μή καλύπτου, ἀνάνηψον βοῶσα, πρὸς τόν σόν Ευεργέτην ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι, καί σῶσόν με.

Δάκρυά μοι δός ὁ Θεός, ὡς ποτέ τή γυναικί τή ἀμαρτωλώ, καί ἀξίωσόν με βρέχειν τοὺς πόδας σου, τοὺς ἐμέ ἐκ τῆς οδοῦ τῆς πλάνης ἐλευθερώσαντας, καί μύρον εὐωδίας σοι προσφέρειν, βίον καθάρων, ἐν μετανοία μοι κτισθέντα, ἵνα ἀκούσω καγὼ τῆς εὐκταίας σου φωνῆς, Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Ὅταν λάβω κατά νούν, τά πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν, καί εἰς ἐννοίαν ἔλθω, τῆς φοβεράς ἐκείνης ἐτάσεως, τρόμῳ συνεχόμενος, πρὸς σέ καταφεύγω, τόν φιλόανθρωπον Θεόν, Διό μή με παρίδης, ἱκετεύω σε μόνε ἀναμάρτητε, δώρησαι κατάνυξιν, τή ταπεινή μου ψυχή, πρό τελευτῆς καί σῶσόν σε.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον

Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. δ'

Ὅμματι εὐσπλάγχνω Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν τα κατά μικρόν ἡ ζωή μου δαπείνωσιν, ὅτι πανάται, καί ἐξ ἔργων ἐν ἐμοί οὐχ ὑπάρχει σωτηρία διά τούτο δέομαι, Ὅμματι εὐσπλάγχνω Κύριε, ἴδε τήν ἐμήν ταπείνωσιν, καί σῶσόν με.

Στίχ. Κύριε, μή τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με μηδέ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Ὡς τοῦ κριτοῦ παρόντος, μερίμνησον ψυχῇ, καί τῆς φρικτῆς ἡμέρας τὴν ὥραν ἐννοοῦ ἡ γὰρ κρίσις ἀνιλεῶς ἐστὶ τοῖς μὴ πράξασιν ἔλεος, Διὸ φείσαι μου Σωτήρ, μόνος γὰρ ὑπάρχεις φιλόανθρωπος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ἡ νοητὴ πύλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντάς σοι πιστώσ, λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν πανάγιον τόκον σου, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Φωστήρες νοεροί, ἀνεδείχθητε ἅγιοι Μάρτυρες, τὴν γὰρ ἀχλὺν τῆς πλάνης, κατηγορήσατε διὰ τῆς πίστεως, τὰς ψυχικὰς ἡμῶν λαμπάδας ἐφαιδρύνετε, καί τῷ Νυμφίῳ μετὰ δόξης συνεισήλθετε, εἰς τὸν οὐράνιον νυμφῶνα καί νύν ἱκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

**Τῆ ΤΡΙΤῆ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν ὉΡΘΡΟΝ**

**Μετὰ τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Κατανυκτικά
Ἦχος πλ. δ'**

Ὡς ἡ Πόρνη σοὶ προσπίπτω, ἵνα λάβω τὴν ἀφεσιν, καί ἀντὶ μύρου τὰ δάκρυα ἐκ καρδίας, προσφέρω σοὶ Χριστέ ὁ Θεός, ἵνα ὡς ἐκείνην οἰκτιρήσῃς με Σωτήρ, καί παράσχῃς ἴλασμόν ἀμαρτιῶν, ὡς αὐτὴ γὰρ κραυγάζω σοὶ, Λύτρωσαί με τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου.

Στίχ. Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξῃς με μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσῃς με.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, ἐννοοῦσα ψυχὴ μου γρηγόρησον, ἀνάπτουσα λαμπάδα σου, ἐν ἐλέῳ φαιδρύνουσα, οὐ γὰρ οἶδας πότε, πρὸς σέ ἐπελεύσεται, ἡ φωνὴ ἡ λέγουσα, Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος σου, Βλέπε οὖν ψυχὴ μου, μὴ νυστάξῃς, καί μείνης, ἐξωθεν κρούουσα, ὡς αἱ πέντε Παρθένοι, ἀλλὰ ἀγρύπνως καρτέρησον, ἵνα ὑπαντήσῃς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἐν ἐλέῳ πῖονι καὶ δῶῃ σοὶ τὸν νυμφῶνα, τὸν θεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ.

Δόξα Καί νύν... Θεοτοκίον

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς Πίστεως, καί σεβάσιμον δῶρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί, χαίρει ἡ

τήν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ σου χωρήσασα, χαίρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις, χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

**Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Φωτὶ οὐρανίῳ, καταλάμπεται σήμερον, αὐτὴ ἡ σκηνὴ ἐν ταύτῃ γάρ στρατιαὶ Ἀγγέλων ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς καὶ Μαρτύρων χοροὶ εὐφραίνονται, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀθλοφόρων, αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσι, κατὰπεμψον τῷ Κόσμῳ σου τὴν εἰρήνην Χριστέ, καὶ τό μέγα ἔλεος.

**ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪ
Εἰς τὸν Ὁρθρον**

**Μετά τὴν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. δ'**

Βλέπων ὁ Ληστής, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ Σταυροῦ κρεμάμενον ἔλεγεν, Εἰμὴ Θεὸς υπήρχε σαρκωθείς, ὁ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἂν ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἐναπέκρυσεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Στίχ. Ὑψούτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ζυγὸς δικαιοσύνης, εὐρέθη ὁ Σταυρὸς σου, τοῦ μεν καταγομένου εἰς Ἄδην, τῷ βάρει τῆς βλασφημίας, τοῦ δὲ κουφιζομένου πταισμάτων, πρὸς γνῶσιν θεολογίας, Χριστέ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον

Τὸν Ἀμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωρούσα, ἡ τεκούσα ἔλεγε δακρύουσα. Ὁ μεν Κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἢν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

**Εἰς τὴν ζ' Ὁδὴν
Μαρτυρικόν**

Τῆς στενῆς καὶ τεθλιμμένης οδοῦ, ἀκλινεῖς ὁδοιπόροι γεγονάτε, ἅγιοι Μάρτυρες, τῶν γάρ πειρασμῶν τὴν τρικυμίαν ὑπεμείνατε, καὶ τῶν ἀσωμάτων Λειτουργῶν τὴν πολιτείαν ἀνελάβετε, πέτρα ὑπομονῆς,

καί θεμέλιοι ευσεβείας ανεδείχθητε, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ,
υπέρ τών ψυχών ημών.

**ΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Αποστολικά
Ἦχος πλ. δ'**

Ευλογητός εἰ Χριστέ ο Θεός ημών, ο πανσόφους τοὺς Ἀλείς
αναδείξας, καταπέμψας αυτοῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον, καί δι' αὐτῶν τήν
Οικουμένην σαγηνεύσας, φιλόανθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πάσαν τήν γήν ἐξήλθεν ο φθόγγος αὐτῶν καί εἰς τά πέρατα
τῆς οἰκουμένης τά ῥήματα αὐτῶν.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τοὺς φωστήρας τοῦ Κόσμου καί Ὁδηγούς, τῆς ημών σωτηρίας τήν
ἀπαρχήν, τοὺς θεῖους υμνήσωμεν, Μαθητάς τοῦ Θεοῦ ημών, ὅτι φῶς
τοῖς ἐν σκότει, ἡμῖν ἐξανέτειλαν, καί τόν Ἥλιον πάσι, τῆς δόξης
ἐγνώρισαν, ὅθεν καί τήν πλάνην, τῶν εἰδώλων καθεῖλον, Τριάδα
κηρύξαντες, ἐν μιά τῇ θεότητι, Διά τοῦτο δεόμεθα, Ἀπόστολοι Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς εορτάζουσι
πόθω, τήν ἁγίαν μνήμην υμῶν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε ἡ δι' Ἀγγέλου τήν χαράν τοῦ Κόσμου δεξαμένη, χαίρε ἡ
τεκούσα τόν Ποιητήν σου καί Κύριον, χαίρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέσθαι
Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

**Εἰς τήν ζ' Ὁδήν
Μαρτυρικόν**

Γενναίως τόν δρόμον τελέσαντες, τυράννοις ἀντέστητε Μάρτυρες, τά
γάρ σώματα νεκρώσαντες ἐν γῇ, ἀπελάβετε οὐράνιον ζωῆν Ἅγιοι.

**ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Σταυρώσιμα
Ἦχος πλ. δ'**

Ἐν μέσῳ τῆς Ἐδέμ, ξύλον ἠνθήσε τόν θάνατον, ἐν μέσῳ πάσης γῆς,

ξύλον εβλάστησε τήν ζωήν, γευσάμενοι γάρ τού πρώτου, άφθαρτοι όντες, φθαρτοί γεγόναμεν, τυχόντες δέ τού δευτέρου, τής αφθαρσίας κατετρυφήσαμεν, εν τώ Σταυρώ γάρ σώζεις ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν Παραδείσω μεν τό πρίν, ξύλω εγύμνωσεν, επί τή γεύσει ο εχθρός, εισφέρων νέκρωσιν, του Σταυρού δε τό ξύλον τής ζωής τό ένδυμα, ανθρώποις φέρον επάγη επί τής γής, καί Κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράζωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκος αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Σταυροθεοτοκίον

Όμοιον

Τόν εξ αιμάτων σου αγνών σωματωθέντα, καί υπέρ έννοιαν εκ σου Σεμνή τεχθέντα, επί ξύλου κρεμάμενον μέσον τών κακούργων, ορώσα τά σπλάγχνα ήλγεις, καί μητρικώς, θρηνούσα εβόας, Οίμοι Τέκνον εμόν! τίς η θεία καί άφατος, Οικονομία σου, δι' ής, εζώωσας τό πλάσμα σου; Ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον.

Εις τήν ζ' Ωδήν

Μαρτυρικόν

Όμοιον

Δι' εγκρατείας τών παθών τās πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες μορφάς, καί τās κινήσεις, τού Χριστού οι Μάρτυρες έλαβον τήν χάριν, τās νόσους αποδιώκειν τών ασθενών, καί ζώντες, καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα παράδοξον! ότι οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα, Δόξα τώ μόνω σοφώ, καί κτίστη Θεώ.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΣΠΕΡΑΣ

Εις τό Κύριε εκέκραξα

Στιχηρά Μαρτυρικά

Ηχος πλ. δ'

Μάρτυρες Κυρίου, πάντα τόπον αγιάζετε, καί πάσαν νόσον θεραπεύετε, καί νύν πρεσβεύσατε, ρυσθήναι τών παγίδων τού εχθρού, τās ψυχάς ημών δεόμεθα.

Μάρτυρες Κυρίου, ικετεύσατε τόν Θεόν ημών, καί αιτήσασθε ταίς

ψυχαίς ημών, πλήθος οικτιρισμών, καί τόν ιλασμόν, τών πολλών παραπτωμάτων δεόμεθα.

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, επιλαθόμενοι τών εν τώ βίω, καταφρονήσαντες καί τών βασάνων, διά τήν μέλλουσαν ζωήν, ταύτης κληρονόμοι ανεδείχθησαν, όθεν καί Αγγέλοις συναγάλλονται, Αυτών ταίς ικεσίαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Εί τις αρετή, καί είτις έπαινος, πρέπει τοίς Αγίοις, ξίφεσι γάρ έκλιναν τούς αυχέννας, διά σέ τόν κλίναντα ουρανούς καί καταβάντα, εξέχεαν τό αίμα αυτών, διά σέ τόν κενώσαντα εαυτόν, καί μορφήν δούλου λαβόντα, εταπεινώθησαν έως θανάτου, τήν πτωχείαν σου μιμούμενοι, Ων ταίς ευχαίς, κατά τό πλήθος τών οικτιρισμών σου, ο Θεός ελέησον ημάς.

**Δόξα... Νεκρώσιμον
τού Δαμασκηνού**

Θρηνώ καί οδύρομαι, όταν εννοήσω τόν θάνατον, καί ίδω εν τοίς τάφοις κειμένην τήν κατ' εικόνα Θεού, πλασθείσαν ημίν ωραιότητα, άμορφον, άδοξον, μή έχουσαν είδος, ώ τού θαύματος! τί τό περί ημάς τούτο γέγονεν μυστήριον, Πώς παρεδόθημεν τή φθορά; Πώς συνεζεύχθημεν τώ θανάτω; όντως Θεού προστάξει, ως γέγραπται. τού παρέχοντος τοίς μεταστάσι τήν ανάπαυσιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, εκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών μετά τής προσλήψεως, είς εστιν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ου τήν υπόστασιν, Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε Μητερ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

**ΤΩ ΣΑΒΒΑΤΩ ΠΡΩΪ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ**

**Μετά τήν Α' Στιχολογίαν
Καθίσματα Μαρτυρικά
Ήχος πλ. δ**

Φωστήρες νοεροί, ανεδείχθητε άγιοι Μάρτυρες την γάρ αχλύν τής πλάνης κατηγορήσατε διά τής πίστεως, τάς ψυχικας υμών λαμπάδας εφαιδρύνετε, καί τώ Νυμφίω μετά δόξης συνεισήλθετε, εις τόν

ουράνιον νυμφώνα, καί νύν ικετεύσατε δεόμεθα, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Οικουμένης φωστήρες αιλαμπείς, ανεδείχθητε πίστει μαρτυρική, όλην αναθέμενοι, τήν ελπίδα προς Κύριον, καί νοητώ ελαίω, τού Πνεύματος Άγιοι, τάς ψυχικάς λαμπάδας υμών εφαιδρύνετε, όθεν καί κρατήρες νοεροί, προχέοντες τά αίματα, ως νάματα, τή Εκκλησία εφάνητε, Αθλοφόροι πανεύφημοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην υμών.

Στίχ. Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.

Τό προσταχθέν μυστικώς

Δι' εγκρατείας τών παθών τάς πυριφλέκτους, απονεκρώσαντες μορφάς καί τάς κινήσεις, τού Χριστού οι Μάρτυρες έλαβον τήν χάριν, τάς νόσους αποδιώκειν τών ασθενών, καί ζώντες καί μετά τέλος θαυματουργείν, όντως θαύμα παράδοξον! ότι οστέα γυμνά, εκβλύζουσιν ιάματα, Δόξα τώ μόνω σοφώ, καί κτίστη Θεώ.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ο βάθει σοφίας φιλανθρώπως, πάντα οικονομών, καί τό συμφέρον πάσιν απονέμων, μόνε δημιουργέ, ανάπαυσον Κύριε τάς ψυχάς τών δούλων σου, εν σοί γάρ τήν ελπίδα ανέθεντο, τώ πλάστη, καί Θεώ ποιητή, και ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ καί τείχος καί λιμένα έχομεν, καί πρέσβιν ευπρόσδεκτον, προς όν έτεκες Θεόν, Θεοτόκε ανύμφευτε, τών πιστών η σωτηρία.

Εις τούς Αίνους Στιχηρά Μαρτυρικά Ηχος πλ. δ

Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι; Χερουβίμ; ότι υμίν επανεπαύσατο Χριστός, Σεραφίμ; ότι απαύστως εδοξάσατε αυτόν, Αγγέλους; τό γάρ σώμα απεστράφητε, Δυνάμεις; ενεργείτε εν τοίς θαύμασι, πολλά υμών τά ονόματα, καί μείζονα τά χαρίσματα! πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Μεγάλως ηγωνίσασθε Άγιοι, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων,
υπομείναντες γενναίως, τὸν Χριστὸν ὁμολογούντες, ἐναντίον
βασιλέων, καὶ πάλιν μεταστάντες ἐκ τοῦ βίου, δυνάμεις ἐνεργεῖτε ἐν
τῷ Κόσμῳ, καὶ ἀσθενεῖς θεραπεύετε, ἐκ τῶν παθῶν αὐτῶν Άγιοι,
πρεσβεύσατε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μάρτυρες Χριστοῦ οἱ ἀήττητοι, οἱ νικήσαντες τὴν πλάνην, τὴ δυνάμει
τοῦ Σταυροῦ, ἀπελάβετε τὴν χάριν, τῆς αἰωνίου ζωῆς, τυράννων,
ἀπειλὰς οὐκ ἐπτοήθητε, βασάνοις, αἰκιζόμενοι εὐφραίνεσθε, καὶ νῦν
τὰ αἵματα ὑμῶν, γέγονεν ἰάματα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, πρεσβεύσατε, τοῦ
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν θώρακα τῆς Πίστεως, ἐνδυσάμενοι καλῶς, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ
Σταυροῦ καθοπλίσαντες εαυτοὺς, στρατιῶται εὐσθενεῖς ἀνεδείχθητε,
τοῖς τυράννοις ἀνδρείως ἀντικατέστητε, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην
κατηδαφίσατε, νικηταὶ γενόμενοι, τῶν στεφάνων ἠξιώθητε,
πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα... Νεκρώσιμον

Ὁ θάνατός σου Κύριε, ἀθανασίας γέγονε πρόξενος, εἰ μὴ γὰρ ἐν
μνήματι κατετέθης, οὐκ ἂν ὁ Παράδεισος ἠνέωκται, Διὸ τοὺς
μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς εὐσπλαγχνος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἡ σκέπη σου Θεοτόκε Παρθένε, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ἐν
αὐτῇ γὰρ καταφεύγοντες, ψυχικῶν νοσημάτων λυτρούμεθα.

**Ἀπόστιχα
Νεκρώσιμα Προσόμοια
τοῦ Θεοφάνους
Ἦχος πλ. δ'**

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Βασιλικῶς μοι υπέγραψας, ἐλευθερίαν βαφαῖς, ἐρυθραῖς τοὺς
δακτύλους σου, αἱματώσας Δέσποτα, καὶ φοινίξας τῷ αἵματι, καὶ νῦν
ἐν πίστει καθικετεύω σε, τοῖς πρωτοτόκοις σου συναρίθμησον, καὶ
τῶν Δικαίων σου, τῆς χαρὰς ἀξίωσον ἐπιτυχεῖν, τοὺς
μεταφοιτήσαντας, πρὸς σέ τὸν εὐσπλαγχνον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ἱεραρχήσας ὡς ἄνθρωπος, σφαγιασθεῖς ὡς ἀμνός, προσφορὰν
προσενήνοχας, τῷ Πατρὶ τὸν ἄνθρωπον, τῆς φθορὰς ἐξωνούμενος,

τούς μεταστάντας ούν ως φιλόανθρωπος, εν τή τών ζώντων χώρα κατάταξον, ένθα οι χείμαρροι, τής τρυφής προέρχονται, ένθα πηγαί, τής αιδιότητος, αναβλυστάνουσιν.

Στίχ. Καί τό μνημόσουνον αυτών εις γενεάν καί γενεάν.

Βάθει σοφίας αρρήτου σου, οροθετείς τήν ζωήν, καί προβλέπεις τά μέλλοντα, καί πρός βίον έτερον, μετοικίζεις τούς δούλους σου, ούς προσελάβου τοίνυν κατάταξον, επί υδάτων τής αναπαύσεως, εν τή λαμπρότητι, τών Αγίων Κύριε, ένθα φωνή, τής αγαλλιιάσεως, και τής αινέσεως.

Δόξα... Όμοιον

Λόγος υπάρχων άόρατος, Ομοφυής τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι σύνθρονος, δι' εμέ τόν άνθρωπον, έν σαρκί πεφανέρωσαι, ως ελεήμων ούν καί φιλόανθρωπος, τούς εκ τού βίου μεταφοιτήσαντας, τής ευπρεπειάς σου, καί τής ωραιότητος, ταίς καλλοναίς, τούτους καταλάμπρυνον, Ζωαρχικώτατε.

**Καί νύν... Θεοτοκίον
Όμοιον**

Ως συλλαβούσα τόν άναρχον, Λόγον Θεού καί Πατρός, μητρική παρρησία σου, εκτενώς ικέτευε, κατατάξαι τούς δούλους σου, ένθα χορεία η ακατάλυτος, ευφραινομένων, καί ευφημούντων σε, ένθα λαμπρότητες, αι διαιωνίζουσαι, καί ο γλυκύς, ήχος εορτάζοντος, Θεογεννήτρια.

Τριαδικοι [τορ](#)

ΥΜΝΟΙ ΤΡΙΑΔΙΚΟΙ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ

Ψαλλόμενοι εν ταίς νηστίμοις ημέραις, ότε εστιν Αλληλούια.

ΗΧΟΣ Α'

Σωματικάίς μορφώσεσι, τών ασωμάτων δυνάμεων, πρός νοεράν καί άύλον αναγόμενοι έννοιαν, καί τρισαγίω μελωδήματι, τρισυπποστάτου θεότητος, εκδεχόμενοι έλλαμψιν, χερουβικώς βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Μετά πασών τών ουρανίων Δυνάμεων, χερουβικώς τώ εν υψίστοις βοήσωμεν, τόν Τρισάγιον αναπέμποντες αίνον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Εξεγερθέντες τού ύπνου, προσπίπτομέν σοι Αγαθέ, καί τών Αγγέλων τόν ύμνον, βοώμέν σοι Δυνατέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Β'

Άκτισε φύσις, η τών όλων δημιουργός τά χείλη ημών άνοιξον, όπως αναγγέλλωμεν τήν αίνεσίη σου βοώντες, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τάς άνω δυνάμεις μιμούμενοι οι επί γής, επινίκιον ύμνον προσφέρομέν σοι Αγαθέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τής κλίνης καί τού ύπνου, εξεγείρας με Κύριε, τόν νούν μου φώτισον, καί τήν καρδίαν καί τά χείλη μου άνοιξον, εις τό υμνείν σε, Αγία Τριά, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Γ'

Πατέρα άναρχον, Υιόν συνάναρσυναϊδιον, θεότητα μίαν χερουβικώς δοξάσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τριάς ομοούσιε καί αδιαίρετε, Μονάς τρισυπόστατε καί συναϊδιε, σοί ως Θεώ τών Αγγέλων τόν ύμνον κραυγάζομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Αθρόον ο Κριτής επελεύσεται, καί εκάστου αι πράξεις γυμνωθήσονται, αλλά φόβω κράζωμεν εν τώ μέσω τής νυκτός, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ Δ'

Τόν άναρχόν σου Πατέρα, καί σέ, Χριστέ ο Θεός, καί τό πανάγιόν σου Πνεύμα, χερουβικώς δοξολογείν τολμώντες, λέγομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Ως αι τάξεις νύν τών Αγγέλων εν ουρανώ, καί στάσεις φόβω ανθρώπων επί τής γής, επινίκιον ύμνον προσφέρομέν σοι Αγαθέ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τών νοερών σου λειτουργών, προσφέρειν, οι θνητοί τόν ύμνον τολμώντες, λέγομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Υμνωδίας ο καιρός, καί δεήσεως ώρα, εκτενώς βοήσωμέν σοι τώ
μόνω Θεώ, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Εικονίζεις τολμώντες, τά νοερά σου στρατεύματα, Τριάς άναρχε,
στόμασιν αναξίοις βοώμέν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Ο εν μήτρα παρθενική χωρηθείς, καί τών κόλπων τού Πατρός μη
χωρισθείς, σύν Αγγέλοις καί ημάς πρόσδεξαι, Χριστέ ο Θεός,
βοώντάς σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής Θεοτόκου
ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

Ασωμάτοις στόμασιν, ασιγήτοις τά Εξαπτέρυγα άδουσί σοι τόν
τρισάγιον ύμνον, ο Θεός ημών, καί ημείς οι επί γής, αναξίοις χείλεσιν
αίνόν σοι αναπέμπομεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Παριστάμενα φόβω τά Χερουβεΐμ, εξιστάμενα τρόμω τά Σεραφεΐμ,
τόν τρισάγιον ύμνον προσφέρει, ασιγήτω φωνή, μεθ' ών καί ημείς
βοώμεν οι αμαρτωλοί, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Τριαδικής μονάδος θεότητα, ασυγχύτω ενώσει δοξάσωμεν, καί τών
Αγγέλων τόν ύμνον βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός, διά τής
Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Ο υψίστη δύναμει χερουβικώς ανυμνούμενος, καί θεϊκή δόξη
αγγελικώς προσκυνούμενος, πρόσδεξαι καί ημάς τούς αμαρτωλούς,
αναξίως τολμώντας κραυγάζειν σοι, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός.

Δόξα...

Τή απροσίτω Θεότητι, τή εν Μονάδι Τριάδι, τών Σεραφεΐμ τόν
Τρισάγιον αναπέμποντες αίνον, μετά φόβου βοήσωμεν, Άγιος, Άγιος,
Άγιος εί ο Θεός.

Καί νύν...

Ως ύπνον τόν όκνον, αποθεμένη ψυχή, διόρθωσιν προς έγερσιν,
δείξον τώ Κριτή, καί εν φόβω βόησον, Άγιος, Άγιος, Άγιος εί ο Θεός,
διά τής Θεοτόκου ελέησον ημάς.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

Οράν σε μή τολμώντα τά Χερουβεΐμ, ιπτάμενα κραυγάζει αλαλαγμῷ, τό ένθεον μέλος τῆς Τρισαγίας φωνῆς, μεθ' ὧν καί ημεῖς βοῶμεν οἱ αμαρτωλοί, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ο Θεός.

Δόξα...

Εἰς ουρανόν τάς καρδίας ἔχοντες, Ἀγγελικὴν μιμησώμεθα τάξιν, καί εν φόβῳ τῷ ἀδεκάστῳ προσπέσωμεν, ἐπινίκιον ανακράζοντες αἶνον, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ο Θεός.

Καί νύν...

Κατακαμπτόμενοι τῷ πλήθει, τῶν ημῶν, καί μή τολμώντες ατενίσαι τῷ ὕψει σου, τήν ψυχὴν σύν τῷ σώματι κλίναντες, μετὰ Ἀγγέλων τόν ὕμνον βοῶμέν σοι, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος εἶ ο Θεός, διά τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ημάς.

Φωταγωγικά [TOP](#)

ΦΩΤΑΓΩΓΙΚΑ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ

Εκ τρίτου ψαλλόμενα

ΗΧΟΣ Α'

Ο τό φῶς ανατέλλων Κύριε, τήν ψυχὴν μου καθάρισον ἀπό πάσης αμαρτίας, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Β'

Τό φῶς σου τό αἶδιον, εξαπόστειλον Κύριε, καί φώτισον τά ὄμματα τά κρυπτά τῆς καρδίας μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Γ'

Εξαπόστειλον τό φῶς σου, Χριστέ ο Θεός, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ Δ'

Ο τό φῶς ανατέλλων τῷ κόσμῳ σου, τήν εν σκότει ψυχὴν μου υπάρχουσαν, ἀπό πάσης αμαρτίας καθάρισον, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Φωτοδότα Κύριε, εξαπόστειλον τό φῶς σου, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, προστασίαις τῶν Ασωμάτων, καί σώσόν με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'

Προστασίαις Κύριε τῶν Ασωμάτων, κατάπεμψον ταῖς ψυχαῖς ημῶν,

τό φώς σου τό αἶδιον.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Προστασίαις Κύριε τών Ασωμάτων, φώς κατάπεμψον ταίς ψυχαίς
ημών, διά τό μέγα σου έλεος.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

Φώς υπάρχων Χριστέ, φώτισόν με εν σοί, προστασίαις τών
Ασωμάτων, καί σώσόν με.

[τορ](#)